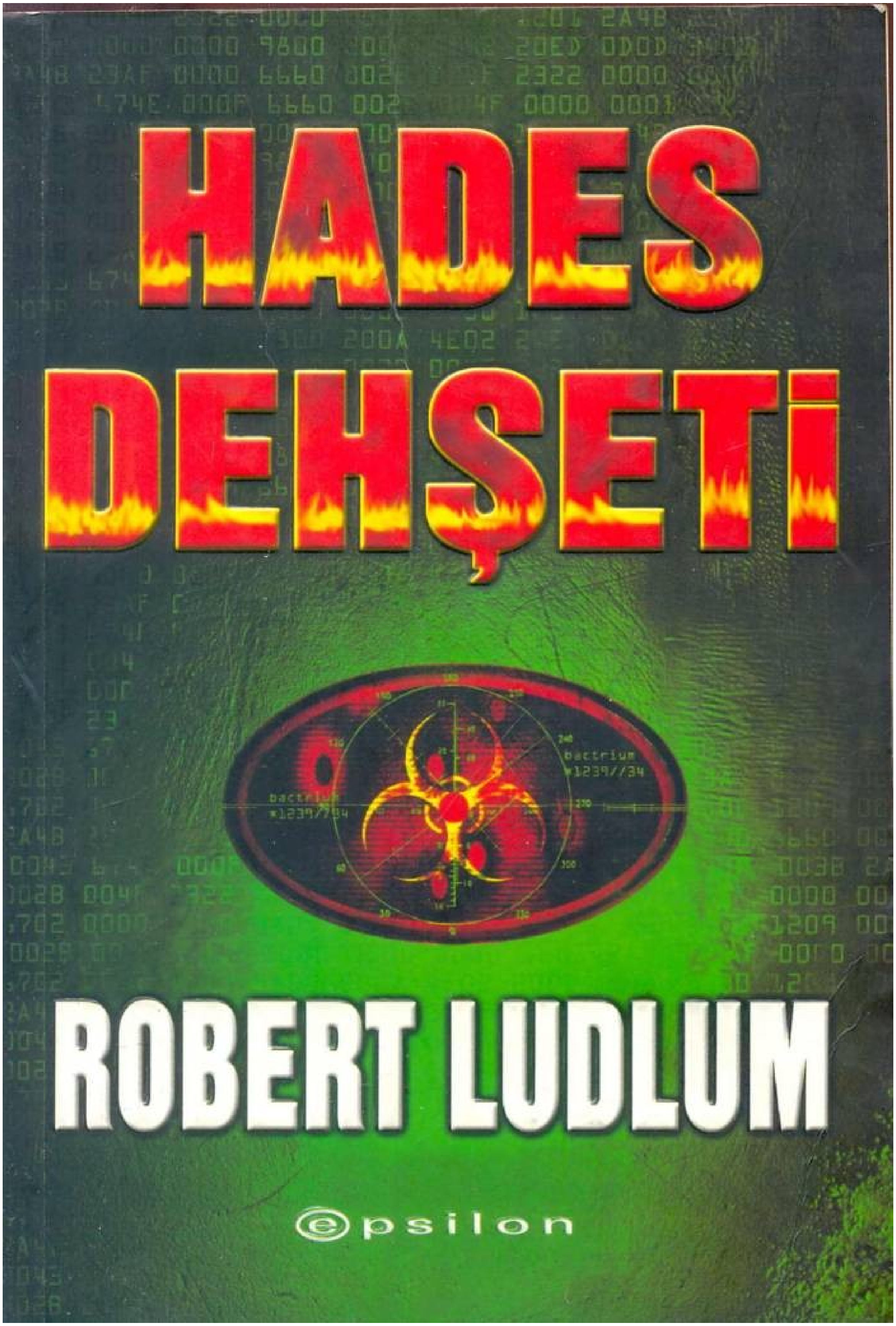
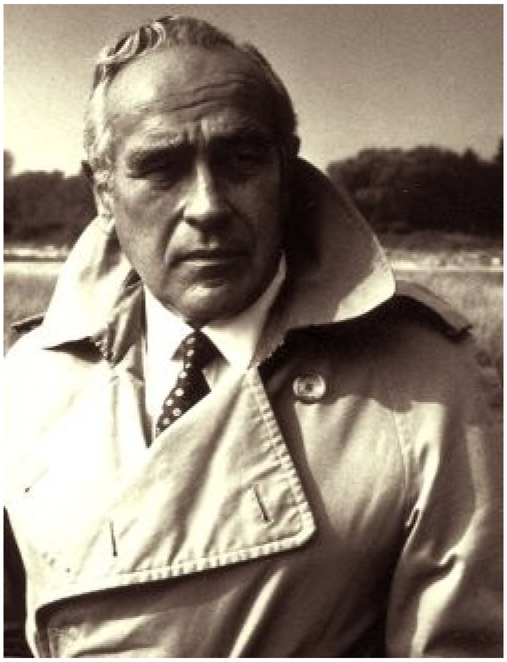
HADES DEHŞETİ

ROBERT LUDLUM

epsilon

HADES DEHŞETİ
ROBERT LUDLUM
epsilon

Robert Ludlum

(25 Mayıs 1927, New York City – 12 Mart 2001, Naples-Florida).

ABD'li roman yazarı. Yazmış olduğu 29 kitabı, 210 milyon adetten fazla basılmış ve 32 farklı dile çevrilmiştir. 2001'de vefat eden yazar, rivayete göre, arkasında, fason yazarlar marifeti ile yayımlanacak olan, birçok el yazması ve kaba taslak bırakmıştır.

Bu yazarın popülaritesin devamı için bir ahittir. 2001 yılında vefatından sonra Ludlum Vakfı, yazarın en ünlü eserlerinde biri olan Bourne serisini devam ettirme kararı almıltır ve yakın arkadaşlarından Eric Van Lustbader bu seriyi hala devam ettirmektedir. Şu ana kadar Bourne Legancy ve Bourne Betrayel olmak üzere 2 devam kitabı Türkçeye çevrilmiştir.

Robert Ludlum - Hades Dehşeti

Orijinal Adı: The Hades Factor

GİRİŞ

10 Ekim, Cuma

Saat 19:14

Boston, Massachusetts

Mario Dublin, elindeki bir doları titreyen parmaklarıyla sımsıkı tutarak şehir merkezindeki işlek caddelerden birinde sarsak adımlarla ilerliyordu. Bir o yana bir bu yana sallanarak ve boş eliyle devamlı alnına vurarak, bir süre yürümeye devam etti.

Sonunda ön camı, indirim ilanlarıyla dolu döküntü bir eczaneden içeriye girdi.

Titreyerek elindeki doları tezgâhın diğer tarafındaki satıcıya doğru savurdu,

"Advil... Aspirin midemi mahvediyor. Advil'e ihtiyacım var."

Satıcı, karşısındaki tıraş olmamış, üzerindeki asker üniforması paçavraya dönmüş adama doğru dudaklarını büzerek baktı. Yine de iş işti. Ağrı kesicilerin bulunduğu raftan en küçük boy Advil-lerden bir tane çıkarıp uzattı. "Bunu alıp gidebilmen için üç dolar daha vermen gerek."

Dublin, elindeki tek banknotu tezgâhın üstüne bıraktı ve kutuya doğru uzandı. Satıcı kutuyu geri çekerek, "Ne dediğimi duydun dostum. Üç teklik daha. Para yoksa ilaç da yok."

"Sadece bi dolarım var...Başım ortadan ikiye yarılcak gibi, çatlıyo sanki..."

Dublin, inanılmaz bir hızla tezgâhın üzerinden uzanıp küçük kutuyu kapıverdi. Satıcı kutuyu geri almaya çalışıyordu ama Dublin kutuyu bırakmıyordu. Bu mücadele sırasında şekerle dolu bir kavanozu ve bir vitamin panosunu yere devirdiler.

Eczacı arkadan, "Bırak gitsin, Eddie!" diye bağırdı. Telefona uzandı. "Bırak alsın!"

Eczacı telefonu tuşlarken satıcı itişmeyi kesti.

Dublin mühürlü karton kutuyla ilacın kapağını çılgın gibi kopartarak açtı ve tabletleri eline boşalttı. Bu arada bazıları yere döküldü. Tabletleri ağzına attı ve bir kere de hepsini yutmaya çalıştığı için öksürerek, duyduğu acıdan bitkin düşmüş bir vaziyette yere çöktü. Bileklerinin iç kısmını şakaklarına dayadı ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Kısa bir süre sonra bir devriye arabası dükkânın dışına park etti. Eczacı polislerin içeri gelmesi için eliyle işaret ediyordu. Yerde kıvrılmış yatan Mario Dublin'i işaret ederek bağırmaya başladı: "Çıkartın şu kokmuş serseriyi buradan! Dükkânıma ne yaptığına bir bakın! Onu saldırı ve hırsızlık suçuyla şikâyet edeceğim."

Polisler coplarını çıkardılar. Ufak çaptaki hasarı ve etrafa dağılmış hapları not ederken bir alkol kokusu da aldılar.

Genç olan Dublin'i ayağa kaldırdı. "Pekâlâ Mario, hadi seninle biraz dolaşalım."

Diğer polis memuru da Dublin'in öteki koluna girdi. Karşı koymayan sarhoşu devriye arabasına götürdüler. İkinci polis memuru kapıyı açarken diğeri Dublin'i içeri sokabilmek için başını öne doğru itti.

Tam bu sırada Dublin bir çığlık attı ve zonklayan başını öne eğen elden kurtulmaya çalıştı.

Genç polis, "Yakala onu Manny!" diye haykırdı.

Manny, Dublin'i zapt etmeye çalıştıysa da sarhoş kendini kurtarmayı başardı.

Genç olan polis Dublin'in önünü kesmek için

atıldı. Yaşlı olan da copunu çıkarıp onu yere yıktı. Dublin bir çığlık daha attı, bedeni sarsıldı ve kaldırımın üstüne yığıldı.

İki polis bembeyaz kesilmiş bir halde birbirlerine bakakaldılar.

Manny itiraz etti, "Ona o kadar da sert vurmadım."

Genç olan Dublin'in yerden kalkmasına yardım etmek için kaldırıma eğildi.

"Tanrım. Bu adam yanıyor!"

"Arabaya götürelim!"

Nefes almakta zorlanan Dublin'i yerden kaldırdılar ve arabanın arka koltuğuna bıraktılar.

Manny uğuldayan sirenlerin eşliğinde, arabayı geceyle örtülmüş caddelerde hızla sürdü.

Sonunda bir acil servis ünitesinin önünde keskin bir fren sesiyle durduklarında, Manny kapısını açtı ve hastanenin içine dalarak yardım istemek için bağırmaya başladı.

Diğer polis memuru da Dublin'in kapısını açmak için fırlayıp arabanın öteki tarafına koştu.

Doktorlar ve hemşireler bir sedyeyle geldiklerinde, genç olan polis memurunu, Mario Dublin'in oturduğu, kandan bir havuza dönüşmüş arka koltuğa, bakakalmış buldular.

Doktor ciddi bir yüz ifadesiyle içini çekti. Sonra arabadan içeri girdi, nabız olup olmadığına baktı ve Mario'nun göğsünü dinledi. Başını iki yana salladı, gerileyerek arabadan dışarı çıktı.

"Ölmüş."

Yaşlı polisin sesi "Olamaz!" diye yükseldi. "Bu piçe sadece dokunmuştuk be!

Bunu bizim üstümüze yıkamazlar!"

Polis işe karışmış olduğu için, olaydan sadece dört saat sonra adli tabip, adresi bilinmeyen Mario Dublin'in hastanenin bodrum katındaki morgda bekletilen cesedinin otopsisi için hazırdı.

Birden odanın çift kanatlı kapısı ardına kadar açıldı.

"Walter, sakın onu açma!"

Dr. Pecjic başını kaldırıp içeri girene baktı.

"N'oldu, Andy?"

Dr. Andrew Wilks sinirli bir şekilde, "Belki hiçbir şey, ama devriye arabasındaki kan gölü ödümü kopardı. Akut Solunum Yetmezliği Sendromu ağızdan kan gelmesine sebep olmamalıydı. Böyle bir kanamaya sadece Afrika'da, barış gücünde çalıştığım sıralarda, kanamaya yol açan bir sıtmayı tedavi etmeye uğraşırken rastlamıştım. Bu adam Amerikan Gazileri kartı taşıyordu. Somali ya da Afrika'nın başka bir yerinde bulunmuş olabilir."

Dr. Pecjic bakışlarını açmak üzere olduğu cesede çevirdi. Sonra da neşterini tekrar tepsiye koydu. "Belki de en iyisi müdürü aramak."

Dr. Wilks, "Ve Bulaşıcı Hastalıklar Bölümü'nü..." dedi.

Dr. Pecjic başını onaylar anlamda salladı. Gözlerindeki korku açıkça görülebiliyordu.

Saat 19:55

Atlanta, Georgia

Lisenin gösteri salonuna doluşmuş olan ebeveyn ve arkadaşlardan oluşan kalabalık sessizlik içindeydi. Aydınlık sahnede, William Inge'nin "Otobüs Durağı" adlı oyunundaki restoranı canlandıran dekorun önünde, güzel bir genç kız duruyordu. Hareketleri acemi, her zaman rahat olan konuşması tutuktu. Bunlardan hiçbiri ilk sıradaki anaç ve güvenilir görünüşlü kadını rahatsız etmiyordu. Resmi bir nikâh töreninde gelinin annesinin giyebileceği türden, gümüş grisi bir elbise giymişti. Sahnedeki kıza sevgi dolu bakışlarla bakıyordu. Sahne sona erdiğinde nezaket alkışlarının arasında, onun alkışları öne çıkıyordu.

Perde indiğinde alkışlamak için ayağa fırladı. Sahne arkasına giderek, anneleri, erkek arkadaşları ya da kız arkadaşlarıyla görüşmek için oyuncuların birer ikişer dışarı çıkmakta oldukları kulis kapısında bekledi. Bu, yıl sonu sahnelenen okul piyesinin son oyunuydu ve herkes zaferlerini kutlamak amacıyla verilen ve tüm gece boyu sürecek olan partiye katılabilmek için acele ediyordu.

Liseli güzel kız arabaya binerken annesi gururla, "Babanın burada olup seni bu gece görebilmesini isterdim, Billie Joe," dedi.

"Ben de anne. Hadi eve gidelim."

"Eve mi?" Anaç görünümlü kadının aklı karışmıştı.

"Biraz uzanmak istiyorum. Sonra parti için üstümü değiştiririm, tamam mı?"

"İyi değil misin?" Annesi kızını kısa bir süre inceledikten sonra arabayı trafiğe doğru sürdü. Billie Joe bir haftadan beri hapşırıp öksürmekteydi,

ama bugünkü oyuna çıkmakta ısrar etmişti.

"Sadece soğuk algınlığı, anne," dedi kız, rahatsız bir tavırla.

Eve vardıklarında gözlerini ovuşturuyor ve inliyordu.Yanak-larındaki iki kırmızı leke, ateşi olduğunu gösteriyordu. Çılgına dönen annesi kapıyı açtı ve 91 l'i aramak için telefona koştu. Polis ona kızını arabadan çıkartmamasını ve sıcak tutmasını söyledi. Üç dakika içinde acil sağlık ekibi yetişti.

Ambulansın, sirenleri Atlanta sokakları boyunca çığlıklar atarken, kız inlemeye ve nefes alabilmek için sedyenin üzerinde kıvranmaya devam ediyordu.

Annesi, kızının ateşli yanaklarından süzülen terleri siliyor ve kendisi de umutsuzluk gözyaşlarına boğuluyordu.

Hastanenin acil servisinde bir hemşire annenin elini tutarak, "Gereken her şeyi yapacağız, Bayan Pickett. Eminim iyileşecektir," dedi.

İki saat sonra Billie Joe Pickett ağzından kan boşanarak öldü.

Saat 17:12

Fort Irwin, Barstow, Kaliforniya

Ekimin ilk günlerinde, Kaliforniya çölü, bir asteğmenin ilk kez komuta ettiği müfrezeye verdiği emirler kadar kararsız ve

değişkendi. O gün dikkat çekecek kadar güneşli ve açık bir gün olmuştu ve Phylliss Anderson, Ulusal Eğitim Merkezi'nin en iyi kısmındaki, iki katlı rahat evlerinde yemek hazırlarken, iyimserlikle doluydu. Sıcak bir gün geçirmişlerdi ve kocası Keith, iyi bir şekerleme yapmıştı. İki haftadır şiddetli bir soğuk algınlığıyla boğuşuyordu ve Phyllis, güneşle sıcak havanın kocasının hastalığını tamamen ortadan kaldıracağını düşünüyordu.

Mutfak camlarından görünen bahçedeki fıskiyeler, öğleden sonranın uzun gölgeleri arasında su fışkırtmaya devam ediyordu. Yaz sonu çiçekleriyle

dolu çiçek tarhları, bej renkli çölün siyah kayaları ortasında büyüyen gri-yeşil renkli kaktüslere hiç aldırmıyor gibiydiler.

Phyllis mikrodalga fırına makarnayı koyarken kendi kendine mırıldanıyordu.

Aşağıya inen kocasının ayak seslerini duydu. Binbaşı bu gece göreve gidecekti, ama gelen takırtı daha çok, annesi onları sinemaya götüreceği için heyecanlı olduğundan kayarak aşağı inen Keith Jr.'ın çıkardığı seslere benziyordu. Ne de olsa Cuma gecesiydi.

Phyllis, "Jay-Jay, kes şunu!" diye bağırdı.

Ama inen Keith Junior değildi. Kocası, askeri kamuflaj giysileriyle yarı giyinik, sendeleyerek mutfağa girdi. Terden sırılsıklamdı ve ellerini sanki başını patlamaktan korumak istermiş gibi başının iki yanına bastırıyordu.

Nefes nefese, "...yardım... hastane..." dedi.

Eşinin korku dolu bakışlarının önünde, mutfak zeminine yığı-lıverdi. Yerde yatarken, nefes alma çabasıyla göğsü inip kalkıyordu.

Bir süre olduğu yerde donakalan Phyllis, daha sonra bir asker eşinden beklenecek bir hızla gerekeni yaptı. Mutfaktan dışarıya fırladı. Bitişikteki evin kapısını vurmadan açarak komşunun mutfağına daldı.

Yüzbaşı Novak ve eşinin hayretten ağızları açık kalmıştı.

"Phyllis?" Novak ayağa kalktı. "N'oldu Phyllis?"

Binbaşının eşi daha fazla vakit kaybetmeden konuşmaya başladı,

"Paul, sana ihtiyacım var. Judy, gelip çocuklara bakabilir misin? Acele edin!"

Sözlerini bitirir bitirmez dönüp koşmaya başladı. Yüzbaşı Novak ve eşi onu hemen arkasından takip ediyorlardı. Bir asker göreve çağrıldığında soru sormamayı bilirdi. Novak ailesi Ander-son'ların mutfağına girmişti bile.

"Dokuz-bir-bir?" diyerek Judy Novak telefona uzandı.

Eşi, "Zaman yok!" diye bağırdı.

Phyllis, "Bizim araba!" diyerek haykırdı.

Judy Novak yukarıda, dışarı eğlenmeye çıkmak için hazırlanan iki çocuğun yanına çıktı. Phyllis Anderson ve Novak nefes darlığı çeken binbaşıyı yerden kaldırdılar. Burnundan kan geliyordu. Bilinci yarı açıktı. Konuşamıyor, sadece inliyordu.

Onu taşıyarak bahçeden geçirip park yerindeki arabalarına götürdüler. Direksiyona Novak geçti ve Phyllis de arka koltuğa eşinin yanına oturdu.

Hıçkırıklarını içinde boğmaya çalışarak binbaşının başını omzuna yasladı. Keith Anderson nefes almaya çalışırken ıstırap dolu gözlerle ona bakıyordu.

Novak kornaya sonuna kadar basarak yolun ortasından gidiyordu. Trafik bir tank taburunun önünde dağılmakta olan bir piyade alayı gibiydi. Ama yine de Weed Askeri Hastanesi'ne geldiklerinde Binbaşı Anderson bilincini yitirmişti. Hastaneye getirildikten üç saat sonra da öldü.

Kaliforniya eyaletinde ani ve açıklanamayan ölümlerde otopsi yapılması zorunluluğu vardır. Ölümünün alışılmadık şekli nedeniyle binbaşının cesedi hemen morga sevkedildi. Ordu patologu göğüs boşluğunu açar açmaz dışarıya korkunç yoğunlukta bir kan fışkırdı.

Patoloğun yüzü bembeyaz kesildi. Hemen ayağa fırlayıp plastik eldivenlerini çıkardı ve otopsi bölümünden bürosuna koştu.

Telefonu kavradı. "Bana Pentagon'u ve USAMRIID'i bağlayın. Hemen şimdi!

Acil durum!" diye bağırdı.

BİR

12 Ekim, Pazar Saat 14:55 Londra, İngiltere

Brompton yolunun, Sloan Caddesi'yle kesiştiği yerde bulunan Knightsbridge'de, soğuk bir ekim yağmuru çiseliyordu. Korna çalan arabaların, taksilerin ve çift katlı otobüslerin akışı, du-raksaya duraksaya güneye, Sloan Meydanı ve Chelsea'ye doğru ilerliyordu. Ne yağmur ne de işyerlerinin ve devlet dairelerinin hafta sonu nedeniyle kapalı olması trafikteki tıkanıklığı rahatla-tamamıştı. Dünya ekonomisinin durumu iyiydi, dükkânlar doluydu ve Yeni İşçiler kimsenin rahatını bozmak niyetinde değildi. Artık turistler yılın

her mevsimi Londra'ya geliyorlardı ve o pazar öğleden sonrası, trafik, kaplumbağa hızıyla ilerlemeye devam ediyordu.

ABD Ordusu yarbayı, Dr. Jonathan (Jon) Smıth, ağır ağır ilerleyen 19 numaralı eski model otobüsten, gideceği yerden iki durak önce yavaşça indi. Yağmur nihayet hızını kesmeye başlamıştı. Ej>r. Smith otobüsten indikten sonra ıslak kaldırımların üzerinde hızlı adımlarla yürüyerek oradan uzaklaştı. Smith, 41-42 yaşında uzun boylu, bakımlı ve atletik bir adamdı. Uzun bir yüzü ve geriye doğru taranmış koyu renk saçları vardı.

Deniz mavisi gözleriyle otomatik olarak etrafında hareket eden taşıtları ve yayaları inceledi. Üzerindeki tüvit ceket, pamuklu pantolon ve pardösüyle olağandışı bir görünüşü yoktu. Yine de kadınlar dönüp ona bakıyorlar, o da ara sıra onları fark edip gülümsüyor, ama yoluna devam ediyordu.

USAMRIID tıbbi konferanslar için onu Londra'ya gönderdiğinde bir oda tuttuğu Wilbraham Hotel'in seçkin görünüşlü fuayesine girerek yağmurlu havayı ardında bıraktı. Eski otelin içindeki merdivenlerin basamaklarını ikişer ikişer çıktı ve ikinci kattaki odasına girdi. Odasında bavullarının altını üstüne getirip, Manila'da konuşlandırılmış olan Amerikan birliklerinde baş gösteren bir sıtma salgınına ait belgeleri aradı. Bu belgeleri Dünya Sağlık Örgütü'nün Viral Hastalıklar kısmında çalışan Dr.

Chandra Uttam'a göstereceğine söz vermişti. Sonunda raporları, büyük bavulda, kirli çamaşırların altında buldu. İçini çekip

kendi kendine gülümsedi. Açık havada çadırlarda alan araştırması yaparken, bir krizden diğerine atladığı dönemlerde kazandığı kötü alışkanlıkları bir türlü bırakamamıştı.

WHO* Epidemiyoloji Konferansı'na dönmek için hızla merdivenlerden aşağı inerken lobideki memur ona seslendi.

"Yarbay? Sizin için üzerinde ACİL yazan bir mektup var."

"Mektup mu? Buraya kim mektup yollayabilir ki?" Sadece saati değil günü de ona hatırlatan saatine baktı. "Hem de Pazar günü?"

"Kuryeyle elden geldi."

Endişeye kapılan Smith mektubu aldı, yırtarak açtı. Bilgisayardan çıkmış tek sayfalık bir kâğıttı. Ne bir başlık ne de yollayanın adresi vardı.

Smithy,

Rock Creek Parkı 'ndaki Pierce Mill piknik alanında, pazartesi gece yarısı buluşalım. Çok acil. Kimseye söyleme.

B.

Ç N. *WHO: Dünya Sağlık Örgütü

Smith'in göğsü kasıldı. Onu Smithy diye çağıran tek kişi vardı: Bili GrifFın.

Council Bluffs, Iowa'daki Hoover İlkokulu'nun üçüncü sınıfında tanışmışlardı.

Sonraları çok iyi dost olmuşlar; liseye, Iovva'daki üniversiteye ve oradan da UCLA'ya beraber gitmişlerdi. Smith, Tıp Hekimi olarak mezun olduktan, Bili de psikoloji üzerine doktorasını tamamladıktan sonra yolları ayrılmıştı. İkisi de orduya girerek gençlik hayallerini gerçekleştirmişlerdi. Bili haber alma bölümündeydi. Aslında on yıldır birbirlerini görmüyorlardı, ama farklı görevler ve uzak atamalara rağmen devamlı haberleşerek bağlarını koparmamışlardı.

Smith, suratı asılmış bir halde otelin gösterişli lobisinde hiç kımıldamadan durmuş, elinde tuttuğu şifreli mesaja bakmaya devam ediyordu.

Resepsiyondaki memur kibarca ters bir şey olup olmadığını sordu.

Smith çevresine bakındıktan sonra, "Bir şey yok. Hiçbir şey yok. Aslında eğer bir sonraki seminere yetişmek istiyorsam, gitsem iyi olur."

Notu pardösüsünün cebine tıkıştırdıktan sonra dışarıdaki ıslak akşama çıktı.

Bili nasıl oluyor da şu anda Londra'da olduğunu, üstelik bu gözden uzak otelde kaldığını biliyordu? Çocukluk adını kullanmasını gerektirecek olan bunca gizliliğin sebebi neydi?

Ne gönderenin adresi vardı ne de telefon numarası.

Bili sadece göndereni belli eden, adının baş harfini yazmıştı.

Niçin gece yarısı?

Smith kendini sıradan bir adam olarak düşünmekten zevk alırdı, ama gerçeğin bundan çok farklı olduğunu biliyordu. Kariyeri gerçekleri göz önüne seriyordu.

MASH* birliklerinde askeri hekim olarak çalışmıştı; şimdi de araştırmacı bilim adamı olarak çalışmayı sürdürüyordu. Kısa bir süre için ordunun haber alma birimlerinde de yer almıştı. Yerinde duramayan karakteri, derisi kadar ayrılmaz bir parçasıydı.

Bütün bunlara rağmen geçen yıl dikkatini çeken ve şimdiye kadar ilk defa tüm dikkatini üzerinde yoğunlaştırmayı başarabilÇ.

N. *M.A.S.H: Gezici Askerî Hastane

diği bir mutluluğu keşfetmişti. USAMRIID'deki görevini zorlu ve ilginç bulmanın yanı sıra ünlü ve bekâr bir âşık olmuştu. Gerçekten âşıktı. Lise dönemlerinde yaşanan döner kapılı bir drama-nın içindeki gelip geçici kadınlardan çok farklıydı, Sophia Russell. Smith için her şey demekti; araştırma ortağı, meslektaş ve sarışın bir güzellik.

Sadece ona bakabilmek için elektron mikroskobundan gözlerini kaldırdığı zamanlar olurdu. Bu kadar kırılgan bir sevimlilik nasıl olur da böylesine bir zekâya ve onu her zaman şaşırtan, o çelik gibi iradeye sahip olabilirdi? Şimdi onu düşündüğünde bile içini özlem kaplamıştı. Heathrow

Havaalanı'ndan yarın sabah uçması gerekiyordu Böylece Maryland'teki evine dönüp Sophia'yı kahvaltıda yakalayabilir işe beraber gidebilme imkânına sahip olabilirdi.

Ama şimdi Bill'den bu sinir bozucu mesajı almıştı.

Tüm içgüdüsel alarm sistemleri çalıyordu. Suratını ekşiterek kendi kendine güldü. Görünüşe bakılırsa yerinde duramaz karakteri henüz durulmamıştı.

Bir taksi çağırırken zihninde planlar yapıyordu.

Uçak biletlerini pazartesi gecesindeki uçuşla değiştirebilir ve Bili ile gece yarısı buluşabilirdi. Bu işi başka türlü halletmek, programının bozulmasına neden olacaktı. Bu da USAMRIID'i yöneten General Kielburger'ın öfkeden kıpkırmızı kesilmesine sebep olabilirdi. En hafif şekilde söylemek gerekirse, general, Smith'in başına buyruk çalışma stilinden pek de hazzetmiyordu.

Önemi yoktu, Smith bunun da üstesinden gelebilirdi.

Geçen akşam sabahın erken saatlerinde sadece sesini duyabilmek için Sophia'yı aramıştı.

Ancak konuşmalarının tam ortasında bir çağrı araya girmişti. Kaliforniya'dan gelen bir virüsü tanımlaması için, Sophia'nın acilen

laboratuvara gelmesi isteniyordu. Sophia rahatça on altı ya da yirmi dört saat hiç durmadan Çalışabilirdi ve laboratuvarda geç saatlere kadar kaldığı için, sahalı kahvaltısını beraber yapmaları mümkün olmayabilirdi. Smith

^mutsuzlukla içini çekti. Bunun tek iyi yanı, Sophia'nin onu me-^ak edemeyecek kadar meşgul olmasıydı.

Ayrıca evlerindeki telesekretere bir gün geç geleceğini bilç}j rerek, endişe etmesini de önleyebilirdi.

İşte tam bu sırada aklına harika bir fikir geldi. Londra'd^ yarın sabah ayrılmak yerine gece uçuşlarından birine rezervas yon yaptırabilirdi. Belki sadece birkaç saat fark edecekti, ama b^ onun için dünyalar demekti. Tom

Sheringham, tüm hanta-virüs lere etki edebilecek potansiyel bir aşı üzerinde çalışan İngilj^ Mikrobiyoloji Araştırma Kurumu'nun başkanıydı. Bu gece sade ce Tom'un konferansına katılmakla kalmayıp, onunla bir şeylej.

içmek ya da yemek yemek için Tom'u ikna etme fırsatını da y^ kalayabilirdi. Böylece Tom'un açıklamaya

hazır olmadığı en sojj gelişmeleri öğrenebilir, yarın gece geri dönmeden önce de Porto^ Down'a bir davet koparabilirdi.

Başını sallayıp gülümserken bir su birikintisine bastı ve cad. dede durmuş olan taksinin arka kapısını açtı. Şoföre WHO konfe, ransının adresini söyledi. Ama koltuğa yerleşir yerleşmez yüzündeki gülümseme kay, boluverdi. Bili Griffın'den gelen mektubu çıkardı Kaçırmış oldu. ğu bir ipucunu yakalamayı ümit ederek yeniden okudu. En kayda değer olan şey söylenmeyendi. Kaşları arasındaki çizgi derinleş, mişti. Geçmiş yılları düşünerek Bill'in kendisiyle aniden bu şe. kilde bağlantı kurmasının nedenini bulmaya çalıştı. Eğer Bili bir bilgi ya da USAMRIID'in yardımını isteseydi bunu resmi kanallardan da yapabilirdi. Bili şu anda özel bir FBl ajanıydı ve bundan da gurur duyuyordu. Her ajan gibi Smithy yardımını USAMRIID'in başkanı aracılığıyla isteyebilirdi. Soru. nu özel olsa bile bunca gizliliğe ihtiyacı yoktu.

Bunun yerine ote. le telefon numarasını bırakabilirdi. Smith gelince onu arardı. Soğuk taksinin içinde, Smith, pardösüsüne sarınarak endişey. le omuz silkti. Bu buluşma sadece resmî olmamakla kalmıyor aym zamanda tuhaf bir gizlilik içeriyordu. Büyük bir gizlilik.

Bu da Bill'in; FBI'ın, USAMRIID'in yani tüm devlet kuruluşlarının yetkisinin ötesine geçtiğini jve onu da bu karanlık işin içine çek-me niyetinde olduğunu gösteriyordu.

iki

12 Ekim, Pazar

Saat 09:57

Fort Detrick, Maryland

Frederik'te bulunan ve batı Maryland'in yeşillikleriyle çevrelenmiş olan Fort Detrick, USAMRIID'in (ABD Askeri Bulaşıcı Hastalıklar Tıbbi Araştırma Enstitüsü) bulunduğu yerdi. Buradan bahsederken ya kısaca USAMRIID ya da Enstitü deniyordu. 1960'larda biyolojik ve kimyasal silah denemeleri yapan kötü şöhretli bir devlet kuruluşuydu ve şiddetli protestoların odağı olmuştu.

1969'da Nixon bu programlara son verdiğinde, USAMRIID sadece bir bilim ve tedavi merkezi olarak anılmaya başlandı ve kamuoyunun ilgi alanından çıktı. Derken 1989

yılında, Reston,Virginia'daki bir Primat Karantina Ünitesi'ndeki maymunların, çok kolay yayılan Ebola virü-süyle enfekte oldukları anlaşıldı. USAMRIID'deki doktorlar, veterinerler, hem askeri hem de sivil çalışanlar, insanlar arasında trajik bir salgına yol açabilecek bu olayı kontrol altına almaya Çalıştılar.

Sonunda kontrol altına almaktan daha da iyisini başardılar. Reston virüsünün fazlasıyla öldürücü olan Zaire Ebolası ile Sudan

Ebolası'ndan genetik açıdan milimetrik farklılıklar içerdiğini kanıtladılar.

En önemlisi de virüs, insanlar için bir tehdit oluşturmuyordu. Bu ilginç keşif, USAMRIID araştırmacılarını tüm ülkede başlıklara taşıdı. Birdenbire, Fort Detrick yeniden insanların gündemine oturdu -bu defa Amerika'nın önde gelen askeri tıbbi araştırma kuruluşlarından birisi olarak.

Dr. Sophia Russell USAMRIID'deki ofisinde, kuruluşun şöhretini düşünüyor ve ciddi bir salgın haline gelmesinden korkarak çözüm konusunda yardımcı olabilecek adama telefonla ulaşabilmeyi sabırsızlıkla bekliyordu.

Sophia, doktorasını hücresel ve moleküler biyoloji alanında yapmıştı. Binbaşı Keith Anderson'ın ölümüyle dönmeye başlayan uluslararası çarkın önde gelen dişlilerinden biriydi artık. Dört yıldır USAMRIID'de çalışıyordu ve şu anda 1989 yılındaki bilim adamları gibi bilinmeyen bir virüse karşı

tıbbi bir mücadele vermekteydi. O ve çağdaşı olan bilim adamları daha şimdiden tehlikeli bir işin içine girmişlerdi. Virüs, insanlar için öldürücüydü. Birbirinden birkaç saat farkla -açıkça anlaşıldığı üzere-Akut Solunum Yetmezliği Sendromu'ndan

ölmüş bulunan üç kurban -bir binbaşı ve iki sivil- vardı.

USAMRIID'in olayla ilgilenmesinin nedeni, ne ASYS'nin (Akut Solunum Yetmezliği Sendromu) kendisi ne de ölümlerin birbiri ardına olmasıydı.

Dünyada milyonlarca insan her yıl ASYS'den ölüyordu. Ama bunlar genç insanlar değildi; sağlıklı insanlar da değildi. Hatta o zamana kadar solunum rahatsızlığı ya da buna benzer sorunlar yaşamamış insanlar da değildi. Ve bu vakalarda şiddetli baş ağrıları ve göğüs boşluğunun kanla dolmasına rastlanmamıştı. Oysa şimdi, her biri ülkenin farklı yerlerinde yaşayan üç kişi, bu kendine özgü belirtileri göstererek ölmüştü. Binbaşı Kaliforniya'da, genç bir kız Georgia'da ve bir sokak serserisi Massachu-setts'de ölmüştü.

USAMRIID'in başkanı, Tuğgeneral Calvin Kielburger daha dün gündeme gelen üç ölüme dayanarak dünya çapında bir alarm ilan etmek taraftarı değildi. Suyu bulandırmaktan ya da yeteneksiz bir yaygaracı olmaktan nefret ederdi. Dahası başarıyı diğer Dördüncü Düzey laboratuvarlarıyla, özellikle de, USAMRIID'in en büyük rakibi olan Atlanta'nın Hastalık Kontrol Merkezleri'y-le paylaşmaktan nefret ediyordu.

Bu arada USAMRIID'deki gerginlik hissedilir hale gelmişti ve Sophia bir grup bilim adamına başkanlık ederek çalışmaya devam ediyordu.

îlk kan örneklerini cumartesi günü sabaha karşı 3:00'de almış ve hemen testlere başlamak için Dördüncü Düzey laboratuvarları-na gitmişti. Küçük dolabına, üzerinden çıkardığı elbiseleri, saatini ve Jon Smith'le evlenmeyi Kabul ettiğinde hediye olarak aldığı yüzüğü koydu. Bir süre gülümseyerek, yüzüğe bakmak ve Jon'ı düşünmek için duraksadı. Onun çıkık elmacık kemikleri ve koyu mavi gözleriyle bir Amerikan Kızılderilisine benzeyen yakışıklı yüzü gözlerinin önüne geldi. O gözler onu daha başlangıçtan itibaren etkilemişti.

Bazen onların derinliklerine düşmenin ne kadar eğlenceli olacağını düşünürdü. Jon'ın kendi rızasıyla evcilleştirilmiş bir hayvanın yürüyüşü kadar zarif olan hareketleri, çok hoşuna gidiyordu. Sevişmesine de bayılıyordu -o ateş ve o heyecan! Ama her şeyden öte, onu o kadar doğal, tutkulu ve kesin bir şekilde seviyordu ki.

Buraya çabucak gelebilmek için telefon konuşmalarını kesmek zorunda kalmıştı.

"Sevgilim, gitmem lazım. Diğer hatta, laboratuvardan arıyorlar. Acilmiş."

"Bu saatte mi? Yarın sabaha kadar bekleyemez mi? Dinlenmen lazım."

Sophia kıkırdadı. "Sen beni aradın. Aslına bakarsan telefon çalana kadar uyuyordum."

Benimle konuşmak isteyeceğini biliyordum. Bana dayanamazsın. "

Sophia güldü. "Kesinlikle. Seninle günün ve gecenin her saati konuşmak istiyorum. Seni, Londra 'da olduğun her an özlüyorum. Beni uyandırarak sana bunu söyleyebilme fırsatım bana verdiğin için çok memnunum."

Şimdi gülme sırası Smith 'indi, "Ben de seni seviyorum sevgilim. "

Sophia, USAMRIID'in personel dolaplarının bulunduğu odada, gözlerini kapayarak içini çekti ve Jon'ı kafasından sildi. Yapması gereken işler vardı ve hepsi çok acildi.

Hızla yeşil renkli cerrah elbiselerini giydi. Çıplak ayaklaBiyo-güvenlik İkinci Düzey'in kapısını, zararlı bileşenleri; İkinci, Üçüncü ve Dördüncü Düzey'de tutmaya yarayan negatif basınca rağmen açmaya çalıştı. Nihayet içeri girdiğinde, kuru bir duş kabininden geçtikten sonra temiz beyaz çorapların bulunduğu banyoya geldi.

Çoraplarını giyer giymez hemen Üçüncü Düzey't doğru yürüdü. Lateks eldivenlerini giyip kenarlarını, tam bir izolasyon sağlayacak şekilde bantladı.

Aynı işlemi çorapları ve cerrah pantolonunun paçaları için de tekrarladı.

Bunları yaptıktan sonra, plastik bir kovanın içi gibi kokan, parlak mavi renkteki kendine ait biyolojik uzay elbisesini giydi. Bir delik olup olmadığını dikkatle kontrol etti. Esnek plastik kaskı başına doğru indirdikten sonra uzay elbisesiyle kaskı boşluk bırakmayacak şekilde birbirine tutturan fermuarı çekti ve duvardan sarı renkli bir hava hortumu aldı.

Hortumu elbisesine bağladı. Hava hafif bir fısıltıyla, kocaman uzay elbisesinin içine dolmaya başladı. Bu işlem hemen hemen bittiğinde hava hortumunu yerinden çıkardı ve paslanmaz çelikten bir kapıdan geçerek arınma işleminde kullanılan su ve kimyasal hortumlarının musluklarıyla dolu olan, Dördüncü Düzey'e doğru yürüdü.

Sonunda Dördüncü Düzey''e, giden kapıyı açarak Sıcak Böl-ge'ye adım attı.

Artık aceleci davranmamalıydı. Koruyucu bölmelerdeki yolda attığı her adımda, biraz daha dikkatli olması gerekiyordu. Tek silahı doğru hareketleri yapmaktı. Buna ne kadar özen gösterirse o kadar çok hız kazanabilirdi. Bu yüzden sarı lastik çizmelerin içine paldır küldür girmektense ayağını ustaca büktü ve doğru açıda tuttuktan sonra botu ayağına geçirdi. Sonra da aynı işlemi diğer teki için uyguladı.

Dar, kor halindeki blokların üzerinden elinden geldiğince hızla geçerek, laboratuvarına doğru paytak adımlarla yürüdü. Orada ellerine üçüncü bir lateks eldiven daha geçirdikten sonra, kan ve doku örneklerini dikkatle dondurucu muhafazasından çıkardı ve virüsü izole edebilmek için çalışmaya başladı. Sonraki yirmi altı saat boyunca yemek yemeyi ve uyumayı unuttu.

Laboratuvarda virüsü, elektron mikroskobunun altında inceleyerek yaşadı.

Hem kendisinin hem de ekibinin virüsü, Ebola, Marburg ve diğer fılovirüslerden ayırmaları şaşırmasına yol açtı. Çoğu virüs gibi tüylü bir yumak şeklindeydi. ASYS ölümleri bilgisiyle beraber, virüsü ilk gördüğünde, 1993 yılında Navajo bölgesindeki genç atletleri öldüren hantavirüslerden biri olduğunu düşünmüştü. USAMRIID, hantavirüsler konusunda uzmandı.

Efsanelerinden biri olan Kari Johnson, 1970'li yıllarda, ilk defa bir hantavirüsü tanımlayıp izole etme başarısını göstermişti.

Aklında bu düşüncelerle, bilinmeyen patojeni test etmek için USAMRIID'in, dünyanın dört bir tarafındaki hantavirüs kurbanlarının kan örnekleriyle çalışan Immunoblotting makinesini kullandı. Kafası karışmış bir halde zincirleme bir polimeraz enzimini, virüsten minik de olsa bir DNA parçası almak için kullandı. Hiçbir bilinen hantavirüs çeşidine benzemiyordu, ama yine de sonraları yardımcı olması için başlangıç kabilinden bir Sınırlama Haritası çizdi. Jon'ın uzaklarda Londra'daki WHO konferansında değil de yanında olmasını en fazla istediği anlardan biriydi bu.

Hâlâ tatminkâr bir yanıt bulamadığı için morali bozularak kendini laboratuvarından çıkmaya zorlamıştı. Diğerlerini çoktan uyumaya göndermişti; kendisi de üzerindeki uzay elbisesini çıkarıp heyecan verici arınma bölümlerinden sırayla geçtikten sonra, günlük kıyafetlerini giydi.

Dört saat kestirdikten sonra -kendine uyku ihtiyacının bu kadar olduğunu söylemişti- testlerin sonuçlarını okumak için ofisine gitti. Diğer ekip elemanları da uyandıklarında, onları tekrar laboratuvarlarına gönderdi.

Başı ağrıyordu ve boğazı kurumuştu. Ofisindeki mini-buzdo-labından bir şişe su aldıktan sonra masasına döndü. Duvarda üç tane çerçevelenmiş resim asılıydı. Arkasına yaslandı ve resimleri düşünmeye başladı. Birisi Jon ile kendisinin, geçen yaz gittikleri Barbados'ta mayoyla çekilmiş resmiydi. Birlikte yapabildikleri tek tatilde ne kadar da çok eğlenmişlerdi. İkinci resim Jon'ın yarbay olduğu gün üniformasıyla çekilmiş resmiydi. Son resim ise, asi siyah saçları, kirli yüzü ve delici mavi bakışlarıyla genç bir yüzbaşıyı, Irak çöllerinin bir yerlerindeki 5. MASH çadırının önünde gösteriyordu.

Onu özlüyordu ve laboratuvarda ona ihtiyacı vardı. Telefona doğru uzandı sonra durdu. Onu Londra'ya general göndermişti. Generale göre her iş kitabına uygun olarak yapılmalı ve her görev zamanında bitirilmeliydi. Ne bir gün erken ne bir gün geç.

Jon daha birkaç saat müsait değildi. Şu anda belki de uçakta olduğunu, ama kendisinin eve gidip onu bekleyemediğini düşündü. Hayal kırıklığından kurtulmaya çalıştı.

Kendisini bilime adamıştı ve bu yolda gerçekten de şans yüzüne gülmüştü.

Evleneceğini hiç düşünmemişti. Belki âşık olabilirdi ama evlenmek? Hayır. Çok az insan işine deli gibi bağlı birini isterdi. Ama Jon onu anlayabilmişti. Aslında bir hücreye bakıp da şeklini ve renkli detaylarını tartışabilecek olmaları onu heyecanlandırmıştı. Sophia da onun bitmek bilmeyen merakını teşvik edici buluyordu. Anaokulu partisindeki iki çocuk gibi hayallerindeki arkadaşı bulmuşlardı birbirlerinde. Sadece mesleki açıdan değil, kişilik olarak da birbirlerine uygundular. Her ikisi de adanmış, şefkatli ve birbirlerine olduğu kadar yaşama da âşık olan insanlardı.

Şimdiye kadar hiç bu kadar mutlu olmamıştı ve bunu Jon'a borçluydu. Başını sabırsızca sallayarak laboratuvar sonuçlarında kaçırmış olabileceği bir şeyler bulma umuduyla bilgisayar ekranına döndü. Ama kayda değer bir şey bulamadı. Sonra bilgisayarda, DNA parçasına ait yeni bilgileri tarar ve bu virüsle ilgili şimdiye kadar elde ettikleri klinik bilgileri kafasından geçirirken, garip bir düşünceye kapıldı.

Ya bu virüse ya da buna inanılmaz derecede benzeyen bir başka virüse, daha önce bir yerlerde rastlamıştı.

Zihnini taramaya başladı. Hafızasının altını üstüne getirdi. Geçmişin köklerine doğru uzandı.

Aklına hiçbir şey gelmedi. Sonunda, grup elemanlarından birinin, bu virüsün Machupo ismi verilen ve Kari Johnson tarafından keşfedilen kanamaya yol açan ilk sıtmalardan biriyle ilgili olabileceğini anlatan raporunu okudu.

Afrika zihnindeki bilinmeyen kapının kilidini açmadı. Peki ya Bolivya...?

Peru!

Öğrenciyken antropoloji konusunda yaptığı bilimsel seyahat, ve...

Victor Tremont.

Evet, ismi buydu. İlaç yapmak için bitki ve çamurlu toprak toplama amacıyla, Peru'ya bilimsel araştırma yapmaya giden biyolog. Hangi firma adına çalışıyordu? Bir ilaç firması...Blanc-hard Pharmaceuticals!

Yeniden bilgisayarına döndü, hızla İnternet'e girdi ve Blanc-hard'ı araştırmaya koyuldu.

Neredeyse ilk denemesinde yerini buldu. Firma Long Lake, New York'taydı, Victor Tremont da firmanın Başkanı ve en üst düzeydeki yöneticisiydi. Telefonuna uzandı ve numarayı tuşladı.

Pazar günüydü ama dev şirketler bazen telefonlarını önemli telefon görüşmeleri için açık tutuyorlardı. Blanchard da bunlardan biriydi.

Sophia telefona çıkan sekretere Victor Tremont'la görüşmek istediğini bildirdi ve beklemesini söyleyen bir cevap aldı. Endişe içinde, sabırsızlığını control etmeye çalışarak parmaklarını masasının üstüne vurup duruyordu. Telefonun uzaklardaki diğer ucundan gelen bir dizi çıtırtı ve sessizlikten sonra aynı ses,

"İsminizi ve Dr. Tremont'u arama nedeninizi öğrenebilir miyim?" dedi.

"Sophia Russell. Peru'ya yaptığı bir yolculukla ilgili olduğunu söyleyin."

"Lütfen bekleyin." Bir süre daha sessizlik oldu. Sonra: "Mr. Tremont şimdi sizinle konuşacak," cevabını aldı.

"Bayan... Russell?" Dr. Tremont kendisine iletilen ismi okuyor olmalıydı. "Sizin için ne yapabilirim?" Sesi alçak ve sevimli olmasına rağmen otoriterdi.

Yönetmeye alışık olduğu açıkça belliydi.

Sophia yumuşak bir ses tonuyla, "Aslında artık Dr. Russell oldu. İsmimi hatırlamıyorsunuz değil mi, Dr. Tremont?"

"Hatırladığımı söyleyemem. Ama Peru'dan bahsetmişsiniz ve Peru'yu hatırlıyorum. On iki ya da on üç yıl önceydi, değil mi?"

Onunla konuşmayı kabul etmişti, ama bir şakaya ya da iş istemek için arayan birine muhatap olma ihtimaline karşı temkinli davranıyordu.

"On üç ve ben sizi gayet iyi hatırlıyorum. Öğrenmek istediğim şey Caraibo Nehri'ne ait bir olay. Bir grup antropoloji öğrencisiyle beraber, Syracuse'dan bir bilimsel seyahat amacıyla gelmiştik ve siz de orada ilaç yapmanızı sağlayacak bitkiler toplu-yordunuz. Sizi bu kıyıda köşede kalmış kabilenin insanlarında rastladığınız bir virüs için arıyorum. Hani diğerlerinin Maymun Kanlı İnsanlar dedikleri yerliler hakkında."

Telefonun diğer ucundaki geniş ofisinde, Victor Tremont korkuyla sarsıldı. Bu duyguyu hemen bastırdı. Sabahın erken ışıklarıyla cıva gibi parıldamakta olan göle bakmak üzere sandalyesini

pencereye doğru çevirdi. Karşı yakada kesif bir çam ormanı uzaklardaki yüksek dağlara doğru uzanıyordu.

Genç kadının hafızası onu hayrete düşürmüştü. Bundan ciddi anlamda rahatsız olan Tremont, koltuğunda dönmeye devam etti. Arkadaşça bir ses tonuyla konuşmasını sürdürdü. "Şimdi sizi hatırlıyorum. Gözleri bilim aşkıyla kamaşmış olan, genç, hevesli, sarışın hanımsınız. Bir antropolog olmak için çalışmaya devam edip etmeyeceğinizi merak ediyordum. Antropolog oldunuz

mu?"

"Hayır, bunun yerine Hücresel ve Moleküler Biyoloji dalında doktora yaptım.

Zaten sizin yardımınıza da bu yüzden ihtiyacım var. Fort Detrick'te, ordunun bulaşıcı hastalıklar araştırma merkezinde çalışıyorum. Peru'da bir benzeriyle karşılaştığımız, baş ağrılarına, ateşe ve akut solunum yetmezliğine sebep olarak, sağlıklı insanları birkaç saat içinde akciğerlerde şiddetli bir kanamayla öldüren, bilinmeyen, yeni bir virüsle karşı karşıyayız. Bunlar size bir şey çağrıştırıyor mu, Dr. Tremont?"

"Bana Victor deyin ve sanırım sizin ilk isminizi hatırlar gibiyim... Suzan... Sally ya da buna benzer bir şeydi galiba."

"Sophia."

Tremont, sanki not alıyormuş gibi, "Tabii ki Sophia Russell. Fort Detrick," dedi.

"Bilim alanında çalışmaya devam etmenize memnun oldum. Bazen ben de ön safta çalışmak yerine, keşke laboratuvarlarda kalmış olsaydım, diyorum ama artık köprünün altından çok sular akmış olmalı değil mi?" diyerek güldü.

"Virüsü hatırlıyor musunuz?"

"Hayır, hatırladığımı söyleyemem. Peru'dan hemen sonra satış ve işletme konularının içine daldım. Anımsayamamamın sebebi bu olmalı. Dediğim gibi uzun bir süre önceydi. Ama moleküler biyoloji çalışmalarımdan hatırladığım kadarıyla söylediğiniz senaryo pek de gerçekçi değil. Yolculuk boyunca duyduğumuz bir dizi farklı virüsten söz ediyor olmalısınız. Bu konuda pek sıkıntı çekmiyorduk. Hatırlayabildiklerim sadece bunlar."

Sophia hayal kırıklığına uğramıştı. Telefonu kulağına adeta gömerek, "Hayır! Maymun Kanlı İnsanlarla yapılan çalışmalarda bu özel virüse rastladığımızdan eminim. O zaman üzerinde pek fazla durmamıştım. Çünkü o zamanlar meslek olarak biyolojiyi hele hücresel ve moleküler biyolojiyi seçeceğimi bilmiyordum.

Ama yine de garipliği dikkatimi çekmişti," dedi.

"Maymun Kanlı İnsanlar mı? Ne kadar tuhaf! Bu kadar renkli isme sahip bir kabileyi mutlaka hatırlardım!"

Sophia'nın sesi telaşlı bir hal almıştı. "Dr. Tremont dinleyin lütfen. Bu çok hayati bir konu. Acil bir durum. Peru'daki virüse benzeyen bir virüsle enfekte olarak ölen üç vaka var elimizde. Bu yerliler özel bir maymun türünün kanını içerek yüzde seksen oranında iyileşmeyi başarıyorlardı. Hatırladığıma göre bu sizi o zamanlar çok şaşırtmıştı."

Tremont, "Şimdi de şaşırttı," diyerek ona katıldı. Genç kadının hafızasının keskinliği sinir bozucuydu. "Ölümcül bir virüsün çaresini bulmuş olan yerliler, öyle mi? Ama ben bunun hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diyerek düpedüz yalan söyledi. "Tarif ettiğiniz şekilde bir şeyler olsa hatırlayacağımdan eminim. Çalışma arkadaşlarınız bu konuda ne söylüyorlar. Büyük bir ihtimalle aralarında Peru'da çalışanlar olmuştur."

Sophia içini çekti. "Önce size sormak istemiştim. Yeterince yanlış alarm verildi ve Peru olayının üstünden de epeyce zaman geçti. Ama hatırlayamıyorsanız..."

Sesi uzaklaşmıştı. Feci bir hayal kırıklığına uğramıştı. "Böyle bir virüs olduğundan eminim. Belki de Peru'yla bağlantı kurmalıyım.Yerliler arasındaki olağandışı tedaviler hakkında tuttukları kayıtları vardır herhalde."

Victor Tremont'un sesi biraz yükseldi. "Bu gerekli olmayabilir. O zamandan beri yolculuklarımla ilgili günlükler tutuyorum. Bitkiler ve potansiyel ilaçlar hakkında. Belki de bahsettiğiniz olağandışı virüs hakkında da birkaç not karalamışımdır."

Sophia bu öneriye balıklama atladı. "Eğer bakarsanız çok memnun olurum.

Hemen şimdi."

"Haa..." Tremont memnuniyetle sırıttı. Onu yakalamıştı. "Defterler evimde bir yerlerde. Herhalde tavan arasında falan olmalı. Ya da bodrumda. Sanırım size ancak yarın haber verebilirim."

"Size minnettarım, Bay Tremont. Belki de tüm dünya minnettar olacak. Lütfen yarın yapacağınız ilk iş bu olsun. Ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz,"

dedikten sonra, Sophia doktora telefonunu yazdırdı.

"Sanırım ne kadar önemli olduğunu biliyorum," diyerek Tremont ona güvence verdi. "En geç yarın sabah görüşürüz."

Victor telefonu kapattı ve oturduğu yerde dönerek, bir süre parıldayan gölü ve artık üstüne üstüne geliyormuş gibi görünmeye başlayan yüksek dağları seyretti. Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. Doğanın nazik oyunlarından birini sergilediği, özellik taşıyan bir yüze sahip, uzun boylu ve orta yapıda bir adamdı. Bir delikanlının fazlasıyla büyük burnu, kepçe kulakları ve zayıf yanakları, yakışıklı bir adama dönüşmüştü. Şimdi ellilerindeydi ve hatları iyice oturmuştu.

Pürüzsüz, aristokrat ve yırtıcı kuşlarınki-nc benzeyen bir yüzü vardı. Düz ve güçlü burnu, tam anlamıyla İngiliz olan yüzünün tam ortasına fazlasıyla uygundu.Yanık teni ve gür kır saçlarıyla nereye giderse gitsin dikkati

çekiyordu. Ama insanlara cazip gelenin çekiciliği ya da soylu görünüşü olmadığını biliyordu. Bunu sağlayan kendine güveniydi. Etrafına güç ışınları saçıyor ve bu kendilerine pek güvenmeyen insanlara çok çekici geliyordu.

Sophia Russell'a söylediğinin tersine Victor Tremont, gözlerden uzak bir yerdeki evine gitmek için hiçbir şey yapmadı. Bunun yerine bambaşka şeyler düşünerek dağları seyretti ve üzerindeki gerginlikten kurtulmaya çalıştı.

Kızgındı... Rahatsız olmuştu.

Sophia Russell! Tanrım! Sophia Russell!

Kimin aklına gelirdi ki? İlk ismini bile hatırlayamamıştı. Aslında o sıradan öğrenci grubundan hiç kimsenin ismini hatırlamıyordu. Zaten onlardan herhangi birinin bu olayı hatırlayacağına da pek ihtimal vermiyordu. Ama Russell hatırlıyordu işte. Bir beyin

nasıl bu kadar ince ayrıntıları hatırlayabilirdi? Açıkça belli oluyordu ki, önemsiz şeyler onun için ayrı bir öneme sahipti. Nefretle başını salladı. Gerçek bir tehlike sayılmazdı. Sadece ufak bir sıkıntıydı, ama yine de ilgilenilmesi gerekiyordu. Oymalı masasındaki gizli bir çekmeceyi açtı ve çıkarttığı cep telefonunu tuşla-dı.

Duygusuz bir ses, hafif bir aksanla cevap verdi. "Evet?"

Victor Tremont "Seninle konuşmam gerekiyor," dedi ve sonra, "Benim ofisimde. On dakika sonra," diye emretti. Telefonu kapadı, cep telefonunu tekrar kilitli çekmeceye koydu ve normal ofis telefonunu kaldırdı. "Muriel?

Bana Washington'dan General Caspar'ı bul."

uç

13 Ekim, Pazartesi

Saat 09:14

Fort Detrick, Maryland

O pazartesi çalışanlar USAMRIID'e geldiklerinde, hafta sonu yeni öldürücü virüsü tanımlamak ve kontrol altına almak konusundaki çalışmaların verimli geçmediği tüm kampusa yayılmıştı bile. Basın henüz hikâyeyi keşfedememişti ve müdürlükten, herkesin medyaya karşı sessizliğini koruması yönünde bir emir gelmişti. Kimse muhabirlerle görüşmeyecekti. Araştırma konusunda sadece laboratuvarlarda çalışanlara bilgi veriliyordu.

Bu arada, günlük rutin işlerin de yapılması gerekiyordu. Doldurulacak formlar, temin edilecek cihazlar, cevap verilecek telefonlar vardı. Başçavuşun'un ofisinde, Dördüncü Düzey Uzmanı Hideo Takeda, ABD Savunma Bakanlığı'na ajt amblemi taşıyan resmî görünümlü zarfı açtığında, kendisine ait kabinde, postalarla uğraşmaktaydı.

Mektubu tekrar tekrar okuduğunda kendi kabiniyle Beşinci Düzey Uzmanı Sandra Quinn'in kabinini birbirinden ayıran platformun üzerinden uzandı.

Heyecanla, "Okinavva'ya tayinim çıktı," diye fısıldadı.

"Şaka ediyorsun."

"Vazgeçmiştik." Sırıttı. Kız arkadaşı Miko, Okinavva'da yaşıyordu.

"Patrona hemen söylesen iyi olur," diyerek Sandra uyardı. "Bu, yeni bir memura buradaki lanet olası dalgın profesörlerle nasıl başa çıkılacağının

öğretilmesi anlamına geliyor. Sinir olacaktır. Zaten, bu son krizle hepsi akıllarını kaçırmış gibiler, öyle değil mi?"

Uzman Takeda neşeyle, "Canı cehenneme," diye küfretti.

"Tavsiyen için teşekkürler." Başçavuş Helen Daugherty ofisinin kapısında belirmişti. Aşırı bir kibarlıkla, "Buraya kadar gelebilir misiniz lütfen, Uzman Takeda?" dedi. "Ya da önce sizi bayıltana kadar dövmeli miyim?"

Heybetli bir sarışın olan ve vücut kıvrımlarıyla ıslıklanmayı hak eden görüntüsünü unutturacak kadar güçlü omuzlara sahip, 1.80 boyundaki Başçavuş, aşağıya Takeda'ya doğru en acımasız piranha bakışlarından biriyle baktı. Takeda tümü de yapmacık olmayan bir korkuyla kabininden dışarı fırladı. Daugherty'nin yanında, tüm iyi başçavuşların yanında olduğu gibi kendinizi asla tümüyle güvencede hissedemezdiniz.

"Kapıyı kapat ve otur, Takeda."

Uzman söyleneni yaptı.

Daugherty onu, delici bakışlarla inceledi. "Ne zamandan beri bu tayinin gerçekleşmesi ihtimalinden haberin var, Hideo?"

"Gökten düşmüş gibi aniden bu sabah geldi. Yani, sadece mektubu açtım ve..."

"Başvurunu iki yıl önce mi işleme koymuştuk?"

"Bir buçuk yıl önce. Eğer bir süre burada kalmamı ister.."

Daugherty başını salladı. "İstesem bile bunu yapamayacağız gibi görünüyor."

Parmağıyla masanın üzerindeki bir emri işaret etti. "Tahminen senin mektubunu açtığın sırada ordudan şu e-pos-ta'yı aldım. Yerine tayin olan kişi şimdiden yola çıkmış. Koso-vo'daki Haber Alma Kumandanlığı'ndan geliyor.

Mektup bizim ofise ulaşmadan önce uçağa binmiş olmalı." Daugherty'nin yüzündeki ifade düşünceli bir hal aldı.

"Yani bugün burada olacağını mı söylüyorsunuz?"

Daugherty masasının üzerindeki saate bir göz attı. "Tam olarak söylemek gerekirse birkaç saat sonra."

"Vay canına! Bu kadar çabuk ha!"

Başçavuş, "Evet," dedi, "gerçekten de öyle. Senin seyahat planını bile hazırlamışlar. Masanı ve kabinini toplamak için tam bir günün var. Yarın sabah uçağa binmiş olman gerekiyor."

"Bir gün mü?"

"Zaman kaybetmesen iyi olur. Sana bol şans Hideo. Seninle çalışmak zevkliydi.

Dosyana iyi bir rapor koyacağım."

"Evet efendim, şey... Başçavuş, teşekkürler."

Takeda hâlâ biraz şaşkınlık içinde, gönderilen emri düşünerek Başçavuş

Daugherty'nin odasından çıktı. O masasını toplarken, çavuş parmaklarının arasında bir kalem çeviriyor ve boşluğa doğru bakıyordu. Takeda, bir zafer narasını güçlükle tutuyordu. Sadece Miko'yla ayrı olmaktan değil, USAMRIID'in basınçlı bir fırına benzeyen atmosferinden de yorgun düşmüştü. Burada bir çok acil işle boğuşmuştu, ama hiçbiri bu sonuncu kadar herkesi telaşlan-dırmamıştı.

Hatta herkesi korkuttuğu bile söylenebilirdi. Bu cehennemden çekip gittiği için çok mutluydu.

Üç saat sonra Dördüncü Düzey Uzmanı Adele Schweik, aynı ofiste Başçavuş'un karşısında esas duruştaydı. Ufak tefek, esmer bir kadındı. Siyah saçları, sağlam bir yapısı ve tetikte, gri gözleri vardı. Üniformasının

üzerindeki iki sıra madalya kurdeleleri, denizaşırı pek çok hizmette görevlendirildiğini gösteriyordu. Bosna'ya ait bir kurdele bile vardı.

"Rahat, Uzman."

Schweik rahata geçti. "Teşekkürler, Başçavuşum."

Daugherty transfer belgelerini okudu ve kafasını kaldırmadan konuştu. "Bayağı hızlı değil mi?"

"Birkaç ay önce D.C. bölgesinde bir yerlere tayin olmak için başvurmuştum.

Kişisel nedenlerle. Albayım, aniden bana Det-rick'te boş bir yer açıldığını söyledi ve ben de bu teklife atladım."

Daugherty ona doğru baktı. "Bu iş için biraz fazla kıdemli değil misin? Bu arka planda bir görev. Pek hareketli olmayan ve denizaşırı seyahatlere çıkılmayan bir iş."

"Görev hakkında bildiğim tek şey burasının Deitrick olduğu. Biriminizin neyle ilgilendiği konusunda bir bilgim yok."

"Ya!" Daugherty sarı kaşlarını kaldırdı. Bu Schweik'ın çok soğukkanlı ve içten pazarlıklı bir havası vardı. "Yani, biz USAM-RIID'iz: ABD Askeri Bulaşıcı Hastalıklar Tıbbi Araştırma Enstitüsü. Bilimsel araştırma. Tüm görevlilerimiz doktorlar, veterinerler ya da tıbbi uzmanlardır. Çalışan sivillerimiz bile var.

Silah yok. Eğitim yok. Zafer yok."

Schweik gülümsedi. "Başçavuşum, Kosovo'dan sonra bu çok güzel bir değişiklik. Ayrıca USAMRIID'in, ölümcül Sıcak Bölge hastalıkları hakkında yepyeni araştırmalar yaptığını duymuştum. Heyecanlı olabilecek gibi görünüyor."

Başçavuş kafasını kaldırdı. "Doktorlar açısından heyecanlı, bizim işimiz rutin ofis işleri. İşlerin yolunda gitmesi için çalışıyoruz. Hafta sonu acil bir durum vardı. Soru sorma. Seni ilgilendirmez. Eğer herhangi bir gazeteci

seni ararsa, halkla ilişkilere havale et. Bu bir emirdir. Pekâlâ, kabinin Quinn'in yanındaki.

Kendini tanıt, yerleş. Quinn işlere alışmana yardımcı olacaktır."

Schweik hazır ol vaziyetine geçti. "Teşekkürler, Başçavuşum."

Daugherty tekrar kalemini döndürmeye başlayarak kadının biraz önce çıkarken kapattığı kapıya baktı. Sonra içini çekti. Bütün doğruları söylememişti. Her ne kadar pek çok rutin iş var ise de, şimdi olduğu gibi ordunun hiçbir anlam ifade etmediği anlar da vardı. Omuzlarını silkti. İki tarafı da sevindiren tayinlerden daha garip şeyler de görmüştü. Quinn'i arayıp bir kahve istedi ve hem garip personel tayinini hem de en son laboratuvar krizini aklından çıkardı. Yapılacak işleri vardı.

O Saat 17:32'de Başçavuş Daugherty, kabininin kapısını kilitleyerek boş ofisi terketmeye hazırlandı. Ama ofis tamamen boş değildi. Yeni kadın, Schweik,

"Eğer bir sakıncası yoksa biraz daha kalıp işleri öğrenebildiğim kadar öğrenmek istiyorum, Başçavuşum," dedi.

"Tamam. Güvenliğe söylerim. Ofis anahtarın var mı? İyi. İşini bitirdiğinde kapıyı kilitlersin. Yalnız olmayacaksın. Yeni virüs, doktorları deliye döndürüyor. Tüm gece boyunca bazılarının kampusta kalacaklarını tahmin ediyorum. Eğer bu iş biraz daha uzarsa iyice huysuzlanmaya başlayacaklar.

İnsanları öldüren gizemlerden hoşlanmıyorlar."

"Ben de öyle duymuştum." Kadın ufak esmer başını onaylar anlamda salladı ve gülümsedi.

"Görüyor musunuz, Detrick'te bir sürü heyecan ve hareket var."

Daugherty güldü. "Durum beni yalanlıyor," diyerek dışarı çıktı.

Uzman Schweik sessiz ofisteki masasında oturup bazı emirleri okudu ve hem Daugherty hem de güvenliğin onu kontrol etmeyeceğinden emin olana kadar notlar aldı. İlk kahve molasında içeriye getirdiği evrak çantasını açtı.

Andrew Hava Üssü'ne bu sabah geldiğinde, çanta arabanın içinde onu bekliyordu.

Evrak çantasından USAMRIID'deki telefon tesisatının şematik bir diyagramını çıkardı.

Ana kutu bodrumdaydı, dahili bağlantıları ve özel dış hatları da içinde barındırıyordu.

Ezberlemek için uzun süre şemayı inceledi. Sonra yerine koydu, çantayı kapadı. Yanında çantayla koridora çıktı.

Yüzünde masum bir merak, dikkatle etrafına baktı.

Ön taraftaki girişte duran nöbetçi bir şeyler okumaktaydı. Schweik'in onun önünden geçmesi gerekiyordu. Derin bir nefes

aldı, sakin olmaya çalışarak bodruma girişin bulunduğu arka koridora süzüldü. Bekledi. Nöbetçi ne hareket ediyor ne de bir ses çıkarıyordu. Binada yüksek düzeyde güvenlik önlemleri alınmıştı, ama sistem insanların içeri girmesini önlemekten çok, halkı ölümcül toksinlerden, virüslerden, bakterilerden ve USAMRIID'de üzerinde çalışılan diğer tehlikeli maddelerden korumak üzere kurulmuştu. Nöbetçi iyi eğitilmiş

olmasına karşın, çok gizli savaş silahlarının

yaratıldığı laboratuvarları koruyacak atılgan nöbetçi karakterinden yoksundu. Schvveik, nöbetçinin hâlâ kitabıyla meşgul olduğunu görünce, rahatlayarak ağır metal kapıdan geçmeyi denedi. Kapı kilitliydi. Evrak çantasından bir deste anahtar çıkardı. Daha önce denediği, bodruma giden üçüncü kapıyı açtı. Binayı serin tutan, steril hava ve laboratuvarlar için negatif basınç sağlayan, dev boşaltım sistemini yürüten ve kimyasal duşların solüsyonlarını, tıp merkezinin tüm ihtiyaçlarını sağlayan dev makinelerin arasından sessizce aşağı indi.

Ana kutuyu bulduğunda ter içindeydi. Evrak çantasını yere koydu ve içinden teller, renklerle kodlanmış kablolar, mezura, dinleme cihazları ve minyatür kaydediciler çıkardı.

Akşam olmuştu ve borularla şaftlardan ara sıra çıkan çatırtı, tıkırtı ve uğuldamalar dışında, ortalık sessizdi. Yine de etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için bir süre çevreye kulak kabarttı. Gerginlikten kaynaklanan enerjisi tüylerini ürpertiyordu. Temkinli bir şekilde gri duvarları incelemeye başladı. Sonunda ana kutuyu açtı ve içindeki bir sürü bağlantı üzerinde çalışmaya koyuldu.

İki saat sonra ofisine döndüğünde kendi telefonuna minyatür bir alıcı-kulaklık seti ve çekmecesindeki gizli kontrol kutusuna da bir düğme taktı ve dinledi.

"...Evet, korkarım en az iki saat

daha burada olacağım. Üzgünüm, tatlım, başka çarem yok. Bu virüs bir ayı kadar güçlü. Tüm personel onunla baş etmeye çalışıyor. Tamam, çocuklar yatmadan önce orada olmaya çalışırım."

Dinleyicinin ve yeniden-yönlendiricilerin çalışmasından memnun kalarak düğmeyi çevirdi ve üssün dışındaki bir numarayı aradı. Telefona, geçen gece onunla bağlantı kurup emirleri ileten erkek sesi cevap verdi. "Evet?"

"Tesisat tamamlandı. Tüm telefonları kaydediciye bağladım. Kendi telefonuma da ilgilendiğiniz ofislere karşı beni uyarması için gereken bağlantıları yaptım."

"Gözlenmedin, şüphe çekmedin değil mi?"

Schweik kulaklığı biraz daha yaklaştırdı. Tüm belli başlı dilleri ve birçok lehçeyi biliyordu. Konuşmakta olan ses eğitimliydi. İngilizcesi iyiydi ama mükemmel değildi. Anadili İngilizce değildi, bir Ortadoğu aksanını hatırlatıyordu. İsrail, İran ya da Türkiye değildi. Muhtemelen Suriye ya da Lübnan olabilirdi. Ama daha çok Ürdün veya Irak'a benziyordu.

Gelecekte gerekebileceğini düşünerek bu bilgileri kaydetti.

"Tabii ki," dedi.

"Bu iyi. Üzerinde çalıştıkları bilinmeyen virüsle ilgili olabilecek her gelişmeye karşı uyanık ol. Dr. Russell, Yarbay Smith ve General Kielburger'ın telefonlarını arayanları ve onların aradıkları kişilerle tüm konuşmalarını izle."

Bu iş fazla uzun süremezdi aksi halde fazlasıyla riskli bir hal alırdı. Büyük bir ihtimalle gerçek Dördüncü Düzey Uzmanı Adele Schweik'ın cesedini hiçbir zaman bulamayacaklardı. Bilindiği kadarıyla Schweik'ın akrabaları yoktu ve ordu dışında sadece birkaç arkadaşı vardı. Zaten bu nedenlerden ötürü seçilmişti.

Schweik, Başçavuş Daugherty'nin onun aniden gelişiyle şüphelendiğini sezinlemişti. Sıkı bir araştırma foyasını meydana çıkarabilirdi.

"Burada ne kadar kalacağım?"

"Sana ihtiyacımız kalmayana kadar. Dikkati üstüne çekecek hiçbir şey yapma."

Çağrı sesi kulaklarında vızıldadı. Telefonu kapattı, arkasına yaslandı ve dikkatini Başçavuş'un ofisinde yapılması gereken rutin işleri öğrenmeye yoğunlaştırdı. Ayrıca binanın içinden ve dışından yapılan konuşmaları dinledi ve Russell denilen kadının konuşma yapıp yapmadığını işaret eden, masasının üzerindeki telefona bağlı kırmızı ışığı kontrol etti. Bir an Dr. Russell'm niçin bu kadar önemli olduğunu düşündü. Sonra bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı.

Bazı şeylerin bilinmesi insanın başını belaya sokardı.

DÖRT

Qece yarısı

Washington, D.C.

Washington'in muhteşem Rock Creek Parkı şehrin kalbine saplanmış, vahşi doğadan bir bıçak gibiydi. Kennedy Merkezi'nin yanındaki Potomac Nehri'nden, şehrin kuzeybatısında, yukarı-lardaki ormanlara kadar

uzanmaktaydı. Doğal bir ormanlık alandı. Bisikletle dolaşmak ve at binmek için yollar, piknik alanları ve tarihî mekânlarla doluydu. Tilden Caddesi'nin Beach Drive'la birleştiği yerdeki Pierce Değirmeni de bu tarihi alanlardan biriydi. İç savaş öncesi nehir kenarında bulunan bir dizi değirmenden günümüze kadar gelebilmiş eski bir un değirmeniydi. Şimdi Ulusal Park Hizmetleri'nin kontrolündeydi ve ay ışığında, uzak zamanlardan kalmış perili bir kalıntı gibi görünüyordu.

Değirmenin kuzeybatısında uzun ağaçların gölgelediği sık çalılık alanda, Bill Griffin, dikkat kesilmiş doberman cinsi bir köpeğin gergin kayışını tutarak bekliyordu. Gece soğuk olmasına rağmen Griffin terliyordu. Temkinli bakışları değirmeni ve piknik alanlarını taradı. Çevik köpek havayı kokluyor ve dik kulakları tedirginliğinin kaynağına çevrilmiş, etrafı dinliyordu.

Sağdan, değirmene giden ana yoldan, birisi yaklaşıyordu.

Köpek, adımların altında çıtırdayan sonbahar yapraklarının sesini, Griffin'den daha önce duymuştu. Griffin sesleri duyar duymaz köpeği serbest bıraktı.

Köpek itaatkâr bir tavırla oturmaya devam etti. Gergin kasları hırsla titreşmekteydi.

Griffin eliyle sessiz bir işaret yaptı.

Doberman, kara bir hayalet gibi, gecenin içine atılıverdi ve ağaçların uğursuz gölgelerinin arasında görünmeden geniş daireler çizmeye başladı.

Griffin'in canı umutsuzca sigara çekiyordu. Tüm sinirleri ayaktaydı. Arkasında küçük ve vahşi bir şey çalılıkları hışırdattı. Parkta bir yerlerde bir gece baykuşu öttü. Griffin iyi bir eğitimden geçmişti ve tam bir profesyoneldi. Bu yüzden tetikte, hareket etmeden buluşma saatini beklemeye devam etti. Kısa kısa nefes alıyor, soğuk gecenin içinde yerini belli edecek beyaz bulutlar oluşturmaktan kaçmıyordu. Kendini kontrol altında tutmaya çalışsa da kızgın ve kederli görünüyordu.

Nihayet, Yarbay Jon Smith gümüşümsü bir mavilikteki açık alanda göründüğünde, Griffin yine yerinden kıpırdamadı. Dober-men da piknik alanının uzak bir köşesinde görünmez oldu. Ama Griffin onun hâlâ orada olduğunu biliyordu.

Jon Smith patikada duraksadı. Boğuk bir sesle fısıldadı: "Bili?"

Ağaçların gölgesinde, Griffin geceye konsantre olmaya devam etti.

Yakınlardaki park yerini ve ötelerdeki şehrin gürültüsünü dinledi. Olağandışı bir şey yoktu. Kimse bu geniş koruma alanında değildi. Köpeğin ona bunun tersini söylemesini bekledi, ama doberman daireler çizmeye devam ediyordu ve görünüşe bakılırsa tatmin olmuş gibiydi.

Griffin içini çekti. Ay ışığının gölgelerle buluştuğu piknik alanının kıyısından çıktı. Sesi alçak ve sabırsızdı. "Smithy, buradayım."

Jon Smith döndü. Çevik bir insandı. Tüm görebildiği ay ışığında eliyle kendisine işaret eden acayip bir şekildi. Kendini açığa çıkmış ve savunmasız hissederek neyle karşı karşıya olduğunu bilmese de ona doğru yürüdü.

"Bili?" diye homurdandı. "Sen misin?"

Griffin, "Devam et," diyerek gölgelerin içine döndü.

Smith de ona katıldı. Gözlerini, karanlığa daha çabuk alışmaları için kırpıştırdı ve sonunda kendisine gülümseyen eski dostunu görebildi. Bili Griffin dört-beş

kilo kaybetmiş gibi görünmesine rağmen hâlâ Smith'in hatırladığı o eski yuvarlak yüze ve sevimli görünüşe sahipti.

Yanakları daha düz görünüyordu, gövdesi ve beli incelmiş olmasına rağmen omuzları kalınlaşmış gibiydi. Asi, kahverengi saçları orta uzunluktaydı.

Smith'in 1.82 olan boyundan beş santim daha kısaydı, güçlü kuvvetli, tıknaz bir adamdı.

Ama Smith, Bill'in kendini, biraz önce bilgisayar parçalarını birleştirdiği fabrikasından çıkmış ve her zaman hamburger yemeye gittiği kafeye doğru yürüyormuş gibi göstermesine alışkındı. Ordu haber almada ve FBI'daki gizli operasyonlarda çok işine yaramış olan bu nötr ifadesinin altında keskin bir zekâya ve çelik gibi bir iradeye sahipti.

Smith'e göre eski arkadaşı her zaman bukalemun gibi davranmasına rağmen bu gece durum farklıydı. Bu gece Smith ona baktığında bir Iowa futbol takımı yıldızını ya da kararlı bir adamı görüyordu. Dürüst, namuslu ve cesur olmak için yetiştirilmişti. Gerçek Bili Griffin buydu.

Griffin elini uzattı. "Selam, Smithy. Bunca zaman sonra seni gördüğüme memnun oldum. Zamanımız olmadı tabii. En son ne zaman görüşmüştük? The Drake Hotel'de, Des Moines'mı içmiştik?"

"Porterhouses'dı ve Potosi birası içmiştik." Ama Jon Smith, Griffın'in elini sıkarken gülümsemedi. "Burası buluşmak için cehennemin dibi. Neye bulaştın?

Belalı bir şey mi?"

Griffin, başını onaylar anlamda sallayarak yumuşak bir ses tonuyla "Öyle sayılabilir. Ama şimdi bunu boş ver. Sen nasılsın koca oğlan?"

Smith, "İyiyim," diye kestirip attı. "Asıl seni sormalı. Benim Londra'da olduğumu nasıl bilebildin?" Sonra kıkırdadı. "Hayır, boş ver. Aptalca bir soruydu değil mi? Sen her zaman bilirsin. Şimdi benimle ne..."

"Evlenme hazırlıkları yaptığını duydum. Nihayet vahşi kovboyu evcilleştirecek birini buldun ha? Banliyölere yerleşmek, çocuk büyütmek ve çimleri biçmek...

Hedefin bu mu?"

Smith gülümsedi. "Bu hiçbir zaman olmayacak. Sophia'nın kendisi de bir kovboy. Yani o da bir virüs avcısı."

"Eeevet. Şimdi anlıyorum. Sanırım gerçekten de yürüyebilir." Griffin başını salladı ve bakışları uzaklara daldı. Gözleri şu anda görünmeyen doberman kadar hareketli ve gergindi. Sanki etraflarındaki gece havaya uçacak ve alevleriyle onları yutacakmış gibi. "Bu arada sizinkiler virüs konusunda bir ilerleme kaydedebildiler mi?"

"Hangi virüs? Detrick'te bir çok lanet olası virüs üzerinde çalışıyoruz."

Bili Griffın'in bakışları hâlâ parktaki ay ışığının aydınlattığı yerlerde, gölgeler boyunca hedefini arayan bir tankçı gibi geziniyorlardı. Elbiselerinin altında biriken tere aldırmadan, "Cumartesi erkenden araştırmakla görevlendirildiğiniz virüs."

Smith şaşırmıştı. "Geçen salıdan beri Londra'dayım. Bunu biliyor olmalısın."

Yüksek sesle küfretti. "Tamam, bu bahsettiğin Sophia ile konuşurken baş

gösteren acil durumla ilgili olmalı." Durdu ve suratını astı. "Detrick'te yeni bir virüsle uğraşıldığını nereden biliyorsun? Tüm bu olanlar bunun yüzünden mi?

Orada olmadığım halde bana onun hakkında her şeyi anlattıklarını zannediyorsun ve benden bilgi sızdırmak istiyorsun?"

Griffın'in yüz ifadesinden hiçbir şey anlamak mümkün değildi. Geceyi gözleriyle didiklemekteydi. "Sakin ol, Jon."

"Sakin mi olayım? FBI seni bana yollayıp bilgi sızdırmanı isteyecek kadar çok mu ilgileniyor bu virüsle? Bu çok aptalca. Senin şefin benim şefimi arayabilirdi.

İşler bu şekilde yürümüyor mu?"

Griffın sonunda Smith'e baktı. "Artık FBI için çalışmıyorum."

"FBI için çalışmıyor musun?" Smith, Griffın'in gözlerine baktı ama şimdi o gözlerde hiçbir şey yoktu. Bili Griffın'ın gözleri tıpkı yüzünün geri kalanı gibi ifadesiz, boş bir görünüme bürünmüşlerdi. Eski Bili Griffın gitmişti ve

bir an, Smith, midesinin ortasında bir ağrı hissetti. Sonra yine öfkelendi ve tüm askerî ve vi-rüs-avcısı tecrübesiyle yüksek sesle, "Bu virüs hakkında bu kadar özel olan nedir? Ve bu bilgiyi ne için istiyorsun? Uyduruk bir magazin gazetesi için mi?"

"Hiçbir dergi ya da gazete için çalışmıyorum."

"Öyleyse kongrenin görevlendirdiği bir komitede falan mı çalışıyorsun?

Bilimsel bütçesini küçülmeye çalışan bir kongreden de eski FBI ajanlarını kullanmaktan daha iyisi beklenemez zaten!" Smith derin bir nefes aldı. Bir zamanlar en iyi arkadaşı olduğunu düşündüğü bu adamı tanıyamıyordu. Bir şeyler Bili Griffm'i değiştirmişti ve Griffın bunun ne olduğunu pek de açıklayacak gibi görünmüyordu. Şimdi Griffın dostluklarını kendi çıkarları için kullanmaya çalışıyormuş gibiydi sanki. Smith başını salladı. "Hayır, Bili, bana kim için ya da ne için çalıştığını söyleme. Bunun bir önemi yok. Eğer herhangi bir virüs hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsan askerî kanallardan bilgi almayı dene. Beni de sadece dostum olarak aramadıkça, bir daha arama."

Midesi bulanarak oradan uzaklaşmaya başladı.

"Dur, Smithy. Konuşmamız lazım."

"Canın cehenneme, Bili." Jon Smith ay ışığına doğru yürümeye devam etti.

Griffın hafif bir ıslık çaldı.

Ansızın iri bir doberman Jon Smith'in önüne atladı ve hırlayarak bulunduğu yerde döndü. Smith donakalmıştı. Köpek dört pençesini birden yere koyup burnunu kaldırdı ve derinden ve uzun uzun hırlamaya başladı. Keskin dişleri ıslak ve bembeyaz parlıyor ve sanki bir ısırıkta insanın boğazını paramparça edebileceklerini anlatmak istiyorlardı.

Smıth'in kalbi gümbür gümbür atıyordu. Hiç kıpırdamadan köpeğe baktı.

"Üzgünüm." Griffin'in, arkasından gelen sesi gerçekten üzülmüş gibiydi. "Ama bana belalı bir iş olup olmadığını sormuştun. Evet öyle, ama... benim

için değil."

Köpek gırtlağından alçak sesli hırıltılar çıkarmaya devam ederken, Smith yüzü dışında hareketsiz kalmaya devam etti. "Benim bir belaya bulaşmış olduğumu mu söylüyorsun? Dur bakalım biraz."

Griffın, "Evet." diyerek, başını salladı. "Söylemeye çalıştığım tam olarak bu, Smithy. Seninle buluşmak istememin sebebi de buydu. Ama sana söyleyebileceklerimin hepsi bu. Tehlikedesin. Gerçekten tehlikedesin. Hemen bu şehirden çekip git. Sakın la-boratuvarına dönme. Bir uçağa bin ve..."

"Sen neden bahsediyorsun? Domuz gibi biliyorsun ki bunu yapmayacağım.

İşimden kaçmak ha? Lanet olsun. Sana neler oldu Bili?"

Griffın ona aldırmadı. "Söylediklerimi iyi dinle! Detrick'i ara. General'e bir tatile ihtiyacın olduğunu söyle. Uzun bir tatile. Ülkenin dışına. Bunu hemen yap ve gidebildiğin kadar uzağa git. Bu gece!"

"İşe yaramayacak. Bana bu virüsün neden bu kadar özel olduğunu söyle. Nasıl bir tehlikenin içindeyim? Eğer harekete geçmemi istiyorsan neler olduğunu bilmeliyim."

"Tanrı aşkına!" Griffın kendini kaybederek patladı. "Yardım etmeye çalışıyorum. Git buradan. Elini çabuk tut! Sophia'nı da yanına al."

Konuşmasını henüz bitirmemişti ki hırlamakta olan doberman patilerinden birisini yerden kaldırdı, havada döndürdü ve doksan derece güneye koydu.

Bakışları parkın uzak köşesini işaret etmekteydi.

Griffın alçak sesle, "Ziyaretçiler mi oğlum?" dedi. Eliyle bir işaret yaptı ve köpek çalıların arasında kayboldu. Griffın, Smith'e döndü ve patladı. "Çek git buradan, Jon. Git! Hemen!" Sonra da dobermanın arkasından koşarak çalılıklar arasında inanılmaz bir hızla kaybolan bir gölge oldu.

Adam da köpek de karanlık parkın kalın ağaçlarının arasında kayboldular.

Bir an Smith şaşkınlıktan donakaldı. Bili kendisi için mi yoksa onun için mi telaşlanıyordu? Ya da ikisi için de mi? Eski arkadaşı onu uyarabilmek ve bir zamanlar asla düşünemeyeceği bir şey olan işini bırakmasını söyleyebilmek için büyük bir risk almış gibi gözüküyordu.

Bu kadar ileri gidebilmek için Bili bayağı sıkışmış olmalıydı.

Tanrı aşkına, Bili GrifFın neye bulaşmıştı böyle?

Omurgasında tüylerini diken diken eden bir soğukluk hissetti. Şakaklanndaki damarlar atmaya başlamıştı. Bili haklıydı. Tehlikedeydi. En azından burada bu karanlık parkın içinde. Eski alışkanlıkları uzun zamandır unutulmuş bir cüppe gibi etrafını sarı-verdi. Duyuları keskinleşti ve bir uzman gibi çalılarla ağaçları incelemeye başladı.

Zihni çalışmaya devam ederken karanlık ağaçların bittiği yer boyunca koşmaya başladı. Bili'in onu FBI vasıtasıyla bulduğunu düşünmüştü ama Bili artık FBI'da çalışmıyordu.

Smith'in Wilbraham Oteli'nde kaldığını, nişanlısından, patronundan ve seyahat işlemlerini halleden Fort Detrick'teki memurdan başka kimse bilmiyordu. Bir yabancı ne kadar ikna edici olsa da ona kesinlikle nerede olduğunu söylemezlerdi. Öyleyse artık devlete çalışmadığını söyleyen bir adam, yani Bili, Londra'da nerede kaldığını nasıl öğrenebilmişti?

O

Işıkları söndürülmüş bir limuzin, Rock Creek Parkı'nın Til-den Street girişinde eski değirmenin gölgeleri arasına gizlenmişti. Arka koltukta uzun boylu, karanlık ve bir balta kadar keskin

bir yüze sahip olan Nadal al-Hassan oturuyordu. Pencereye doğru eğilmiş, rapor vermekte olan, adamı Steve Maddux'i dinliyordu.

Maddux koştuğu için yüzü kızarmış ve ter içinde kalmıştı. "Eğer Bill Griffin bu parkın içindeyse, Bay Al-Hassan, Allahın belası bir hayalet olmalı. Tek gördüğüm insan dolaşmakta olan bir askerî doktordu." Soluğunu düzenleyebilmek için derin bir nefes aldı.

Lüks arabanın içindeki uzun boylu adamın yüzündeki, bir zamanlar geçirdiği çiçek hastalığının kalıntıları olan, çukurluklar ve kemikler belirginleşti. Lekeli siyah gözleri, soğuk ve ifadesizdi. "Sana daha önce de söylemiştim, Maddux, benimle çalışırken küfretmeyeceksin."

"Hey, pardon. Tamam! Aman Tanr..."

Uzun boylu adamın kolları tıpkı avına saldıran bir kobra gibi dışarı uzandı ve uzun parmakları Maddux'in boğazına yapıştı.

Maddux sözünü geri almaya çalışırken boğulur gibi sesler çıkarıyordu ve korkudan sapsarı kesilmişti. Söylenmemiş heceler uğursuz bir karanlıkta asılı kaldılar. Sonunda boğazına yapışmış eller biraz gevşedi. Maddux'in alnından damlacıklar halinde ter akıyordu.

Arabadaki gözler parıldayan ama kimsenin ardını göremeyeceği aynalara benziyordu. Ses aldatıcı bir şekilde sakindi. "Bu kadar çabuk mu ölmek istiyorsun?"

Korkmuş olan adam boğuk bir sesle, "Hey," dedi "Sen bir müs-lümansın.

Bunda ne v..."

"Tüm peygamberler kutsaldır. İbrahim, Musa, İsa. Hepsi!"

"Tamam, tamam Yani Ali..."

Maddux boğazındaki el tekrar sıkmaya başlayınca sarsıldı. "Bunu nasıl bilebilirdim ki?"

Parmaklar bir an boğazını sıktıktan sonra uzun boylu adam onu bıraktı.

Kolunu çekti. "Belki de haklısındır. Aptal Amerikalılardan çok şey bekliyorum.

Ama artık biliyorsun ve bir daha unutmayacaksın değil mi?" Bu bir soru değil, emirdi.

Maddux öksürerek, "Tabii, tabii. Tamam Bay Al-Hassan," dedi.

Keskin yüzlü adam soğuk, ayna gibi bakışlarıyla Maddux'ı inceledi. "Ama Jon Smith oradaydı." Arabanın karanlığı içinde arkasına yaslanıp sanki kendi kendisine konuşuyormuş gibi söylendi. "Londra'daki adamımız Smith'in uçağını değiştirdiğini ve bütün gün Londra'da kayıplara karıştığını söyledi.

Adamların onu Dulles'da buldular ama o Maryland'deki evine gitmek yerine buraya geldi. Tam da bu sırada bizim saygıdeğer dostumuz otelinden kaçtı ve biz onu bulana kadar buraya geldi. Ve sen de ona parkta rastlamadığını söylüyorsun. Garip bir rastlantı değil mi sence? Eğer bizim Bill Griffin'le buluşmayacaksa, Dr. Smith niçin burada o halde?"

Maddux hiçbir şey söylemedi. Patronunun soruların çoğunu kendi içindeki belirsiz birisine sorduğunu öğrenmişti. Sinirli bir şekilde, sessizliğin uzamasına izin verdi. İki adam ve limonun etrafındaki vahşi park, kendine özgü bir şekilde nefes alır gibiydiler.

Derken Al-Hassan omuzlarını silkti. "Belki de ben haksızımdır. Belki de sadece bir tesadüftür ve Griffin olayı ile Dr. Smith'in burada olması arasında hiçbir bağlantı yoktur. Sanırım bunun bir önemi yok. Nasılsa diğerleri Yarbay Smith'in icabına bakacaklardır, evet mi?"

"Haklısınız." Maddux onayladı. "D.C.'den çıkabilmesine imkân yok."

BEŞ

14 Ekim, Salı Saat 01:34

Fort Detrick, Maryland

Sophia Russell ofisinde, masasının üstündeki lambayı yaktı ve kendini koltuğuna bıraktı. Yorgun ve hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

Vıctor Tremont o sabah aramış ve günlükleri arasında, bahsettiği garip virüsle ya da Maymun Kanlı insanlarla. ilgili bir yazıya rastlamadığını söylemişti.

Tremont dışarıdaki en iyi ipucuydu ve onun yardım edemeyeceğini anlayınca yıkılmıştı.

O ve tüm Detrick mikrobiyoloji personeli, neredeyse yirmi dört saattir çalışmalarına rağmen virüsün sebep olduğu hastalıkla ilgili bir şey bulamamışlardı. Elektron mikroskobunun altında yeni virüs, küresel şekli ve saç gibi çıkıntılar yapan protein molekülle-riyle grip virüsüne çok benziyordu.

Ama bu virüs herhangi bir grip mutasyonundan daha basit ve çok daha öldürücüydü.

Hantavirüsler arasında bir benzerini bulmayı başaramayınca, bilinmeyen virüsle hiçbir mikroskobik benzerlikleri olmasa da Marburg, Lassa ve Ebola virüslerini yeniden incelemeye başlamışlardı. Diğer tüm tanımlanmış

kanamaya yol açan sıtmaları ve tifo, zatürree, veba, menenjit virüslerini de denediler.

Hiç biri uymamıştı ve sonunda bu öğleden sonra, General Ki-elburger'a ısrarla virüsü açıklamasını ve ve CDC ve diğer Dördüncü Düzey laboratuvarlarının yardımını istemesini söylemişti. General hâlâ isteksiz davranıyordu çünkü, henüz sadece üç vaka vardı. Ama bu virüs hiç bilinmeyen bir cinsti ve öldürücüydü. Eğer gerekli adımları atmaz da bir salgın başlarsa o sorumlu tutulabilirdi. Böylece sonunda, homurdanarak da olsa teklifi kabul etti ve kan örnekleriyle beraber tüm açıklayıcı bilgileri CDC, WHO'nun Özel Patojenler Şubesi, Porton Down, Belçika'daki Anvers Üniversitesi, Almanya'nın Bernard Nocht Enstitüsü, Fransa'da Pastör Enstitüsünün Özel Patojenler Bölümü ve diğer tüm Dördüncü Düzey laboratuvarlarına gönderdi.

Şimdi ilk raporlar diğer Sıcak Bölge laboratuvarlarından merkeze ulaşmaya başlamıştı. Herkes virüsün bir hantavirüs gibi göründüğünde görüş birliğine varıyor ama bilgi bankalarındaki hiçbir virüse uymadığını da ekliyordu. CDC ve diğer tüm laboratu-varlardan gelen raporlarda da hiçbir gelişme kaydedilememişti. Raporlarda yazılanlar, tahminlerden ibaretti.

Son derece yorgun olan Sophia odasında, arkasına yaslanıp şakaklarını ovuşturarak baş ağrılarından kurtulmaya çalışıyordu. Saatine baktı ve geçen zamana inanamadı. Saat neredeyse sabahın ikisi olmuştu.

Kaşlarının arasında endişeden çizgiler belirdi. Jon nerelerdeydi? Eğer programlandığı gibi geçen akşam eve döndüyse bugün laboratuvara gelmiş

olması gerekirdi. Sophia çılgın çalışma programından dolayı onun yokluğu hakkında fazla düşünmeye fırsat bulamamıştı. Şimdiyse tüm yorgunluğuna, baş ağrısına ve Jon'la ilgili kaygılarına rağmen gülümsemesine engel olamıyordu. Kırk bir yaşında, yirmi yaşındaki bir genç kadar meraklı ve coşkulu bir nişanlısı vardı. Jon'ın önüne tıbbi bir bilinmez atın, hemen bir yarış

atı gibi yerinden fırlayıverirdi. Gelmesini geciktirecek ilginç bir şeyle karşılaşmış olmalı diye düşündü.

Ama yine de, şimdiye kadar en azından telefon etmiş olması gerekirdi. Yakında bir tam gün gecikmiş olacaktı.

Belki de Kielburger onu gizli bir yere yollamıştı ve Jon bu yüzden onu arayamamıştı. Bu tam da generalin yapabileceği türden bir işti. Jon'ın bir nişanlısı olduğu umurunda bile olmazdı. Eğer Jon'ı general görevlendirdiyse canı açıklamak istediğinde konuyla ilgili haberleri personelin geri kalanıyla beraber öğrenebilirdi.

Düşünceler içinde sandalyesinde doğruldu. Bilim grubu tüm gece boyunca çalışmıştı. Hatta işini iyi yaptığını gösterecek hiçbir fırsatı kaçırmayan general bile. Birden öfke ve endişe içerisinde odasından dışarı çıkıp, generalin ofisine doğru yürümeye başladı.

Tuğgeneralliğe yükselmesi mantık çerçevesinde neredeyse imkânsız olan General Kielburger, fazladan bir yıldıza sahip olunca, bir kıtaya kumanda etme hayallerine kapılarak bilimsel araştırmaları bırakmıştı. Ancak yetkililer, orduya kumanda edecek kişinin ofisteki sivil personelle uyum içinde çalışabilecek zekâya sahip olmasını isterdi. Kielburger kafasını terfi etmeye öylesine takmıştı ki, en iyi taktiğin zeki ve anlayışlı görünmek olduğunun bilincine varamamıştı.

Sonuç olarak, kendisi gibi dar kafalı bir zorbayı hiç umursamayan, hem asker hem de sivil, bir grup saygısız bilim adamıyla uğraşıp durduğu bu görevde takılıp kalmıştı.

Bu kural tanımaz grubun üyelerinden biri de Yarbay Jon Smith'ti. Grubun içindeki en saygısız, en ele avuca sığmaz ve en rahatsızlık verici kişiydi. Bu nedenle general, Sophia'nın sorusuna kükreyerek cevap verdi. "Yarbay Smith'i kesinlikle hiçbir göreve göndermedim! Bu numaraları yüzünden, hassas bir göreve göndereceğim en son adamdır o!"

Kielburger ne kadar kızgınsa, Sophia o kadar sakindi.

"Jon hiç numara yapmaz."

"Ona burada ihtiyacımız olduğu halde, tam bir gün gecikti!"

Sophia, "Siz ona telefon etmedikçe burada ona ihtiyacımız olduğunu nasıl bilebilir ki?" diye çıkıştı. "Virüsü incelemeye başlayana kadar durumun ne kadar kötü olduğunu ben bile bilmiyordum. O zamandan beri laboratuvarda virüs üzerinde çalışıyorum. Bunun nasıl bir şey olduğunu unutmadığınızdan eminim." Aslında generalin laboratuvarda çalışmanın baskıları ve heyecanı hakkında anıları olduğunu pek de düşünmüyordu, çünkü o zamanlar bile bütün vaktini evraklarla uğraşarak geçirip başkalarının yaptığı işleri eleştirmeyi tercih ettiğini duymuştu. Israr etti. "Jon'ın geç kalmak için mutlaka bir sebebi vardır. Ya da elinde olmayan bir sebep onu alıkoymuştur."

"Ne gibi Doktor?"

"Eğer bilseydim ne sizin değerli zamanınızı ne de kendimin-kini harcıyor olurdum. Ama beni aramadan geç kalmak pek onun yapacağı bir şey değildir."

Kielburger'ın kırmızı yüzü küçümser bir ifadeye büründü. "Bence bu tam da onun yapabileceği türden bir şey. Her zaman bir sonraki define sandığının peşinde olan lanet bir korsandı; hep de öyle olacak. Şuraya yazıyorum, ya

"ilginç" bir tıbbi problemin peşine takılmıştır ya da uçağı kaçırmıştır. Artık bununla yüz-leşmelisin. O lanet olası herif tam bir serseri kurşun. Onunla evlendikten sonra bile böyle şeylerle uğraşmak zorunda kalacaksın. Doğrusu seni kıskanmıyorum."

Sophia dudaklarını ısırarak generale onun hakkında neler düşündüğünü söyleme isteğini bastırmaya çalıştı.

General, zihninde soyuyormuş gibi bakıyordu ona. Sarışınlar her zaman hoşuna giderdi. Genç kadının soluk renkli saçlarını at kuyruğu yaparak toplaması ona çok çekici geliyordu. Her yerinin sarışın olup olmadığını düşündü.

Sophia cevap vermeyince, general konuşmasına daha yumuşak bir ses tonuyla devam etti, "Boşuna kaygılanmayın Dr. Russell, yakında gelecektir. En azından geleceğini umuyorum, çünkü bu virüsle başa çıkabilmek için herkese ihtiyacımız var. Sanırım bana rapor edecek yeni bir şeyiniz yok?"

Sophia başını salladı. "Doğrusunu söylemek gerekirse artık bu konuda hiçbir fikrim yok. Diğerleri de aynı durumda. Diğer laboratuvarlar da bir şeyler bulmak için uğraşıyorlar Henüz bir şey söylemek için erken, ama herkesten aldığımız cevaplar sadece tahminlerden ve olumsuz yanıtlardan oluşuyor."

Kielburger umutsuzluk içinde ellerini masasının üstüne vurdu. O bir generaldi ve bu yüzden bir şeyler yapmak zorunda hissediyordu kendisini. "Bunun daha önce hiç görülmemiş yepyeni bir virüs olduğunu söyledin değil mi?"

"Her zaman keşfedilmesi gereken ilkler vardır."

Kielburger homurdandı. Bu olay bu tıbbi gecekondudan kurtulup kumanda bölümüne atanmasını engelleyebilirdi.

Sophia onu inceliyordu. "Bir öneride bulunabilir miyim general?"

Kielburger ekşi bir sesle, "Neden olmasın?" dedi.

"Elimizdeki üç kurban arasında coğrafî olarak çok mesafe var. Bir tanesi biraz daha genç, diğerleri hemen hemen aynı yaşta, îkisi erkek, biri kadın. Biri hâlâ aktif hizmette, biri emekli, biri sivil. Virüsü nasıl kaptılar? Kaynak neydi? Bir yerlerde yuvalanmış olmalı. Aynı bilinmeyen virüsün yirmi dört saat içinde, birbirinden millerce uzakta ortaya çıkma olasılığı son derece düşüktür."

General her zamanki gibi, ne anlatmak istediğini anlamamıştı. "Nereye gelmeye çalışıyorsun?"

"Bu üç bölgeden başka kurbanlar ortaya çıkmadığı takdirde, ölen üç kişi arasındaki ortak noktayı araştırmamız gerekiyor. Yaşamlarını araştırmaya başlamamız lazım. Örneğin, belki de altı ay önce üçü de Milvvaukee'de aynı otel odasında kaldılar ve virüsü de oradan kaptılar." Duraksadı. "Aynı zamanda, bu bölgelerdeki tıbbi raporları da araştırıp daha önce geçirilmiş ve antikor oluşturmuş başka enfeksiyonlar söz konusu mu, öğrenmeliyiz."

Bu en azından olumlu bir adımdı ve Kielburger'ı sanki kararlı hareket ediyormuş gibi gösterebilirdi. "Bu konuyu araştırmak üzere personelden birilerini derhal görevlendireceğim. Sabahleyin ilk iş olarak sizin ve Yarbay Smith'in, Kaliforniya'ya uçarak Binbaşı Anderson'ı tanıyan insanlarla konuşmanızı istiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Kesinlikle, general."

"Güzel. Smith işe dönmeye karar verdiğinde haberim olsun. Ona gününü göstereceğim."

Sophia, Kilburger'a o kadar kızmıştı ki, adamın Hollywood filmlerindeki sert Amerikan kahramanlarını taklit eden tavrına gülemedi bile. Adama bir şey söylemeden ofisinden dışarı çıktı.

Koridorun duvarındaki saate baktı: 01:56. Yepyeni bir endişe dalgası zihnini dolduruverdi. Jon'ın başına bir şey gelmiş olabilir miydi? Nerelerdeydi?

Saat 02:05

Washington, D.C.

Jon Smith küçük Triumph'ını üzerine gece çökmüş olan şehrin içinde doğru sürerken, Bili Griffin'in kendisine söylemeye çalıştıklarını ve kelimeye dökülmemiş imaları düşünüyordu.

Bili, FBI'dan ayrıldığını söylemişti. Gönüllü olarak mı yoksa mecburen mi?

Her iki olasılıkta da Bili, ordunun bir birimi tarafından USAM-RIID'e incelenmesi için gönderilen yeni virüsle ilgili bir işe bulaşmıştı. Bu virüs muhtemelen tanımlanması ve tedavi yöntemleri geliştirilmesi için gönderilmişti. Smith'e tüm bunlar rutin işler-denmiş gibi geliyordu -Fort Detrick bu tür yaşamsal çalışmalar için kurulmuştu.

Ancak Bill Griffin, Smith'e, hayatının tehlikede olduğunu söylemişti.

Eğitimli doberman Griffin'in zihinsel durumunu kelimelerden çok daha iyi anlatmıştı. Griffin'in yalnız Jon için değil kendisi için de bir tehlikenin söz konusu olduğuna inandığı açıkça görülüyordu.

Jon, Bili ile konuştuktan sonra, parkın karanlık patikaları boyunca sık sık ağaçların arasına girip, takip edilmediğinden emin olmaya çalışarak ilerlemişti.

Sonunda 1968 model restore edilmiş Triumph marka arabasının yanına ulaştığında, arabaya girmeden önce dikkatle çevresine göz gezdirmiş ve güneye, yani evinin bulunduğu Maryland'in tam aksi yöne doğru yola çıkmıştı.

Saat geç olmasına rağmen biraz trafik vardı. Saat sabahın dördü olup da gecenin sonuna yaklaşmadan, büyük şehrin kalabalık ana yollarındaki trafik hafıflememişti.

Önce bir arabanın onu takip ettiğini sandı. Bu yüzden yan yollara sapıp hızını artırıp azalttı. Dupont Meydanı ile Foggy Bottom'in etrafından dolaşarak yolunu uzattı ve kuzeye doğru devam etti. Bunları yapmak bir saatten fazla zamanını almıştı ama artık takip edilmediğinden emindi.

Yine de çevresini kolaçan ederek Wisconsin Bulvarı üzerinden tekrar güneye döndü. Burada trafik çok hafifti; sokak lambaları karanlık gecenin içinde ışıktan sarı havuzlar oluşturuyordu. Yorgundu, içini çekerek Sophia'yı ne kadar çok özlediğini düşündü. Belki artık güven içinde ona gidebilirdi. Potomac'ı geçip 495 George Washington kuzey yolunu takip ederek Maryland'e, yani Sophia'ya gidebilirdi. Onu sadece düşünmek bile gülümsemesine yol açıyordu.

Ne kadar uzağa giderse onu o kadar çok özlüyordu. Onu kollarına almak için sabırsızlanıyordu. Artık nehre iyice yaklaşmıştı. Georgetown'in uzun bir sıra halinde art arda dizilmiş butikleri, seçkin kitapçı dükkânları, modaya uygun restoranları, barları ve kulüpleri boyunca ilerlerken, dev gibi bir kamyon motorundan homurtular çıkararak sol şeride, küçük arabasının yanına geçti.

Atlantik kıyısından Pasifik kıyısına kadar, tüm eyaletlerarası otobanlarla ara yolları dolduran altı tekerlekli dağıtım kamyonlarından biriydi. Smith önce, tüm dükkânların en az üç dört saat

boyunca kapalı olduğunu ve bu kamyonun burada ne aradığını düşündü.

Kamyonun üzerinde herhangi bir şirket adı, logosu, sloganı, telefon numarası ya da ne götürdüğüne dair en ufak bir işaret bulunmaması çok tuhaftı.

Yine de o gece yaşadıkları, geçmişte bir doktor olarak şiddet ve ölümle burun buruna yaşamanın getirdiği tehlikenin kokusunu alma duygusunu yeniden uyandırmıştı. Belki de kamyonun içinde algıladığı bir kıpırtı, bir hareket veya bir ses dikkatini çekmişti.

Bu sezgi her nereden kaynaklanıyorsa dev araç önüne geçip arabasını parçalamaya teşebbüs etmeden önce, Smith bir anda kaçacak zamanı bulabildi.

Damarlarına adrenalin hücum etmişti. Boğazı gerildi. Durumu hemen kavradı.

Kamyon üstüne doğru geldiği anda direksiyonu sağa kırdı. Arabası kaydı ve boş

kaldırımın üzerine zıpladı. Aşırı hızlı gitmediği halde -sadece saatte otuz milne kadar geniş olursa olsun, bir yaya kaldırımında bu hızla araba kullanmak çılgınlıktı.

Kamyon yanında homurtular çıkarırken arabasını kontrol etmeye çalıştı.

Gümbürtüyle çarparak bir posta kutusuyla bir çöp kutusunu devirdikten sonra bir masanın ayaklarını kopardı. Barların, dükkanların, kulüplerin kapalı ve sessiz kapıları boyunca ilerledi. Kararmış pencereler göz kırpan kör gözler gibi parıldamaktaydı. Ter içinde soluna baktı. Büyük kamyon caddede kendisine paralel olarak yol alıyor, vurup bir binanın cephesinde un ufak etmek için fırsat kolluyordu. Kaldırımda insanlar olmadığı için içinden şükretti.

Çöp kutularını sağa sola savurmaya devam ederken aniden kamyonun yolcu tarafındaki penceresinin açıldığını gördü. Pencereden dışarıya bir silah uzandı ve namlu kendi üzerine doğrultuldu. Bir an dehşete düştü. Kamyon onun caddeye çıkmasına engel oluyor, kaldırımdan başka gidecek yer bırakmıyordu.

Kaldırıma sıkışmıştı, ne saklanabiliyor ne de kaçabiliyordu. Üstelik silahsızdı. Önceki planlarının ne olduğunu bilmiyordu, ama şimdi onu vurarak öldürmek istiyorlardı. Frene dokunarak sağa sola hareket etmeye başladı.

Böylece kamyondaki serseri, hareketli bir hedefle uğraşmak zorunda kalacaktı.

Kaşlarının üzerinde ter damlacıkları birikmişti. Sonra birden bir kurtuluş

umudu olduğunu hisseder gibi oldu. İleride bir yol ayrımı vardı. Triumph'u oraya doğru sürerken elleri direksiyonu sıkmaktan bembeyaz kesilmişti.

Jon hızını artırdığı anda, kamyondan ateş edildi. Kulakları sağır eden bir gürültü duyuldu, ama kurşun geç kalmıştı; Triumph'ın kuyruk kısmından

geçerek bir dükkânın camlarından birini tuzla buz etti. Camlar havada uçuşurken Smith içini çekti; gerçekten de çok yakından geçmişti. Kamyonun penceresinden aşağı yukarı sallanmakta olan silaha bir göz attı. Çok şükür, yol ayrımına az kalmıştı. Köşelerden birinde bir banka diğer üçündeyse perakende satış mağazaları vardı.

Artık zamanı kalmamıştı. Yol ayrımı hemen önündeydi ve başka şansı yoktu.

Derin bir nefes aldı. Aradaki uzaklığı dikkatle hesaplayarak frene asıldı.

Triumph sarsıldığı anda direksiyonu sağa kırdı. Kendi arabası yalpalayıp sallanarak sağa dönerken, kamyonun hızını alamayıp caddenin karşısına geçtiğini görebilmek için sadece birkaç saniyesi oldu. Ama bu birkaç saniye de her şeyin planladığı gibi geliştiğini görmesine yetti. Kamyon kendi hızının kurbanı olarak gözden kaybolmuştu.

İçin için rahatlayarak gaza bastı, sonra tekrar fren yaptı ve başka bir köşeden döndü. Bu seferki sokakta bir sıra ev vardı. Ağır kamyonun bir U dönüşü yapamayacak olduğunu bilmesine rağmen devamlı dikiz aynasına bakarak pek çok yan sokağa saptı.

Sonunda soluk soluğa, park edilen arabalar BMW, Mercedes ve diğer pahalı modeller olduğu için, Georgetown'in elit ve zengin kesimlerinden biri olduğu anlaşılan semtteki dallı budaklı bir manolya ağacının gölgesine arabasını park etti. Ellerini zorlukla

direksiyondan kaldırdı. Elleri titriyordu ama nedeni korku değildi. Bunun gibi bir belayla karşılaşmayalı uzun zaman oluyordu. Kafasını arkaya attı ve gözlerini kapattı. Derin bir nefes alarak olayların ne kadar çabuk değişebildiğine hayret etti. Belayı sev-memişti. Yine de eskiden kalma bir yanı vardı ki, belayı anlayabiliyor ve, ona bulaşmak istiyordu. Sophia'ya bağlanmanın bunu değiştirdiğini, buna son verdiğini düşünmüştü. Onunla birlikteyken eskiden kendisine dolu dolu yaşadığını hissettiren tehlikeye bulaşma ihtiyacı kaybolmuş gibi görünüyordu.

Ancak bu sefer başka çaresi kalmamıştı.

Kamyonla ona saldıranlar Bili Griffin'in onu uyarmak istediği tehlikenin bir parçası olmalıydılar. Geceyarısı Bili ile buluştuğundan beri kafasında dolanıp duran sorular tekrar su yüzüne çıktılar.

Bu virüsü bu kadar özel kılan tarafı neydi?

Bili neyi saklıyordu?

Dikkatle vitesi değiştirdi, ve caddeye çıktı. Belki Sophia bu sorulara bir yanıt verebilirdi. Bunu düşündüğünde göğsü kasıldı. Ağzı kurudu. Korkunç bir korku damarlarına buz parçacıkları gibi doluverdi.

Eğer kendisini öldürmeye çalıştılarsa onu da öldürmeye çalışıyor olabilirlerdi.

Saatine baktı, 02:32'ydi.

Sophia'yı aramalı, uyarmalıydı. Ama cep telefonu hâlâ evdeydi, onu Londra'ya götürmeyi gereksiz bulmuştu. Hemen ödemeli bir telefon bulmalıydı. Telefon bulma olasılığı en yüksek olan yer Wisconsin Bulvarı'ydı. Ancak kamyonla bir kez daha karşılaşma riskine girmek istemiyordu.

Hemen Fort Detrick'e gitmek zorundaydı.

Gaz pedalına basarak fırladı. Yüksek ağaçlar bir film şeridi gibi ardına doğru akıyordu. Eski, Victoria stili yapıların sivri uçlu çatılarının gölgeleri hayalet evler gibi kaldırımların üzerine düşüyordu. Biraz ileride, bir sokak lambasının altındaki gümüş

grisi aydınlık alanda, birden parlak araba farları beliriverdi. Araba yol ayrımına doğru, Smith'in iki katı bir hızla yaklaşmaktaydı.

Smith bir küfür savurdu ve yaya geçidini kontrol etti. Gecenin soğuk havasından korunabilmek için sarıp sarmalanmış bir yaya, kaldırımdan caddeye iniyordu. Adam sallanıp melodisiz bir şarkı söylemeye başladı ve ellerini iki yana sallayarak oyuncak askerler gibi yürürken birden tökezledi.

Smith göğsünün daraldığını hisetti. Adam farkında olmadan hızla gelen arabanın yoluna çıkmıştı.

Sarhoş yaya başını hiç kaldırmadı. Ani bir fren sesi duyuldu. Smith çaresizce arabanın çarpıp kolları iki yana açılmış olan adamı savurmasını seyretti.

Farkında olmadan nefesini tutmuştu. Sarhoş daha yere düşmeden Smith frene bastı. Aynı anda vur-kaç yapan şoför şaşırmış gibi bir an yavaşladı sonra yine hızlanarak sokağı dönüp gözden kayboldu.

Triumph durur durmaz Smith arabadan dışarı fırladı ve yerdeki adamın yanına koştu. Caddeden gecenin tüm sesleri silinmiş gibiydi. Yol ayrımındaki suni aydınlığın etrafında kalın ve uzun gölgeler dolaşıyordu. Başka bir araba yaklaşırken eğilerek adamın nasıl olduğuna baktı. Arkasında fren ıslıklarını duydu. Gelen araba durmuş olmalıydı.

Rahatlamış olarak başını kaldırdı ve eliyle yardım istedi. Arabadan iki adam indi ve ona doğru koşmaya başladı. Bu sırada Smith yaralı adamın hareket ettiğini hissetti.

Aşağı baktı. "Kendini nasıl hissediyorsun?" Ve donup kaldı. Adama dikkatle bakmaya devam etti.

Onu tetikte ve ayık gözlerle süzen 'kurban', susturucu takılmış yarı otomatik bir tabancayı ona doğru tutuyordu. Adam, "Vay canına, seni öldürmek bayağı zorlu bir işmiş. Ne biçim bir doktorsun sen?" dedi.

ALTI

Saat 02:37

Washington, D.C.

Jon Smith'in bir parçası geçmişe gitmişti bile. Bosna'daki ve duvar çökmeden önce Doğu Almanya'daki gizli görevlerini düşünüyordu; gölgeler, hatıralar, kırık hayaller, minik zaferler ve devamlı hareket. Ardında bıraktığını sandığı her şey...

Yol ayrımındaki ışığın altında iki adam daha ellerinde silahlar, hızla ona doğru yaklaşırlarken Smith serserinin bileğini ve ön kolunu yakaladı. Adamın karşı koymasına fırsat vermeden, kolunu itip çekerken eklemini ve tendonlarını hissederek yapmak istediği şeyi yaptı.

Dirseği çatırdayan adam bir çığlık attı, sarsıldı ve bembeyaz kesilerek acıdan iki büklüm oldu. Bayılırken elindeki Glock kaldırıma düştü. Tüm bunlar birkaç saniye içerisinde olup bitmişti. Smith yüzünde acımasız bir ifadeyle gülümsedi.

En azından adamı öldürmek zorunda kalmamıştı. Tek bir hareketle silahı kaptı, omzunun üzerinde yuvarlandı ve silah elinde dizlerinin üstünde doğruldu. Ateş etti. Susturuculu silahtan bir vızıltı çıktı.

Üzerine doğru gelen iki kişiden biri öne doğru yuvarlandı ve acıyla kıvranarak soğuk kaldırımların üzerine serildi. Smith'in

kurşununun isabet ettiği uyluk kemiğini tutarak inlerken ikinci adam onun yanına çöktü. Karnının üstüne yatarak sanki atış men-zilindeymiş gibi kafasını kaldırdı. Büyük hata! Smith adamın ne yapacağını tam olarak tahmin etmişti.

Artık Smith'in tek bir seçeneği kalmıştı. İkinci defa ateş etti. Kurşun saldırganın sağ gözünde patladı ve ardında boş bir krater bıraktı. Kan fışkırdı ve adam cansız, yüzükoyun yere yığıldı. Smith adamın öldüğünü biliyordu.

Nabzı şakaklarında atarak ayağa fırladı ve dikkatle onlara doğru yürüdü.

Adamı öldürmek istememişti ve bu duruma düşürüldüğü için öfkeliydi.

Çevresindeki hava hâlâ titreşiyor gibiydi. Çabucak caddenin aşağısına ve yukarısına baktı. Hiçbir evin bahçesinde ışık yanmamıştı. Saatin geç olması ve silahtaki susturucu pusunun gizli kalmasını sağlamıştı.

Gözünden vurduğu adamın cansız elindeki, ordu malı Beret-ta'yı aldı ve pek zayıf bir ihtimal olduğunu bildiği halde, yaşayıp yaşamadığını kontrol etti.

Evet, ölmüştü. Pişmanlık ve tiksintiyle başını salladı ve iki yaralı adamın da silahlarını aldı. Kolu kırılan adam hâlâ baygın olmasına rağmen, bacağından vurulan küfürler savurarak Smith'e ateş püskürüyordu.

Smith ona aldırmadı. Çabucak Triumph'ına döndü. Tam o anda gecenin karanlığı dev gibi bir kamyonun yaklaşırken çıkardığı titreşimlerle doldu.

Üzerinde hiçbir işaret bulunmayan kamyon yol ayrımına doğru yaklaşıyordu.

Her nasılsa katiller onu tekrar bulmuşlardı.

Nasıl?

Savaşta durup dövüşülecek ve ardına bakmadan kaçılacak zamanlar vardır.

Smith, Sophia'yı düşündü ve bir sıra Victoria stili evin bulunduğu kaldırımda koşmaya başladı. Arka bahçelerden birinde bir köpek havlıyordu; bir başka köpek de ona cevap vermek üzere havlamaya başladı. Sesler gittikçe uzaklaşırken Smith, kuleleri, kubbeleri ve geniş bir verandası olan, üç katlı Victoria stili bir evin gölgesine doğru süzüldü. Yol ayrımından en az doksan metre uzaktaydı. Yere çömelip adamların ne yapacaklarına baktı. Park edilmiş arabaların pozisyonunu hafızasına kaydetmiş, dikkatini durmuş olan kamyonun üzerinde yoğunlaştırmıştı. Kısa boylu güçlü-kuvvetli bir adam kamyondan aşağıya atladı ve eğilip yerdeki üç kişinin durumuna baktı. Smith adamı tanımıyordu ama kamyonu hemen tanımıştı.

Adam hemen eliyle kamyona doğru bir işaret yaptı. Kamyondan inen iki adam yaralılara doğru koşarken, kendisi gidip akordeon gibi yukarı doğru katlanan arka kapıyı kaldırdı. Aracın arkasından yarım düzine adam indi, başlarını çevirerek etraflarını incelemeye başladılar. Kaprisli ay ışığından başka bir ışık olmamasına rağmen Smith emirler yağdıran iri yarı adamın yüzünün terden parladığını görebiliyordu.

İki yaralı adamla ceset Smith'in arabasının yakınına park etmiş olan arabanın içine taşındı. Direksiyona geçen adamlardan biri arabayı kuzeye doğru sürdü.

Sonra büyük dağıtım kamyonu da kuzeye, nehre doğru hareket etti. Bu sırada lider, adamlarını ikişer ikişer Jon Smith'i aramaya gönderiyordu. Smith'in şansı yaver giderse, bir ceset ve iki yaralıya rağmen, yeni gelenler, aradıkları kişinin kırk yaşında, fildişi kulesinde oturarak çalışan bir bilim adamı ve ayıp olmasın diye ordu üniforması giyen, şanslı bir kaçık olduğunu düşünürlerdi. Aynı hatayı yapan başkaları da olmuştu.

Smith saklandığı yerde, kendisine doğru yaklaşan iki adamın çıkardığı sesleri dinledi. Bu ikiliyi etkisiz hale getirmeliydi. Döndü ve kendisini duyduklarından emin olarak gölgelerin arasına daldı. Yemi yutan ikilinin diğerleriyle arasındaki mesafe bir hayli açılmıştı. Karanlık bahçelerde etrafını kollayarak oradan oraya atlarken Smith'in sinirleri yay gibi gerilmişti. Yol ayrımının dört blok ötesinde işine yarayabilecek bir yer bulmuştu. Kısa yolun sonunda beyaz kolonyal stilde bir evi gözüne kestirdi. Evin hemen yanında, gecenin ve çalılıklarla ağaçların örtüsü altına gizlenmiş bir kameriye vardı.

Öksürdü ve ayakkabılarını çıkarıp evin araba yoluna doğru atarak eve doğru gittiğini düşünmelerini sağlamaya çalıştı. Sonra da kameriyenin içine süzüldü.

Haklıydı. Kafeslerin arasından evi gayet iyi görebiliyordu. Glock ile Beretta'yı bir bankın üzerine koydu. Onları korkutmanın dışında bir amaç için kullanmayı düşünmüyordu. Hayır bu iş sessiz ve hızlı halledilmeliydi.

Uzun bir dakika geçti.

Ne yapmakta olduğunu fark edip diğerlerini çağırmış olabilirler miydi? Belki de şu anda arkadan yaklaşıyorlardı. Elleriyle alnında birikmiş olan terleri sildi.

Kalbi gümbür gümbür atıyordu.

İki dakika... üç dakika...

Ağaçların arasından çıkan bir gölge büyük evin soluna doğru koştu.

Sonra ikincisi de sağa koştu.

Smith rahat bir nefes aldı. Sivil ya da asker olsun, serserilerin, ne yapacağını kestirmek kolaydı. Taktikleri pek fazla hayal gücüne dayanmıyordu. Ya topu atacağı yerin tersine bakan okul çocukları gibi ya da düpedüz saldıran boğa gibi hücuma geçiyorlardı.

Gecenin içinde cımbız gibi yaklaşmakta olan ikili çoğundan iyiydi, ancak Custer'ın Little Big Horn'da ya da Lord Chelmsford'un Zulu'lara karşı Isandlhwana'da yaptığı gibi, güçlerini ikiye bölerek ona yardımcı olmuşlardı.

Smith de bunu yapacaklarını ummuştu zaten.

Daha cesur olan evin sağ yanı ile kameriye arasını kolaçan etmeye başlamıştı.

Bu Smith için bir mola anlamına geliyordu. Adam ilerlerken Smith ona doğru arkadan sokulmaya başladı. Bir dalın üzerine bastı. Ufacık ama saldırganı uyarmaya yetecek bir çıtırtı duyuldu. Smith'in kalbi duracak gibi oldu. Adam arkasına döndü ve ateş etmek için silahını kaldırdı.

Smith anında harekete geçti. Güçlü sağ yumruğuyla ses tellerine vurarak adamı etkisiz hale getirdi ve dönerek başının yanına attığı tekmeyle onu yere düşürdü.

Sonra tekrar kameriyenin içine süzüldü.

Bir dakika... iki dakika...

İki adamdan daha dikkatli olanı, yerdeki adamla kameriye arasında, ay ışığının aydınlığında ortaya çıktı.

"Jerry? Tanrım, ne..." Smith'in Beretta'sı yere eğilmiş olan adamın kafasının arkasına indi.

Smith kendinden geçmiş iki adamı da kameriyenin içine taşıdı. Üstlerine doğru eğilip nefes alırken geceyi dinledi. Fark edilebilen tek ses güneye doğru giden bir arabanın gürültüsüydü. Rahatlamış olarak geldiği yöne, evlerle ağaçların arasına doğru atıldı. Saldırıya uğradığı yol ayrımına

geldiğinde yavaşladı ve tekrar etrafını dinledi. Tek gürültü aynı arabanın bu defa kuzeye doğru giderken çıkardığı sesti.

Dirsekleri ve dizleri üzerinde, her iki elinde de birer silahla yol ayrımına doğru emekledi. İki taraftaki park edilmiş arabaların yeri değişmemişti ve Triumph hâlâ kazazedeye yardıma gitmeden önce bıraktığı yerde duruyordu. Görünürde kimse yoktu.

Altı tekerlekli kamyonun Wisconsin Bulvarı'ndan sonra onu burada da bulabilmesi olanaksızdı. Kimse bu kadar şanslı olamazdı. Yine de kamyon, araba ve "şarhoş", öldürme niyetiyle üzerine gelerek onu şaşırtmışlardı.

Bulunduğu yeri tam olarak biliyor olmalıydılar.

Ayın batmasını bekledi. Her yer kapkaranlık oldu. Büyük bir baykuş ağaçlar arasında avlanıyordu. Uzaklarda bir araba güneye, sonra kuzeye ve sonra yeniden güneye doğru ilerlemeye devam ederek yol ayrımına yaklaşıyordu.

Smith ortada kimsenin bulunmamasından memnun, ayağa fırladı ve Triumph'a doğru koştu. Torpido çekmecesinden bir el feneri aldı ve hemen arka tarafından arabanın altına girdi. İşte oradaydı. Hayal gücü yoktu. Orijinallik yoktu. Güçlü bir mıknatısla arabasının altına yerleştirilmiş olan baş parmak tırnağından daha küçük olan verici oradaydı işte! İzleme cihazının alıcısı, büyük ihtimalle ya kamyonda ya da kısa boylu adamda olmalıydı.

Feneri kapattı, cebine koydu ve vericiyi yerinden çıkardı. Böyle bir mühendislik harikasını yaratan yaratıcılığa hayranlık duymuştu. Triumph'un altından çıkarken gözlemekte olduğu arabanın neredeyse yol ayrımına varmış

olduğunu gördü. Triumph'un yanı başına çömelip izlemeye başladı. Sürücü açık penceresinden evlerin bahçelerine ya da kapılarına gazete atıyordu.

Araba bir U dönüşü yaptı.

Smith ayağa kalkıp bir ıslık çaldı. Araba yol ayrımında yavaşlarken Smith açık pencereye doğru koştu. "Sizden bir gazete alabilir miyim?"

"Tabii ki. Birkaç tane fazlam vardı zaten."

Smith bozukluk için elini cebine daldırdı. Bir tanesini yere düşürdü yerden almak için eğildi ve memnun bir gülümsemeyle vericiyi arabanın altına yerleştirdi.

Doğrularak gazeteyi aldı ve başını sallayarak, "Sağ ol," dedi.

Araba ilerlemeye devam ederken, Smith de Triumph'ına atladı. Sophia'ya ulaşıncaya kadar basit hilesinin saldırganlar tarafından fark edilmeyeceğini umuyordu. Ancak eğer bu saldırılar Bili Griffin'in onu uyarmaya çalıştığı tehlikenin bir bölümüyse, kim olduğunu ve onu nerede bulacaklarını biliyor olmalıydılar. Tabii Sophia'yı nerede bulacaklarını da.

Saat 04:07

Fort Detrick;Maryland

Belçika'daki Prens Leopold Tropikal Hastalıklar Enstitüsü'n-den gelen rapor, uyanık kalan tek görevli olarak tekrar çalışmaya başlamış olan Sophia'nın okuduğu üçüncü rapordu. Genç kız uyu-yamayacak kadar endişeliydi. Eğer Jon, o kahrolası generalin dediği gibi, yeni bir tıbbi gelişme yüzünden geciktiğini söyleyecek olursa çok öfkelenecekti doğrusu. Yine de Kielburger'ın haklı

olmasını umdu, çünkü o zaman, Jon'ın başına merak edilecek bir şey gelmemiş demekti.

Son raporları okumaya devam etti, ama Prens Leopold'un la-boratuvarından geleni okuyuncaya kadar ümit verici hiçbir şeye rastlamadı. Dr. Rene Giscours yıllar önce Bolivya Amazon'un-daki bir hastanede buna benzer bir kayıt okuduğunu hatırlıyordu. Ortaya çıkan yeni bir Machupo salgınına karşı savaşmak için görevlendirildiği; Kari Johnson, Kuns ve Mackenzie'nin ölümcül virüsü ilk kez keşfettikleri; San Joaquin nehir kentine pek de uzak olmayan bir yerlerde. Peru'daki teyit edilmemiş bir dedikoduya kafa yoracak zamanı bile olmadığı için sadece not almış sonra da unutup gitmişti.

Ama yeni virüs kafasını kurcalamıştı. Dosyalarına bakmış ve raporun aslını bulamasa da kendi notlarını bulmayı başarmıştı. Notlarında bir çeşit hantavirüs olduğu ve kanamalı ateş semptomları gözlendiği ve maymunlarla bağlantılı olabileceği belirtilmişti.

Sophia içinde, kızgınlıkla karışık haklı çıkmanın verdiği bir memnuniyet hissetti. Evet! Victor Tremont ona yardımcı olamayınca kendinden şüphe etmeye başlamıştı. Giscours'un notları hatırladıklarının doğru olduğunu kanıtlıyordu. USAMRIID'in orasıyla ne bağlantısı vardı? Eğer haklıysa bu virüsle ilgili o zamandan beri ne büyük ne de küçük çapta bir salgın olmamıştı.

Bu da virüsün hâlâ Peru'nun gözden uzak daracık bir alanındaki vahşi ormanla sınırlı kaldığı anlamına geliyordu.

Çalışmalarını yazdığı defterine, Prens Leopold Enstitüsü'n-den gelen raporla ilgili düşünceleri ve Victor Tremont'la yaptığı iki konuşmanın yanında bu garip virüs hakkında hatırladıklarını da özetledi. Ayrıca, Peru'lu bir virüsün nasıl olup da Amerika'ya gelebileceği hakkındaki fikirlerini de yazılarına ekledi.

Yazmaya devam ederken ofisinin kapısının açıldığını duydu. Kim...?

İçi umutla dolmuştu.

Heyecanla sandalyesini çevirdi ve "Jon? Sevgilim hangi ce-hen-"

Başında müthiş bir acıyla kendinden geçmeden önce, etrafını sarmış olan dört adamı görebildi. Ama hiç biri Jon değildi. Sonra her şey karardı.

G

Nadal al-Hassan tepeden tırnağa laboratuvar giysileri içinde, planlı bir şekilde Sophia'nın çekmecelerini araştırmaya başladı. Her raporu, belgeyi, defteri ve talimatı okudu. Her dosyayı inceledi. Cerrah eldivenleri kullanmasına rağmen, bu tiksinti veren bir görevdi. Allaha küfretmekle bir olan bu modernlik zırvalarının başka Arap ve İslam ülkeleri gibi kendi

ülkesinde de görüldüğünü biliyordu, ama kendisi bundan hiç hoşlanmıyordu ve bunu da saklamıyordu.

Kadınların erkeklerle birlikte çalışmasına izin vermek, hem erkeklerin saygınlığını tehdit ediyor hem de kadınların namusuna zarar veriyordu. Bir kadının dokunduklarına dokunmak onu günaha sokuyordu.

Ama bu araştırmanın yapılması gerekiyordu. Bu yüzden her şeyi özenle didik didik ederek incelenmemiş hiç bir şey bırakmadı. İki zararlı dokümanı hemen buluverdi. Bir tanesi Prens Leo-pold Enstitüsü'nden, Dr. René Giscours'dan gelen ve masasının üzerinde açık duran rapordu.

Sonra, Sophia'nın Belçika'dan gelen raporla ilgili düşüncelerini yazdığı kayıt defterini buldu. Al-Hassan'ın şansına tek sayfalık bir yazıydı. Küçük deri bir çantadan kalem şeklinde, ustura gibi keskin bir bıçak aldı ve büyük bir dikkat ve özenle sayfayı yerinden çıkardı. Kesiğin fark edilmediğinden emin olunca, sayfayı üzerindeki cerrah kıyafetinin cebine koydu. Başka önemli bir şey bulamadı.

Laboratuvar giysileri içindeki diğer üç adam dosyalar arasındaki araştırmalarını tamamlamak üzereydiler.

Bir tanesi, "Dosyalardan birinde Peru'yla ilgili yeni bir tutanak var," dedi.

Diğeri, "Birkaç eski dosyada da Güney Amerika'dan söz ediliyor," diye ekledi.

Üçüncü sadece başını salladı.

Al-Hassan "Bütün belgeleri gözden geçirdiniz mi?" diye çıkıştı. "Her dosyaya, her çekmeceye baktınız mı?"

"Söylediğiniz gibi hepsine baktık."

"Her şeyin altına? Oynayan her şeyin ardına?"

"Hey, biz salak değiliz."

Al-Hassan'ın bu konuda ciddi şüpheleri vardı. Batılıların çoğunu tembel ve yetersiz buluyordu. Ama ofisin içindeki dağınıklığa baktığında bu defa işlerini iyi yapmış olduklarını düşündü.

"Çok güzel. Şimdi de yaptığınız aramanın tüm izlerini sileceksiniz. Her şey bulduğunuz gibi bırakılacak."

Homurdanarak çalışmaya başladıklarında Al-Hassan ellerine ikinci bir çift kalın eldiven geçirdi. Deri bir çantadan içi derin dondurucu olan bir kutu çıkardı, basınç kilidini açtı, içinden küçük cam bir şişe aldı ve genç kadının sol ayak bileğindeki damarlardan birine enjekte etti.

İğnenin damarına girdiği anda Sophia kıpırdanarak inledi.

Diğer üç adam da bu sesi duydular. Bakmak için o tarafa doğru döndüler ve yüzlerinin rengi kül gibi oldu.

Al-Hassan sert bir tavırla, "İşinizi bitirin," dedi.

Adamlar bakışlarını işlerine çevirdiler. Ofisi toparlamayı bitirdiklerinde Al-Hassan kullanılmış enjeksiyonu plastik bir muhafazaya koyup kapağını sıkıca kapattı ve tekrar deri çantanın içine yerleştirdi. Adamları işlerini bitirdiklerini işaret ettiler. Al-Hassan ofisi bir kez daha gözden geçirdi. Sonuçtan tatmin olarak, çıkabileceklerini işaret etti. Hareketsiz yatmakta olan Sophia'ya son bir kez baktı ve yüzünde birikmeye başlayan ter damlacıklarını gördü.

Hırıldamaya başladığını duyunca gülümsedi ve dışarı çıkanların peşinden gitti.

YEDİ

Saat 04:14

Thurmont Maryland

Yerde çürümekte olan elmaların kokusunu taşıyan hafif bir rüzgâr, çalılar ve ağaçlar boyunca hışırdayarak esti. Jon Smith'in üç katlı evi Catoctin Dağı'nın heybetli omzunun dibindeydi. Ev karanlıktı. Bir fener ışığının bile

olmaması Smith'e, Sophia'nın evde değil, hâlâ laboratuvarda olduğunu düşündürdü. Ama emin olması gerekiyordu.

Bir sokak gerideydi, eğilerek evi, bahçesini ve caddeyi incelediğinde, şüpheli işaretleri görmekte gecikmedi. Gövdesi bir insanı saklayabilecek kadar geniş

olan yaşlı bir elma ağacının arkasında duran biri evi gözetliyordu. Evlerin sonunda, iki meşe ağacının arkasına gizlenmiş bir Mercedes'in burnu görünüyordu. Smith, orada oturanların yeni aldıkları ve devamlı garajda tuttukları bir 2000 Buick Le Sabre'dan başka arabaları olmadığını biliyordu.

Georgetown'dan buraya, neredeyse tamamen boş olan eyaletler arası yoldan nasıl bir hızla gelmiş olduğu düşünülürse, o iki kişinin ondan önce buraya gelmiş olmasına imkan yoktu. Bu da bunların başka bir gözetleme ekibi olduğu anlamına geliyordu. Bu düşünce, Jon'u endişeye düşürdü.

Öndeki gözcü, bulunduğu yerden ön girişi ve garaj kapılarını görebilirdi.

Büyük ihtimalle arka girişi ve garajı gözetlemesi için o tarafta da bir gözcü vardı. Ama Smith, bir adamı evin arkasına göndererek harcamalarının anlamsız olduğunu düşündü.

Midesinde, her askerin bildiği, korkudan kaynaklanan o tanıdık boşluk duygusunu ve damarlarındaki adrenalin miktarının arttığını hissetti.

Bulunduğu yerden dar bir ara yola süzüldü ve evlerin arkasından kendi sokağını geçene kadar büyük bir hızla koştu. Sonra çapraz olarak avcıların göremeyeceği tarafa doğru koştu. Yeniden terlemeye başlamıştı. Garajının yakınlarına varıncaya kadar incir ağaçları arasında saklanarak ilerledi. Son beş

metreyi de dirsekleri ve karnı üzerinde sürünerek geçti.

Çevreyi dinledi. Evin arkasında hiç ses yoktu. Garajın içine bakmak için ayağa kalktı.

Rahatlayarak içini çekti. Boştu. Sophia'nın eski yeşil Dodge'u gitmişti. Tüm bu olaylar boyunca Detrick'te kalmıştı herhalde. Eğer öyleyse mesajını hiç almamış demekti ve bu da verandadaki fenerin neden yanmadığını açıklıyordu.

Derin bir nefes aldı. Biraz rahatlamıştı.

Aynı yoldan geri dönerek Triumph'ına bindi ve arabayı bir çeyrek mil ilerideki bir telefon kulübesine doğru sürdü. Onun sesini duymak için daha fazla beklemeye kazanamayacaktı. Telefon dört kere çaldıktan sonra telesekreter cevap verdi: "Ya ofis dışında ya da laboratuvardayım. Lütfen mesajınızı bırakın.

En kısa zamanda sizi arayacağım. Teşekkürler."

Sophia'nın güçlü ve aydınlık sesini duymak Smith'in içini derin bir acı ve anlayamadığı başka bir duyguyla doldurdu. Yalnızlık mıydı bu?

Tekrar numarayı çevirdi. "Birleşik Devletler Ordusu, Fort Detrick. Güvenlik. "

"Ben Yarbay Jonathan Smıth, USAMRIID."

"Üs kimlik numaranız, yarbayım?"

Numarasını verdi.

Bir anlık duraksamadan sonra, "Teşekkürler yarbayım. Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Beni USAMRIID'deki güvenlik masasına bağlayın."

Bir dizi çıtırtı ve biplemeden sonra, "USAMRIID. Güvenlik. Grasso."

"Grasso, ben Jon Smith. Dinle..."

"Hey, Yarbayım, döndünüz demek. Her şey yolunda mı? Dr. Russell sizi sor-"

"İyiyim, Grasso. Dr. Russell'ı arıyorum. Telefonu cevap vermiyor. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Geldiğimde ismi gece kalanlar listesindeydi ama çıktığını görmedim."

"Ne zaman nöbeti devraldın?"

"Gece yarısı. Herhalde laboratuvarda çalıştığı için telefonunuzu duymamıştır."

"Gidip bir kontrol edebilir misin?"

"Tabii yarbayım. Sizi ararım."

Smith telefon numarasını verdi. Her saniye bir dakika kadar uzun geliyor ve gittikçe daha zor nefes alabiliyordu. Serin gece havası onu boğuyordu sanki.

Telefon kulübesi gittikçe daha çekilmez oluyordu.

Sonunda telefon çaldığında neredeyse yerinden zıpladı, "Evet?"

"Orada değil, yarbayım. Ofisi de laboratuvar da kapalı."

"Kötü bir şey olduğuna dair bir iz var mı?"

"Hayır. Her şey derli toplu ve olması gerektiği gibi." Grasso biraz kendini savunuyormuş gibi konuşuyordu. "Allah belamı versin ki, çıktığını nasıl gözden kaçırdığımı bilemiyorum. Öteki çıkışlardan birini kullanmış olmalı. Kapıdaki muhafızdan kontrol edebilirsiniz."

"Sağ ol, Grasso. Beni ona bağlayacak mısın?"

"Hatta kalın Dr."

Farklı ve uykulu bir ses cevap verdi, "Fort Detrick. Kapı. Schroeder."

"Ben USAMRIID'den Yarbay Jon Smıth. Dr. Sophia Russell bu gece üsten ayrıldı mı Schroeder?

"Bilmiyorum yarbay. Dr. Russell'ı tanımıyorum. USAM-RIID' deki bekçiyi deneyin."

Smith dişlerinin arasından küfretti. Sivil güvenlik görevlileri devamlı değişiyordu ve askerî polislerden daha uzun çalışıyorlardı. Kapılara yerleştirilmiş olan kulübelerde uyuyakaldıkları bilinmeyen bir şey değildi.

Kapıdaki bariyer girmek isteyen arabaları engelleyebilir, bu gerçekleşmese bile çıkan gürültü uyanmalarını sağlardı. Ama üsten çıkan arabaları engelleyecek bir bariyer yoktu.

Telefonu kapadı. Sophia, Thurmont'a kadar araba kullanamayacak kadar yorgun olmalıydı. Bu da sattığı ama henüz tam olarak taşınmadığı Frederick'teki eski dairesine gitmiş olabileceği anlamına geliyordu. Orayı arayabilirdi ama bundan bir şey çıkmazdı. Tüm gün boyunca çalıştıktan sonra, birkaç saat uyuyabilmek için daima telefonun zilini kapatırlardı.

Arabasıyla uzaklaşırken kafasından bin bir türlü olasılık geçiyordu. Sophia herhalde çok yorgundu. Büyük olasılıkla kimseyle karşılaşmak istemediği için tali kapılardan birinden çıkmış ve Thurmont'taki daireye gitmiş olabilirdi. Bu mantıklıydı ve tam da onun yapabileceği bir şeydi. Kapıdaki görevli onu kaçırmıştı çünkü büyük bir olasılıkla, Sophia çıkarken uyukluyordu. Şimdi kendisi de oraya gidip Sophia uyurken yatağın içine süzülebilir-di. Sophia uyanmadan varlığını hissettiği zaman uykusunda gülümser, mırıldanır ve dokunmak için ona doğru dönerdi. O da gülümser, hafifçe omzunu öper ve kendisi de uykuya yenik düşene kadar onu uyurken seyrederdi. Sonra da...

Fort Detrick'i Frederick kasabasının görülecek yerleri arasında sayan pek az rehber kitap olsa gerekti. Etrafındaki zincirleme çitleri ve kapısındaki nöbetçi kulübesiyle, Detrick bir yerleşim bölgesinin tam ortasında kurulmuş orta düzeyde güvenliğe sahip bir askerî üstü. Sophia'nın evi üsten beş sokak ilerideydi. Arabasını yine caddeye park etti ve evi gözetleyen kimse olmadığını gördü. Triumph'tan indi, kapıyı ardından yumuşakça kapattı ve çevreyi dinledi. Uyuyanların uzaklardan gelen öksürük sesleri, arada bir sarhoş kahkahaları... Bir virajı alan bir arabanın çıkardığı tiz fren sesi... Şehrin kendisine ait sürekli ve hafif uğultusu...

Ama tehdit olarak kabul edebileceği sesler duyulmuyordu.

Üç katlı binaya girmek için anahtarını kullandı. Mermer ve halıyla döşenmiş

girişten asansöre doğru yürüdü. Bu saatte her yer boştu.

Elinde Glock ile temkinli bir şekilde üçüncü kata adım attı. Koridordaki ayak sesleri sanki bir mezarın içinde yürüyormuş gibi yankı yapmaktaydı. Kapıya vardığında tekrar dinledi. İçeride hiç ses yoktu. Anahtarı çevirirken çıkan minik tıkırtılar ona korkunç birer patlamaymış gibi geldi.

Sessizce kapıyı açtı ve içerideki halının üstüne kapaklanıverdi.

Daire karanlıktı. Hiçbir hayat belirtisi yoktu. Elleri kapının yanındaki bir masanın üzerindeki ince toz tabakasına dokundu.

Ayağa kalktı ve gölgelerle dolu oturma odası boyunca uzanan kısa koridordan yatak odalarına doğru süzüldü. İki yatak odası da boştu. Yataklar kullanılmamıştı. Mutfakta birinin yemek yediğine ya da en azından bir kahve yaptığına dair bir belirti bile yoktu. Lavabo kuruydu. Buzdolabı haftalar önce boşaltılmıştı ve sessizdi.

Sophia oraya gelmemişti.

Smith aptallaşmıştı; oturma odasına doğru yürüdü. Işıkları açtı. Bir saldırının, yaralanmanın ya da aramanın izlerini araştırdı.

Hiçbir şey yoktu. Daire bir müzedeki sergi kadar temiz ve el sürülmemiş

görünüyordu.

Eğer onu öldürmüş ya da kaçırmış olsalar böyle olmazdı.

Laboratuvarda değildi. Thurmont'taki evde de yoktu. Burada da değildi. Ve bu yerlerden hiç birinde ona ne olduğuna dair bir iz de bulunmuyordu.

Jon'ın yardıma ihtiyacı vardı ve o da bunu biliyordu.

Atılacak ilk adım üssü arayıp Sophia'nın kaybolduğunu haber vermekti. Sonra da polisi ve FBI'ı aramalıydı. Telsiz telefonu Detrick'i aramak için kaldırdı.

Eli havada donakaldı. Dışarıda, koridorun duvarı boyunca ayak sesleri yankılanmaktaydı.

Işıkları söndürdü ve telefonu masanın üzerine yerleştirdi. Koltuğun arkasına tek dizinin üstüne çömeldi ve elinde kapıya çevrilmiş Glock'la beklemeye başladı.

Birisi Sophia'nın apartmanında koridorun duvarlarına çarpıp duraksayarak ilerlemekteydi. Evini şaşıran bir ayyaş mıydı?

Ayak sesleri sert bir çarpmayla Sophia'nın kapısında son buldu. Birisi perişan bir halde nefes alıp veriyordu. Bir anahtar kilidi aramaya başladı.

Smith gerginleşmişti. Kapı çarpar gibi açılıverdi.

İçeri sızan ışıkta Sophia'nın sallandığını gördü. Elbiseleri sanki kanalizasyonda sürünmüş gibi lekeli ve yırtıktı.

Smith ileri doğru atıldı. "Sophia!"

Sophia sendeledi ve Smith düşmeden önce onu tutabiildi. Genç kadın nefes alabilmek için öksürdü. Yüzü ateşten yanıyordu.

Siyah gözleri ona baktı ve gülümsemeye çalışarak, "Geri... döndün, sevgilim.

Nerede... Neredeydin?" dedi.

"O kadar üzgünüm ki Sophia. Bir gün fazla kalmak zorunda kaldım, istedim ki..."

Sophia'nın parmakları sözlerini kesmek için dudaklarına uzandı. Sayıklar gibiydi. "... Laboratuvar... laboratuvarda... birisi... vurdu..."

Sonra genç kadın bilincini kaybederek Smith'in kollarına yığıldı. Rengi çok solgundu, ama iki yanağında kıpkırmızı iki leke vardı. Güzel yüzü acıyla buruşmuştu. Çok hastaydı. Başına neler gelmişti? Bu sadece basit bir yorgunluk değildi.

"Soph? Soph? Tanrım, Soph?"

Yanıt gelmedi. Bilincini kaybeden genç kadının kasları gevşemişti.

Jon sarsılmış ve dehşete düşmüştü ama bir anda tıp eğitimini hatırladı. O bir doktordu. Ne yapılacağını biliyordu. Sophia'yı koltuğa yatırdı, telsiz telefonu alırken nabzı ile nefesini kontrol etti. Nabız güçsüz ve hızlıydı. Zor nefes alıyor, ateşten yanıyordu. Akut solunum yetersizliği ve ateş...

Telefona doğru bağırmaya başladı, "Ben Dr. Jonathan Smith. Akut solunum yetersizliği. Derhal buraya gelin! Hemen!"

e

Üzerinde hiçbir yazı veya işaret olmayan bir minibüs, Sophia Russell'ın dairesinin bulunduğu caddede, ardına saklandığı ağaç sayesinde neredeyse görünmez olmuştu. Geceyi zorlukla aydınlatmaya uğraşan zayıf bir sokak lambası, minibüstekilerin saklanabilmesi için gereken karanlığı aydınlatmıyordu. Bili Griffın minibüsün içindeki karanlıktan, üç katlı binanın önündeki, mavi ve kırmızı ışıkları yanıp sönen ambülansı seyrediyordu.

Nadal al-Hassan'ın balta kadar keskin yüzü sürücü koltuğundan konuştu, "Dr.

Russell laboratuvardan yalnız başına çıkama-malıydı. Asla buraya ulaşmamalıydı"

Bili Griffın, "Ama ikisini de yaptı," derken yuvarlak yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Orta uzunluktaki kahverengi saçları karanlıkta simsiyah görünüyordu. İri omuzları ve kaslı vücudu rahatlamış gibiydi. Daha birkaç saat önce arkadaşı

Jon Smith'le Rock Creek Parkı'nda buluşmuş olan adamdan çok farklı gözüküyordu. Yüzünde daha sert ve soğuk bir ifade vardı.

"Kadın için emredileni yaptım. Şüphe çekmeden temizlemenin tek yolu buydu," dedi Al-Hassan.

Griffın'in sessizliği içindeki fırtınaları gizliyordu. Jon'ın ani ve beklenmedik müdahalesini hiç düşünememişti. Jon'u uyarmaya

çalışmıştı, fakat Jon daha kaçmaya fırsat bulamadan Al-Has-san, Maddux'ı onun peşinden göndermişti. Bu Jon'a yaptığı uyarının doğru olduğunu ispatlayabilirdi ama kadının saldırıya uğraması da işin içine girince, Jon artık geri adım atmazdı. Şimdi en eski arkadaşını bu cehennemden kurtarmak için ne halt edecekti?

Al-Hassan'la birlikte diğerlerinin Jon'ın yerini tesbit etmesini beklerlerken USAMRIID'deki sahte Dördüncü Düzey Uzmanı Adele Schweik Al-Hassan'ı cep telefonundan aramıştı. Sophia Russell'ın ofisine ve laboratuvarına yerleştirdiği hareket alıcıları kapanmıştı. Gizli kamerayı çalıştırdığında ise Sophia'yı sendeleyerek ofisinden çıkarken görmüştü. Hemen Fort Detrick'e koşmuştu ama gittiğinde Sophia Russell ortadan yok olmuştu.

Al-Hassan'a, "O durumda araba kullanamaz. Dosyasını kontrol ettim. Buraya yakın bir yerde bir dairesi var," demişti.

Oraya ulaştıklarında, acil yardım ekiplerini olay yerine gelip ortalığı birbirine kattığını görmüşlerdi. Gürültüden bütün bina ayağa kalkmıştı. Dikkat çekmeden içeri girmelerine imkân yoktu.

Bili Griffın, "Temizlemenin tek yolu mu değil mi bilmem, ancak eğer konuşur da durumu Smith'e anlatabilirse patron hiç mutlu olmayacaktır. Şuna bakar mısın?"

Dört sağlık görevlisi bir sedyeyi giriş kapısından çıkardılar. Smith kadının elini tutarak ona doğru eğilmiş, sedyenin yanında koşturuyordu. Etrafını unutmuş

gibiydi. Durmadan konuşuyordu.

Al-Hassan arapça küfretti. "Bu daireyi daha önceden bilmeliydik."

Griffın, Arap'ı bir hataya sürükleme umuduyla şansını denedi. Al-Hassan'ın kendisinden daha fazla nefret etmesini göze alarak, "Ama bilemedik ve işte konuşuyorlar. Sophia canlı. İşi hatırdın, Al-Hassan. Bünun~lçlîî derini yüzecekler. Şimdi ne yapacağız?" dedi.

Nadal al-Hassan'ın yanıtı yumuşaktı. "Onları hastaneye kadar takip edeceğiz ve bu sefer öldüğünden emin olacağız. Smith'in de icabına bakacağız tabii ki." Dönüp, Griffın'e doğru baktı.

Griffın, Al-Hassan'ın Smith'in ölümünden söz ederken yüzünde belirmiş

olabilecek en ufak bir rahatsızlık belirtisini yakalayabilmek için baktığını biliyordu.

Bunun yerine Griffın ambülansı işaret etti. Yüzündeki ifade kutuplarda rastlanacak türdendi. "Eğer gerekliyse hepsini öldürürüz. Belki Sophia'nın dediği bir şeyleri duymuşlardır. Umarım bunun için hazırlıklısındır."

Al-Hassan'ın tüyleri öfkeden diken diken oldu. "Elbette sağlık ekibini hesaplamamıştım. Ama başka çaremiz kalmazsa onları da öldürürüz." Gözleri kısıldı. Duraksadı. "Jon Smith'in bir cesetle konuşma olasılığı da var. Aşk en zeki insanları bile aptala çevirir. Kendi kendine ölüp ölmeyeceğine bakacağız.

Eğer ölürse temizlemek için geriye sadece Jon Smith kalıyor. Bu işimizi kolaylaştırır, evet mi?"

SEKİZ

Saat 05:32 Frederick, Maryland

Sophia oksijen tüplerine bağlı olmasına rağmen perdelerle çevrilmiş yatağında nefes almak için çabalıyordu. Modern bir hastanenin sağlayabileceği tüm cihazlara bağlanmıştı. Smith ateşler içindeki elini tuttu

ve etraflarını saran makinelere doğru bağırmak istedi: "O Sophia Russell. Onunla konuşuruz.

Güleriz. Beraber çalışırız. Sevişiriz. Yaşarız! Bu ilkbaharda evleneceğiz, iyileşecek ve birkaç ay içerisinde evlenmiş olacağız. Birlikte yaşlanacağız, saçlarımız birlikte ağaracak ve aşkımız hep sürecek. " Ona doğru eğildi. İyice yaklaşıp güçlü bir ses tonuyla, "İyileşeceksin, Soph, sevgilim," dedi. Ön cephelerdeki çatışmalardan sonra, MASH'deki birimde paramparça yatan, pek çok genç askere defalarca söylediği gibi, "Yakında iyi olacaksın. Kendini dinç ve çok daha iyi hissedeceksin," diye teminat verdi. Duyduğu korku ve endişeyi ses tonuna yansıtmamaya çalışıyordu. Ona moral aşılamalıydı; her zaman bir şans vardı. Ama söz konusu olan Sophia Russell'dı ve bu kez umutsuzluğunu gizlemek için her zamankinden daha fazla çaba harcamak zorundaydı. "Dayan, sevgilim. Lütfen sevgilim." diye fısıldadı. "Dayan."

Sophia biraz bilincine kavuştuğunda sarsılarak nefes almaya çabalarken, ona gülümsemeye çalıştı. Elini bitkin bir şekilde sıktı. Ateş ve nefes almak için verdiği mücadele onu yiyip perişan etmişti.

Gülümsemeye gayret ederek, "...Nereler... nerelerdeydin...?" dedi.

Smith sevgiyle parmaklarını Sophia'nın dudaklarına götürdü. "Konuşmaya çalışma. Gücünü sadece iyileşmek için kullanmalısın. Uyu sevgilim. Dinlen, benim güzel sevgilim."

Genç kadının göz kapakları tıpkı bir oyunun son perdesinin inişi gibi aşağıya indi. Tüm gücünü ve duyularını, içinde ona saldıran her neyse onunla savaşmaya yoğunlaştırıyor gibi gözüküyordu. Smith, cildini, düzgün kemik yapısını, kaşlarının zarif kemerini inceledi. Sophia'nın yüzü her zaman zekâsıyla daha da çekicilik kazanan seçkin bir güzelliğe sahip olmuştu. Ama şimdi ateş onu mahvetmişti. Hastanenin beyaz çarşafları arasında ince ve kırılgan görünüyordu. Cildi neredeyse saydamlaşmıştı. Ateşten yanan yüzünün parlaklığı Smith'i çok korkutuyordu.

Genç kadının sol burun deliğinde bir kan damlacığı belirdi.

Smith şaşkınlık içinde, damlayı bir kâğıt mendille sildi ve hemşireye işaret etti.

"Kanamayı durdurun."

Hemşire gazlı bez kutusunu aldı. "Burnundaki kılcal damarlardan biri çatlamış

olmalı, zavallıcık," dedi.

Smith cevap vermedi. Hastanenin akciğer hastalıkları uzmanı Dr. Josiah Withers, Fort Detrick'ten İç Hastalıkları Uzmanı Dr. Eric Mukogawa ve USAMRIID'in en iyi viroloğu Yüzbaşı Donald Gherini'nin konsültasyon yapmak için bir araya geldikleri, makineler ve yanıp sönen ışıklarla dolu olan odaya doğru yürümeye başladı.

"Evet?"

"İşe yarayabileceğini düşündüğümüz her antibiyotiği denedik," dedi, Dr.

Withers. "Ama bu bir virüse benziyor, Dr. Smith. Semptomları yatıştırmaya yönelik tüm çabalarımız sonuçsuz kaldı. Hiçbir şeye tepki vermedi."

Smith bir küfür savurdu. "Doğru dürüst bir şey söyleyin. Hiç değilse onu bu halde tutun!"

"Jon," Yüzbaşı Gherini elini Smith'in omzuna koydu. "Geçen hafta elimize geçen virüse benziyor. Dünyadaki tüm Dördüncü Düzey laboratuvarları onun üzerinde çalışıp durduğu halde, ne şimdiye kadar tanımlanabildi ne de bir tedavi geliştirilebildi. Bir hantavirüsmüş gibi gözüküyor ama değil. En azından bizim tanıdığımız hantalardan bir değil." Yüzünü buruşturdu ve üzgün bir ifadeyle kafasını salladı. "Virüs bir şekilde ona bulaşmış olmalı..."

Smith Gherini'ye baktı. "Laboratuvarda çalışırken bir hata yaptığını mı söylemeye çalışıyorsun, Don? Sıcak Bölgenin içinde? Olamaz! Bunu yapmayacak kadar dikkatli ve iyi eğitilmişti!"

Gherini sakin bir ses tonuyla, "Yapabileceğimiz her şeyi yapıyoruz, yarbay."

"Öyleyse daha fazlasını yapın! Daha iyisini! Tanrı aşkına! Bir çözüm bulun."

"Doktorlar! Yarbay!"

Hemşire, Sophia'nın tüm bedeninin sarsılıp sanki tek bir uzun nefes almak istiyormuş gibi acıyla sallandığı yatağın üzerine eğilmişti.

Smith diğerlerini kenara itti ve koştu. "Sophia!"

Yanına ulaştığında Sophia gülümsemeye çalıştı.

Smith elini tuttu. "Sevgilim?"

Sophia'nın gözleri kapandı ve eli gevşedi.

"Hayır!" diye gürledi, Smith.

Sophia'nın vücudu sanki uzun ve yorucu bir yolculuktan dönmüş gibi yatağa uzanmıştı. Göğsü hareket etmiyordu. Nefes alabilmek için verdiği uzun savaştan sonra gelen ani ve geri dönülmez bir sessizlikti bu. Yatağının etrafındakiler daha ne olduğunu anlayamadan, ağzından ve burnundan kan boşandı.

Smith korku içinde inanamayarak, monitöre bakmak için kafasını kaldırdı.

Monitörde yeşil bir çizgi uzanıp gidiyordu. Düz... Düz çizgi... Ölüm...

"Şok aletleri!" diye haykırdı.

Hemşire gözyaşlarına engel olmaya çalışarak şok elektrotlarını uzattı.

Smith panik içinde savaşıyordu. Kendine yeryüzünün her yerindeki kanlı çarpışmalarda paramparça olan vücutları tedavi ettiğini hatırlatıyordu. Bu konuda eğitilmiş bir doktordu. Pek çok yaşam kurtarmıştı. Bu onun işiydi. En iyi yaptığı işti. Sophia 'nın hayatını da kurtaracaktı. Bunu yapabilirdi.

Bakışları monitörden ayrılmadan ilk şoku uyguladı. Sophia'nın vücudu sessizce bir kemer oluşturacak şekilde yukarıya doğru büküldü. Ve sonra

tekrar düştü.

"Tekrar!"

Her defasında yükü artırarak beş kere denedi. Birkaç kere onu tekrar yaşama döndürdüğünü zannetti. Bir keresinde cevap verdiğinden neredeyse emindi.

Ölmüş olamazdı. Bu imkansızdı.

Yüzbaşı Gherini bileğine dokundu. "Jon!"

"Hayır!"

Ona tekrar şok uyguladı. Monitörler düz ve tepkisiz kalmaya devam etti.

Bunda bir hata olmalıydı. Evet, bu kesinlikle bir kâbus olmalıydı. Sophia canlıydı. Hâlâ hayat doluydu. Bir yaz günü kadar güzeldi. Ve de hâlâ eskisi gibi bilmiş bir havası vardı. Jon onun kendisiyle dalga geçme şekline bayılırdı.

Bağırdı, "Tekrar!"

Akciğer hastalıkları uzmanı kolunu Smith'in omzuna doladı. "Jon, elektrotları bırak."

Smith kafasını ona çevirdi. "Ne?"

Ama aletleri bıraktı ve Dr. Withers onları aldı.

Dr. Mukogawa, "Çok üzgünüm Jon. Hepimiz çok üzgünüz. Bu korkunç bir şey.

İnanılacak gibi değil..." Diğerlerine işaret etti. "Seni yalnız bırakacağız. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacın var."

Birer birer dışarı çıktılar. Sophia'nın yatağının etrafındaki perdeler kapandı ve Smith'in yüreğine inanılmaz bir acı çöktü. Titreyerek dizlerinin üzerine çöktü ve alnını Sophia'nın cansız koluna dayadı. Kendine durmadan onun

canlı olduğunu söylemek istiyordu. Sophia'nın hareket etmesini, doğrulmasını ve gülerek tüm bunların kötü bir şaka olduğunu söylemesini istiyordu.

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Hiddetle onu sildi. Onu daha iyi görebilmek için oksijen çadırını kaldırdı. Pembe ve ıslak teniyle hâlâ o kadar canlı görünüyordu ki. Yatağa, onun yanına oturdu. İki elini birden tutup kendi avuçlarına aldı. Parmaklarını öptü.

Seni ilk defa gördüğüm anı hatırlıyorum. Ah, ne kadar da güzeldin. Ve bu zavallı araştırmacının canına okuyordun. Çünkü slaytları yanlış okumuştu. Sen büyük bir bilim insanısın, Sophia. Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaşsın sen. Ve şimdiye kadar sevdiğim tek kadınsın...

Oturdu ve zihninde onunla konuştu. Ona aşkını anlattı. Bazen beraber sinemaya gittiklerinde yaptığı gibi ellerini sıktı. Bir ara aşağı baktığında gözyaşlarının çarşafların üzerinde küçük bir gölcük oluşturduğunu gördü.

Sonunda, "Güle güle, sevgilim," diyene kadar çok uzun bir zaman geçti.

*

Hastanenin bekleme odasında uzun, yavaş gece sona ermiş, ancak sabah koşuşturması henüz başlamamıştı. Smıth büyük bir ıstırapla uyuşmuş olarak koltuklardan birine çökmüş oturuyordu.

Sophia, USAMRIID'deki laboratuvara ilk gelişinde Smith daha gözünü mikroskobundan kaldıramadan konuşmaya başlamıştı. "Randi senden nefret ediyor," demişti. "Ama neden bilmiyorum, ona yaptığın şey yüzünden üzülmen ve bütün suçu üstlenmen benim hoşuma gidiyor. Bence bu konuda samimisin ve gerçekten üzülüyorsun."

Smith dönüp ona bir bakmış ve orduyu onu Fort Detrick'e getirmesi için neden ikna ettiğini bir kez daha anlamıştı. Onu ilk kez dikkatsiz bir araştırmacıyı azarlarken NIH laboratuvarında görmüş ve daha sonra kız kardeşinin evinde karşılaştıklarında şoke olmuştu. Ancak bu iki karşılaşma onunla birlikte olmak istediğini anlamasına yetmişti. Randi'nin kızgın bakışlarına rağmen oturup hayranlıkla Sophia'yı seyretmişti. Genç kadın

uzun ipek gibi saçlarını arkasında at kuyruğu yapmıştı, ince ama güzel kavislere sahip bir vücudu vardı.

Onun kendisiyle ilgilendiği Sophia'nın gözünden kaçmamıştı. USAMRIID

laboratuvarındaki ilk gün ona, "Şuradaki boş yere geçiyorum. Artık bana bakmaya bir son verebilirsin, çalışmam lazım. Herkes bana senin yerinde duramayan bir savaş doktoru olduğunu söylüyor. Buna saygı duyuyorum. Ama ben senin hiçbir zaman olamayacağın kadar iyi bir araştırmacıyım, buna alışsan iyi edersin."

"Bunu hatırlayacağım."

Sophia tam gözlerinin içine bakmıştı. "Ve ben çıkart diyene kadar kamışını pantolonunun içinde tut."

Jon başını sallayarak gülümsemiş ve "Bekleyebilirim," diye cevap vermişti.

Hastanenin bekleme odası zamanın dışında bir adaydı. Zihnindeki dünya bambaşka bir yerdeydi. Çılgın anılar beyninde tepişiyorlardı. Kontrolünü kaybetmiş gibiydi. Düğünü iptal etmesi gerekiyordu. Her şeyi iptal etmesi gerekiyordu. Yemek şirketiyle yapılan sözleşmeyi, limuzini...

Tanrım neler yapıyordu?

Sertçe başını salladı. Kafasını toplamaya çalıştı. Hastanedeydi.

Şafağın pembe ve sarı tonları, caddedeki binaların cephesinde yansıyordu.

Merasim üniformasını yeniden güve dolu sandığa koyması gerekecekti.

Geçen haftalar boyunca nerelerdeydi. Onun yanında olması gerekirdi. Onu USAMRIID'deki işe hiç aldırmamalıydı.

Düğünlerine kaç kişiyi davet etmişlerdi? Hepsine teker teker yazmak zorundaydı. Kişisel olarak. Onlara onun gittiğini söylemek...

Sophia'yı o öldürmüştü. USAMRIID'in çok iyi bir teklif yapmasını sağlamış ve o da Detrick'teki işi böylece kabul etmişti. Sophia'yı kendisi öldürmüştü.

Randi'lerde ilk gördüğünde onu istediğini anlamıştı. Randi'ye nişanlısı öldüğünde ne kadar üzgün olduğunu anlatmaya çalışırken Randi ona kızmıştı ama kız kardeşi Sophia onu anlamıştı. Anladığını o siyah, o yoğun, o yaşam dolu, o canlı gözlerinde görmüştü.

Sophia'nın ailesine de söylemek zorundaydı. Ama ailesi yoktu ki. Sadece Randi vardı. Randi'ye söylemek zorundaydı.

Ödemeli bir telefon bulmak için ayağa kalktı ve birdenbire aklına Somali'yle ilgili anılar geliverdi. İki savaş lordunun Mogadişu'yu ve ülkeyi ikiye böldükleri bir savaşta, harabeye dönmüş bir ülkedeki vatandaşlarını korumak için bir hastane gemisinde görevlendirilmişti. Onu uzaklarda sıtma geçiren bir binbaşının yanına yollamışlardı. Yirmi saat uyumadan çalışma koşulları nedeniyle bitkin bir durumda, binbaşıya malarya teşhisi koymuştu, ama hastalık daha az bilinen ve daha ölümcül olan Lassa sıtması çıkmıştı. Teşhis düzeltilip uygun tedavi uygulanamadan binbaşı ölmüştü.

Ordu bu hatadan onu aklamıştı. Konusu viroloji olmayan pek çok deneyimli doktor tarafından yapılan bir hataydı bu. Ayrıca Lassa sıtması, en iyi tedavi uygulandığında bile, genelde hastayı öldürürdü. Tedavisi yoktu. Ancak Jon kibirli davrandığını, kendine gereğinden fazla güvendiğini ve çok geç olana dek yardım istemediğini biliyor, kendini suçluyordu. Bunu o kadar ileriye götürdü ki, viroloji ve mikrobiyoloji uzmanı olabilmek amacıyla, kendisini Fort Detrick'e yollamaları için orduya baskı yaptı.

Sonraları Lassa'nın malaryaya oranla çok az görülen bir hastalik olduğunu öğrendi ve nihayet hatasını uzak ve bilinmeyen bölgelerde görev yapmanın bir riski olarak kabul etti. Ancak ölen binbaşı, Randi Russell'ın nişanlısıydı. Randi onu asla affetmemiş ve nişanlısının ölümü için onu suçlamaktan hiç vazgeçmemişti. Şimdi ona sevdiği bir insanı daha öldürdüğünü söylemek zorundaydı.

Tekrar koltuğa çöktü.

Sophia. Soph. Onu öldürmüştü. Onunla ilkbaharda evleneceklerdi ama ölmüştü. Onu kesinlikle Detrick'e getirmemeliydi. Kesinlikle!

"Yarbay Smith?"

Smith, karanlık bir göletin millerce derinliğinden geliyormuş gibi bir ses duydu. Bir şekil fark etti, sonra da bir yüz. Ve sonra yüzeye çıktı ve sert bir ışık karşısında gözlerini kırpıştırdı.

"Smith? İyi misin?" Tuğgeneral Kielburger yanı başında duruyordu.

Birden gerçeği hatırlayıp beyninden vurulmuşa döndü. Sophia ölmüştü.

Ayağa kalktı. "Otopsi için orada olmalıyım. Eğer..."

"Rahatla. Daha başlamadılar."

Smith parladı. "Ne bok yemeye yeni virüsten haberdar edilmedim? Nerede olduğumu bal gibi biliyordun."

"Benimle bu ses tonuyla konuşma, yarbay! İlk başta seninle bağlantı kurmadık çünkü olay acil gibi gelmemişti. Sadece Kaliforniya'dan gelen tek bir asker vardı. Ama bu arada iki vaka daha rapor edildiğinde zaten üsse dönmek üzereydin. Eğer emirlere uyup zamanında geri dönmüş olsaydın durumu öğrenmiş olacaktın. Ve belki de..."

Smith'in midesi dehşetli bir yumruk gibi kıvrıldı ve yumrukları da onun açtığı yolu takip etti. Kielburger orada olsaydı Sophia'yı kurtarmış olabileceğini mi söylemek istiyordu? Sonra yeniden oturduğu yere çöktü. Kendi kendine zaten yaptığını bir de Kielburger'ın yapmasına ihtiyacı yoktu. Oturma odasında otururken defalarca kendisini suçlamıştı.

Sertçe ayağa kalktı. "Telefon etmeliyim."

Asansörün yanındaki telefona gitti ve Randi Russell'ın evini aradı. İki kere çaldıktan sonra makine cevap verdi ve Randi'nin keskin, 'sadede gel' tonundaki sesi duyuldu: "Randi Russell. Şu anda konuşamıyorum. Bıp sesinden sonra mesaj bırakın....Teşekkürler."

Randi'nin, bir uluslararası think-tank kuruluşu olan Uluslararası İlişkiler Araştırma Enstitüsü'ndeki ofisini aradı. Burada mesaj daha da katıydı: "Russell.

Mesaj bırakın." Bu sefer bir teşekkür bile yoktu.

Acıklıydı ama onun tarzında bir mesaj bırakmayı düşündü: "Ben Smith. Kötü haber. Sophia öldü. Üzgünüm."

Ama hiçbir şey söylemeden telefonu kapattı. Ölüm haberini mesaj yoluyla iletmesi imkânsızdı. Ne kadar içini sızlatsa da ona ulaşmaya çalışmaya devam etmesi gerekiyordu. Eğer yarına kadar ulaşamazsa, neler olduğunu patronuna anlatır, ondan Randi'ye kendisini aramasını söylemesini isterdi. Başka ne yapabilirdi ki?

Randi her zaman ara sıra ulaşılabilen biri olmuştu. Sık sık uzun iş seyahatlerine çıkıyordu ve Sophia'yla da nadiren görüşüyorlardı. Sophia'yla beraber olmaya başladıklarından beri Randi çok seyrek arıyor ve hiç onlarla birlikte olmuyordu.

Tekrar bekleme odasına geldiğinde Kielburger'i sabırsızlıkla, jilet gibi ütülü pantolonuyla cilalı botunu sallarken buldu.

Smith generalin yanındaki bir sandalyeye oturdu. "Bana şu yeni virüsten bahset. İlk nerede ortaya çıktı? Ne çeşit bir şey? Machupo'daki kanamaya yol açan virüs cinsinden bir şey mi?"

"Hem evet, hem hayır. Cuma akşamı Fort Irwin'de Binbaşı Keith Anderson, akut solunum yetersizliği sendromundan öldü

ama şimdiye kadar gördüğümüz diğer solunum yetersizliği vakalarının hiç birine benzemiyordu. Akciğerlerde yoğun bir kanama ve göğüs boşluğunda kan vardı. Pentagon bizi uyardı ve cumartesi sabahtan kan ve doku örnekleri aldık. Bu arada Atlanta ve Boston'da iki ölüm daha meydana geldi. Sen burada değildin ben de Dr. Russell'ı görevlendirdim. Tüm grup yirmi dört saat çalıştı.

DNA sınırlama haritasını çıkarttığımızda bilinen hiçbir virüse benzemediğini gördük. Diğer virüsler için sahip olduğumuz antikorlardan hiç birine tepki vermedi. Yeryüzündeki diğer Dördüncü ve CDC'lere haber verdik ama hepsinden gelen sonuçlar negatifti. Bu yeni ve ölümcül bir virüstü."

Koridorda hastanenin patologu Dr. Lütfullah ile iki görevli üzeri beyaz çarşaflarla örtülmüş bir sedyeyi götürüyorlardı. Doktor, Smith'e işaret etti.

General konuşmaya devam etti. "Senden yapmanı istedi-"

Smith onu umursamadı. Onun yapması gereken şey Kielbur-ger'ın yapmasını isteyeceğinden daha önemliydi. Ayağa fırladı ve otopsi odasına giden ekibin peşine takıldı.

O

Hastane hizmetlisi Emiliano Coronado bir sigara içmek için, hastanenin arkasındaki servis yoluna çıkmıştı. Uzak atalarının cesaret ve şöhretinden duyduğu gururla, dimdik, omuzlarını kabartmış, dört yüzyıl önce Colorado'nun uzak köşelerinde altın şehirleri aradığını hayal ediyordu.

Ani bir acı boğazını yırttı. Sigarası ağzından düştü ve hayalindeki zafer görüntüsü karanlık sokağı kirleten çöplere karıştı. Keskin bir bıçak iri bir damla kan akıtmıştı boğazından. Bıçak yaraya bastırdı.

Arkasındaki ses "Gıkını çıkartma," dedi.

Dehşete kapılmış olan Emiliano'nun sesi ancak hırıltı şeklinde çıkabildi.

"Bana Dr. Russell'dan bahset." Nadal al-Hassan bıçağı yaraya doğru bastırarak konuşması için uyardı. "Hayatta mı?"

Coronado yutkunmaya çalıştı. "O öldi."

"Ölmeden önce ne söyledi?"

"Hiç... Kimse bi şe söylemiyo."

Bıçak iyice bastırdı. "Emin misin? Albay Smith'e, nişanlısına da mı? Bu pek de mümkün gözükmüyor."

Emiliano çaresizdi. "O baygın, bilmiyosun? Nasıl konuşcak?"

"Bu iyi."

Bıçak işini bitirdi ve Emiliano Coronado'nun cansız bedeni gölgeli ara sokağı kana boyadı.

Al-Hassan dikkatlice etrafı gözden geçirdi. Sokaktan çıkıp minibüsün beklediği yere gelene kadar bir daire çizdi.

Al-Hassan arabaya binerken Bill Griffin, "Eee?" diye sordu.

"Hizmetliye bakılırsa hiçbir şey söylememiş."

"O zaman belki de Smith hiç bir şey bilmiyordur. Belki de Maddux'in onu Washington'da ıskalaması isabet olmuştur. USAMRIID'deki iki cinayet, birinin şüphesini çekmemiz olasılığını artırır.

"Maddux'in onu öldürmüş olmasını tercih ederdim. O zaman bu tartışmayı yapmıyor olurduk."

"Ama Maddux başaramadı ve bunun gerekliliğini gözden geçirmeliyiz."

"Kadının konuşmadığından emin olamayız."

"Eğer tüm bu süre boyunca baygınsa emin olabiliriz."

Al-Hassan, "Binaya girdiğinde baygın değildi," diye cevap verdi. "Liderimiz ona Peru'dan bahsetmiş olma olasılığından hoşlanmayacaktır."

GrifFın cevabı yapıştırdı, "Tekrar söylemek zorundayım Al-Hassan. Birden fazla açıklanmayan ölüm ve cinayet çok fazla dikkat çekebilir. Özellikle de Smith kendisine yapılan saldırılardan başkalarına söz etmişse. Patron bundan daha çok rahatsız olacaktır."

Al-Hassan duraksadı. GrifFın'e güvenmiyordu ama bu FBI eskisi herif haklı olabilirdi. "Öyleyse hangi olasılıktan daha az rahatsız olacağına karar verme işini kendisine bırakalım."

Bili Griffin, omuzlarından bir yük kalktığını hissetti. Ancak tümüyle rahatlamamıştı, çünkü Smithy'i tanıyordu. Eğer Jon'ın Sophia'nın ölümünün kaza olmadığı hakkında küçücük bir şüphesi bile varsa asla geri adım atmazdı.

Yine de dik kafalı arkadaşının Sophia'nın laboratuvarda bir hata yaptığını ve kendisine yapılan saldırılarla bunun arasında bir bağlantı olmadığını düşüneceğini umut etti. Eğer daha fazla saldırı olmazsa işin peşini bırakabilirdi. Smithy tehlikede olmazdı, Griffin de onun için endişe etmekten kurtulurdu.

Frederich hastanesinin mermer ve paslanmaz çelikten otopsi odasında Smith otopsi masasından ayrılan Dr. Lütfullah'a baktı. Oda soğuktu ve formaldehite kokuyordu. Odadaki herkes yeşil cerrahi elbiselerini giymişlerdi.

Lütfullah içini çekti, "Evet, Jon, işte bu. Hiç şüphe yok. Akciğerlerini harap eden çok ağır bir viral enfeksiyondan ölmüş."

"Ne virüsü?" Smith'in örtülü ses tonu cevabı bilmesine rağmen onun ağzından da duymak istediğini belli ediyordu.

Lütfullah başını salladı. "İşin bu yanını siz Detrıck'li Einstein'la-ra bırakıyorum.

Sadece akciğerlerde sorun var ve başka hiçbir şey yok... Ama akciğer yangısı, tüberküloz ya da daha önce rastladığım başka bir hastalık değil. Hızlı ve yıkıcı bir şey."

Smith onaylar anlamda başını salladı. Korkunç bir iradeyle o masanın üzerinde kesilmiş olarak yatanın kim olduğunu unutmaya çalışarak Dr. Lütfullah ile birlikte doku ve kan örnekleri toplamaya başladılar.

e

Smith ancak, otopsi sona erip de, yeşil kepini, maskesini, eldiverilerini ve cerrah giysilerini çıkarıp otopsi odasının dışındaki uzun bir banka oturduğunda, tekrar Sophia'yı düşünüp üzüntüye boğuldu.

Çok uzun zaman beklemişti. Bilimsel araştırmaların peşinde dünyada dört dönerken çok fazla vakit harcamıştı. Kendi kendine Sophia'yla beraber olduğundan beri artık bir kovboy olmadığı yalanını söyleyip durmuştu. Bu doğru değildi. Ona evlenme teklif ettikten sonra bile kendi işlerinin

peşinden koşturup durmuştu. Ve artık bu kayıp zamanı geri getirmesi imkânsızdı.

Ona duyduğu özlemin acısı şimdiye kadar tattığı hiçbir fiziksel acıyla karşılaştırılamazdı. Bir keder dalgasıyla artık birlikte olamayacaklarının bilincine varan zihni, bu gerçeğe uyum sağlamaya çabalıyordu. Öne doğru eğildi yüzü ellerinin arasına düştü. Ona ihtiyacı vardı. İri gözyaşı damlaları gözlerinden parmaklarına doğru kaydı. Pişmanlık... Suçluluk... Hayıflanma...

Sessiz hıçkırıklarla titredi. Sophia artık yoktu ve düşünebildiği tek şey, kollarının onu bir kez daha kucaklayabilme isteğiyle sızladığıy-dı.

DOKUZ

Saat 09:18

Bethesda, Maryland

Pek çok insan muazzam Ulusal Sağlık Enstitüleri'ni (NIH) tek bir kurum gibi düşünür. Ama bu gerçekten çok uzak bir yargıdır. Bethesda'da yüz yirmi hektar arazi üzerine kurulan ve başkente sadece on mil uzaklıktaki NIH, yirmi dört ayrı enstitü, merkez ve bölümden olaşan ve on altı bin insanın çalıştığı bir kurumdur. Bunlardan altı bini doktorasını yapmışlardan oluşur. Pek çok üniversitenin hatta bazı eyaletlerin sahip olduğundan daha fazla sayıda uzmana sahiptir.

Lily Lowenstein, yetmiş beş kampus binasından birinin tepesindeki odasının penceresinden dışarıya bakarken bunları düşünüyordu.

Bakışları çiçek tarhlarından bahçelere, ağaçlarla ayrılmış park yerlerinden ofis binalarına pek çok yüksek eğitim düzeyine sahip zeki insanın çalıştığı yerlerde gezinmekteydi.

Yanıt olmayan yerde bir yanıt arıyordu. Federal Resource Medical Clearing, müdiresi olarak kendisi de iyi eğitimli, mesleğinin zirvesindeki bir insandı.

Ofisinde yalnız başına itibarlı NIH kampusunu seyrederken gördüğü ne insanlar ne binalar ne de başka

bir şeydi. Düşündüğü şey kendi problemiydi. Uzun yıllar boyunca sinsice büyümüş olan ve şimdi üzerine yarım tonluk bir goril gibi çökerek ağırlık yaratan problemi.

Lily kendini engelleyemeyen bir kumar düşkünüydü. Ne tür olduğu onun için önemli değildi. Her tür kumar için deli oluyordu. Önce tatillerini Las Vegas'ta geçirirdi, sonra ilk işini Was-hington'da buldu, hafta sonları Atlantic City'ye gidiyordu çünkü en yakın yer burasıydı. Atlantic City'de hafta sonları, tek günlük tatillerde ya da tek gecelik kaçamaklarla bahislere katılıyordu. Son yıllarda tutkusuna paralel olarak borçları da artmaya başlamıştı.

Eğer tutkusu sadece bahisleri, Pimlico ve Arlington'a ara sıra ziyaretlerle sınırlı kalsaydı probleminin üstündeki ağırlığı küçük bir şempanze sayılabilirdi.

Yüklü maaşını erittiği için rahatsız edici olabilirdi, ya da aile ziyaretlerini boş

verip Noellerde yeğenlere ve kuzenlere tebrik kartı atmayı boşlamasıyla aile bağlarında çatlaklara yol açabilirdi. Belki de pek az arkadaşı olurdu ama asla şimdiki gibi bir problemle karşı karşıya kalmazdı.

Kumar partileri düzenleyenlerle telefon aracılığıyla bağlantı kuruyor, barlarda düzenlenen kumar partilerine katılıp tanımadığı adamlardan borç para alıyordu. Geçenlerde bir adam aramış ve kredi limitinin dolduğunu, artık ödeme planından konuşmaları gerektiğini söylemişti. Bu olay tüylerini diken diken ediyor ve ellerinin titremesine sebep oluyordu. Aslında adam kibar konuşmuştu ama sözlerinin ardında bir tehdit yattığı da açıktı. Saat tam dokuz buçukta Bethesda şehir merkezinde buluşacaklar ve bu konuyu görüşeceklerdi.

Dehşete düşmüş bir halde, bu işten nasıl kurtulacağını düşünüyordu.

Yanılsamaları yoktu. Elbette polise gidebilirdi ama o zaman her şey açığa çıkardı. İşini kaybeder ve ofisi için bazı alımlarda fiyatı yüksek gösterip farkı cebe indirdiği için hapse girerdi. Ufak tefek yolsuzluklara dahi bulaşmıştı.

Önlenemez kumar tutkunları böyledir işte.

Artık her şeyi açıklasa bile borç para alabileceği arkadaşları ya da ailesi kalmamıştı. İki arabasından biri elinden alınmıştı, evi de maksimum ipotekli durumdaydı. Artık bir eşi de yoktu. Oğullarının gittiği özel okulun kendi hissesine düşen taksidini hâlâ ödememişti. Hiç bonosu, borsada hissesi ya da gayri menkulü kalmamıştı. Kimse ona yardım etmeyecekti. Hatta tefeciler bile.

eBarın arkalarında bir köşede oturan Bili GrifFın kadının girişini izledi. Tam beklediği gibi çıkmıştı. Orta yaşlı, orta sınıftan, hemen hemen iyi görünüşlü.

Beklediğinden birkaç santim daha uzundu, 1.77 civarında olmalıydı. Bir kaç kilo da fazlaydı. Kahverengi saçlar, kahverengi gözler, kalp şeklinde bir yüz, küçük sivri bir çene. Elbiselerinde kesin bir umursamazlığın izleri göze çarpıyordu. Tayyörü iyice yıpranmıştı; büyük bir devlet kurumunun müdürüne yakışmıyordu. Saçı bakımsızdı ve gri kökleri belli oluyordu. Tam kumarbaz tipi.

Ama aynı zamanda kibirliydi de. İçeri girdiğinde birinin gelip onu karşılamasını beklemişti. Orta sınıf yönetici olmanın bir işaretiydi bu.

Griffın onu biraz daha sıkıntıda tutmaya karar verdi.

Sonunda kabinden çıktı, gözlerini gözlerine dikti ve başını salladı. Kadın, ona doğru, yüzünde mağrur bir ifadeyle yürüdü.

Griffın, "Bayan Lowenstein," dedi.

Lily başını salladı, "Siz?"

"Bu önemli değil. Oturun."

Kadın sinirli ve tedirgin oturdu ve saldırıya geçti. "Borçlarımı nasıl öğrendiniz?"

Bili GrifFın gülümsedi. "Tüm bunlar aslında pek de umurunuzda değil, değil mi Bayan Lovvenstein? Kimim? Borçlarınızı nasıl öğrendim? Niçin onları satın aldım? Bu lanet olası şeylerden hiçbirinin bir önemi yok, değil mi?"

Kadının titreyen yanaklarına ve dudaklarına bir göz attı. Lo-wenstein Griffın'in bakışlarını yakaladı ve yüzü sertleşti. Ancak içinden onaylıyordu. Kendisini alternatiflere karşı savunmasız bırakacak kadar dehşet içindeydi. Griffın,

"Durumunuzu biliyorum," dedi ve kadının kahverengi gözlerine baktı. "Bu yükün altından kalkmanızı sağlayacak bir yol önermek için buradayım."

Lowenstein, onu küçümseyerek çıkıştı, "Altından kalkmak için?"

Hiçbir kumarbaz sadece borcunun silinmesini o kadar önemsemezdi. Bahis oynamak bir güdü, bir hastalıktı. Borç bir sıkıntı ve tehlikeydi. Ama birisi masada peşin parayla oynamanızı engelleyene kadar çok da önemli değildi.

Bu yüzden Griffın ona, köpeğin kuyruk sallayabileceği türden bir kemik teklif etti. "Baştan başlayabilirsin. Borçlarını sileceğim. Kimse bilmeyecek ve sana yeniden başlamana yetecek kadar para da vereceğim. Fena görünmüyor değil mi?"

Taze bir başlangıç mı?" Lovvenstein'ın boynu heyecandan kızardı. Bir an gözleri heyecandan pırıl pırıl olmuştu. Ama hemen somurtmaya başladı. Başı dertteydi ama salak değildi. "Bu yapmam gereken şeye bağlı, değil mi?"

Ordudaki istihbarat günlerinde Bili Griffın, demir-perde ülkelerindeki en iyi ajanlardan biri olmuştu. Onları kişisel avantajlar, ahlaki prensipler ve davanın haklılığına dair konuşarak ikna ederdi. Sonra, anlattığınız şeyler karşısında başlarını deliklerinden çıkardıklarında yapmalarını istediğiniz şeyi söylediğinizde er ya da geç kabul ederlerdi. İşinin en çok hoşuna giden

yanlarından biri bu değildi, ama iyi olduğu alanlardan biriydi ve şimdi bunu bu kadın üzerinde kullanmanın tam zamanıydı.

"Hayır, gerçekten değil." Sesi çok daha yumuşak çıkıyordu. "Hiçbir şarta bağlı değil. Bana borcunu ödeyemezsin her şeyin ortaya çıkmasını da göze alamazsın. Eğer ikisini de yapabileceğini düşünüyorsan hemen şimdi ayağa kalk ve yürü. Benim zamanımı harcama."

Lily kızardı ve sinirlendi. "Şimdi sen beni dinle, seni küstah..."

"Biliyorum," Griffın kadının sözünü kesti. "Zor oluyor, patron olan sensin, değil mi? Yanlış, şimdi patron benim. Ya da yarın işini kaybedeceksin ve yenisini bulman da mümkün olmayacak. Ne hükümette, ne D.C.'de ne de büyük bir olasılıkla başka bir yerde."

Lily'nin midesi önce taş gibi oldu sonra da pelteye dönüştü. Ağlamaya başladı.

Hayır! Ağlayamazdı! O hiç ağlamamıştı. Patron oydu. O...

"Bir şey yok," dedi Griffın. "Ağla. İçinde kalmasın. Zor bir durum ve gittikçe daha zor olacak. Zamanını değerlendir."

O şefkatle konuştukça Lily daha fazla ağladı. Gözyaşları arasında adamın, kendisi ağlarken arkasına yaslandığını ve rahatladığını izledi. Griffın, garsona bardağını işaret etti. Ne onun bardağını işaret etti ne de ona ne istediğini sordu. Bu ahbaplık değil, işti. Kadın birden kim olursa olsun ona şantaj yapanın bu adam olmadığını fark etti. O sadece mesajı taşıyan kişiydi. İşini yapan biri. Her zamanki gibi. Kişisel değildi.

Garson birasını getirdiğinde Griffın, yine havuçlardan bahsetme vaktinin geldiğini düşündü. "Tamam, şimdi daha iyi hissediyor musun? Belki bu yardımcı olur. Şöyle düşün, keser nasıl olsa günün birinde düşecekti. Bu şekilde olması daha iyi değil mi? Sana tekrar başlaman için elli bin vereceğim.

Sadece birkaç saatlik bir iş için. Eğer işinde düşündüğüm kadar iyiysen bundan bile daha az zamanını alacaktır. Şimdi, bu o kadar da kötü

gözükmüyor. Ne dersin?"

Baştan başlamak... Elli bin... Bu sözler beynine vuran güneş ışıkları gibiydi.

Yeniden başlamak. Kâbus sona erecekti. Ve para. Her şeye yeniden başlayabilirdi. Yardım alabilirdi. Terapilere katılabilirdi. Ah, bu hiçbir zaman olmayacaktı. Asla!

Gözlerini sildi aniden bu adamı öpmek, ona sarılmak istiyordu. " Ne... ne yapmamı istiyorsunuz benden?"

"İşte şimdi oldu," dedi, Griffın takdir dolu bir sesle. "Zeki olduğunu biliyordum. Bunu sevdim. Bu iş için zeki bir insana ihtiyacım var."

"Yağcılığı bırak. Şimdi değil."

Griffın güldü. "Aynı zamanda da gıcık. Tekrar kendine geldin mı ha? Bak şimdi, kimse incinmeyecek. Sadece birkaç dosya silinecek. Sonra ne istersen yapabilirsin."

Kayıtlar? Silinecek? Onun kayıtları! Asla. Önce titredi sonra tekrar kendini kontrol etti. Ne bekliyordu ki? Başka neden ona ihtiyaç duyabilirlerdi? O bir kayıt kütüphanecisiydi. FRMCH'nin müdürü. Tabii ki tıbbi kayıtlar.

Griffın onu izledi. Bu en kritik andı. Ne yapacağını öğrenmenin getirdiği ilk şok. Ülkene ihanet etmek. İşverenine ihanet etmek. Ailene ihanet etmek. Sana duyulan güvene ihanet. İstenen her neyse ona ihanet etmek. Seyrettikçe ilk şok anının geçtiğini gördü. İçsel savaş. Kendini toparlamıştı.

Başıyla onayladı. "Pekâlâ, bu kötü kısmıydı. Geri kalanı yokuş aşağı inmek gibi.

İşte istediğimiz: Fort Detrick'e, CDC'ye ve muhtemelen denizaşırı pek çok yere de gönderilmiş olan bir rapor var. Bunun tüm kayıtlardan silinmesini istiyoruz.

Kayıtlardan çıkarılıp temizlenmesini. Tüm kopyalarının. Hiç var olmamış gibi.

Aynı işlemi son iki yılda Irak'ta ortaya çıkan virütik salgınlar ya da tedavilerle ilgili WHO kayıtlarına da uygulamanı istiyoruz. İstediğimiz bu ve birkaç telefon kaydının silinmesi. Yapabilir misin?"

Kadın, hâlâ konuşamayacak kadar şaşkındı, ama onaylar anlamda başını salladı.

"Şimdi, bir şey daha var. Öğlene kadar halledilmesi gerekiyor."

"Öğlene kadar mı? Şimdi? İş saatinde mi? Ama nasıl?"

"Bu senin problemin."

Tek yapabildiği tekrar başını sallamaktı.

Griffın, "Güzel," diyerek gülümsedi. "Şimdi bir içkiye ne dersin?

ON

Saat 13:33

Fort Detrick, Maryland

Smith, Dördüncü Düzey Laboratuvarı'nda deli gibi çalışıyordu. Sophia nasıl ölmüştü? Bili GrifFın'in uyarısı kulaklarında çınlıyor ve Washington'da kendisini öldürmek için yapılan saldırıları düşünüyor ve Sophia'nın ölümünün bir kaza olabileceğine inana-mıyordu. Yine de ölüm şekli hakkında hiçbir şüphe yoktu: Ölümcül bir virüsün yol açtığı Akut Solunum Yetmezliği Sendromu.

Hastanede, doktorlar eve gidip biraz uyumasını tavsiye etmişlerdi. General de doktorların tavsiyesini uygulamasını emretmişti. Ama o hiçbir şey söylememiş

ve söylenenleri uygulamak yerine arabasını doğruca Fort Detrick'in ana kapısına sürmüştü. Kapıdan geçerken nöbetçi üzgün bir ifadeyle selam verdi.

USAM-RIID'in sarı tuğla ve betondan binasının yakınlarındaki her zamanki yerine arabasını park etti. Çatıdaki vantilatörler iyice filtreden geçirilmiş havayı dışarı vermeye devam ediyorlardı.

Yorgunluk ve ıstıraptan yarı trans halinde, elindeki dondurucu muhafazalardaki kan ve doku örnekleriyle yürürken ona cana yakın bir şekilde gülümseyen masadaki güvenlik görevlisine kimlik kartını gösterdi.

Otomatik pilottaymış gibi yürümeye devam etti. Koridorlar buğulu bir rüyada, sağa sola kıvrılan labirent şeklindeki yollara benziyordu. Sophia'nın ofisinde durdu ve içeri baktı.

Boğazına bir şey takıldı. Yutkundu ve koruyucu elbisesini giymek üzere Dördüncü Düzey Odası'na. geçti.

Sophia'nın kan ve doku örnekleri üzerinde Sıcak Bölge La-boratuvarı'nda tüm emirlere, kurallara ve yönetmeliklere aykırı olarak yalnız başına çalıştı.

Sophia'nın üç kurbandan gelen örneklerle yaptığı tüm çalışmaları tekrar yaptı.

Virüsü izole etmek için, elektron mikroskobunun altında inceleyip, USAMRIID'in dünyanın dört bir tarafından gelen virüs örnekleriyle karşılaştırdı. Sophia'nın ölümüne yol açan virüse hiçbiri tepki vermedi. Yeni bir DNA tanımlama analizi denedi. Ve başlangıç olarak bir sınırlama haritası çizdi.

Sonra bilgileri ofisindeki bilgisayara gönderdi ve hava kabininde yedi dakikalık bir duştan sonra uzay elbisesini ve cerrah giysilerini çıkardı.

Üstünü değiştikten sonra ofisine gidip bilgisayardaki bilgilerle Sophia'nın verilerini karşılaştırdı. Sonunda arkasına yaslandı ve boşluğa bakmaya başladı.

Sophia'yı öldüren virüs gördüğü ya da duyduğu hiçbir virüse benzemiyordu.

Bazı yerlerde benzerliklere rastlanıyordu ama hep ayrıldığı noktalar oluyordu.

Sadece üzerinde çalıştığı virüsle benzerlikler taşıyordu.

Sophia'nın ölümüyle kafayı bozmuş olmasına rağmen, bu yeni ölümcül virüsün dünya için taşıdığı tehlikeyi görebiliyordu. Dört kurban sadece başlangıç olabilirdi.

Sophia'ya nasıl bulaşmıştı?

Eğer kazara virüsle temas etmiş olsa bunu anında kayda geçirirdi. Bunun kesin bir kural olmasının yanında uygulamamak için deli olmak gerekiyordu. Sıcak Bölge'deki patojenler öldürücüydü. Hiçbir aşı ya da tedavi yöntemi yoktu.

Sadece virüse karşı vücudun direncini arttıran uygulamalar artı her virüse uygulanan tıbbi prosedür.

Detrick'te kurbanlara nasıl davranılacağını iyi bilen doktorların bulunduğu bir hastane vardı. Eğer onu kurtarabilecek birileri varsa onlardı ve Sophia da bunu çok iyi bilirdi.

Her şeyden önce bir bilim insanıydı. Virüsle enfekte olduğuna dair en ufak bir şüphesi dahi olsa, her şeyi kaydetmek, ellerindeki virüsle ilgili verileri artırarak diğerlerini kurtarmak isterdi.

Yoksa her şeyi kaydetmiş olurdu. Her şeyi.

Tüm bu düşüncelere Georgetown'daki saldırıları da eklediğinde Smith tek bir sonuca varıyordu: Sophia'nın ölümü kaza değildi.

Zihninde güçlükle nefes alırken Sophia'nın söylediği kelimeler yankılandı: "...

laboratuvar... birisi... vurdu..."

Bu kelimeler o korkulu dakikalarda ona bir şey ifade etmemişti. Ama şimdi zihninde tekrar edip duruyorlardı. Laboratuva-ra biri girip, kendisi gibi Sophia'ya da mı saldırmıştı?

Heyecanla Sophia'nın tuttuğu bütün notları, kararları ve kayıtları, gerçekte neler olduğuna dair en ufak bir delil olabilirler umuduyla baştan okudu.

Birden kayıt defterinin sondan bir önceki sayfasınn tepesinde bir numara gördü. Bilinmeyen virüsle ilgili çalışmalar boyunca hergün düzenli olarak kayıt tutulmuştu. Giriş numarası PRL-53-99.

PRL kısaltmasının Belçika'daki Prens Leopold Enstitüsü'nü belirttiğini biliyordu. Çalışırken yararlandığı diğer araştırmacıların isimlerini not etmesinde garip bir şey yoktu. Sayı özel bir deneyi veya bir mantık dizisini ya da bir kronolojiyi belirtiyor olmalıydı. Bu küçük notun önemli olan yanı, Sophia'nın bu tarz notları her zaman, ama her zaman raporunun altına yazmasıydı.

Altına.

Ve bu not ölen üç kurbanın değişik coğrafyalarda, koşullarda, yaşlarda, ciddiyette olmalarıyla virüsü aynı zamanda kapmış olmaları arasındaki ilişkiyi yorumlayan bir yazının tepesine yazılmıştı.

Yorumda başka bir rapora yer verilmiyordu. Öyleyse not yanlış yerdeydi.

Son iki sayfayı iki yana açıp sayfaların cilde yapıştıkları oluğu yeri dikkatle inceledi. Büyüteç hiçbir şey göstermedi. Bir an düşündükten sonra defteri geniş kadavra mikroskobuna götürdü. Defterin oluğunu merceğin altına yerleştirdi ve ikili göz deliğinden bakarak incelemeye başladı.

Bir lazer bisturisi kadar keskin kesiği gördüğünde rahatladı. İyi bir kesim olmasına rağmen mikroskobu aldatacak kadar başarılı değildi.

Defterden bir sayfa koparılmıştı.

O

Tuğgeneral Kielburger, Jon Smith'in açık kapısının önünde duruyordu. Ellerini arkasında kavuşturmuş, bacaklarını iki yana açmış etli yüzünde sert bir ifadeyle duruyordu. Dördüncü zırhlı birliğine ilham veren, tankın üstündeki Patton havasındaydı.

"Sana eve gitmeni emretmiştim, Yarbay Smith. Etrafta dolaşırken kimseye bir faydan dokunmuyor. Bu olayda kafası yerinde çalışan insanlara ihtiyacımız var.

Özellikle de Dr. Russell'ın yokluğunda."

Smith başını kaldırmadı. "Birisi onun kayıt defterinden bir sayfa koparmış."

"Eve git, yarbay."

O zaman Smith başını kaldırdı. "Beni duymadın mı? Üzerinde çalıştığı son işin raporunda bir sayfa eksik dedim. Neden?"

"Herhalde istemediği için kendisi kopartmıştır."

"Şu yıldızı aldığından beri bilim hakkında bildiklerinin hepsini unuttun mu?

Kimse bir araştırma notunu imha etmez. Sana koparılan raporun Belçika'daki Prens Leopold Enstitüsü'yle ilgili olduğunu söyleyebilirim. Belgeleri arasında böyle bir rapora rastlamadım."

"Herhalde bilgisayardaki bilgi bankasında olmalı."

"Şimdi bakacağım yer orası zaten."

"Bunu daha sonra yapmak zorunda kalacaksın. Önce eve gidip dinlenmeni istiyorum sonra Kaliforniya'da, Dr. Russell'ın yerini almana ihtiyacım var.

Binbaşı Anderson'ın ailesi, arkadaşları ve onu tanıyan herkesle konuşmalısın."

"Hayır, lanet olası! Başkasını yolla." Kielburger'a kendisine yapılan saldırılardan bahsetmek istiyordu. Bu Sophia'nın virüsü nasıl kaptığını bulmak üzere araştırmaya devam etmesi için generali ikna edebilirdi. Ama Kielburger her şeyden önce, burada olması gerekirken niçin Washington'da olduğunu bilmek istiyordu. Ona Griffın ile buluşmasından bahsetmek zorunda kalabilirdi. Daha fazla bilgi edinmeden, eski dostunu ele veremezdi. Bu yüzden de generali ikna etmesi gerekiyordu. "Sophia'nın

ölümünde ters olan bir şeyler var. Bundan eminim ve ne olduğunu bulacağım."

General diklendi. "Ordunun zamanını kullanarak değil. Kim olursa olsun personelden birinin ölümüyle uğraşmaktan çok daha büyük problemlerimiz var."

Smith sandalyesini geri çekerek çıngıraklı yılan tarafından saldırıya uğramış bir aygır gibi ayağa kalktı. "Öyleyse artık ordu için çalışmıyorum!"

Bir an Kielburger'ın yumrukları sıkıldı ve tepesi attı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti ve Smith'e, öyleyse durmayıp ordudan çekip gitmesini söylemeye hazırdı.

İtaatsizliği artık boğazına kadar gelmişti.

Sonra tekrar düşündü. Bu kayıtlarına kötü bir olay olarak geçerdi. Şimdi Smith'in küstahlığı ve itaatsizliğiyle uğraşmanın zamanı değildi.

Yüzünü rahatlatmak için zorladı. "Pekâlâ, bunun için seni suç-layamam, sanırım. Dr. Russell'ın olayı üzerinde çalışmaya devam et. Kaliforniya'ya başkasını yollarım."

Saat 14:02

Bethesda, Maryland

Acele etmiş olmasına rağmen, Lily Lowenstein, bütün günü isimsiz adamın dediklerini yapmakla geçirmiş gibi hissetmişti. Şimdi Bethesda şehir merkezindeki en beğendiği restoranda bir kutlama yemeği yiyordu. İkinci daiquiri'sini içerken pencereden görünen yüksek binalar, parıltılı ekim güneşinin altında minik bir Dallas görünümü sunuyorlardı.

Şaşırtıcıydı ama WHO'nun dünya çapındaki tıbbi bilgisayar ağına girmek çok kolay olmuştu. Kimse bilimsel ve insani amaçlı bir bilgisayar ağına aşırı güvenlik önlemleri koymayı düşünmemişti. Bu yüzden Irak'ın Bağdat ve Basra şehirlerinde rastlanan iki küçük viral salgını, WHO raporlarından izi kalmayacak şekilde silmekte zorlanmamıştı.

Irak bilgisayar sistemi beş yıl eski olduğundan raporların orijinallerini de kaynağından imha etmek hiç zor olmamıştı. Tuhaftı ama Lily bilgilerin çoğunun zaten Saddam Hüseyin rejimi tarafından silindiğini görmüştü. Büyük bir olasılıkla güçsüzlüklerini ortaya çıkarabilecek olmalarından dolayı silinmişlerdi.

Belçika orijinli raporu kendi ana bilgisayarından, USAMRI-ID ve CDC'nin veri bankalarından ve dünya çapındaki diğer veri bankalarından silmesi çok zaman almıştı. Ama içlerinde en zoru Fort Detrick'in telefon kayıtlarından bazılarını silmek olmuştu. Telefon idaresindeki, kenidisine borçlu olan yüksek kademeden insanlarla olan bağlantıları sayesinde bunun da üstesinden gelebilmişti.

Şantajcının isteklerinin ardında yatan amacı merak edip anlamaya çalışmış, ama şu virüs bahsi dışında bir ortak noktalarını bulamamıştı. Yeryüzünün dört bir yanına yayılmış olan Dördüncü Düzey araştırma enstitüleri arasında uçuşan yüzlerce araştırma raporu vardı ve kendisine şantaj yapan adam hiçbiriyle ilgilenmemişti.

İstedikleri her neyse kendi rolü artık tamamlanmıştı. Yakalanmamış, iz bırakmamış ve yakında ekonomik problemlerinden de kurtulacak duruma gelmişti. Artık bahis işinde aşırıya kaçmama-ya kendi kendine söz verdi.

Cebindeki elli bin dolar nakitle Vegas ya da Atlantic City'ye giderek kaybettiklerini rahatça geri alabilirdi. Umursamaz bir gülümseme ile Capitals'a gidip bin dolarlık bir başlangıç yapabilirdi bu akşam.

Neredeyse sesli sayılabilecek şekilde güldükten sonra en sevdiği kitapçı dükkânına giden köşeden döndü. Ateşli bir heyecanla artık kaybetmeyeceğini hissetti. Artık değil.

Hatta arkasından gelen fren sesini ve lastikle metalin sürtünmesinden çıkan gıcırtıları duyup arkasına baktığında ve büyük, siyah bir SUV'u kaldırımın üstüne çıkmış kendi üzerine doğru gelirken gördüğünde bile yüzünde bir gülümseme vardı. SUV ona çarpıp tekrar caddeye inerek onu ardında ölü olarak bıraktığında, yüzündeki o gülümseme henüz silinmemişti.

Saat 15:16

Fort Detrick, Maıyland

Smith bilgisayar ekranının önünden kalktı. Prens Leopold Enstitüsü'nden gelen beş tane rapor vardı ama içlerinden hiçbiri evvelki gün ya da o sabah gelmemişti. Ayrıca bilinmeyen virüsü tanımlamaktaki başarısızlıktan başka bir şey de yazılmamıştı.

Yeni bilgi içeren bir rapor daha olmalıydı ve bu raporda en azından Sophia'nın tam sayfa not almasını sağlayacak kadar önemli bilgiler olmalıydı. Detrick'in veri bankasını, CDC'nin veri bankasını ve ordunun Dördüncü Düzey laboratuvarlarının yeryüzündeki diğer şubelerinin bilgisayarlarını kontrol etti.

Hiçbir şey yoktu.

Hayal kırıklığına uğramış olarak işbirliğine yanaşmayan ekrana baktı. Ya Sophia bir hata yapmış ve yanlış bir not koymuş olduğu için böyle bir rapor bulunmuyordu ya da...

Ya da yeryüzündeki tüm veri bankalarından kaynağı da dahil olmak üzere silinmişti.

Buna inanması zordu. Yapılması imkânsız değildi, ama virüs hakkında araştırma yapmak herkesin yararınayken birilerinin bunca zahmete girip kayıtları sileceğini düşünmek zordu. Smith başını sallayarak bu sayfada kritik bir not olduğu fikrinden kurtulmaya çalıştı ama başaramadı. Sayfa kesinlikle yırtılmıştı.

Ve üsse görünmeden girip çıkmayı başaran birilerinin eline geçmişti. Acaba çıkmışlar mıydı?

O gece laboratuvarda başka kimsenin olup olmadığını öğrenebilmek için telefona uzandı. Ama tüm personel ve Başçavuş Daugherty ile görüştükten sonra da doyurucu bir yanıta ulaşamadı. Kielburger dahil, araştırmacılar sabahın ikisine kadar laboratuvarda kalmışlardı. Oysa Daugherty ve adamları akşam 18:00'de çıkmışlardı. Ama Sophia'yı sendeleyerek dışarı çıkarken dahi görmediklerine göre raporları pek de doğru değildi. Akşam altıdan sonra Sophia burada yalnız kalmıştı.

Grasso geceleyin burada kalmış ama Sophia'nın dışarı çıkışını bile görmemişti.

Kapıdaki nöbetçiler sabaha karşı 02:00'den sonra kimseyi görmediklerine yemin ediyorlardı, ama Sophia'nın çıkışını dahi görmediklerine göre bunun da pek önemi yoktu. Zaten bir sayfayı çıplak gözle görülmeyecek şekilde bu kadar kusursuzca yerinden çıkaran birinin girip çıkarken herhangi bir iz bırakacağına da inanmıyordu.

Smith çıkmaz sokağa girmişti.

Sonra zihninde Sophia'yı nefes almaya çalışırken duydu. Gözlerini kapadı ve dayanılmaz acılarla gerilmiş güzel yüzünü gördü. Kollarına düşerken, nefes almaya çabalarken, ve çektiği tüm ıstıraba rağmen "...laboratuvar... birisi...

vurdu... " kelimelerini söylerken.

Saat 17:27

Morg, Frederick,Maryland

^ılabile-

Dr. Lütfullah biraz rahatsız olmuştu. "Daha fazla ne b^ Kesin, ceğimizi bilemiyorum Yarbay Smith. Otopsi gayet açıktı, ^aşıyo-Biraz dinlenmeniz gerekmiyor mu? Hâlâ çalışabilmenize? rum doğrusu. Biraz uykuya ihtiyacınız var ve..." $mith.

"Ona ne olduğunu öğrendiğimde uyuyacağım," dedi-, .¿ürdü-"Ayrıca onu neyin öldürdüğünü de sormuyorum. Nasıl ğünü soruyorum." lasında Patolog isteksizce Smith'le tekrar hastanenin otopsi o* ayrıl-buluşmayı kabul etti. Enfes bir Tanqueray martinisinde*1 mak zorunda kalmak onu pek de memnun etmemişti. jcadarı

"Nasıl?" Lütfullah'ın kaşları yukarıya dikilmişti. Bu ,jc için da fazlaydı artık.

Keskin bir alayı ses tonunda örtbas etm^ gibi hiçbir çaba göstermedi. "Tüm öldürücü virüslerin öldürdüF demeliyim, yarbay."

adele

JSmith ona aldırmadı. Tekrar hüzne kapılmamak için mü ¡a'nın ederek masanın üzerindeki bir zamanlar capcanlı olan Sopl^ktor. şimdi cansız ve solgun bedenine doğru eğildi. "Her santim,1 jr şey Onu santim santim inceleyin.

Kaçırdığımız doğal olmayan ' bulmaya çalışın. Her şey olabilir." .damı Lütfullah hâlâ sinir içinde, incelemeye başladı. İki tıp be-bir saat kadar sessizlik içinde çalıştılar. Lütfullah sıkıldığı (Iıdan lirten sesler çıkartmaya başlamıştı ki, cerrah maskesinin al' boğuk ve heyecanlı bir sesle, "Bu da nedir?" dedi.

Smith hemen silkindi. "Ne? Ne buldun? Göster bana?" ^ sol Fakat bu sefer cevap vermeyen Lütfullah'tı. Sophia'n' soru ayak bileğini inceliyordu. Konuştuğunda ağzından çıkan bi> olmuştu. "Dr. Russell diabetik miydi?"

"Hayır. Ne buldun?"

"İğne gerektiren başka bir tedavi görüyor muydu?"

"Hayır."

Lütfullah başını kaldırıp baktı. "İlaç kullanır mıydı, yarbay?"

"Uyuşturucu mu demek istiyorsun? Lanet olsun! Hayır!"

"O zaman şuna bir bakın."

Smith, Sophia'nın sağ tarafında durmakta olan patologun yanma gitti. İkisi beraber sol bileğin üstüne doğru eğildiler. Şişmiş minicik bir kızarıklık neredeyse görünmüyordu. Ya kimse onu fark etmemişti ya da virüsün kendisini geç belli eden tesirlerinden biriydi.

Kızarıklığın ortasında ufacık tek bir enjeksiyon iğnesi izi vardı ve tıpkı sayfanın ustalıkla koparılması gibi profesyonelce yapılmıştı.

Smith birden doğruldu. Öfkeden yerinde duramıyordu. Başı korkunç bir şekilde sızlarken yumruklarını bembeyaz kesilecek kadar sertçe sıktı. Daha önce tahmin etmişti. Şimdi ise biliyordu.

Sophia öldürülmüştü.

Saat 20:16

Fort Detrick, Maryland

Jon Smith odasına kapıyı çarparak girdi ve koltuğuna doğru yürüdü. Ama oturmadı. Kafese kapatılmış vahşi bir hayvan gibi odanın içinde dolaşmaya başladı. Vücudundaki kargaşaya rağmen zihni elmas kadar keskindi. Bu olay'üstüne yoğunlaşıyordu. Şu anda onun için Sophia'nın katilini bulmak, dünyayı kurtarmaktan çok önemliydi.

Pekâlâ o zaman düşün. Sophia, öldürülmesini gerektirecek kadar önemli bir şey bulmuş olmalıydı. Öğrendiği ya da bulduğu şeye ait tüm fiziki deliller de yok edilmişti. Öyleyse dünya çapındaki bilimsel araştırmacılar başka ne yaparlardı? Konuşurlardı.

Telefonu kaptı. "Bana üs güvenlik komutanını bağlayın.

Parmaklarını on sekizinci ya da on dokuzuncu yüzyıl savaş davulcuları gibi masanın üzerine vuruyordu.

"Dingman'la konuşuyorsunuz. Size nasıl yardımcı olabilirim, albay?"

"USAMRIID'deki iç ve dış konuşmaların kaydını tutuyor musunuz?"

"Tam olarak değil, ama üsten yapılan ya da dışarıdan buranın arandığı bir konuşmayı bulabiliriz. Özellikle ne ile ilgilendiğinizi sorabilir miyim?"

"Dr. Russell'ın geçen cumartesiden itibaren yaptığı tüm konuşmalar. Dışarıdan onu arayanlar da dahil."

"Yetkiniz var mı, efendim?"

"Kielburger'a sorun."

"Size tekrar bağlanacağım, yarbay."

On beş dakika sonra Dingman aradı, Sophia'nın görüşmelerini içeren listeyi çıkarmıştı. Sophia tüm çalışanlarla beraber yeni virüsü araştırmak için laboratuvarlarda ve ofiste çalışmaya gömülmüş olduğundan pek fazla konuşma yapılmamıştı. Kendisi üs dışında beş, denizaşırı üç yeri aramış ve dışarıdan yalnızca dört kez aranmıştı. Jon bütün numaraları aradı, Sophia hepsiyle araştırmalardaki başarısızlıklarla ilgili konuşmalar yapmıştı.

Smith hayal kırıklığına uğramış olarak sandalyesine yaslanırken birden yerinden fırladı. Koridor boyunca koşarak Sophia'nın ofisine gitti ve bütün masaların üstünü tekrar didiklemeye başladı. Çekmeceleri kontrol etti.

Yanılmamıştı. Kielburger'ın tutmaları için özellikle ısrar ettiği telefon kayıt defteri de kayıptı.

Aceleyle tekrar ofisine döndü ve başka bir yeri aradı. "Bayan Curtis? Sophia ekim ayının telefon görüşmeleri kayıt defterini erken mi teslim etti? Hayır mı?

Emin misiniz? Teşekkür ederim."

Telefon kayıtlarını tuttuğu defterini de almışlardı. Katiller. Neden? Çünkü gizlemeye çalıştıklarını ortaya çıkarabilecek bir telefon konuşması olmuştu.

Prens Leopold raporuyla beraber o da kayıtlardan silinmişti. Katiller güçlü ve akıllıydılar. Sophia'nın kendisini öldürmelerini gerektirecek ne yaptığını ya da ne bildiğini

öğrenmeye çalışırken, aşılması mümkün olmayan bir duvarla karşılaşmıştı.

Başka bir yol bulmalı, mesela kurbanların yaşamlarına bir göz atmalıydı.

Ölmeden önce, bu ölümcül trajedinin içinde onları birbirine bağlayan bir şeyler olmalıydı.

Tekrar aradı. "Jon Smith, Bayan Curtis. General ofisinde mi?"

"Kesinlikle orada olmalı, albay. Siz hatta kalın." Bayan Curtis Missisipi'liydi ve Jon'ı beğenirdi. Ama Jon, bugün kendini o çapkın konuşmalardan birini yapabilecek gibi hissetmiyordu.

"Teşekkür ederim."

"Ben General Kielburger."

"Hâlâ yarın Kaliforniya'ya gitmemi istiyor musunuz?"

"Fikrinizi değiştiren şey nedir, yarbay?"

"Belki de aklım başıma gelmiştir. Büyük tehlike her zaman önceliğe sahiptir."

"Kesinlikle." Kielburger duyduklarına inanamamıştı. "Tamam, asker.

Andrevvs'dan yarın sabah saat sekizde uçuyorsun. Saat yedide ofisimde ol.

Sana gerekli bilgileri vereceğim," dedi.

ON BİR

109

Saat 17:04

Adirondack Parkı, New York

Yeryüzündeki inanışın tersine New York'un üçte ikisi gökdelenler, kalabalık metrolar ve acımasız iş merkezlerinden oluşmuyordu. Blanchard ilaç şirketinin Başkanı Victor Tremont uçsuz bucaksız Adirondack Parkı'ndaki evinin üst katından batıya doğru bakarken, zihninde parkın uzandığı yerlerin haritasını canlan-dırabiliyordu: Doğuda Vermont'tan neredeyse batıdaki Ontario gölüne, kuzeyde Kanada'dan güneydeki Albany'nin hemen üstüne kadar uzanan iki buçuk milyon hektardandan oluşmuş zengin bir devlet ve özel arazi karışımı; azgın nehirler, ve yüksek Adirondack düzlüklerine yukarıdan bakan altı kayalık tepe.

Tremont tüm bunları biliyordu çünkü önemli bilgileri kavrayıp saklayan, sonra da gerektiğinde kullananabilen bir zihne sahipti. Adirondack Parkı'nın onun için yaşamsal bir önemi olmasının tek sebebi ormanın eşsiz doğası değil, yerleşimlerin seyrek olduğu bir bölge olmasıydı. Şöminenin karşısında sohbet ederken anlatmayı en çok sevdiği hikâyelerden biri, kendine buradan yazlık bir kulübe almış olan bir vergi müdürü hakkındakiydi. Adam kendisine gelen verginin şişirilmiş olduğunu anlayıp mahkemeye

başvurduğunda tanıklık edecek kimseyi bulamamıştı, çünkü hemen hemen herkes kanunsuz bir işe bulaşmıştı.

Tremont gülümsedi. Gözden uzak ve kanunsuzluğa bulaşmış olması bu ormanı onun için mükemmel bir cennet haline getirmişti. On yıl önce Blanchard'ı Long Lake kasabası yakınlarına, ormanın içindeki kırmızı kiremitli tesislere taşımıştı. Aynı tarihlerde evini de yakındaki Magua gölü kıyısına nakletmişti.

Bu gece, güneş çamların ve diğer ağaçların ardında portakal rengi bir top gibi batarken, evinin birinci katındaki üzeri kapatılmış verandasındaydı. Parlak gün batımının dağların kaba hatları üzerinde oynaşmasını seyrederek evinin kendisine sunduğu ya-110 şam biçimindeki bu zenginliği, gücü ve tadı içine çekti.

Evi, zenginlerin on dokuzuncu yüzyılın sonlarına doğru burada kurdukları kampların bir parçasıydı. Raquette Gölü kıyısındaki Büyük Sagamora Kampı'nda kulübe gibi, evinin dışarıya bakan yüzü kütüklerle kaplıydı.

Yukarıdan ve gölden bakınca fark edemeyeceği şekilde ağaçlar tarafından gizlenmiş, dışarıdan gelenlerin kesinlikle fark edemeyeceği bir konumdaydı.

Tremont, restorasyonun keyfini çıkararak, evin etrafında yeşilliklerin büyümesine izin verecek şekilde yapılmasını istemişti. Ne yolun üstünde adres belirten bir işaret ne de göl kıyısında bir tabela vardı. Ne halk girişi ne de firma için bir giriş yoktu. Victor Tremont, Hades Projesi'*ndeki birkaç güvenilir ortağı ve ikinci katta çalışan sadık bilim adamları ve teknisyenlerden başka kimse, buranın varlığından haberdar değildi.

Ekim güneşi aşağılara indikçe Adirondack gecelerinin ayazı Tremont'un yanaklarını ısırıyor ve ceketiyle pantolonundan vücuduna işliyordu. Henüz içeri girmek için acelesi yoktu. İçmekte olduğu kalın puronun keyfini çıkararak elli yıllık Langavulin viskisini yudumladı. İçki, kanını ısıttı ve boğazında zevkli bir yanmaya neden oldu. Langavulin belki de dünyanın en iyi viskisiydi ama ağır tadı ve inanılmaz dengeli yapısı İskoçya dışında pek de bilinmiyordu. Bu yüzden Tremont her yıl Islay'deki distilasyon merkezindeki tüm stoğu satın alındı.

Ç.N. *Hades: Eski Yunan dininde Yeraltı (Cehennem) Tanrısı Ama verandada günün son ışıklarının altında dururken soylu dudaklarında beliren gülümsemenin nedeni viskiden çok etrafındaki vahşi doğaydı. Uzun çamlar hafifçe sallanıyor ve havaya keskin kokular yayıyordu. Uzaklarda bin sekiz yüz metre yükseklikteki Marcy Dağı Tanrı'yı işaret eden bir parmak gibi parlıyordu.

Tremont, Syracuse'da asi bir genç olduğu günlerden beri dağlara tutkundu.

Tepelerdeki bir üniversitede ekonomi profesörü olan babası da Blanchard'ın koca kıçlı başkanı gibi onu kontrol etmeyi becerememişti. Hepsi de nelerin yapılamayacağını söylemişler ve herkesin her istediğini yapamayacağında ısrar etmişlerdi. Böyle bir dar kafalılığı hiç anlayamamıştı. Hayal gücü dışında nasıl bir 111 sınır çizilebilirdi ki? Ya yeteneklerin? Ya cüretin? Hades Proje-si'nin kendisi buna bir örnekti. Eğer başlarda onun öngörebildik-lerini anlamış

olsalardı hepsi ona bunun imkansız olduğunu söylerlerdi. Kimse bunu yapamazdı.

İçinden nefretle homurdandı. Bunlar önemsiz, küçük adam-lardı. Bir kaç hafta içinde proje tam anlamıyla başarıya ulaşmış olabilirdi. Kendisi de tam bir başarı simgesi olabilirdi. Sonra gelsin on yıllar boyunca arkası kesilmeyecek olan kârlar.

Belki de artık Hades Projesi'nin son aşamasında olduğu için, geçmişi hatırlayarak uzun yıllar önce ölmüş olan babasını düşünmeye başladı, tek oğlunu anlamayan ama yanında olan o yaşlı adamı. Gençken Tremont, Jeremiah Johnson filminden çok etkilenmişti. Defalarca seyretmişti o filmi.

Sonra buz gibi bir kış günü, alıp başını dağlara giderek Jeremiah Johnson gibi yaşamaya karar vermişti. Böğürtlen toplayıp kökleri kazarak, kendi etini kendisi avlayarak taşıyacaktı. Kızılderililerle savaşacaktı. Kendini böylesine kahramanca bir maceranın içine atabilecek ya da denemeye cesaret edebilecek çok az insan vardır.

Ama bu maceranın pek soylu bir yanı yoktu. Babasının Re-mington'u ile av yasağı sırasında iki geyik vurdu; yürüyüşe çıkan dağcılara yanlışlıkla ateş

ederek neredeyse ölümlerine neden

oluyordu; zehirli böğürtlenlerden yediği için hastalanmıştı ve az kalsın donup ölüyordu. Neyseki babası, parkası, tüfeği ve sırt çantasının ortadan yok olduğunu fark etmiş, anlatıp durduğu filmi hatırlayınca oğlunun nereye gittiğini anlamıştı. Tremont'u bulma umudunu yitiren ormancılar araştırmayı kesmek istediklerinde, babası akademik ve politik çevresindeki tüm sözü geçen kişileri ayağa kaldırmıştı. Sonuçta ormancılar homurdanarak da olsa aramaya devam etmişler ve onu feci bir durumda, neredeyse soğuktan donmuş olarak Marcy'nin karlı tepelerinden birindeki bir mağarada bulmuşlardı.

Tremont her şeye rağmen, o olayı hayatındaki en önemli tecrübelerden biri sayardı. Bu dağa çıkma fiyaskosu ona, doğanın sertliğini, duygusuzluğunu ve insana dost olmadığını öğretmişti. Ayrıca fiziksel mücadelenin kendisine pek çekici gelmediğini de keşfetmişti, çünkü bu mücadeleyi kaybetmek çok kolaydı. Ama bu olaydan çıkarttığı en önemli ders Johnson 'ın neden dağlara çıktığını anlamasıydı. Önceleri bunun doğaya meydan okumak, yerlilerle savaşmak ve erkekliğini kanıtlamak olduğunu sanmıştı. Ama yanlıştı! Para kazanmak için yapmıştı bunu. Dağ adamları tuzakçıydı ve bütün sıkıntılara tek bir amaç için katlanıyorlardı: zengin olmak.

Bunu hiç unutmamıştı. Amacın cüretkârlığı ile basitliği hayatını şekillendirmişti.

Doğanın ortasındaki verandada aklından bu düşünceler geçerken, keşke Hades Projesi sonuca ulaşırken babası da orada olsaydı, diye düşündü. İhtiyar, bir insanın yeterince sert ve zeki olduktan sonra istediği her şeyi

yapabileceğini görmüş olurdu. Acaba babası onunla gurur duyar mıydı? Herhalde duymazdı.

Yüksek sesle gülmeye başladı. İhtiyar için ne yazık! Annesi gurur duyardı, ama bunu bir anlamı yoktu, çünkü kadınlar sayılmazdı.

Aniden dikkat kesiliverdi. Başını dikip etrafı dinlemeye başladı. Helikopterin pervanesinden çıkan çop-çop sesi gittikçe yaklaşıyordu. Tremont viskisini bıraktı, purosunu kendi kendine

sönmesi için yılan şeklindeki kül tablasına bıraktıktan sonra, aşırı aydınlatılmış

odaya doğru yürüdü. Duvarlardan, doldurulmuş hayvanların camdan gözleri onu izliyordu. Şöminenin etrafında deri ve ahşap mobilyalar, yerde el yapımı halılar vardı. Tremont çıtırdayan ateşin yanından geçerek mutfaktan gelen bisküvi kokusunun yayıldığı koridorda yürümeye devam etti. Sonunda evin arka tarafından serin akşama çıktı. Bell S-92C Helibus model helikopter, birkaç yüz metre ötedeki piste iniyordu.

Aşağı inen dört adam da Tremont gibi kırk elli yaşlarındaydı. Tremont'un tersine bu adamlar pahalı iş elbiseleri giymişlerdi. Ayrıcalıklı çalışanlar sınıfına özgü rafine davranışlara sahip, kusursuz görünüşlü insanlardı.

Helikopterin pervaneleri gümbürderken, Tremont her birini yüzünde geniş bir gülümsemeyle, eski birer dostunu görmüşçesi-ne heyecanla ellerini sıkarak karşıladı. Helikopterin yardımcı pilotu bagajları indirmek için aşağıya atladı.

Tremont eliyle evini işaret ederek misafirlerine rehberlik etmek üzere önlerine düştü.

Helibus tekrar havalandıktan sonra piste, küçük bir 206B Jet-Ranger III helikopteri indi. İçinden diğer adamlardan çok farklı görünüşlü iki kişi indi.

Sıradan giysiler giymiş, sokakta kimsenin başını çevirip bakmayacağı türden insanlardı. Lacivert takım elbise giymiş iri kıyım olanın bir pala kadar keskin bir burnu vardı ve yüzü çiçekbozuğuydu. Öteki, donuk yüzlü,

yuvarlak suratlı adamın ise güçlü omuzları, uzun ve seyrek kahverengi saçları vardı ve kömür grisi bir takım elbise giymişti. İkisinin de bavulu yoktu. Onları diğerlerinden ayıran sadece sıradan elbiseleri ve bavullarının olmaması değildi.

Yürüyüşlerinde de diğerlerinden farklı olan bir şey vardı. Eğitimli birer avcı gibi görünüyorlardı ve bu tip insanları bilenler onların tehlikeli olduğunu hemen anlardı.

İkili JetRanger'ın pervanelerinin altından eğilerek geçtiler ve diğerlerini takip ettiler.

Victor Tremont hiç geriye bakmamış olmasına rağmen diğer dört adam ikilinin farkına varmışlardı. Birbirlerine, sanki o adamları daha önce de görmüşler gibi rahatsız bakışlarla baktılar.

Nadal al-Hassan ile Bili Griffın, Tremont'un kayıtsız ifadesine ve dört adamın sinirli hallerine hiçbir tepki göstermediler. Başka bir kapıdan sessizlik içerisinde eve girerlerken bakışları etrafı tarıyordu.

O

Norveç yapımı uzun ziyafet masasında Victor Tremont ve dört konuğu ancak Valhalla'dan gelebilecek bir yemek yediler -şitaki mantarlı yaban kazı, gölde tutulmuş ve benmaride pişirilmiş alabalık, Tremont'un kendisinin vurduğu geyik, sote edilmiş Belçika hindibası, prens usulü patates ve çektirilmiş Rhone Hermitage sosu. Ziyaretçiler yanakları kızarmış, karınları doymuş olarak geniş

oturma odasındaki tombul minderli koltuklara geçtiler. Konyak -Remy Martin Cordon Bleu- ve purolara -Tremont için özel olarak üretilmiş Cuban Madurateslim oldular. Hepsi ateşin etrafına yerleştikten sonra Tremont son on iki yıldır tüm hayal güçlerini, umutlarını, yaşamlarını tüketen projenin durumu hakkında onlara rapor verdi.

"...Her zaman Amerikan denekleri üzerindeki mutasyonun diğerlerinden en az bir yıl sonra baş göstereceği tezini kabul etmiştik. Genel sağlık, beslenme, fiziksel form ve genetik sebeplerden ötürü. Şimdi..."

Tremont ana konuya girmeden önce durup adamların yüzlerini inceledi. Hepsi başından beri onun yanında yer almışlardı -proje Tremont'un Peru'dan o acayip virüs ve maymun kanıyla dönmesinden bir yıl sonra başlamıştı. Uzakta, sağ köşede bir savaş uçağının kanat nişancısı gibi oturan, uzun, kırmızı yüzlü George Hyem, o günlerde projenin sahip olduğu ekonomik potansiyeli anında görebilmiş olan bir muhasebeciydi. Şimdi Blanchard'ın baş muhasebecisi olmuştu. Onun yanında şişmanlamakta olan bir bilgisayar dahisi, araştırmayı, serumu ve virüsü geliştirerek beş yıl

öteye götüren Xavier Becker oturuyordu. Tremont'un karşısında oturan adam Adam Cain'di. George'un tahmin ettiği rakamları görünce geleceğinin CDC'de değil, Blanchard ve Tremont'la çalışmakta olduğunu anlamış olan, doktora sahibi bir virologdu. Mu-tasyona uğratılmış, ölümcül virüsü izole edip bir hafta kadar sta-bil tutabilecek bir yöntem bulmuştu. Becker'in diğer tarafında oturan Blanchard'ın güvenlik şefi, Jack McGraw ise, baştan beri hepsinin kıçını korumak için uğraşıyordu.

Tremont'un dört gizli ortağı sonuçla yüzleşmeye hazır ve istekliydiler.

Tremont bir an daha suskun kaldıktan sonra, "Virüs burada ABD'de su yüzüne çıktı. Yakında tüm dünyada kendini gösterecektir. Ülke ülke, salgın şeklinde ortaya çıkacak. Basının henüz bir şeyden haberi yok ama yakında olacaktır.

Onları ya da virüsü durdurmanın hiçbir yolu yok. Tek çıkış yolu hükümetlerin bize bedelini ödemeleri."

Dört adam da sırıttı. Gözlerinde dolar işaretleri parlıyor gibiydi -büyük dolar işaretleri! Ancak başka şeyler de vardı -zafer, beklenti, gurur. Şimdiden mesleki birer başarı örneğiydiler. Amerikan rüyasına ulaşarak müthiş zengin olmuş

insanlardılar.

Tremont, "George?" dedi.

George irkilerek kendini topladı. Üzgün ve hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. "Hissedarlarımız için kâr göstergeleri hazır," dedikten sonra

bir an duraksadı. "Korkarım umduğumuzdan daha düşük. Sanırım sadece... beş...

en çok altı milyar dolar kadar." Sonra kendi yaptığı şakaya kahkahayla güldü.

Xavier Becker, George'un hafifliği karşısında suratını asarak, kendisine sorulmasını beklemeden, "Peki benim bulduğum gizli denetleme raporu ne olacak?" diye sordu.

"Jack onu sadece Haldane'in gördüğünü söylüyor," dedi Tremont, "ve yıllık yönetim kurulu toplantısından sonraki akşam yemeğinde onunla ilgileneceğim. Başka bir şey var mı, Xavier?" Mercer Haldane, Blanchard'ın başkanıydı.

"Bilgisayarları, serumumuzu oluşturan bir antikor kokteyli üzerinde on yıldır çalışmakta olduğumuzu ve patentini aldığımızdan beri de geliştirdiğimizi; nihayet son testlerimizi bitirip FDA'nın* onayına sunduğumuzu gösterecek şekilde programladım. Ayrıca kayıtlar bu uğraşılar sırasında astronomik rakamlar harcadığımızı da gösteriyor." Xavier'in sesi heyecan yüklüydü. "Stok milyon doz düzeyinde tırmanışta." Güldü. "Hiç kimse hiçbir boktan şüphelenmiyor."

Güvenlik Şefi Jack McGraw, "Şüphelenseler bile hiçbir iz bulamazlar," diyerek memnuniyetle avuçlarını ovuşturdu.

George, "Sadece bize ne zaman harekete geçeceğimizi söy-— le," diye araya girdi.

Tremont da güldü ve elini kaldırdı. "Merak etmeyin. Elimde bir salgınla karşı karşıya olduklarını anlayacakları anı gösteren kusursuz bir zaman çizelgesi var.

Haldane'i de genel kurul toplantısından önce halledeceğim."

Gelecekleri her saniye biraz daha parlak bir hale gelen beş adam içmeye devam ettiler.

Derken, Tremont brandy'sini bıraktı. Yüzü ciddileşti. Tekrar onları susturmak için elini kaldırdı. "Ne yazık ki denetleme raporundan daha büyük bir sorunla karşı karşıyayız. Tehlikenin ne kadar büyük ya da küçük olduğunu bilmiyoruz; attığımız bazı adımlardan sonra hâlâ bir tehlike olup olmadığından emin değiliz."

Jack McGravv kaşlarını çattı. "Nasıl bir sorun bu, Tremont? Niçin bana söylenmedi?"

Tremont gözlerini ona dikti. "Çünkü Blanchard'ın uzaktan dahi olsa bu işe bulaşmasını istemiyordum." Jack'in güvenlik konusunda kıskanç olmasını bekliyordu ama sonuçta kararları Tremont verirdi. "Soruna gelince kimsenin tahmin edemeyeceği türden sorunlardan biri. Peru'da araştırma yaptığım ve virüsle serumu keşfettiğim tarihte, oraya saha çalışması yapmaya gelmiş olan bir

Ç.N. *FDA: Gıda ve İlaç Denetleme Kurulu

grup üniversiteli gençle karşılaşmıştım. Kibarca davranmanın ötesinde birbirimizle pek ilgilenmedik çünkü farklı alanlarda çalışıyorduk." Yüzünde inanamadığını gösteren bir ifadeyle başını salladı. "Ama üç gün önce biri aradı.

İsmini söylediğinde çalışmalarıma ilgi göstermiş olan bu öğrenciyi hayal meyal hatırladım. Hücresel ve moleküler biyoloji alanında eğitim görmeyi seçmiş.

Sorun şu ki, bu kız şu anda USAMRIID'de virüs dolayısıyla meydana gelen ilk ölümlerin üzerinde çalışıyor. Tahmin ettiğimiz gibi virüsü tanımlamayı başaramadılar. Ama virüsün kendine özgü semptomlarından ötürü, kızın aklına Peru'da gördükleri gelmiş. İsmimi hatırlamış ve beni aradı."

George, "Aman Allahım!" diye bağırdı. Kırmızı yüzü bembeyaz olmuştu.

Jack McGraw, "Virüsün seninle bağlantısını kurdu mu?" diye homurdandı.

Xavier patladı. "Ya bizimle?"

Tremont omuz silkti. "Reddettim. Onu, yanıldığına; böyle bir virüs olmadığına ikna ettim. Sonra da onu devre dışı bırakmak için Al-Hassan ile adamlarını gönderdim."

Dev oturma odasında genel bir rahatlama oldu. Gerginliğin azaldığını gösteren iç çekişler duyuldu. On yıldan fazla bir süredir sıkı çalışmışlar ve bu fikir uğruna mesleklerini ve geleceklerini riske atmışlardı. Hiçbirinin bu kadar yaklaşmışken böylesine bir zenginliği elinden kaçırmaya niyeti yoktu.

Tremont, "Ne yazık ki," diye devam etti, "çalışma ortağı ve nişanlısı olan adamı aynı şekilde ortadan kaldırmayı başaramadık. Elimizden kaçtı ve büyük bir olasılıkla kadın ölmeden önce onunla konuşacak zaman buldu."

Jack McGraw durumu anlamıştı. "Demek ki, Al-Hassan'ın burada olmasının nedeni bu. Bir şeyler döndüğünü biliyordum," dedi.

Tremont başını olumsuz anlamda salladı. "Bunu olduğundan daha fazla büyütme. Al-Hassan'ı, ne yapacağımızı belirlemek için çağırdım buraya."

Odanın içindeki her türlü sesin üstüne çıkan bir sessizlik vardı.

Xavier, "Pekâlâ, bize ne söyleyecek görelim," dedi.

Ocaktaki ateş iyice hafiflemişti; sadece kırmızı ışık veren birkaç parça kömürle bir iki kıvılcım görünüyordu. Tremont taştan yapılmış ocağın yanına gidip, üzerindeki rafın oymaları arasına gizlenmiş bir düğmeye bastı. Kocaman odaya önce Nadal al-Has-san, arkasından Bili Griffın girdi. Al-Hassan şöminenin önündeki Tremont'un yanına doğru yürüdü. Griffın göze çarpmadan arka planda kaldı. Al-Hassan, Sophia'nın Tremont'a telefon etmesini; ölümünü ve kendisinin virüsü Hades Proje'sine bağlayabilecek her şeyi nasıl ortadan kaldırdığını tüm ayrıntılarıyla ortaya koydu. Sonra Jonathan Smith'in tepkilerini dile getirdi. Griffın'in Lily Lowens-tein'a şantaj yaparak tüm elektronik kanıtların ortadan kaldırılmasını sağladığını anlattı.

Al-Hassan, "Virüsle ya da Russell'la aramızda hiçbir bağ kalmadı," diyerek sözlerini tamamladı. "Tabii eğer yarbay Smith'e bir şey söylemediyse!"

Jack McGraw homurdandı, "Bu epeyce büyük bir ihtimal ama!"

Al-Hassan, "Bence de öyle," diye cevap verdi. "Bir şey Sophia'nın ölümünün kaza olmadığı konusunda şüphe duymasına yol açmış olmalı. Virüsle ilgili çalışmaları bırakıp bu olayı araştırmaya verdi kendini."

Muhasebeci George sinirli bir şekilde sordu, "Bizi bulabilir mi?"

"Yeterince uzun ve sıkı aradığı takdirde, herkes herkesi bulabilir. Bu da onu devre dışı bırakmak istememin nedenlerinden biri."

Victor Tremont odanın arkalarına doğru bakarak, "Ama sen aynı fikirde değilsin, öyle mi Griffın?"

Bu sözler üzerine herkes arkalarında duvara dayanmış olarak duran eski FBI'cı GrifFın'e döndü. Bili GrifFın, Jon Smith'i düşünüyordu. Dostunu uyarabilmek için kendini ateşe atmıştı. FBI günlerinden kalma bağlantılarını kullanarak Jon'ın şehir dışında olduğunu öğrenmiş ve sayısız görüşme ve araştırmadan sonra Jon'ın hangi konferansta olduğunu belirlemişti.

Uyanık bakışlarını kendisine bakan beş adamın yüzünde dolaştırdıktan sonra, Jon'ı tehlikeden uzak tutmaya çalışırken, kendini kurtarmak için yapması gerekeni yaptı. Omuzlarını silkti ve kayıtsız bir ses tonuyla, "Smith, Russell denen kadına ne olduğunu bulmak için o kadar çok çalışıyordu ki, kadının hiçbir şey söylemediğini düşünüyorum. Bence Russell ölmeden önce Peru ya da bizim hakkımızda konuşmuş olsaydı, Smith şimdi buraya gelmiş sizinle konuşmak için kapınızı çalıyor olurdu. Ama USAM-RIID'deki köstebeğimiz, Smith'in bu konuda araştırma yapmayı kesip diğer bilim adamlarıyla beraber virüsün üzerinde çalışmaya başladığını söylüyor. Hatta yarın Kaliforniya'ya kurbanlardan biri olan Binbaşı Anderson'ın ailesi ve arkadaşlarıyla rutin bir görüşme yapmaya gidiyormuş."

Tremont düşünceli bir halde, "Nadal?" dedi.

Al-Hassan, "Detrick'teki bağlantımız, general Kielburger'ın Smith'i Kaliforniya'ya göndermek istediğini ama Smith'in önce kabul etmediğini,

sonra da fikrini değiştirip gitmeye gönüllü olduğunu söyledi. Şimdi, bu farklı bir şey.

Bence şüphelendiği şeyler için Kaliforniya'da delil aramaya gidiyor," diye fikrini söyledi.

GrifFın, "Kendisi de doktor olduğu için otopsiye girmişti. Bu öyle üzerinde durulacak bir şey değil. Bir şey bulamadılar. Şüphelenecek bir durum yok. Siz her türlü önlemi aldınız."

"Smith'in otopside bir şey bulup bulmadığını bilmiyoruz," dedi, Al-Hassan.

Griffın suratını buruşturdu. "O zaman öldürün onu. Bu sadece bir sorunu çözer. Ama her yeni cinayet yeni soruları, dolayısıyla keşfedilme olasılığını artırır; özellikle de Dr. Russell'ın nişanlısı ve araştırma ortağını öldürmek... Özellikle de general Kielburger'a Washington'da uğradığı saldırılardan bahsettiyse."

Al-Hassan, "Fazla beklemek çok geç kalınmasına neden olabilir," diye ısrar etti.

Odanın içindeki hava evi yıkabilecek kadar ağırlaşmıştı. Ortaklar önce birbirlerine baktılar sonrada tedirgin bakışlarını aristokrat liderleri Victor Tremont üzerinde yoğunlaştırdılar.

Tremont, ateşin önünde yavaş adımlarla yürürken alnında endişeli bir kırışıklık belirdi.

Sonunda, "Griffın haklı olabilir. Bu yakınlarda Detrick'ten birini daha öldürme riskini göze almasak iyi olur," dedi.

Tekrar birbirlerine baktılar. Bu defa kafalarını onaylar anlamda salladılar.

Nadal al-Hassan oylamayı sessizce seyretti sonra bakışlarını odanın karanlık bir köşesine çekilmiş Bili Griffin'e çevirdi.

"Evet," dedi Tremont gülümseyerek, "karar verilmiştir. Artık biraz uyusak iyi olacak. Nihai kararlar alacağımız için yarın yorucu bir gün olacak."

Ziyaretçileri odadan çıkarlarken, zarif lider tam bir ev sahibi havasında, hepsinin teker teker elini sıktı.

Al-Hassan ile Griffın en son çıkanlardı.

Victor Tremont onlara, "Smith'i dikkatle takip edin," dedi. "Ne zaman, nerede ve ne kadar iyi tıraş olduğundan bile haberiniz olacak!" Ocağın içinde parıldayan ateşe ve sönmüş kömürlere sanki geleceği haber veren işaretlermiş

gibi baktı. Birdenbire başını kaldırdı. Al-Hassan ve Griffın tam çıkıyorlardı ki onları geri çağırdı.

Ona yakın durduklarında alçak ve sert bir ses tonuyla, "Beni yanlış anlamayın beyler. Başımıza bela olduğu anlaşılırsa, Dr. Smith'in elbette temizlenmesi gerekiyor. Hayat risk ve güvencenin arasındaki dengedir."

"Tabii gerçekten ortalığı karıştırıyorsa."

Tremont analitik bakışlarını Bili GrifFın'e çevirdi. "Evet, gerçekten karıştırıyorsa. Bunu keşfetmek sizin işiniz Bay GrifFın. Beni hayal kırıklığına uğratmayın."

ON İKİ

15 Ekim, Çarşamba

Saat 10:12

Fort Irwin, Barstow, Kaliforniya

Rüzgârlı ve ılık bir sabah Andrews Hava Üssü'nden gelen C-130, saat 10:12'de, Güney Kaliforniya Victorville yakınlarındaki Lojistik Havaalanı'na doğru inişe geçti. Bir askerî polis cipi Smith'i pistte karşıladı.

Sürücü çantasını alıp kapıyı açarak Smith'i selamladı, "Kaliforniya'ya hoş

geldiniz, efendim,"

"Sağ ol, çavuş. Irwin'e mi gidiyoruz?"

"Helikopter iniş pistine, efendim. Orada sizi Irwin'den gelen bir helikopter bekliyor."

Sürücü Smith'in çantasını arkaya attı, direksiyonun başına oturdu ve arabayı çalıştırdı. Savaş aracı tekerlek izleri ve çukurların üzerinde zıplayarak On Birinci Zırhlı Süvari Alayı'nın logosunu -diyagonal kırmızı-siyah bir zeminde şaha kalkmış siyah bir at- taşıyan ambülans helikopterine doğru ilerledi.

Helikopterin pervaneleri kalkış için dönmeye başlamıştı bile.

Üniformasındaki işaretlerden doktor olduğu anlaşılan ve Jon' dan daha yaşlı görünen bir binbaşı, uzun pervanelerin altından

ona doğru yürüdü. Elini uzattı ve bağırdı, "Dr. Max Behrens, yarbayım. Weed Ordu Hastanesi."

Görevlilerden biri Smith'in çantasını aldı ve birlikte hareket etmek üzere olan helikoptere bindiler. Helikopter havada bir kez sarsıldıktan sonra, dar bir açıyla yana eğilerek alçaktan, çölün üzerinde ilerlemeye başladı. Smith aşağıya, küçük kasabalardaki binalara ve iki şeritli yollara baktı. Kısa bir süre sonra dört-şeritli eyaletlerarası 15. otoban görünmüştü bile.

Dr. Behrens rüzgâr ve gürültü nedeniyle sesini duyurabilmek için ona doğru eğildi, "Üsteki tüm birimleri yakın takibe aldık, ama virüsle ilgili başka bir olay ortaya çıkmadı."

Smith yüksek sesle, "Bayan Anderson ve diğerleri benimle konuşmak için hazır mı?"

"Evet efendim. Anderson'ın ailesi, arkadaşları, ihtiyacınız olan herkes hazır.

OPFOR'un komutanı istediğiniz her şeyin sağlanmasını emretti. Ayrıca eğer yardımı olursa kendisinin de sizinle konuşabileceğini söyledi."

"OPFOR mu?"

Behrens sırıttı. "Affedersiniz. Bir süredir Detrick'te bulunduğunuzu unuttum.

Bu bizim görevimiz yani Karşıt Güç (Opposing Force). On Birinci Birliğin buradaki görevi, eğitim için gelen alay ve tugayların karşısında düşman rolünü üstlenmek. Onların eğitimini burunlarından getiriyoruz. Sonuçta biz eğlenmiş

oluyoruz, onlar da buradan daha iyi birer asker olarak ayrılıyorlar."

Helikopter dört şeritli bir yolun üzerinden geçip çölün üzerinde alçaldı ve Smith aşağıdaki yolu, HOŞGELDİNİZ yazısını, bir tepenin üzerindeki değişik renklerle boyanmış, Irwin'e yıllar boyunca gelmiş alayların logolarını içeren, taş yığınlarını net bir şekilde görene dek ilerledi.

Hızla hareket eden araçların çıkardığı toz bulutlarının üzerinden uçmaya devam ettiler. Geliştirilmiş Amerikan araçlarının, görüntü açısından Rus mekanize piyadelerinin BMP-2'lerine, BRDM-2'lerine ve zırhlı taburların T-80

tanklarına benzemesi

şaşırtıcıydı. Sonunda helikopter çölün toz dumanı arasında kendisi için ayrılmış piste indi. Aşağıda onları bir karşılama komitesi bekliyordu ve Smith birden oraya neden gönderildiğini hatırlayarak irkildi.

O

Phyllis Anderson kısa boylu ve biraz toplucaydı. Sevimli evlerinin sessiz otuma odasındaki, taşınma kutularının üzerine oturduklarında dolgun yüzü biraz gerilmişti. Gözlerinde, Smith'in pek çok askerin dul eşinde gördüğü ürkmüş

ifade vardı. Şimdi ne yapacaktı? Tüm evliliği boyunca o karargâhtan bu karargâha, o 124 kamptan bu kampa, üs dışındaki ya da içindeki kendisine ait olmayan evlere taşınıp durmuştu. Evi diyebileceği hiçbir yer yoktu.

Smith'in sorusuna cevap olarak, "Çocuklar mı?" dedi. "Onları annemle babamın yanına yolladım. Her şeyi bilmeleri gerekmeyecek kadar küçükler."

Paketlenmiş kolilere baktı. "Birkaç gün içinde bende onlara katılacağım. Bir ev bulmak zorundayız. Orası küçük bir kasaba. Pennsylvania'da, Erie yakınlarında. Bir iş bulup çalışmak zorundayım. Ne yapabileceğimi bilemiyorum..."

Kadın düşüncelere daldı ve Smith onu sormak zorunda olduğu olaylara döndürdüğü için kendini çok acımasız hissetti.

"Binbaşı o günden önce hiç hastalanmış mıydı?"

Bayan Anderson başını salladı. "Bazen aniden ateşi çıkardı, birkaç saat sürer sonra geçerdi. Bir keresinde yirmi dört saat sürmüştü. Doktorlar bayağı uğraşmışlar ama bir şey bulamamışlardı. Zaten o da her seferinde iyileşmişti.

Birkaç hafta önce ağır bir soğuk algınlığı geçirdi. Ona izin almasını, en azından aktif görevden uzak kalmasını söyledim, ama tabii ki bu Keith'in kabul edeceği türden bir şey değildi. Savaşların ve çatışmaların bir soğuk algınlığı için durmayacağını söyledi. Albay, Keith'in savaş alanında herkesten fazla dayanabileceğini söylerdi." Kadın bakışlarını, kucağındaki, sürekli kıvırıp büktüğü kumaş parçasına çevirdi.

"Gerçekten dayanabilirdi."

"Onu öldüren virüs hakkında bana söyleyebileceğiniz bir şey var mı?"

Bu kelimeyi duyduğunda kadının irkildiğini gördü ama bu soruyu sormanın başka bir yolu da yoktu.

"Hayır." Kadın gözlerini kaldırdı ve Smith, aynı acıyı yaşıyoruz, diye düşündü.

Bunun kendi gözlerinden yansımasını engellemeliydi. Bayan Anderson devam etti: "Her şey çok çabuk olup bitti. Soğuk algınlığı iyileşmiş gibi

görünüyordu.

Öğleden sonra güzel bir şekerleme yapmıştı, ama uyandığında ölmek üzereydi." Bir hıçkırığa engel olmak için alt dudağını ısırdı.

Smith gözlerinin sulandığını hissetti. İleri doğru uzandı ve ellerini kadının elleri üzerine koydu. "Çok üzgünüm. Sizin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

"Biliyor musunuz?" Sesi umutsuzdu ama içinde bir soru barındırıyordu. İkisi de Phyllis'in kocasını geri getirmek için Smith'in elinden bir şey gelmeyeceğini biliyorlardı, ama acaba tüm hücrelerini sızlatan bu dipsiz acıyı hafifletecek sihirli bir ilaca sahip olabilir miydi?

Genç adam, "Biliyorum," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Virüs benim de nişanlımı öldürdü."

Kadın şoka girmiş gibi, ona bakakaldı. Yanaklarından aşağı iki damla gözyaşı süzüldü. "Korkunç, değil mi?" dedi.

Smith boğazını temizledi. Göğsü yanıyor ve kendini midesinin içinde bir çimento karıştırıcısı varmış gibi hissediyordu. "Korkunç," diyerek ona katıldı.

"Devam edebileceğinizi düşünüyor musunuz? Bu virüsün nasıl bir şey olduğunu bulup başka birilerini de öldürmesini engellemek istiyorum."

O hâlâ bir asker eşiydi ve hareket etmek her zaman en iyi rahatlama yoluydu.

"Başka ne bilmek istiyorsunuz?"

"Binbaşı Anderson daha önce Atlanta'da mıydı yoksa Boston'da mı?"

"Bildiğim kadarıyla Boston'da hiç bulunmadı. Bragg'den yıllarca önce ayrıldık ve bir daha Atlanta'ya gitmedik."

"Binbaşı Fort Bragg dışında başka nerelerde görev yaptı?"

"Şey..." Kentucky'den Kaliforniya'ya kadar, bir dizi askeri üssün adını söyledi.

"Ve tabii... Keith, Üçüncü Zırhlı Birliği'n-deyken Almanya'da görev yaptı."

"Bu ne zamandı?" Ebola'nın yakın akrabalarından biri olan ve kanama yapan Marburg humması ilk olarak Almanya'da keşfedilmişti.

"Eeee, 1989'dan 1991'e kadar."

"Üçüncü Zırhlı Birliği'nde öyle mi? Sonra Çöl Fırtınası'na katıldı mı?"

"Evet."

"Deniz aşırı başka bir yerde bulundu mu?"

"Somali'de bulundu."

Burası Smith'in Lassa hummasıyla ölümcül karşılaşmasının olduğu yerdi.

Küçük bir harekâttı, ama orada olan her şeyi biliyor muydu ki? Bu şanssız kıtanın vahşi ormanlarında, çöllerinde ya da dağlarında her zaman bilinmeyen bir virüsün bulunma olasılığı vardı.

Smith kadının biraz daha üstüne gitti. "Size hiç Somali hakkında bir şeyler anlattı mı? Orada hasta olup olmadığını biliyor musunuz? Yani kısa süren bir şey de olabilir. Hani şu gelip geçen ani ateşlerden biri mesela. Baş ağrısı var mıydı?"

Kafasını salladı. "Hatırladığım kadarıyla yoktu."

"Çöl Fırtınası'nda hiç hastalandı mı?"

"Hayır."

"Kimyasal ya da biyolojik saldırıya maruz kaldı mı?"

"Sanmıyorum. Ama sağlık personelinin onu basit bir şarapnel yarası için MASH'e yolladığını söylemişti. Bazı doktorların MASH'in mikrobik

saldırıya maruz kalmış olabileceğinden söz ettiğini hatırlıyorum. Herkese aşı yapmışlardı."

Smith bağırsaklarında bir sıkışma hissetti ama duyduğu heyecanı sesine yansıtmamaya çalıştı. "Binbaşıya da yaptılar mı?"

Kadının yüzünde neredeyse bir gülümseme belirdi. "Canını en çok acıtan şeyin aşı olduğunu söylemişti. Gerçekten canı yanmıştı."

"MASH'in numarasını hatırlamıyorsunuz değil mi?"

"Hayır, üzgünüm."

Smith kısa bir süre sonra görüşmeyi bitirdi. Ön avludaki sundurmanın gölgesinde durup hiçbir şey konuşmadılar. Günlük hayatın normal akışında insanı teselli eden bir şey vardı.

Smith tam avludan aşağı inerken yorgun bir sesle, "Sizden başkası da gelecek mi, yarbay? Siz sonuncu musunuz. Bildiğim her şeyi anlattığımı düşünüyordum."

Smith ona döndü. "Başka biri de mi sorguladı sizi?"

"Weed'den binbaşı Behrens. L.A.'den bir patolog ve cumartesi günü burayı arayan ve zavallı Keith'de ortaya çıkan bulguları, ne kadar yaşadığını soran şu korkunç hükümet doktorları..."

"Geçen cumartesi mi?" Smith'in aklı karışmıştı. Cumartesi günü hangi devlet doktoru aramış olabilirdi ki? O sırada hem Det-rick hem de CDC, virüs üzerindeki araştırmalarına henüz başlamışlardı. "Kimin için çalıştıklarını söylediler mi?"

"Hayır. Sadece, hükümet doktoruyuz, dediler."

Smith kadına tekrar teşekkür edip çıktı. Çölün sert rüzgarı ve parlayan güneşi altında öğrenmiş olduklarını düşünerek bir sonraki buluşmasına gitti. Binbaşı Anderson virüsü Irak'ta almış ve virüs on yıl boyunca açıklanamayan basit ateşler ve sonunda patlak veren soğuk algınlıkları dışında kendini göstermemiş

olabilir miydi?

Bu şekilde davranan hiçbir virüs bilmiyordu. Ama HIV-AIDS virüsü de Afrika'nın göbeğinde patlayıp tüm yeryüzüne dağılana dek bilinmiyordu.

Fort Detrick ile CDC dışında henüz kimse yeni virüsün varlığından haberdar bile değilken, Phyllis Anderson'u ziyaret eden hükümet doktorları kimdi?

Saat 20:22

Magua Gölü, New York

Kongre Üyesi Benjamin Sloat kel kafasını sıvazladıktan sonra Victor Tremont'un özel malt viskisinden bir yudum aldı. Tre-mont'la beraber karanlık serada oturmuşlar dışardaki çimenliği seyrediyorlardı. Konuşurlarken iri gözlü bir ceylan sanki kendisine ait bir yermiş gibi evin önünden geçip gitti Tremont gülüm-süyordu. Kongre Üyesi Sloat uzun zaman önce Tremont'u asla anlayamayacağını kavramıştı ama zaten buna gerek de yoktu. Tremont bağlantılar, kampanyalar için parasal katkılar ve bir deste Blanchard Pharmaceuticals hissesi demekti.

Sloat, "Lanet olsun, Victor, neden bana daha önce haber vermedin? Smith'i halledebilirdim. Onu ve kadını deniz aşırı bir göreve gönderirdim. Böylece bir cinayeti örtbas etmekle ve işlerimize burnunu sokan bir tazıyla uğraşmak zorunda kalmazdık," diye homurdandı.

Tremont elindeki puroyu sallayarak, "Kadın beni arayınca o kadar şaşırdım ki, tek düşünebildiğim ondan kurtulmak oldu. Ancak şimdi Smith'in ona ne kadar yakın olduğunu öğrendik," diye karşılık verdi.

Sloat karamsar bir havada içkisini içmeye devam etti. "Onu görmezden gelebilir miyiz? Lanet olsun! Kadın gömülecek ve yakında unutulacak. Smith de henüz çok bir şey biliyormuş gibi görünmüyor. Belki de her şey geçip gider."

"Bu riske girmek istiyor musun?" Tremont Silahlı Kuvvetler Komitesi Başkanı'nın terlediğini gördü. "Zaten bu pislik yakında tüm dünyada patlak

verecek ve biz de yardıma yetişen beyaz atlı

şövalyeler olacağız. Tabii birisi bizi suçlayacak bir delil bulup dikkati bizim üstümüze çekmezse."

Seranın uzak köşelerinden birinde oynaşan gölgelerin arasında durmakta olan Al-Hassan, "Dr. Smith şu anda Fort Irwin'de. Bizim hükümet doktorlarından haberdar olabilir," diye söze karıştı.

Tremont purosunun kalın külüne bakarak düşündü. "Smith daha şimdiden bize çok yaklaştı. Bize zarar verecek kadar yakın değil, ama dikkatimizi çekecek kadar yakın. Eğer daha fazla yaklaşırsa Nadal onu, Sophia Russell'ın ölümüyle ya da bizimle hiçbir bağlantı kurulamayacak şekilde temizleyecek.

Çok farklı bir şekilde. Trajik bir kaza. Doğru değil mi Nadal?"

"İntihar," diye öneride bulundu gölgeler arasındaki Arap. "Dr. Russell'ın ölümüyle kesinlikle çok sarsılmış olmalı."

Tremont, "Eğer kusursuz bir şekilde planlayabilirsen bu iyi olur," diyerek ona katıldı. "Bu arada, Sloat, bu konunun üstüne gitmelerini engelle. Onu laboratuvarda tut. Tekrar görevlendirilmesini sağla. Soracağın bir şey var mı?"

Sloat, "General Salonen'i arayacağım. O doğru adamı bilir," diye kararını bildirdi. "Virüsü mutlak duyarlılık içinde, çok iyi gizlemeliyiz. Smith sadece bir doktor, bir amatör ve bu profesyonellerin işi."

"Kulağa hiç fena gelmiyor."

Sloat içkisini bitirdi, dudaklarını sildi ve ayağa kalktı. "Hemen şimdi Salonen'i arayacağım. Ama buradan değil. Kasabadaki ödemeli telefonlardan birini kullansam daha iyi olur."

Kongre Üyesi çıktıktan sonra Tremont purosunu içmeye devam etti. Nadal al-Hassan'a bakmadan konuşmaya başladı. "Smith'i ortadan kaldırmalıydık. Sen haklıydın. GrifFın yanıldı."

"Belki, ama belki de kendi bakış açısına göre bayağı haklıydı."

Tremont ona doğru döndü. "Nasıl yani?"

"İlk ataklarımızda Dr. Smith'in nasıl olup da bu kadar tetikte olduğunu merak ediyordum. Thurmont'taki evinden o kadar geç bir vakitte niçin o parka gitmişti? Cinayetten şüphelenmek için niçin o kadar hazırdı?"

Tremont Arap'a dikkatle baktı. "Griffın'in onu uyardığını mı düşünüyorsun?

Neden? Eğer yakalanırsak Griffin de en az bizler kadar zararlı çıkar." Sonra yüzünde düşünceli bir ifadeyle duraksa-dı. "Tabii eğer hâlâ FBI için çalışmıyorsa?"

"Hayır, bunu kontrol ettim. GrifFın bağımsız çalışıyor, bundan eminim. Ama belki de onunla Dr. Smith'in ortak bir geçmişleri vardır. Adamlarım araştırıyorlar."

Victor Tremont suratını asmıştı. Birden gülümsedi. Al-Hassan'a, "Bir çözüm var. İnce bir çözüm. İki adamın geçmişte beraber çalışıp çalışmadıklarını kontrol etmeye devam et, ama aynı zamanda ortağın Griffın'e fikrimi değiştirdiğimi söyle. Smith'i onun bulmasını ve temizlemesini istiyorum. Evet, onu hemen öldürün." Yüzünde buz gibi bir

ifadeyle, başını salladı ve tekrar gülümsedi. "Bu şekilde Bay Griffın'in sadakatinin ne kadar derin olduğunu anlamış oluruz."

ON ÜÇ

16 Ekim, Perşembe

Saat 09:14

Fort Detrick, Maryland

Smith'in bir önceki gün Fort Invin'de yaptığı görüşmelerden hiçbiri, Phyllis Anderson'dan öğrendiklerine yeni bir şey ekleyememişti. Son konuşmadan sonra Smith, Victorville'den uçağa binmiş ve yolun büyük bir kısmını uyuyarak geçirmişti. Andrews'ta indikten sonra doğruca Fort Detrick'e gelmiş ve bu arada kendisini takip eden ya da Detrick'te bekleyen hiçbir şüpheli araba fark edememişti.

Diğer aileler ve iş arkadaşlarıyla yapılan görüşmelerin raporları gelmişti.

Boston'daki evsiz kurbanın ve Atlanta'da ölen kızın babasının da Körfez Savaşı sırasında orduda bulunduklarını öğrendi. Üç askerin de hizmet kayıtlarını araştırdı.

Sonuçlar Smith'in bir kez daha telefona uzanmasına yol açtı. Atlanta'yı aradı.

"Bayan Pickett? Sizi bu kadar erken aradığım için affedersiniz. Ben ABD

ordusundan Yarbay Jonathan Smith. Size birkaç soru sorabilir miyim?"

Hattın diğer ucundaki kadın neredeyse bir histeri nöbetine tutulmuş

gibiydi. "Lütfen daha fazla soru sormayın, albay. Siz oradakiler daha..."

Smith bastırdı. "Sizin için inanılmaz derecede zor olduğunu biliyorum, Bayan Pickett, ama başka kızların da sizin kızınız gibi ölmesini engellemeye çalışıyoruz."

"Lütfen..."

"Sadece iki soru."

Smith sessizliğin uzun sürmesi nedeniyle kadının telefondan uzaklaştığını düşündü. Sonra kadının kısık ve alçak sesle, "Başlayın," dedi.

"Kızınız hiç kan nakline gereksinim duyacak kadar kötü bir şekilde yaralandı mı ve eşiniz ona kan verdi mi?"

Şimdiki sessizlikten korku yayılmaktaydı. "Nasıl... Bunu nasıl bildiniz?"

"Böyle bir şey olması gerekiyordu. Bir son soru daha: Cumartesi günü onun ölümü hakkında sorular sormak için hükümet doktorları geldi mi?"

Kadının onaylar anlamda başını salladığını görür gibiydi. "Kesinlikle geldiler.

Şoka girmiştim. Gulyabani gibiydiler. Kapıyı suratlarına kapattım."

"Hükümet doktoru olduklarını söylemeleri dışında... Kimlik göstermediler değil mi?"

"Hayır ve umarım hepsini kovarsınız."

Hattın diğer ucu kesildi ama Smith, istediğini elde etmişti.

Üç asker de on yıl önce Irak-Kuveyt'te neredeyse kesin olarak, olası bir mikrobik hastalığa karşı aşılanmışlardı.

Smith görüşmelerinin sonuçlarını bildirmek için general Kiel-burger'ı aradı.

"Çöl Fırtınası mı?" Kielburger şaşkınlıktan neredeyse bir çığlık attı. "Emin misin, Smith? Gerçekten emin misin?"

"Şu anda hiçbir şeyden emin olmadığım kadar eminim."

"Vay canına! Körfez Savaşı Sendromu'yla ilgili tüm can sıkıntıları ve davalardan sonra bu iş Pentagon'u mahvedecek. Bunu

Pentagon'la görüşüp teyit etmedikçe kimseye bir şey anlatma. Tek kelime bile anladın mı?"

Smith nefretle telefonu kapattı. Politika!

Düşünmek için öğle yemeğine gitti ve bundan sonra yapması gereken şeyin hükümet doktorlarının yerini tespit etmek olduğuna karar verdi. Birileri bu görüşmeleri yapmalarım söylemişti, ama kim?

Dört uzun saat harcadıktan sonra, Smith telefonun ahizesine patlayacak gibi,

"...Evet, Fort Irwın, Kaliforniya, Atlanta ve muhtemelen Boston'u ziyaret eden doktorlar. Virüs kurbanlarının ölüm- 111 leri hakkında rahatsız edici sorular sormuşlar. Aileler ateş püskürüyor ve ben de neredeyse öfkeden delireceğim!"

diyordu.

Hattın diğer ucundaki kadın, "Ben sadece görevimi yapıyorum, Dr. Smith,"

diye terslendi. "Müdürümüz dün çarpıp kaçan bir araba tarafından öldürüldü ve yapabileceklerimiz sınırlı. Şimdi bana tekrar isminizi ve şirketinizi söyler misiniz?"

Smiht derin bir nefes aldı. "Smith, Yarbay Jonathan. Fort Det-rick'teki USAMRIID'den arıyorum.

Bir sessizlik oldu. İsmini ve 'şirketini' yazıyor olmalıydı. Sonra kadının sesi tekrar duyuldu. "Bekleyin lütfen."

Smith, ateş püskürüyordu. Geçen dört saat boyunca aynı bürokratik işlemlerle boğuşup durmuştu. Sadece CDC, kurbanların ailelerini aramadığını söylemişti.

Sağlık Hizmetleri Baş Danışmanı'nın ofisinden isteğini yazılı olarak ulaştırması istenmişti. NIH'teki çeşitli enstitüler onu genel danışmaya bağlamışlar, karşısına çıkan adam da bu ölümlerle ilgili hiçbir konuda

konuşmama emri aldıklarını söylemişti. Smith ısrarla bir devlet araştırmacısı olduğunu söylediği halde, hiçbir sonuca ulaşamamıştı.

Bu arada deniz ve hava kuvvetleri departmanlarıyla Sosyal Hizmetler'den de geri çevrilmişti. Taş duvarlara çarptığının fari

kındaydı. Son umudu NIH'ın FMRC bölümüydü. Bundan sonra başvurulacak başka bir yer kalmıyordu.

"Ben FRMC'den yönetici Aronson. Size nasıl yardımcı olabilirim, yarbay?"

Smith sakin bir sesle konuşmaya çalıştı. "Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim. Öyle görünüyor ki bir grup hükümet doktoru Fort Irwin ve diğer iki bölgedeki virüsle ilgili..."

"Size zaman kazandırayım, yarbay. Fort Irwin'deki virüsle ilgili olaya ait tüm bilgiler gizli tutuluyor. Bilgi almak için bazı işlemleri tamamlamanız gerekiyor."

Smith sonunda patladı. "Virüs bende! Onun üzerinde çalışan kişiyim ben!

USAMRIID'den arıyorum. Tüm istediğim..."

Kulağında telefonun sinyal sesi çınlamaya başladı.

Neler oluyordu böyle? Sanki budalanın biri virüsle ilgili her şeyin kapağını kapatmış gibiydi. İzin alınmadan bilgi yok. Ama kimden? Ve neden?

Dışarı çıkıp koridoru hızla geçti. Melanie Curtis'in ofisinden geçip Kielburger'ın odasına daldı. "Neler dönüyor, General? Şu hükümet doktorları hakkında bilgi toplamaya çalıştım ama herkes 'çok gizli' diyerek konuşmayı reddediyor."

Kielburger masasının arkasındaki sandalyede arkasına yaslandı. Kaim parmaklarıyla göğsünü ovuşturdu. "İş bizden çıktı artık Smith. Tüm soruşturma yani. Artık çok gizli sınıfındayız. Araştırmamızı yapacağız ve Sağlık Bakanlığı'na, askeri haber almaya, NSC'ye rapor vereceğiz. Periyodik olarak.

Artık dedektiflik yok."

"Bu araştırmada dedektif biziz."

"Bunu Pentagon'a söyle."

Bir anda Smith'in zihinde bir şimşek çaktı ve umutsuzluğa düştüğü o dört saat aydınlanıverdi. Bu hükümet tarafından yürütülen basit bir kırmızı bant uygulaması olamazdı. Bundan daha fazla bir şeydi, işin içine çok fazla devlet dairesi girmişti. Ayrıca mantıksızdı da. Neler olup bittiğini bilenlerin elinden soruşturma alınmazdı. Hele bilimsel bir araştırma... Eğer başka hükümet doktorları varsa, bunu ondan ya da USAMRIID'den saklamanın bir gereği yoktu.

Ama tabii o adamlar aslında hükümet doktoru değilse...

"Dinleyin, General. Bence-"

General nefret dolu bir sesle genç adamın sözünü kesti. "Kulağınız duymuyor mu Yarbay? Artık emirleri algılayamıyor musunuz? Biz sahneden çekiliyoruz.

Dr. Russell'ın ölümünü artık profesyoneller araştıracak. Size laboratuvarınıza geri dönmenizi ve bütün dikkatinizi virüs üzerinde yoğunlaştırmanızı tavsiye ediyorum."

Smith derin bir nefes aldı. Şimdi sadece öfkeli değildi, korkmuştu da. "Burada ters giden bir şeyler var. Ya çok güçlü biri orduyu kendi amaçları doğrultusunda kullanıyor ya da bunu yapan ordunun ta kendisi. Soruşturmayı durdurmak istiyorlar. Virüsü koruyorlar ve bir dolu insanın ölümüne yol açacaklar."

"Deli misin? Sen de bir ordu mensubusun. Ve bunlar kesin emirler!"

Smith öfkeyle dolup taşıyordu. Tüm gün boyunca kederiyle başa çıkmaya çalışmıştı. Sophia'yı zihninden uzaklaştırmaya çalışıyordu ama yüzü bir türlü gözünün önünden gitmiyordu. Bazen gözü ona ait eşyalara ilişiyor -en sevdiği kalemi, ofisinin duvarlarındaki fotoğraflar, masasının üzerinde

duran küçük parfüm şişesi- ve kafası o anda dağılıveriyordu. Diz çöküp Sophia'yı elinden alan karanlık güçlere karşı ulumak, sonra da onları öldürmek istiyordu.

Homurdanarak, "İstifa ediyorum. Kâğıtlar bu öğleden sonra elinizde olur,"

dedi.

Şimdi de Kielburger kendini kaybetmişti. "Lanet olası bir krizin ortasında istifa edemezsin. Seni divanıharbe vereceğim!"

"Tamam o zaman. Bir ay izin hakkım var. Onu kullanıyorum."

"İzin yok! Yarın laboratuvarında ol, yoksa kaçak sayılırsın!"

Kielburger'm masası üzerinden iki adam birbirlerinin yüzüne baktılar. Sonra Smith oturdu. "Onu öldürdüler, Kielburger. Sophia'yı öldürdüler."

Kielburger kuşkuyla, "Öldürdüler mi?" dedi. "Bu çok saçma. Otopsi raporu gayet açıktı. Virüsle enfekte olduğu için öldü."

"Evet, onu virüs öldürdü ama Sophia o virüsü kazara kapmadı. Belki de kızarıklık birkaç saat boyunca belirmediği için önce gözden kaçırmıştık, ama ikinci kez baktığımızda ayak bileğindeki iğne izini fark edebildik. Virüsü enjekte etmişler."

"Ayak bileğinde bir iğne izi mi?" Kielburger'ın yüzü endişeyle gerilmişti. "Şey...

kullanmadığından emin misin?"

Smith'in gözleri koyu birer akik taşına dönmüştü. "Ona virüsü bulaştırma dışında, o iğne izini açıklayacak hiçbir sebep yoktu."

"Tanrı aşkına, Smith! Neden? Bunların hiçbir mantığı yok."

"Defterinden koparılmış olan sayfayı da hatırlarsanız her şey daha mantıklı görünecektir. Bilinmesini istemedikleri bir şeyi biliyor ya da şüpheleniyordu.

Bu yüzden sayfayı kopardılar, telefon defterini çaldılar ve onu öldürdüler."

"Kim bunlar?"

"Bilmiyorum ama öğreneceğim."

"Smith, kederlisin, anlıyorum. Ama tüm dünyayı kasıp kavurabilecek bir virüs ortalıkta dolaşıyor. Bir salgın olabilir!"

"Bundan emin değilim. Birbirinden apayrı yerlerde ölen üç kurban var ve onlardan başka etkilenen kimse yokmuş gibi görünüyor. Bir bölgede sadece bir insanın etkilendiği bir virüs salgını gördünüz mü hiç?"

Kielburger soru üzerine biraz düşündü. "Hayır, böyle bir şey gördüğümü söyleyemem ama..."

"Kimse de görmemiştir," dedi Smith sertçe. "Hâlâ yeni virüslerle karşılaşıyoruz.

Ama eğer virüs göründüğü kadar ölümcülse niçin bu bölgelerde başkalarına da bulaşmadı? Tüm bunlar virüsün fazla bulaşıcı olmadığını gösteriyor.

Kurbanların aileleri de yakınları da virüsü kapmadılar. Hastanelerde de kimse kapmadı. Hatta yüzü gözü kan içinde kalan patoloğa bile bulaşmadı. Virüsü başkasından alan tek insan, Atlanta'daki, birkaç yıl önce babasının kanı verilmiş olan Pickett adındaki kız. Bu iki şeye işaret ediyor: Bir, virüs HIV gibi, kurbanın bedeninde yıllarca uyuyor ve birden atağa geçiyor. İki, enfekte olabilmek için doğrudan kana enjekte edilmesi gerekiyor.

İki halde de bir salgın ihtimali uzak görünüyor."

Kielburger kaşlarını çatarak, "Keşke haklı olsaydın," dedi. "Ama bu sefer tam anlamıyla hatalısın. Daha şimdiden başka vakalarda var. İnsanlar hasta ve ölüyorlar. Bu çılgın virüs fazla bulaşıcı olmayabilir ama hâlâ yayılmaya devam ediyor."

"Peki, Güney Kaliforniya'da, Atlanta'da ve Boston'daki durum nasıl?"

"Virüsün görüldüğü yerler bu bölgelerin hiç biri değil. Dünyanın başka yerlerinde, Avrupa, Güney Amerika, Asya'da ortaya çıkıyor."

Smith başını salladı. "Öyleyse yine de ortada büyük bir terslik var." Duraksadı.

"Sophia'yı öldürdüler. Bu ne anlama geliyor biliyor musunuz?"

"Şey, ben..."

Smith ayağa kalktı ve masanın üzerinden Kielburger'a doğru eğildi. "Bu virüsün bir sahibi var ve kimsenin kaynağını bulamadığı ve hiçbir başka bulguyla karşılaştıramadığı bu bilinmeyen virüsü, deney tüplerinin içinde saklıyor. Ama kendisi bu virüsü tanımlayabiliyor ve nereden geldiğini biliyor, çünkü onu bulan kendisi."

Generalin yüzü morardı. "Bulan mı? Ama.."

Smith yumruğunu masaya vurdu. "Virüsü diğer insanlara özellikle bulaştıran insanlardan bahsediyoruz! Sophia'ya da! Onu bir silah gibi kullanmak istiyorlar!"

Kielburger Smith'e bakarak, "Ulu Tanrım!" dedi. "Ama neden?"

"Neden ve kim, bulmamız gereken cevaplar bunlar!"

Kielburger'ın iri yarı gövdesi yaşadığı şok yüzünden titriyordu. Birden ayağa kalktı. Kırmızı yüzü görülmemiş bir biçimde bembeyazdı. "Pentagon'u arayacağım. Git ve tüm bu söylediklerini ve bundan sonra ne yapmak istediğini yazılı hale getir."

"Washington'a gitmeliyim."

"Pekâlâ. Neye ihtiyacın varsa al. Senin için gereken resmî emirleri hazırlayacağım."

"Evet efendim." Smith rahatlamıştı, nihayet generalin kalın kafasına girebildiğini düşünüyordu. Belki de general düşündüğü kadar katı ve aptal değildi. Bir an, bu sinir bozucu adama karşı, içinde bir sempati hissetti.

Hızla odadan dışarı çıkarken Kielburger'ın telefonunu kaldırdığını duydu.

"Bana Sağlık Bakanı'nı ve Pentagon'u bağlayın. Evet ikisini de. Hayır hangisinin önce olduğu umurumda değil!"

O

Dördüncü Düzey Uzmanı Adele Schvveik kabininde, telefonun üzerindeki düğmeyi çevirdi ve dikkatle Başçavuş Daugherty'nin odadan çıkışını beklemeye başladı. Sonra telefonu kulağına yapıştırdı, "Sağlık Bakanı Oxnard'ın ofisi.

Hayır, General Kielburger, Bakan Bey ofisinde değil. Gelir gelmez sizi aramasını sağlayacağım."

Schweik etrafına bir göz attı. Neyse ki, Sandra Quinn kabininde meşguldü; Başçavuş da ofısindeydi. Kielburger'ın ofisinden tekrar dışarısı aranıyordu.

Schweik farklı bir sesle cevap verdi, "Pentagon, Lütfen bekleyin."

Çabucak üst çekmecesindeki listeden bir telefonu aradı. "General Caspar, lütfen? Evet, General Kielburger acil olarak USAM-RIID'den arıyor." Onu beklemeye aldı, kendi hattına döndü, tekrar numarayı çevirdi. Alçak sesle ama hızlı konuştu, tekrar telefonu kapadı ve işine geri döndü.

Saat 17:50 Thurmont, Maryiand

Smith, Catoctin Dağı yamacının altındaki boş evinde bavulunu toplamayı bitirmişti. Kendini biraz hasta gibi hissediyordu ve bunun pek de şaşılacak bir şey olmadığını düşünüyordu. Mutfaktaki şişe suyundan yataklarındaki parfüm kokusuna kadar evin her yerinde Sophia vardı. Her şey yüreğini acıtıyordu. Evin boşluğu, içinde yankılar yaratıyordu. Bu ev artık bir mezardı, kendi umutları, Sophia'nın kahkahaları ve hayalleriyle dolu bir mezar.

Smith ne bu evde ne de Sophia'nın dairesinde yaşamak istiyordu. Yeryüzünde bulunmak isteyebileceği hiçbir yer düşüne-miyordu. Sonunda bunu düşünmek zorunda kalacağını biliyordu ama şimdi sırası değildi. Daha

değildi... Önce Sophia'nın katillerini bulmalı, onları yerle bir etmeliydi. Onları çığlık çığlığa haykıran kan, kemik ve doku yığınlarına dönüştürmeliydi.

Smith, Kielburger'dan ayrıldıktan sonra odasında raporlarını, notlarını yazmış

ve onları yazıcıdan çıkardıktan sonra peşinde kimse olmadığından emin olmak için dolambaçlı bir yol takip ederek evine gitmişti. Sophia ile aylarca mutluluk içinde paylaştıkları eve vardığında onu takip eden kimse yoktu. Her türlü mevsim şartlarına uyacak şekilde bavullarını hazırlayıp Beretta'sını doldurdu; pasaportunu, adres defterini ve cep telefonunu yanına aldı; üniformasını giydi ve Kielburger'ın Pentagon'la konuşmasının sonuçlarını haber vermek üzere kendisini aramasını beklemeye başladı.

Ama Kielburger aramadı.

Akşam altıda arabasını Fort Detrick'e doğru sürerken hava kararmaya başlamıştı. Melanie Curtis sekreter masasında değildi, generalin masasını kontrol ettiğinde onun da yerinde olmadığını gördü. Ama her iki ofis de toparlanıp akşam düzenine geçmemiş gibiydi. Çok tuhaf bir durumdu. Saatine baktı: I8:27'ydi. Kahve molasına çıkmış olmalıydılar. Ama aynı saatte mi?

İkisi de kahve odasında yoktu.

Kielburger'ın odası hâlâ bomboştu.

Smith'in düşünebildiği tek olasılık Pentagon'un yüz yüze görüşmek için Kielburger'ı hemen yanına çağırmış olması ve onun Melanie'yi de yanında götürmüş olmasıydı.

Ama böyle bir durumda Kielburger arayıp ona da haber vermez miydi?

Hayır. Eğer Pentagon haber vermesini istemezse vermezdi.

Smith kimseye bir şey söylemeden tedirginlik içinde, Triump-h'unun yanına indi. Pentagon izin versin ya da vermesin Was-hington'a gidecekti.

Thurmont'taki evde bir gece daha geçirmeye katlanamayacaktı. Anahtarı çevirdi arabasını kapıdan dışarı doğru sürdü. Dışarıda onu gözetleyen kimse gözüne çarpmadı ama yine de 1-270 yoluna girip başkente gitmeden önce bir saat kadar daireler çizerek caddelerde dolaştı. Zihni Sophia'yla beraber oldukları geçmişte geziniyordu. O güzel günleri hatırlayarak tesel-— li bulmaya başlamıştı. Tanrı biliyor ya bu elinde kalan son güzel şeydi.

Üç gün boyunca sadece bir gece iyi bir uyku uyuyabilmişti ve takip edilmek istemiyordu. Bu yüzden Gaithersburg'da aniden durdu ve çıkıştan başkasının geçip geçmeyeceğini kontrol etti. Kimse geçmedi. Tatmin olarak arabayı Holiday Inn'e sürdü ve sahte isimle ödemeyi yaptı. Motel'in barında iki bira içti, yemek salonunda akşam yemeği yedi ve odasına dönüp Kielburger'ın ofisini ve evini aramadan önce bir saat kadar CNN'i seyretti. Telefonlara hâlâ cevap verilmiyordu.

Birden oturduğu yerde dehşet içinde dikildi. Ulusal haberlerin üçüncü konusuydu: "Beyaz Saray, Fort Detrick, Maryland'deki USAMRIID 'in Tıbbi Kumandanı Tuğgeneral Calvin Kielburger 'ın trajik ölümünü açıkladı. General ve sekreteri evlerinde ölü bulundular. Görünüşe göre ölümlerin sebebi Fort Detrick 'teki başka bir araştırmacı ile ABD 'de dört kişinin ölümüne yol açan virüs. Beyaz Saray trajik ölümlerin kontrol altında olduğunun ve şu anda halk sağlığını tehdit eden bir durum olmadığının altını çizdi. "

Şoka girmiş olan Smith'in zihni hızla bildiği şeylerle boğuşmaya başladı. Ne Kielburger ne de sekreteri Sıcak Bölge'de virüsle çalışma yapmıştı. Virüsü kapmaları imkânsızdı. Bu ne bir kazaydı ne de virüsün doğal yayılmasının sonucuydu. Bu cinayetti!

İki cinayet daha! General'in Pentagon ve Sağlık Bakanı ile görüşmesini ve Melanie Curtıs'ın generalin niyetini birine söylemesini engellemek istemişlerdi.

Bu arada virüs üzerinde çalışan herkesin uymak zorunda olduğu gizliliğe ne olmuştu? Artık tüm ülke biliyordu. Bir yerlerde birileri planın tam tersi yönde hareket etmişti. Ama niçin?

"... Fort Detrick'teki trajik ölümlere ilişkin olarak, ordu tüm yerel polisten Detrick 'ten izinsiz olarak ayrıldığı tespit edilen kaçak Yarbay Jonathan Smith 'i bulmalarını istemektedir. "

Smith, motel televizyonunun karşısında donakaldı. Bir an kendini, dört bir yanındaki duvarlar üzerine geliyormuş gibi hissetti. Başını salladı; şunu iyice anlamalıydı. Sophia'yı, General'i ve Melanie'yi öldüren bu adamlar inanılmaz güçlü insanlardı. Dışarıda onu arıyorlardı. Üstelik bu sefer polis de peşindeydi.

Tek başına kalmıştı.

ON DÖRT

17 Ekim, Cuma

Saat 09:30

Beyaz Saray, Washington, D.C.

Başkan Samuel Adams Castilla üç yıldır görevdeydi ve daha şimdiden ikinci dönem için kampanya hazırlıklarına başlamıştı. Başkentte gri ve serin bir sabahtı. Başkan bu acil toplantıya katılmak için gitmekten vazgeçmek zorunda kaldığı, Mayflower otelindeki bağış kampanyasının iyi geçmesini umut ediyordu.

Oval Ofıs'te yazı masası olarak kullandığı ağır çam masadan kalkıp endişeli ve tedirgin bir ruh haliyle, önünde herkesin toplanmış olduğu şöminenin yanındaki deri sandalyeye yürüdü. Her Başkan için söz konusu olduğu üzere, Oval Ofis, Başkan Castil-la'nın zevkini yansıtıyordu. Kozmopolit, doğulu bir dekoratör ona uymazdı. Santa Fe'de valiyken kullandığı çiftlik mobilyalarını buraya getirtmişti. Albuquerque'den bir sanatçı, yerdeki üzerine mavi başkanlık mührü işlenmiş sarı halıya uygun, kırmızı ve sarı renkli Navajo işi perdeler, vazolar, sepetler ve başlıklarla Oval Ofis'in tarihinde şimdiye kadar görülmemiş bir yerli havası yaratmıştı.

Başkan, "Pekâlâ," dedi, "CNN bu virüs yüzünden üç insanımızın öldüğünü söylüyor. Bana durumun ne kadar kötü olduğunu ve neyle karşı karşıya kaldığımızı anlatın."

Kahve masasının etrafında oturan kadınlarla erkekler sıkıntılı ama temkinli bir iyimserlik içindeydiler. Sosyal Hizmetler Baka-nı'nın yanındaki Sağlık Bakanı Jesse Oxnard ilk cevap veren kişi oldu. "Geçen hafta teşhis edilen bilinmeyen virüsten ölenlerin sayısı on beşi buldu. Tabii bu rakamlar Amerika için geçerli.

Biraz önce altı vaka daha olduğu haberini aldık, kurtulacaklarmış gibi görünüyor. En azından bu biraz umut verici."

Genelkurmay başkanı Charles Ouray, "WHO'dan gelen raporlar yeryüzünde on ya da on iki bin insanın bu hastalığa yakalandığını ve bunlardan birkaç bininin öldüğünü belirtiyor."

"Ben derim ki, bizim açımızdan acil önlem gerektirecek hiçbir şey yok." Bunu söyleyen, Bierstadt Rocky Dağları'nı gösteren büyük bir tablonun altında, şömineye yaslanmış duran, Ortak Sorumluluk Birimi'nin Başkanı, Amiral Stevens Brose'du.

Sosyal Hizmetler Bakanı Nancy Petrelli, "Ama bir virüs bir orman yangını kadar kolaylıkla yayılabilir," dedi. "Nasıl olup da CDC ya da Fort Detrick'ten tedbir önerileri beklediğimizi anlamıyorum. Özel sektörle bağlantı kurup doktorlar ve eczacılarla ilintili tüm kuruluşlardan tavsiye ve yardım istemeliyiz." Başkana sertçe baktı. "Durum daha da kötüleşecektir, efendim.

Bunu kesinlikle söyleyebilirim."

Diğerleri itiraz etmeye başlayınca, Başkan onları susturdu. "Şimdiye kadar bu virüsle ilgili ne gibi detaylar öğrenebildik?"

Oxnard yüzünü buruşturdu. "Detrick ve CDC'nin söyleyebildiği kadarıyla şimdiye kadar görülmemiş bir tür. Nasıl bulaştığını henüz bilemiyoruz. Fort Detrick'te virüsle çalışan üç insan öldüğüne göre çok ölümcül."

"Altıda üç benim için yeterince ölümcül," dedi Başkan sertçe. "Fort Detrick'teki üç bilim adamımızı kaybettiğimizi söylediniz? Kimler?"

"Bir tanesi Tıbbi Kumandan, Tuğgeneral Calvin Kielburger."

"Ulu Tanrım!" Başkan üzüntüyle başını salladı. "Onu hatırlıyorum. Göreve geldikten kısa bir süre sonra görüşmüştük. Çok trajik."

Amiral Brose da ona katıldı: "Artık her şey açığa çıktı. İlk dört ölümden sonra olayı çok gizli olarak sınıflandırmıştım çünkü General Caspar pek çok amatörün tehlikeli olabilecek şekilde ortalığı karıştırdığını söylemişti. Halk arasında bir panik çıkmasından endişe ettim." Bir süre kararının haklı olduğunun doğrulanması için duraksadı. Başkan da dahil olmak üzere, herkes başını sallayarak onu onayladı. General rahat bir nefes aldı. "Ama General Kielburger ile sekreteri evlerinde ölü olarak bulunduklarında polis arandı.

Hastanedekiler her ikisinde de USAMRIID' — deki ilk bilim adamını öldüren virüsü teşhis ettiler. Böylece haberciler durumu öğrendi. Ancak medya bu konuda gereken bilgiyi Pentagon'dan alabileceğini biliyor."

Nancy Petreli, "İyi bir adım gibi görünüyor," diyerek onayladı. "Ayrıca Detrick'ten kaçan bir bilim adamı da var. Bu benim ilgimi çekiyor."

"Kaçak mı? Nedenini biliyor musunuz?"

"Hayır, efendim," Jesse Oxnard itiraf etti. "Ama şüpheli bir durum var."

Ortak Sorumluluk Birimi'nin Başkanı, "Bu adam Kielburger ile sekreteri öldükten hemen sonra ortadan yok oldu," diye açıkladı. "Ordunun, FBI'ın ve yerel polisin dikkati çekildi. Onu bulacaklardır. Şu anda sadece sorgulama için arandığını söylüyoruz."

Başkan başını sallayarak onayladı. "Bu mantıklı görünüyor. Ve ben de Nancy'e katılıyorum. Bakalım özel sektör ne gibi önerilerde bulunacak. Bu arada herkes olan biteni bana haber verecek. Hakkında hiçbir şey bilinmeyen bu ölümcül bir virüs beni çok korkuttu. Hepimizi korkutmalı."

ON BEŞ

148

Saat 09:22

Washington, D.C.

Çeşitli etnik grupların yaşadığı Adams-Morgan semtinin çevresi, şehre tepeden bakan çatı restoranlarıyla doluydu. Ana caddeleri -Columbia Yolu ve On Sekizinci Cadde- bulvar kafeleri, barlar, kulüpler, yeni ve ikinci el kitapçı dükkânları, müzik dükkânları, egzantrik kullanılmış elbiseler satan mağazalar ve rağbet gören butiklerin oluşturduğu hareketli bir potpuri sunuyordu.

Ülkelerinin egzotik elbiseleriyle Guatemala, El Salvador, Kolombiya, Ekvador, Jamaika, Haiti, Kongo, Kamboçya, Laos ve Vietnam'dan yeni gelenler zaten renkli olan çevreyi daha da renklendiriyordu.

FBI özel ajanı Lon Forbes, On Sekizinci Cadde'nin hemen yanındaki bir kafenin arka masalardan birinde, Yarbay Jonathan Smith'in gelmesini bekliyordu. Kahve kupaları o kadar eskiydi ki, yerlilerin kırlarda dolaştığı zamanlardan kalmaymış gibi görünüyordu. Forbes, Bill GrifFın'in arkadaşı olduğunu iddia etmesi dışında, Smith hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bu Forbes'un uyanık davranmasına yol açmış, ama aynı zamanda ilgisini de çekmişti.

Araştırma yapacak zaman olmadığından, tek öğrenebildiği şey, Smith'in Fort Detrick'e araştırmacı bilim adamı olarak atandığı idi. Biraz da bu nedenle böyle bir kafede buluşmalarını önermişti. Erken gelmiş ve bir süre, kahvaltı saatini kaçırmış olanların önünden gelip geçmesini seyretmişti.

Derken Smith geldi.

Smith'in üzerinde yeşil üniforması vardı. Dışarıya bir göz attı, kapıda durup içeriyi gözden geçirdi ve sonunda içeri girdi. FBI ajanı, giren adamın etkileyici fiziğini ve bastırılmış gücünü fark etti. En azından ilk bakışta,

Smith'in hareketleri ya da görüntüsü, moleküler biyolojiyle uğraşan, yumurta kafalı bir araştırmacıya, bir bilim adamına benzemiyordu.

Smith kahvesini yudumladı, havanın mevsimsiz ılıklığından söz etti, Forbes'a pasta isteyip istemediğini sordu -Forbes iste- — medi- ve küçücük masanın altında ayaklarını yere vurup durdu. Forbes onu seyretti ve dinledi. Smith'in yüksek alınlı güçlü yüzü, Kızılderililere benziyordu. Saçları düzgünce arkaya doğru taranmıştı, deniz mavisi gözleri, asıl rengiyle ilgisi olmayan bir karanlıkla doluydu. Forbes, ondaki patlamak üzere olan şiddetin varlığını sezdi. Subay sadece uçurumun kenarına doğru gitmekle kalmıyor, aynı zamanda yanında birilerini de götürmek istiyordu.

Smith sonunda ağzından baklayı çıkardı, "Bill'le irtibata geçmem gerekiyor,"

dedi.

"Neden?"

Smith bir süre cevap verip vermemek üzerine düşündü. Sonunda şansını denemeye ve bildiklerinden birkaçını söylemeye karar verdi. Ne de olsa, adam buraya ona yardımcı olmak için gelmişti. "Birkaç gün önce Bili benimle temasa geçti, Rock Cre-ek Parkı'nda gizli bir buluşma ayarladı ve beni tehlikede olabileceğim konusunda uyardı. Şu anda tehlikedeyim ve bunu önceden nasıl bildiğini ve bu konuda daha başka neler söyleyebileceğini öğrenmem gerekiyor."

"Bu yeterince açık. Tehlikenin ne olduğunu söylemenizde bir sakınca var mı?"

"Birisi beni öldürmek istiyor."

"Ama kim olduğunu bilmiyorsunuz?"

"Hayır, bilmiyorum."

Forbes etraflarındaki boş masalara baktı. "Tehlike çevresi olarak adlandırdığımız durumlara girmek istemiyor musunuz?"

"Şimdilik, hayır. Sadece Bill'i bulmam gerek."

"FBI büyük bir örgüt. Niçin ben?"

"Bill'in örgütteki tek arkadaşının siz olduğunuzu hatırlıyorum. En azından güvenebileceği tek insandınız. Her şey kötü gittiğinde onun yanında olurdunuz."

Forbes bunun doğru olduğunu biliyordu ve bu da Smith'e güvenebileceğini gösteren yeni bir işaretti.

"Tamam. Şimdi bana Bili ile kendinizden söz edin."

Smith beraber geçen çocukluklarını, lise yıllarını, üniversite yıllarını anlattı.

Forbes da bunları Bill'in kendisine anlattıkları ve Bili aniden ortadan yok olunca dosyasında yaptığı araştırmalardan kendi öğrendikleriyle karşılaştırdı.

Forbes kahvesinden içti. İnsanın uykusunu getiren bu yerde, bardağına iki eliyle sarılıp öne doğru eğilerek düşündü. Sesi kısık ve ciddiydi. "Bili benim hayatımı kurtardı. Hem de bir kere değil, iki kere. Partner, arkadaş ve bunlardan daha fazlasıydık. Çok, çok daha fazlası." Bakışlarını Smith'e doğru kaldırdı. "Tamam mı?"

Forbes kendisine bakarken Smith onun ne düşündüğünü anlamaya çalıştı.

Arkasından soru işareti gelen bu tek kelime dünya kadar anlamla yüklüydü. Bu Forbes ile Bili arasında örgütün bilmediği şeyler olduğu anlamına mı geliyordu? Birlikte kurallara karşı mı gelmişlerdi? Birbirlerinin sırtını mı kollamışlardı? Kanunları kendilerine göre değiştirmişler miydi? Bir şeyler yaptık, Tamam mı? Gerisini sorma. Detaya girme. Sadece konu Griffın olduğunda yardım konusunda bana güvenebilirsin. Peki, sen de güvenilir misin?

Smith şansını denedi, "Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Onunla temas kurabilir misiniz?"

"Belki." Forbes içmek istediğinden değil ama zaman doldurmak için kahvesinden içti. "Artık örgütle çalışmıyor. Sanırım bunu bilmiyordunuz."

"Biliyorum. Karşılaştığımızda bana söyledi. Bilmediğim şey ona inanmam gerekip gerekmediği. Gizli olarak çalışıyor olabilir."

"Gizli olarak çalışmıyor." Forbes duraksadı. Sonra devam etti. "Örgüte, serbest hareket edebildiği ordu haber almadan geldi. Örgütün her konuda kuralları vardır. Sonuç ne kadar iyi olursa olsun attığın her adımın hesabı sorulur. Her şey yazılı hale getirilmek zorundadır. Bili aşırı bireysel hareket eden bir insandı. İnisiyatif kullanmak yukarıdakilerin pek sevdiği şeylerden değildir.

Çalışanların aldıkları her nefes için rapor vermesini isterler. Bill'le araları hiçbir zaman iyi olmadı."

Smith gülümsedi. "Hayır, zaten olamazdı da."

"İtaatsizlikten başını belaya soktu. Bili kesinlikle takım oyuncusu değildi.

Kırtasiyenin çoğunu üzerime aldım. Ama Bili daha da ileriye gitti. Kurallara karşı geldi ve hareketlerine ve harcamalarına dikkat etmedi. Fonları uygunsuz olarak kullanmakla suçlandı. Bill'in hayatını zorlaştırdılar. Sonunda her şeyden nefret etti."

"İstifa mı etti?"

Forbes mendil çıkarmak için ceketine uzandı. Smith, adamın omuz askılığındaki 10 mm'lik Brovvning'i gördü. Örgüt hâlâ adamlarının büyük silahlar taşıması gerektiğine inanıyordu. Forbes yüzünü sildi. Endişesi açıkça belli oluyordu. Ama kendisi için değil. Bili GrifFın için.

"Tam olarak değil Bir vergi sahtekârlığı işinde çok parası olan, güçlü birisiyle tanıştı. Toplantılara gelmemeye ve iş saatleri dışında Hoover binasına uğramamaya başladı. Başka bir yerde görevlendirildiğinde bazen günlerce görünmüyordu. Sonra bir işi yüzüne gözüne bulaştırdı. Ayrıca çok

büyük bir zenginlik içinde yaşadığına dair işaretler vardı. Müdür, Bill'in vergi sahtekârını koruduğuna dair delilller buldu. Eğer örgüt için çalışıyorsan örgütü temsil ediyorsun demektir. Onu kovdular. Başkası için çalışmaya başladı. Bence koruduğu adam hesabına çalışmaya başladı." Başını üzüntüyle salladı. "Bir yıldan uzun bir süredir onu görmedim."

Smith pencereden dışarıyı kontrol etmeye çalıştı, ama cama yapıştırılmış çok fazla reklam vardı. "Neden sinirlendiğini hatta nefret etmeye başladığını anlayabiliyorum. Ama böyle biri için çalışmak? Bu pek de Bill'in yapacağı türden bir iş değil."

"Buna ister nefret, ister hayal kırıklığı, ister ihanete uğramış prensipler deyin."

Forbes omuz silkti. "Ona sorarsanız örgütte kimsenin adaleti taktığı yoktu.

Önemli olan tek şey kurallara uymaktı -ve yasalara. Ayrıca sanırım para ve güç de istiyordu. Kimse inandığı şeye inancını kaybetmiş biri kadar kolay taraf değiştiremez."

"Ve bunun sizin için bir önemi yok mu?"

"Yaptığını doğru bulmuyorum. Kesinlikle doğru değil, ama bu Bill'in istediği şeyse ben de kurcalamam. Ne olursa olsun o benim dostumdur."

Smith zihninde her şeyi gözden geçirdi. Onun pozisyonu da Bill'in durumuna benziyordu. Onun durumunda ihanet eden örgüt değil, ordu olmuştu. Ve şu anda serserilik yapmaktan o kadar uzaktı ki! Pentagon'un gözünde şimdiden bir serseriydi. Kesinlikle. Kaçak durumundaydı. Bill'i yargılamak ona mı düşmüştü? Bu FBI ajanı, Bill'in kendisinden daha iyi bir dostu muydu?

Ahlaki yargılar ve davranışlar her zaman kalın çizgilerle çizilmiş gibi belirgin olmuyordu.

"Nerede olduğunu bilmiyorsunuz değil mi? Ya da çalıştığı adamın adını?"

"Nerede olduğunu ya da hâlâ aynı adam hesabına çalışıp çalışmadığını bilmiyorum. Sadece bir öğle yemeğiydi ve ben adamın kim olduğunu hiç öğrenemedim."

"Ama Bill'le bağlantı kurabilirsiniz?"

Forbes yavaşça gözlerini kırpıştırdı. "Diyelim ki kurabilirim. Ne söylememi isterdiniz?"

Smith bunu çoktan düşünmüştü. "Uyarısını aldığımı, hayatta kaldığımı ama Sophia'yı öldürdüklerini. Virüse sahip olduklarını bildiğimi, ama ne planladıklarını bilmediğimi ve onunla konuşmak istediğimi."

Forbes, iri yarı asker bilim adamını inceledi. Birkaç gün önce FBI, Dr. Russell'ın ölümü de dahil olmak üzere, bilinmeyen virüsle ilgili endişe verici durum konusunda brifing vermişti. Bu sabah da Smith'i firari ve soruşturmanın bütünlüğüne bir tehdit olarak nitelendiren ordu emri gelmişti. Örgüte Smith'i aramaları ve eğer bulurlarsa tutuklu olarak Fort Detrick'e getirmeleri emrediliyordu.

Ama bir ömür boyu insanları değerlendirmeyi öğrenmekle geçirmek, hatta bazen bunu hayatına mal olabilecek birkaç saniye içinde yapmak durumunda kalmak, Forbes'un kendine olan güvenini pekiştirmiş ve sezgilerine güvenmesini sağlamıştı. Smith düşman değildi. Eğer soruşturmanın bütünlüğünü bozacak bir şey varsa, bu, araştırmacıları devre dışı bırakan paranoyak emirdi. Pentagon artık bakteriyolojik silahlardan ya da askerlerin Çöl Fırtınası Harekâtı sayesinde buna maruz kalmış olabileceği gibi şeylerden söz eden haberler istemiyordu. Her zamanki gibi kabahatlerini örtbas etmekteydiler.

"Eğer onunla bağlantı kurabilirsem, mesajınızı iletirim, Yarbay." Forbes ayağa kalktı. "Size bir tavsiyede bulunayım: Kiminle konuştuğunuza dikkat edin ve her ne yapmak istiyorsanız sırtınızı kollayın. Sizin için -firari ve kaçak olarakçıkarılmış

bir tutuklama emri var. Benimle bir daha bağlantı kurmaya da çalışmayın."

Bunları dinlerken Smith'in göğsü kasıldı. Şaşırmamıştı ama onun ağzından teyit edilmesi yine de darbe olmuştu. Kendisini ihanete uğramış ve hakları çiğnenmiş gibi hissediyordu, ama Londra'dan döndüğünden beri böyle hissediyordu zaten. Önce Sophia'yı kaybetmişti,

Şimdi ise mesleğini ve kariyerini kaybediyordu. Boğazına bir cam parçası takılmış gibi oldu.

FBI ajanı kapıya doğru yürürken Smith egzotik kahveleri ve çayları üzerine eğilmiş olan müşterilere göz attı. Forbes dışarı çıkıp, alışık gözlerle kalabalık caddeyi gözden geçirirken tam zamanında başını kaldırıp ona baktı. Sonra, Forbes kahvesinden çıkan dumanlar gibi birden ortadan kayboluverdi. Smith masanın üzerine para koydu ve arka kapıdan dışarıya süzüldü. Dışarıda şüpheli bir şeyler ya da içinde insanlar olan koyu renk Sedan arabalar görmedi. Nabzı temkinli bir hızla atarken, çevik adımlarla epeyce uzaktaki Woodley Metro İstasyonu'na doğru yürümeye başladı.

ON ALTI

Saat 10:03

Washington, D.C.

Smith, Dupont Circle'da metrodan indi. Güneş ışınları havayı ılıtıyor ve parkın çevresindeki yoğun trafiğin üstünde parlıyordu. Ara sıra arkasına bakarak devlet memurları ve diğer iş yerlerinden kahve molasına erken çıkmış

insanların arasına karıştı. Kafe-ler, kokteyl barları, kitapçılar ve butiklerin olduğu caddelerde yürürken, bakışları her an hareket halindeydi. Buradaki dükkânlar Adams-Morgan'dakilerden daha kaliteli görünüyordu ve ekim ayı olmasına rağmen alışveriş yapmak için cüzdanına davranan turistler vardı.

Smith etrafındaki yüzleri incelerken bazen acı yüklü bir déjà vu duygusu kaplıyordu içini. Sanki Sophia'yı görmüş gibi oluyordu.

Ölmemişti.

Hayatta ve canlıydı. Sadece birkaç adım ötesindeydi.

Sophia gibi kalçasını sallayarak seksi yürüyen bir esmer gördü. Kendini içine gömüldüğü geçmişten kurtarmaya çalıştı. Yanından geçen bir başka kadın, saçlarını Sophia'nın çalışırken yaptığı gibi at kuyruğu yapmıştı. Bir diğeri önünden geçerken havada

Sophia'nınkine çok benzeyen bir parfüm kokusu bıraktı. Smith kendine sertçe, bunu atlatmak zorunda olduğunu söyledi.

Yapacak işleri vardı. Sophia'nın trajik ölümüne bir anlam kazandırabilecek türden hayati işler...

Derin bir nefes aldı. Çevresine bakarak takip edilip edilmediğini kontrol etti.

Massachusetts Bulvarı'ndan kuzeye Sheridan Meydanı ve Embassy Row'a doğru yürüdü. Sheridan yolunu yarıladığında bir kez daha etrafını gözden geçirerek takip edilip edilmediğine baktı. Çabucak yeni açılmış olan Phillips Collection'ın ana kapısından içeri girdi. Çarpıcı Renoir ve Cesanne'ların olduğu boş odaları hızla geçti ve yandaki acil çıkışlardan birinden — dışarı çıktı.

Durdu, arkasını binaya yasladı ve etraftaki yayalarla arabalara bir göz attı.

Sonunda tatmin olmuştu. Kimse onu izlemiyordu. Eğer bir takipçisi varsa bile onu çoktan atlatmış olmalıydı. Tekrar hızla Massachusetts Bulvarı'na, ara sokaklardan birine park edilmiş olan arabasının yanma yürüdü.

Geçen akşam haberleri dinledikten, generalle sekreterinin öldüğünü ve kendisinin arandığını duyduktan sonra, bu yanıltıcı manevraları daha fazla yapmaya başlamıştı. Gaithersburg'de şafaktan evvel tüm savaş cerrahları için çalan dahili alarmla uyanmıştı. Tüm gece Sophia'yı düşlediği için soğuk ve hüzünlü bir ter tabakası kaplamıştı vücudunu. Kendini iyi bir kahvaltı yapmaya zorlamıştı. Gittikçe yoğunlaşan sabah trafiğini ve onların

hareketlerini gözleyen trafik helikopterlerini incelemiş, duş almış, tıraş olmuş

ve kararlı bir şekilde saat yedide tekrar yola koyulmuştu.

Ödemeli bir telefondan Özel Ajan Forbes'u aramış ve Potomac üzerinden Washington'a gelmişti. Triumph'u Embassy Row'un dışına park etmeden önce bir süre dolaşmıştı.

Tekrar Triumph'a döndükten sonra yatışmış bir ruh haliyle, arabasını, Dupont Meydanı ile Washington Meydanı arasındaki, iki tarafında evler bulunan işlek caddeye doğru sürdü. Caddenin üzerinde iki yanma yüksek ve kural tanımaz çalılar dikilmiş olan

araba girişini gösteren, belirgin bir levha vardı. Üzerinde, ÖZEL MÜLKGİRMEK

YASAK yazıyordu. Altına, GEÇİŞE KAPALI, SATICI GİREMEZ, AVUKATA YASAK, TAHSİLDARA YASAK, ÇEKİN GİDİN! gibi yazılar yazılmış

olan daha küçük levhalar asılmıştı.

Smith işaretlere aldırmadı ve arabasını girişe çekti ve çalıların arkasında gizlenmiş olan küçük, beyaz bir bungalovun önündeki tuğladan yaya yoluna park etti.

Arabadan dışarı adım atar atmaz mekanik bir ses duyuldu: "Dur! İsmini ve geliş sebebini açıkla. Beş saniye içinde bunu yapmazsan savunma tedbirlerinin uygulanmasına yol açarsın." Derinlerden gelen sesin kaynağı sanki gökyüzündeydi ve Tanrı katının otoritesini taşıyordu.

Smith sırıttı. Bungalovun sahibi -Smith'in eski arkadaşı Marty Zellerbachelektronik konusunda tam bir dahiydi ve araba girişinin yüzeyi bubi tuzaklarıyla donatılmış uygulamalı bir katalog gibiydi. Marty yıllar önce, birkaç kere dağıtım elemanları, postacılar ve satıcılar tarafından mahkemeye verilmişti.

Ama Marty'nin iki tane doktora derecesi vardı ve biraz bön de olsa yumuşak ve sorumluluk sahibi bir insan izlenimi verirdi. Ayrıca inanılmaz zengindi ve kendine en pahalı savunma avukatlarını tutmuştu. Adamların sözleri tutkulu ve ikna ediciydi: Kurbanlar işaretleri fark etmemiş olamazlardı. Yasak olan bölgeye girdiklerini biliyor olmalıydılar. Yalnız yaşayan özürlü bir insan tarafından mantıklı bir şekilde kimlikleri sorulmuştu ve uyarılmışlardı.

Güvenlik tedbirleri rahatsız edici olsa da ne sakatlayıcı ne de ölümcüldü. Marty her seferinde davayı kazanmıştı ve birkaç kez aynı şeye tanık olduktan sonra polis onu suçlamaktan usanmış, şikayetçilere tazminat için anlaşmalarını ve bir daha oraya girmemeyi önermeye başlamıştı.

Bu Smith'i eğlendiriyordu. "Haydi, Marty!" dedi. "Eski arkadaşın, Jonathan Smith."

Şaşırtıcı bir duraksama oldu. Sonra: "Tuğla yolu takip ederek ön kapıya git.

Patikanın dışına adım atma, öyle bir şey yapmaya kalkarsan daha ileri savunma tedbirlerini harekete geçirirsin." Mekanik ses kayboldu ve birdenbire kelimeler duyguyla yüklendi. "Dikkatli ol, Jon. Bir kokarcaya dönüşmeni hiç istemem."

0Smith, Marty'nin tarif ettiği yolu takip etti. Görünmez lazer ışınları tüm alanı taramaktaydı. Patikadan bir adım uzaklaşmak ya da herhangi bir yanlış hareket Allah bilir hangi tuzakları harekete geçirirdi.

Üzeri örtülü verandaya girince. "Bekçi köpeklerini çağırabilirsin, Marty.

Geldim. Kapıyı aç," diye seslendi.

İçeriden gelen ses alay etti, "Kuralları takip etmek zorundasın, Jon." Hemen ardından aynı ses tekrar duyuldu: "Kapının önünde dur. Sağındaki kutuyu aç, ve sol elini camın üstüne koy."

Smith, "Of, lütfen..." derken gülümsedi.

Kapının yüzeyindeki bir çift demir kapak açılarak içerideki boya püskürtücüden roket ateşleyicisine kadar her şey olabilecek nesneyi meydana çıkardı. Marty'nin kafası, çoğu insanın olgunluğa adım atarken arkalarında bıraktıkları neşe dolu fikirlerle doluydu. Smith bir av gibi kapının önünde durdu, metal kapağı açtı, elini cam tabakanın üzerine koydu. İşlemi tanıyordu: Bir video kamera yüzünün fotoğrafını çekiyor ve birkaç saniye içinde Marty'nin süper bilgisayarı yüz hatlarını rakamlara dönüştürüyordu. Aynı zamanda cam tabaka Smith'in parmak izini alıyordu. Sonra da bilgisayar, ana bilgisayarın hafızasındaki verilerle bu bilgileri karşılaştırıyordu.

O tuhaf ses, "Siz Yarbay Jonathan Smith'siniz. Bu yüzden girebilirsiniz," dedi.

Smith soğuk bir sesle, "Sağ ol, Marty," diye karşılık verdi. "Neyin nesi olduğumu ben de merak ediyordum."

"Çok komik, Jon."

Bir dizi dokunaklı klik, çıt ve tak sesinden sonra ahşap kaplamalı çelik kapı gıcırdayarak açıldı. Evin bakımı pek de Marty'nin önceliklerinden biri sayılmazdı ama gösteri öyleydi. Smith, bir istisna dışında -önüne içine girilecek bir kafes çıktı- geleneksel bir kulise benzeyen evin içine adımını attı. Ön kapı Smith'in arkasından otomatik olarak kapanırken demir kapıların ardında beklemeye başladı.

"Selam, Jon." Marty'nin yüksek, yavaş ve kesin sesi onu kulisin ötesinden selamladı. Kafesin kapısı açıldığında, Marty yana doğru açılan yolda belirdi.

"İçeri gel, lütfen." Gözleri şeytanlıkla parlıyordu.

Küçük ve tombul bir adamdı, sanki bacaklarını nasıl hareket ettireceğini hiç öğrenememiş gibi beceriksizce yürüyordu. Smith, bakımsız ve dağınık olan muazzam bir bilgisayar odasına doğru onun peşinden gitti. Bilgisayarla ilgili bir sürü malzeme, duvarları, yerleri ve tüm boşlukları doldurmuştu. Perdeli pencereler demir kafeslerle örülmüştü.

Marty'nin sağ eli havada amaçsızca çırpındığı için, parlak yeşil gözleri sol duvardaki bilgisayara bakarken sol elini Smith'e uzattı.

"Bayağı zaman oldu. Seni görmek güzel, Marty," dedi Smith.

"Sağ ol, ben de aynı şekilde düşünüyorum." Yüzünde utangaç bir gülümseme belirirken, yeşil gözleri Smith'inkilerle buluştu. Sonra bakışlarını kaçırdı.

"Tedavi oluyor musun, Marty?"

"Ah, evet." Bu konuda pek de memnun görünmüyordu. "Otur, Jon. Kahve ve kurabiye ister misin?"

Dr. Martin Joseph Zellerbach, Smith'in, klinik psikiyatr olan amcası Ted'in hastasıydı -Smith ve Marty'nin birlikte okuduğu ilkokuldan beri. Topluma daha uyumlu ve sosyal açıdan daha olgun olan Smith, Marty'yi öğretmenlerin ve diğer çocukların alaylarına karşı, kendi koruyucu kanatlarının altına almıştı.

Marty aptal değildi. Aslında zekâsı daha beş yaşındayken dahi düzeyine çıkmıştı. Smith onu her zaman eğlenceli, iyi ve zihinsel açıdan teşvik edici bulurdu. Yıllar geçtikçe Marty'nin zekâ düzeyi de içine kapanma düzeyi de yükselmişti. Okuldaki tüm akademik kurslara katılmış, ama diğer çocukların çok önem verdiği şeylerle hiç ilgilenmemişti.

Bir konudan diğerine atlamış ve iyi bir öğrenim görmüştü. Derslerin çoğunun cevaplarını biliyordu, bu yüzden can sıkıntısından kurtulmak için vahşi ve karmaşık fantezilere dalardı. Hiç kimse Marty kadar zeki bir çocuğun istemeden kaba ve baş belası olabileceğine inanmadığı için, onu devamlı müdürün odasına yol-luyorlardı. Sonraki yıllar Smith, Marty'nin, kız arkadaşları veya — kendileriyle dalga geçtiğini düşünen bir sürü kudurmuş

çocukla dövüşmek zorunda kalmıştı.

Tüm bu olağandışı davranışların sebebi Asperger sendromuy-du. Bu sorun otizmin en hafif türüydü. Marty'ye çocukluğundan beri hafif bir otizm'den

obsesif kompulsif bozukluğa ve ileri derecede otizm'e kadar her türlü teşhis konmuştu. Sonunda en doğru teşhisi Smith'in amcası Ted koymuştu.

Marty'deki en belirgin bulgular; kendini yiyip bitirmesine sebep olan takıntılar, yüksek zekâ, sosyal iletişim yetersizliği ve belli bir alanda -elektronik-sıra dışı bir yetenekti.

Hafif Asperger hastaları çoğunlukla "aktif ama tuhaf' ya da "otistik-egzantrik"

olarak tarif ediliyordu. Ama Marty'nin durumu biraz daha ağırdı. Uzmanların tüm çaba ve girişimlerine rağmen, on beş yıldır, büyük bir özen ve aşkla yarattığı yarısı elektronik cennet, yarısı egzantriklikleri için uygun bir alan olan bungalovundan -mahkemeye gitme dışında- hiç çıkmamıştı.

Tedavisi yoktu. Ve Marty durumunda olan insanlara yapılabilecek tek şey merkezi sinir sistemi uyaranları olan Adderall, Rita-lin ya da Cylert gibi ilaçları ya da Marty'nin yeni aldığı Mideral'i tavsiye etmekti. Şizofrenide de olduğu gibi ilaçlar Marty'nin iki ayağının üstünde durmasını sağlıyordu. Fantezilerini, şevkini ve tutkularını frenlemesine yardımcı oluyorlardı. İlaçlardan nefret etmesine rağmen normal faaliyetlerde bulunmak zorunda olduğunda onları alıyordu.

Ama Marty ilaçları aldığında her şeyin aptal, boş ve uzak göründüğünü ve yaratıcılığıyla dehasının kaybolduğunu söylerdi. Bu yüzden sakinleşmesini sağlayan ama etkisi en fazla altı saat süren yeni ilaca dört elle sarılmıştı. Bu da bir dozun daha sık alınabilmesi anlamına geliyordu. Evinde kendini toplumdan ayırmış olarak yaşarken, pek çok Asperger hastasından daha az ilaç kullanma ihtiyacı duyuyordu.

Eğer bir bilgisayar dehasının yaratıcı olmasına ihtiyaç duyuyorsanız, Marty Zellerbach'ı ilaç almadığı zamanlarda ziyaret etmeniz gerekirdi. Ve bundan sonra onu amacınızın yörüngesin- — de tutmak ve uzak yıldızlara uçmak gibi bir tehlikeyle karşılaştığını fark edip zamanında yeryüzüne indirmek size kalmıştı.

Smith'in buraya gelmesinin sebebi de buydu.

"Marty, yardıma ihtiyacım var."

"Elbette, Jon." Marty gülümsedi. Elinde lekeli bir kahve bardağı vardı.

"Neredeyse ilaç alma zamanım gelmişti. Ama uzak dururum."

"Ben de bunu söyleyeceğini umuyordum." Smith ona Belçi-ka'daki Prens Leopold Enstitüsü'nden gelen ama kayıtlarda gözükmeyen rapordan söz etti.

Sophia'nın dışarıyla yaptığı görüşmelerin ya da onun dışarıdan arandığını gösteren kayıtların silindiğini de anlattı. Bilinmeyen virüsle ilgili bilgiye ihtiyacı olduğunu söyledi. "Birkaç şey daha var. Bili Griffın'i bulmak istiyorum.

Onu okuldan hatırlıyorsundur." En sonunda virüsü Körfez Sava-şı'na ve oradaki bir MASH birimine kadar takip edebildiğini ekledi. "Irak'ta on yıl geriye yönelik bir araştırma yaparak virüsle ilgili bir şey öğrenirsen bu da iyi olur."

Marty bardağını bıraktı ve bilgisayarının başına geçti. Yüzü istekli bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. "Yeni programlarımı kullanacağım."

Smith ayağa kalktı. "Birkaç saat sonra yine uğrarım."

"Tamam." Marty ellerini ovuşturdu. "Bu benim için çok eğlenceli olacak."

Smith onu tembel, beceriksiz parmaklarıyla klavyenin üzerinde çalışmaya başlamış halde bıraktı. Kısa bir süre sonra ilacın tüm etkisi kaybolacak ve o zaman parmakları ve beyni dünyadan tamamen kopana dek uçmaya başlayacaktı. Sonra Marty tekrar Mideral almak zorunda kalacaktı.

Smith hemen Triumph'una doğru yürüdü. Gürültülü trafiğin içinde, tepesinde durup sonra da kendisi Massachusetts Caddesi' ne doğru giderken, onu izlemek için manevra yapan helikopteri fark etmedi.

e

Pervanelerin ve pencereden giren rüzgârın gürültüsü Bell Jet-Ranger'ın sarsılmasına neden oldu. Nadal al-Hassan ağzını, ellerini siper ederek

mikrofona yaklaştırdı. "Maddux? Smith, Dupont Meydanı yakınlarındaki bir bungalovu ziyaret etti." Bir şehir haritası üzerinde bungalovun yerini işaretledi ve gizli giriş yolu ile uzun çalıları tarif etti. "Orada kimin yaşadığını ve Smith'in ne istediğini öğren."

Mikrofonunu kapattı, Georgetown'a doğru yol almakta olan eski ve klasik model Triumph'u seyretti. Hayatında ilk defa tedirgin olmuştu. Tremont'la konuşmayı pek istemiyordu, Smith'e yakın durmalıydı. Bill Griffin güvenilecek biri olduğunu ispatlasa bile bu tehdidi sona erdirmek için yeterli olmayabilirdi.

ON YEDİ

Saat 10:34

Washington, D.C.

Bill Griffin kısa bir süre evli kalmıştı ve nişanlanmalarından önce Smith kadınla iki kere karşılaşmıştı. İki seferde de Bill'in sık sık gittiği New York'un gürültülü barlarını gezmişlerdi. Bili o zamanlar bu tarz barlara çok giderdi.

Bunun sebebi belki de yaşamını, evinden uzak ve her adımın son adım, her sesin bir düşmana ait olabileceği, yabancı topraklarda geçiriyor olmasıydı.

Smith, beraberliklerinin iki yıldan daha az sürdüğü dışında, ne kadınla ne de bu evlilikle ilgili bir şey biliyordu. Bir zamanlar Bill'le paylaştıkları dairede oturduğunu duymuştu. Eğer Bill'in başı dert-teyse saklanmak için pek az kişinin bildiği o daireyi seçmiş olabilirdi.

Uzak bir ihtimaldi ama Marty dışında pek de seçeneği yoktu.

Dairesinin bulunduğu yere geldiğinde ona ulaşmak için cep telefonunu kullandı.

Karşı taraf, "Marjorie Griffin," cevabını verdi.

"Bayan Griffin, beni hatırlamazsınız, ama adım Jonathan Smith, Bill'in-"

"Sizi hatırlıyorum, Yüzbaşı Smith. Yoksa artık binbaşı ya da albay mı demeliyim?"

"Bundan emin değilim, aslında pek de önemli değil, ama dün yarbaydım. Hâlâ Bili'in soyadını kullanıyorsunuz."

"Bili'i sevdim, Yarbay Smith. Ne yazık ki işini benden daha çok seviyordu. Ama herhalde evliliğim ya da boşanmam konusunda aramadınız, değil mi?"

Smith temkinliydi. "Şey..."

"Önemli değil. Bili arayabileceğinizi söylemişti."

"Onu gördünüz mü?"

Bir duraksama oldu. "Neredesiniz?"

"Apartmanınızın önünde. Triumph'dayım."

"Aşağı geliyorum."

«Geniş, bilgisayar terminalleri, monitörler ve devre kutularıyla tıka basa dolu olan odada, Marty Zellerbach işine yoğunlaşarak öne doğru eğildi. Yazıcıdan çıkan sayfalar sandalyesinin yanında birikerek yığın halini almıştı. Bir radyo alıcısı veri transferlerini dinlerken dışarıya düşük voltajda elektrik veriyordu.

Perdeler kapatılmıştı, hava neredeyse klostrofobik sayılacak kadar kuru ve serindi. Bu Marty'nin aletleri için en uygun havaydı. Marty gü-lümsüyordu.

USAMRIID bilgisayar sistemine girmek için Jon Smith'in kodlarını kullanmıştı.

İş asıl şimdi başlıyordu. Sistem yöneticisinin şifre dosyasını bulabilmek için çeşitli dosyalar arasında heyecanla gezindi, sonra küçümseyen bir kahkaha attı.

Bilgi alınmıştı.

USAMRIID'in sunucusunun patlamış mısır isimli son şifre programlarından birini kullandığını öğrenmişti. Başını memnuniyetle salladı. Birinci sımf bir programdı ve bu laboratuvarın güvenli ellerde olduğu anlamına geliyordu.

Ama Marty Zellerbach'ı göz önüne almamışlardı. Kendi bulduğu bir programı kullanarak şifreyi aramak için, Webster'in kısaltılmamış

sözlüğünden tüm Star Wars serilerinin senaryoları, Uzay Yolu serileri ve filmlere kadar ve Monty Python'un Flying Circus'ından Tolkien'ın tüm eserlerine kadar siber-korsanların bayıldığı tüm yayınların kelimelerini içeren tarayıcı programını devreye soktu.

Sonra ayağa fırladı ve dolaşmaya başladı. Ellerini arkasında kavuşturmuş, sanki açık denizlerde yol alan bir geminin korsan kaptanıymış gibi hareket ediyordu.

Programı inanılmaz hızlı olmasına rağmen tüm ölümlüler gibi biraz beklemek zorundaydı. Bugün en iyi hacker'lar ve siber-korsanlar bile kodları çalarak Pentagon'un bilgisayarlarına girebilirlerdi. Bir acemi bile WEB sitelerine saldırabilirdi. Bu yüzden büyük şirketler ve hükümet kuruluşları devamlı güvenlik önlemlerini artırmaktaydılar. Bu yüzden Marty artık kendi programlarını yazıyor, kendi tarayıcılarını geliştiriyor ve böylece sistemlerin zayıflıklarını bularak diğerlerinin giremediği yerlere ulaşabiliyordu.

Birden bilgisayarının, eski TV şovlarından biri olan Leave it to Beaver 'in müziğini çaldığını duydu. Ding-dong-ding. Kıkırdayarak sandalyesine kuruldu, monitöre göz atmak için döndü. Şifreyi ele geçirmişti. Pek de yaratıcı sayılmazdı -Betazoid, Uzay Yolu dizisindeki Beta gezegeninin, duyuları aşırı gelişmiş sakinlerinin ismi. Daha karmaşık olan ikinci şifre çözücü programını kullanmasına gerek kalmamıştı. Sonunda USAMRIID'in bilgisayar sistemine kök saldı, bu artık istediği dosyaya girip, istediğini değiştirip silebıleceği anlamına geliyordu. Tanrı olmuştu.

Jon Smith'in istediği onun için çocuk oyuncağı kadar kolay olmasa da Everest dağına tırmanmak kadar zor da değildi. Marty çabucak Prens Leopold Enstitüsü'nden gelmiş e-postaları incelemeye aldı ama hiç birisi yeni virüs hakkında Smith'in aradığı türden bilgiler içermiyordu. Bunlar

Jon'ın istediği dosyalar değildi. Başka insanlara göre, eğer eski bir kayıt varsa ve silinmişse asla elde edilemezdi. Onlar işi burada bırakırlardı.

Marty ise bunu yapmak yerine verilerin arasındaki çatlakları ve boşlukları araştırmak için yeni bir programı devreye soktu. Sisteme yeni bilgiler girildikçe bunlar eski bilgilerin üzerine kaydediliyorlardı. Bu yüzden üstüne başka bir bilgi yüklenen eski verilere tekrar ulaşılamıyordu. Çalıştırdığı program, Belçıka'da-ki laboratuvardan gelen başka bir e-posta'nın izine rastlayama-yınca Marty karşılaştığı olayın bu olduğunu anladı.

Başını geri attı ve kollarını tavana doğru uzattı. Aldığı ilaçların etkisi geçmişti.

Beyni elmas gibi bir berraklık kazanırken, bedenine heyecan doldu. Klavyeye baktı ve parmakları sanki düşünceleriyle yarışıyormuş gibi tuşların üzerinde uçuşmaya başla-— dı. Programını farklı bir arama yapması için ayarladı. Bu sefer ismin, e-posta adresinin ve diğer ayırt edici özelliklerin parçacıklarını bulmaya yoğunlaştı. İnanılmaz bir hızla, program aramaya başladı. Veeee iştelaboratuvarın

ismini belirten iki minik parçacık: opold Enst.

Bir sevinç çığlığının eşliğinde e-postanın ayak izlerini, NIH'ın Federal Resource Medical Clearing House'a ve sadece müdür Lily Lowenstein'm şifreyle girebileceği bir terminale doğru takip etti. -veri ve rakam izleri Marty için avının kokusu sayılırdı. Oradan izleri Prens Leopold Enstitüsü'ne doğru izledi.

Bağırırken yeşil gözleri parladı. "İşte buradasın, seni yaramaz canavar/" Sözleri Lewis Carroll ile Jabberwock'tan alıntıydı. Dosyanın, enstitünün sistem programının derinliklerinde gömülü bir kopyasına erişebilmişti.

Rapor, Prens Leopold Enstitüsü'nün tropikal tıp bölümünden yeryüzündeki tüm Dördüncü Düzey laboratuvarlarına gönderilmişti. Yazılanlara kısa bir süre göz attıktan sonra Jon'ın, bunu işe yarar bulacağına karar verdi. Bu karara varınca, Marty e-postayı başka yerlerde aramaya başladı. Deliller çoğalırken yüzünü buruşturdu: Birisi bu raporu sadece Prens Leopold'un ana bilgisayarından silmekle kalmamış bazı alıcıların çeşitli adreslerinden

de silmişti. Ya da onun yapıldığını tahmin ettiği şey buydu. Ve işte vasat bir bilgisayar ineğinin, sıradan bir siber-korsanın, ya da pek çok elektronik güvenlik uzmanının bulabileceklerinin tamamı bu kadardı.

Ama bu Marty Zellerbach için geçerli değildi. Diğer bilgisayar sihirbazları ona geliyorlar ve henüz karşılaşılmamış problemler ya da şimdiye kadar yapılmamış şeyler hakkında fikir alıyorlardı. Quantum fiziği ve matematik alanındaki doktorası ve edebiyat eğitimi dışında bir ünvanı yoktu ve yalnızca kendisi için çalışıyordu. Fiziksel dünyada, karada tutsak kalmış bir balina gibi nefes alıp hareket edebilmek için debelenerek alay konusu olabilecekken, siber-denizin elektronik sularında güçlü ve çevik hare-ket edebiliyordu. Orada bir kraldı, Neptün'dü ve aşağı düzeydeki L2L ölümlüler ona saygı duyuyorlardı.

Mutlulukla gülümseyerek, parmağını bir düellocu gibi oynatarak ayağa kalktı.

Bas emrini tuşladı. O bir kuş gibi pike yaparken yazıcı emri uyguladı. Marty için başkalarının yapamayacağı şeyleri yapmaktan daha doyurucu bir şey yoktu. Bu yalnız yaşanmış bir hayatın getirişiydi ve sakin zamanlarında sık sık bunun üstünde düşünürdü.

Ama sonuçta... Sıradan yaşamlar yaşayarak sosyal ilişkilere sahip olup onu yargılayan insanlara tepeden bakabiliyordu. Vay canına! Aslında ilaçlara olan ihtiyacına, Asperger sendromuna, son on beş yılda bungalovundan pek seyrek dışarı çıkmasına rağmen, diğer insanların ömür boyu kurabileceklerinden fazla sosyal ilişki kurmuştu. Dışarıdaki salaklar onun ne yaptığını sanıyorlardı ki?

Pöffl E-postanın ne işe yaradığını düşünüyorlardı ki? Salaklar!

Raporu sımsıkı yakalayarak katlettiği bir düşmanının kafasıy-mış gibi havada salladı. "Canavar virüs. Kimse Paladin'i alt edemez. Ve Paladin benim! Zafer benimdir!"

Yarım saat sonra aynı FRMC terminali, onu doğruca Irak hükümetinin elektronik ağına ve bir yıl önceki Akut Solunum Yetmezliği Sendromu salgınına götürmüştü. Yazıcıdan bunların da

çıkışlarını aldı ve Irak siber-sistemlerinde Çöl Fırtınası'nın olduğu zamanlara ait virüsle ilgili kayıtları araştırdı. Ama kayda değer başka bir şey yoktu.

Sophia Russell'ın telefon kayıtlarına ulaşmak daha zor bir sınavdı. Frederick telefon sisteminde hiçbir ayak izi yoktu. Eğer Sophia Russell'ın telefonundan dışarıya bir arama yapıldıysa bile şirketin içinden silinmiş ve tüm izler yok edilmişti.

Bili Griffın'i bulmak için kolej, sosyal güvenlik, tıp, ya da geçmişindeki diğer bölümlerde yapılan araştırmalar hep aynı mesajla sonuçlanıyordu: Adres bilinmiyor. Böylece Marty sık sık girdiği için bilgisayarının kendi kendine bile bağlanabildiği FBI — sistemine girdi. Yakalanmadan çalışma zamanı kısıtlıydı çünkü yabancı tespit sistemleri en iyilerinden biriydi. Araştırmalarında Griffın'ın gizli bağlantılarına dair hiçbir şey bulamadı. Yine de Griffın'in kayıtları işaretlenmişti. Adresi artık geçerli değildi ve yenisinin bilinmesi gerektiği notu düşülmüştü.

Vay canına, Griffin gerçekten önemli bir adamdı. FBI bile nerede olduğunu merak ediyordu.

FBI'ın engelinden ve IDS'den daha çetin ceviz olanı Ordu İstihbarat Sistemiydi.

Marty bir kere barikatı yardıktan sonra hemen dosyayı bulmalı ve girdiği hızla dışarı çıkmalıydı. Griffın'in şu andaki adresini orada da bulamadı. Marty dudaklarını buruşturdu ve ellerini kaşıdı. Görünüşe göre Griffin ortadan yok olmakla kalmamış bunu yapabilecek beceriye sahip olduğunu da ispatlamıştı.

Çok hayret vericiydi.

Bu saygı duyulması gereken bir şeydi. Marty kişisel olarak Griffın'i hiç sevmemişti, ama adamın hakkını teslim etmesi gerekiyordu. Arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu, gülümsedi ve ıstırap dolu otuz saniye süresince klavyeye elini sürmedi. Bu kendisine göre karşısındaki adama saygısını göstermenin ifadesiydi.

Sonra aniden Bili Griffın'e ait boş bir dosya açtı. Siber-dün-ya'da yenilgiye uğramaya alışık değildi. Bu onu kızdırıyor, ama

bir yandan da ona ilham veriyordu. Bili Griffin onu şapa oturtmuştu, ama bu her şeyin bittiği anlamına gelmezdi. Her şey daha yeni başlıyordu! Kendisine uygun bir rakiple bir mücadeleye başlamaktan daha zevkli bir şey olamazdı ve Griffin de tam ona uygun bir rakipti. Marty gülümsedi. Çenesinin altını kaşıdı ve beyninin stratosfere karışmasını, kendi yükselen hayal gücünde bir çözüm bulmayı diledi. İlaçlarını almadan yapabileceği şey buydu -uçuşa geçmek.

Ama tam kafasında bir fikir şekillenmeye başlamıştı ki, irkilerek zıpladı.

Bilgisayarı yüksek sesle sinyal veriyor ve ekranda kırmızı bir uyarıcı mesaj yanıp sönüyordu.

YABANCI İSTİLASI! YABANCI İSTİLASI! YABANCI İSTİLASI!

Ürkmekten çok heyecanlanan Marty bir tuşa bastı. Bu eğlenceli olabilirdi.

Ekrana bir görüntü geldi:

Mekân: A ve X

Hemen bir düğmeye bastı ve duvardaki yüksek çözünürlükte iki monitör açıldı. Bungalov'un arkasını işaret eden A'da iki adam sık çalılıkların arasından içeri sızmak için yol arıyorlardı. Ama çalılar içinden geçilemeyecek kadar kesif ve üstünden atlanama-yacak kadar yüksekti. Marty zavallıların çabalarını seyretti ve onları yuhaladı.

Ama X mekânında bambaşka bir olay vardı. Yutkundu ve seyretmeye devam etti. Üzerinde yazı olmayan gri bir minibüs gizli araba girişinde durdu, içinden iki tane kaslı adam çıktı. Bakışları evin etrafında gezinirken ellerinde yarıotomatik tüfekler tutuyorlardı. Marty'nin kataloglama ustası beyni dehşet içinde, silahlardan birinin Colt 45 1911, diğerininse FBI'ın kullandığı 10 mm'lik Browning'lerden olduğunu algıladı. Bu yabancıları kolayca korkutup kaçıramayacaktı.

Marty'nin bedeni ürperdi. Yabancılardan ve her türlü şiddetten nefret ederdi.

Biraz önce tatlı bir heyecanı yansıtan yuvarlak

yüzü şimdi sararmış, titriyordu. Mekanik ses, adamları uyarırken olanları izledi.

Tam da tahmin ettiği gibi uyarıya hiç aldırmadılar. Ön basamaklara doğru koştular ve bu bir saldırıydı.

Ama bir anda Marty'nin keyfi yerine geldi. En azından bir süre eğlenebilecekti.

Otomatik güvenlik sistemi göz yaşartıcı bir duman bulutu salıverirken parmaklarını çıtırdattı ve sandalyesinde zıpladı. İki adam elleriyle yüzlerini kapadı. Küfredip öksüre-rek geri zıpladılar.

Marty güldü. "Bir dahaki sefere biri size iyi bir öğüt verdiğinde dinleyin!"

Arkadaki iki yabancı çöp kutularını üst üste koyarak çalıların üstünden aşmaya çalışıyorlardı. Marty onları dikkatle izledi. Ve tam zamanında... Tam da en yukarı çıktıklarında... Bir düğmeye bastı.

Fırlayan plastik mermiler adamların yere kapaklanmasına yol açtı. Kötü bir şekilde arka üstü düştüler.

Marty Fransızca, "Ah,pièce de résistance!" diye söylendi.

Bir göz yaşartıcı gaz dalgası bağırıp çağırmakta olan adamları geri püskürttü.

Marty alkışladı. Kısa boylu, tıknaz, liderleriymiş gibi görünen adam kendini toplayarak kapı koluna uzandı. Marty öne doğru eğildi. Kapı koluna bağlı olan bir cihazdan kola elektrik şoku verdi. Adam bağırarak geri zıpladı.

Marty sandalyesiyle dönerek öteki iki adamı kontrol etmek için ekrana baktı.

Bahçenin dışındaki iki adam çaresiz görünüyorlardı. Arabalarını çalılara vurduktan sonra etraflarındaki la-serlerin arasında yürüyerek ilerlemeye çalışıyorlardı.

Marty onları bekleyen şeyi düşününce sırıttı. Öteki kapı ve pencerelerdeki şok cihazları ve içeri girerlerse onları tutsak edecek olan kafesler gerçekten sürpriz olacaktı.

Ama tüm güvenlik önlemleri ne kadar şeytanca olurlarla olsunlar ölümcül değildi. Marty şiddet karşıtıydı ve ciddi bir tehlike beklemesini gerektirmeyecek bir hayat sürüyordu. Güvenlik

önlemleri şakacılara, izinsiz girenleri korkutmaya, huzurlu yalnızlığını bozmaya yeltenen yabancılara yönelikti. Bir çocuk oyununun parlak çizgiroman ekşiliğine ve gizli kaçış yollarına sahip bu sistemi Marty bulmuş, satın alıp kurmuştu.

Ancak bunların hiçbiri gerçek dünyadaki kararlı ve acımasız katilleri durduramazdı.

Göğsünü buz gibi, yapışkan bir huzursuzluk kaplamış, kalbi hızla atmaya başlamıştı. Ancak bir deha olmanın bazı avantajları vardı. On-on beş yıl önce bu gibi durumlar için bir acil durum planı yapmıştı. Uzaktan kumandayı ve Jon'a vereceği çıktıları alıp kendini banyoya attı. Uzaktan kumandanın üzerindeki bir düğmeye bastı ve küvet duvara doğru geriledi. Uzaktan kumandaya tekrar dokunduğunda küvetin altında bir gizli geçit belirdi. Göğsü korkudan sıkışırken, merdivenden evin altındaki iyi ışıklandırılmış tünele indi.

Kumandaya iki kere daha basınca üstündeki kapı kapandı ve yukarıda küvet eski yerine geldi.

Marty rahat bir nefes aldı. Kendine özgü yuvarlanır gibi yürüyüşüyle tepedeki başka bir gizli geçide doğru ilerledi.

Birkaç saniye sonra, aynı sokakta, birkaç yıl önce satın almış olduğu, kendi evinin eşi, başka bir evin içine çıkmıştı. Bu evde herhangi bir düzenleme yapmamıştı ve ev boştu. Terkedilmiş gibi görünen, bahçesinde devamlı

satılık işaretinin durduğu ve içinde telefondan başka hiçbir şey bulunmayan bir evdi.

Marty bungalovlar arasından, çalıların içinden gelen sesleri duyuyordu; birileri can acısıyla haykırarak küfür ediyordu. Kırılan pencerlerden gelen gürültüler, tam zamanında kaçtığını gösteriyordu. Marty çok kısa bir süre sonra saldırganların evin içine girip onun nereye kaçtığını araştırmaya başlayacaklarının da farkındaydı.

Korkuyla, telefonu kaptı ve tuşlamaya başladı.

ON SEKİZ

Saat 1 1:07

Washington, D.C.

ABD'deki ilk Roma katolik okulu olan Georgetown Üniversitesi, Cizvitler tarafından 1789 yılında kurulmuştu. Ağaçlarla taşlık yolların arasındaki güzel, on sekizinci ve on dokuzuncu yüzyıl stili binalar, virüslerin bilinmediği ama eğitimin şiddet yaratan tüm sorunlara bir çözüm olduğunun anlaşıldığı zamanları hatırlatıyordu. Dinlenme salonunun pencerelerinden, yüksek ağaçların altında kurulmuş olan kampusu hayranlıkla seyrederken, Smith, bunları düşünüyordu.

"Demek buradaki fakültede çalışıyorsun?"

"Tarih doçenti olarak." Marjorie Griffin üzgün bir şekilde omuzlarını silkti.

"Sanırım Bili neyle uğraştığımdan sana hiç bahsetmedi. Tanıştığımızda New York Üniversitesi'ndeydim. Sonra buraya başvurdum."

Smith, "Özel hayatı hakkında pek fazla konuşmazdı," dedi. "Daha çok işimizden ve geçmişte birlikte yaşadıklarımızdan konuşurduk."

Marjorie, aklı başka yarlerdeymiş gibi çayını karıştırdı. "Birbirimizi ara sıra gördüğümüzde bu kadarını bile konuşamıyoruz. Son birkaç yıldır Bill'e bir şeyler oldu. Sessiz ve karamsar."

"En son ne zaman görüştünüz, Marjorie?"

"Birkaç gün önce iki kere gördüm onu. Salı günü kapımın önünde belirdi. Dün akşam tekrar geldi." Çayından bir yudum aldı. "Sinirli ve gergindi. Senin için endişeleniyor gibiydi. İçeri girdiğinde ilk yaptığı şey camdan caddeyi kontrol etmek oldu. Neler olduğunu sordum ama cevap vermek yerine bir bardak kahve istedi. M Caddesi'ndeki Fransız fırınından bir paket kruasan getirmişti."

Smith, "Planlanmamış bir ziyaret," diye tahminde bulundu. "Neden acaba?"

Marjorie GrifFın hemen cevap vermedi. Dışarıda gezinmekte olan öğrencilere bakarken yüzüne keder çökmüştü. "Belki aşırıya kaçıyorum, ama hoşça kal dediğini düşünmekten nefret ediyorum."

Smith birden onun güzel bir kadın olduğunu fark etti. Hayır, Sophia gibi değildi. Marjorie'ninki sakin bir güzellikti. Kendisine ve kim olduğuna güvenmenin verdiği bir huzur vardı kadında. Saçlarını ensesinde bir Fransız topuzuyla toplamıştı, saçları ve koyu gri renkli gözleri, güzel elmacık kemikleri ve güçlü bir çene yapısı vardı. Vücudu ne sıska ne de topluydu. Smith bir an içinde bir şeylerin kıpır kıpır ettiğini hissetti ama sonra hepsi geçti. Bir an bile sürmeden, beklemediği, istemediği, keskin bir acının ortaya çıkmasıyla sona erdi. Sophia adında bir ıstırap darbesiydi bu.

Smith, "Bugünle beraber neredeyse üç gün olacak," dedi. "Bana tehlikede olduğumu söyledi." Sonra Rock Creek Parkı'ndaki buluşmadan, kendisine yapılan saldırılardan, virüsten ve Sophia'nın ölümünden söz etti. "Birilerinin elinde canlı bir virüs var, Marjorie. Ve onlar Sophia'yı, Kielburger'ı ve sekreterini öldürdüler."

"Ulu Tanrım!" Marjorie'nin güzel yüzü yine korku ifade eden çizgilerle dolmuştu.

"Kim olduklarını ya da amaçlarının ne olduğunu bulamadım ama benim bunu ortaya çıkarmamı engellemeye çalışıyorlar."

"Marjorie ağzını eliyle kapadı. "Hayır! Bu mümkün değil!"

"Bill'in beni uyarabilmek için bulabileceği tek yol buydu. Benim öğrenmek istediğim onlarla beraber mi çalışıyor yoksa o da mı saklanıyor." Duraksadı.

"FBI'daki en yakın arkadaşı gizli bir görevde olmadığını söylüyor."

"Lonny Forbes. Lonny'yi her zaman sevmiştim." Genç kadın dudaklarını sıkıp başını üzgün bir şekilde iki yana salladı. "Bili gittikçe daha güç bir insan haline geldi. Daha şüpheci oldu. Beni görmeye geldiği iki sefer de, onu rahatsız eden bir şeyler olduğu; gurur duymadığı bir şeyler yaptığı ama dünyanın düzeninden dolayı bunu durduramadığı hissine kapılmıştım." Çay bardağına uzandı, boş olduğunu görünce içine baktı. "Tabii bu sadece bir tahmin. Bir daha asla evlenmeyeceğim. Bazen karşılaştığım bir erkeğin tatlı bir adam olduğunu düşündüğüm oluyor... ama hepsi bu kadar. Bili benim en büyük aşkımdı. Bill'in en büyük aşkı ise işiydi ve işi ona ihanet etti. Bence kendini ihanete uğramış hissediyor. İnancını kaybetmiş olduğunu da söyleyebiliriz."

Smith anlamıştı. "Paradan başka hiçbir değerin kalmadığı bir dünyada kendi hakkını istiyor. Bu başkalarının da başına geliyor. Bilim adamları bazen sadece büyük paralar almak için çalışıyorlar. Oysa hastalıkları yok etmek, hastaları iyileştirmek ve hayat kurtarmaya bir değer biçemezsin. Bu anlaşılmaz bir şey."

"Ama sana ihanet edemedi," dedi Marjorie. "Bu yüzden de bir içsel çatışmanın içinde ikiye bölündü."

"Bana çoktan ihanet etti, Marjorie. Sophia öldü."

Marjorie buna karşı çıkmak için ağzını açtığı anda, Smith'in cep telefonu çaldı.

Dinlenme odasında sesten rahatsız olan yüzler onlara doğru çevrildi.

Smith telefonu cebinden çıkardı. "Evet?"

Arayan Marty'ydi ve sesi hem heyecanlı hem de korkmuş gibi çıkıyordu. "Jon, her zaman yeryüzünün güvenli olmadığını söylerdim..."

Durdu ve öksürdü. "Şimdi bunu kanıtladım. Hem de kişisel olarak.

Kalabalık bir saldırgan grubu geldi. Sanırım tamamı dört kişiydi. Evime girdiler. Eğer beni bulurlarsa öldürecekler. Bu senin alanına giriyor. Beni kurtarmak zorundasın!"

Smith alçak sesle sordu. "Neredesin?"

"Öteki evimde." Marty ona adresi verirken birden sesi dehşetle titredi: "Çabuk ol!"

Smith, Marjorie'den özür diledi ve cep telefonunun numarasını verdi. Belki Bili yine ararsa diye. Sonra dışarı koştu.

e

Smith endişeyle Marty'nin evinin önünden geçerken giriş yolu üzerine park edilmiş olan gri minibüsü gördü. Minibüsün içinde kimse yok gibiydi ve yüksek çalılarla perdeler evi gözlerden saklıyordu. Evin etrafını araştırdı ama şüpheli hiçbir şeye rastlayamadı. Her zamanki trafik gürültüleri duyuluyordu.

Smith etrafta bir tehlike olup olmadığını kollayarak, arabasını arka taraftaki evin girişine park etti. Ön bahçede kenarları paslanmış bir satılık levhası vardı.

Evin ön penceresindeki jaluzilerden biri aralandı ve Marty' nin korkmuş yüzü belirdi.

Smith ön kapıya koştu.

Marty sayfa yığınlarıyla, bir uzaktan kumandayı göğsüne bastırarak kapıyı açtı.

"Çabuk içeri gir! Çabuk! Çabuk!" Arkaya doğru korkuyla baktı. "Eğer sen Florence Nightingale olsaydın çoktan ölmüştüm. Neden bu kadar geç kaldın?"

"Eğer ben Florence Nightingale olsaydım, burada olmazdım. Farklı yüzyıllarda olurduk." Marty ön pencereyi gözden geçirirken o da kapıyı kilitledi ve gözleriyle boş odayı taradı. "Anlat bakalım. Neler oldu?"

Marty jaluzileri indirdikten sonra dört yabancıyı, silahlarını ve eve girme metodlarını anlattı. Bu arada Smith evin içinde dolaşarak kapılardaki ve pencerelerdeki kilitleri kontrol etti. Marty de onun peşinden dolaşıyordu. Güneşliklerle tüller çekilmişti, odalar günışığının yarattığı gölgeler ve güvelerle doluydu. Bulundukları yer boştu ve sıradan bir evin olabileceği kadar güvenliydi. Bu da çok güvenli olmadığı anlamına geliyordu.

Sonunda Marty pek çok tahmin ileri sürerek hikâyesini bitirdi.

"Haklısın," dedi Smith. "Yakında çevreyi araştırmaya başlarlar."

"Harika! Bu tam da benim duymak istediğim şey." Marty hafifçe gülümsedi.

Berbat bir gülümsemeydi, ama iyi bir denemeydi doğrusu.

Smith arkadaşının omzuna dokundu ve sesinin tedirgin çıkmamasına dikkat ederek. "Bizi nasıl fark ettiler, Marty? Kimseye bundan bahsettin mi?"

"Hiç kimseye bahsetmedim."

"Öyleyse beni takip etmiş olmalılar ama bunu nasıl yapabildiklerini anlayamıyorum." Frederick'ten ayrıldığından beri gerekli tüm önlemleri almıştı. "Bu sefer Triumph'uma verici koymuş olamazlar."

Tam bunu söylerken şehrin olağan seslerinden farklı bir ses duydu. Önce ne olduğunu tam olarak anlayamadı. Sonra ne olduğunu ve onu nasıl takip ettiklerini anladı. Boğazı kurudu. Ön pencereye yürüdü, jaluziyi kaldırdı, sonra dışarı, doğru baktı.

"Lanet olsun!" Yumruğunu duvara vurdu.

Marty'de ona katıldı ve ikisi de güneyden iki bungalovun hizasında alçalmakta olan helikoptere bakakaldılar. Onlar seyrederken helikopter kuzeye doğru döndü ve Marty ile Smith'in saklanmakta olduğu eve yaklaştı.

Smith birden, daha önce Marty'nin evinden çıkarken de bir pervane sesi duyduğunu hatırladı.

Küfrederek duvara bir daha vurdu. Cevap buydu. Triumph! Gaithersburg'da mola vermeden önce onları ektiğini biliyordu. Bu sefer Triump'u bulabilmelerinin hiçbir yolu yoktu. Ama kaç

tane yenilenmiş -ve önceki akşamdaki çarpışmalardan berelenmiş- 68 model Trumph olabilirdi ki o bölgede? Çok değil ve muhtemelen bu sabah Frederick'ten Washington'a giden bu durumda başka bir araba da yoktu.

Gaithersburg'da kahvaltı ederken trafiği kontrol ettiğini sandığı helikopterlerden biri onu arıyor olabilirdi, pekâlâ. Tek yapmaları gereken Washington'a gideceğini tahmin ederek eyaletler arası yolu takibe almaktı. Bir ehliyet kontrolü bu tespitlerine kesinlik kazandırmaya yeterdi.

Gaithersburg'da yakalanmış ve Washington'a kadar takip edilmişti.

Enselenmesine Triumph'u yol açmıştı. Lanet olsun!

Marty'nin sesi çok ciddiydi. "Pekâlâ, Jon. Senin kızgınlık pat-lamaların için zamanımız yok. Ayrıca kendim yapmıyorsam duvarlarımda delik açılmasını da istemiyorum. Ne planladığını söyle. Belki yardımcı olabilirim."

"Zaman yok. Bu benim uzmanlık alanım, öyle değil mi? Bir araban vardı. Hâlâ duruyor mu?" Kendini aldatmış ve Triumph'unda güvende olduğunu düşünmüştü. Şimdi o arabaya boşu boşuna güvenme sırası düşmanlarındaydı.

Herkes hata yapardı.

Marty onaylar anlamda başını salladı. "Onu Massachusetts Bulvarı'ndaki bir garajda tutuyorum. Ama Jon, biliyorsun ben artık hiç dışarı çıkmıyorum!"

Diğer odaya daldı ve gergin bir durumda dışarıya baktı. Hâlâ dağılmış sayfaları ve uzaktan kumandasını onu dış tehlikelerden koruyacak birer tılsımmış gibi kucağında taşıyordu.

Smith sertçe, "Şimdi çıkacaksın, dedi. "Ön tarafı kullanarak buradan çıkacağız ve-"

"J-J-Jon! Bak!" Marty uzaktan kumandasını arka pencereden dışarı uzattı.

Smith anında elinde Beretta'sıyla yanına gelmişti. Yabancılardan ikisi çalıları aşmış ve Marty ile Smith'in bulunduğu bungalova doğru ilerliyorlardı.

Adamlar, yerde sürünerek hücuma geçmiş askerlerin ihtiyatlı davranışıyla ilerlemekteydiler. Ve silahlıydılar.

Smith'in nabzı hızlandı. Marty korkudan kaskatı kesilmişti. Smith elini Marty'nin omzuna koydu ve pencerenin yanma çömeldi. İkilinin on beş

adım yaklaşmalarına izin verdi. Pencereyi yukarı doğru kaldırdı, dikkatle nişan aldı ve Beretta'yı iki adamın bacaklarına doğru ateşledi. Beyni yılların durgunluğu yüzünden paslanmıştı. Ama kas hafızası yağlanmış bir makine gibi bu pasın üstesinden geldi.

Adamların ikisi de yüzükoyun kapaklandılar, acı ve şokla inlemeye başladılar.

Bir çift yaşlı ağacı siper almak için sürünürler-ken, Smith hızla oturma odasına gitti.

"Haydi, Marty."

Marty hemen onun peşi sıra yürüdü, pencereden dışarı baktılar. Smith'in korktuğu gibi ikinci ikili ön taraftaydı. Bir tanesi iki gün önce Georgetovvn'da ona pusu kurmuş olan adamdı. Silah seslerini duymuşlar ve iri yarı olanı çimenlerin üstüne yatıp ceketinden Glock marka tabancasını çıkarmıştı. Sert bir şekilde göğsünün üstüne düşmesine rağmen, elinden Glock'u düşürmemişti. Öteki adam durumu arkadaşınınkinden otuz saniye sonra algıladı. Eve gelen yolun ortasında, elinde orduya ait kocaman Colt 45'le tuğla yolun üzerinde ayakta duruyordu.

Smith bacağına ateş etti ama vuramadı. Ama adam caddeye kaçıp siper alamadan omzundan kan fışkırmasına sebep olan ikinci atışı yaparak adamı yere serdi.

Marty endişeyle olan biteni seyrediyordu. "İyi atış, Jon," dedi.

Smith hızla düşündü. Beklenmeyen saldırısı arka bahçedeki iki adamı etkisiz hale getirmişti. Ama ön taraftaki şeflerini vura-mamıştı ve ikinci adam da tamamen etkisiz hale getirilmiş sayılmazdı. Bundan sonra ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olduklarını anladıkları için daha dikkatli olacaklar ama geri çekilmeyeceklerdi. -

Ve helikopter kesinlikle onlara destek gönderecekti.

Gergin bir ses tonuyla çabucak sordu, "Tüneline bu taraftan da girebilir miyiz?"

Marty başını kaldırıp ona baktı. Smith'in ne düşündüğünü anlamıştı. "Evet Jon, bunun tersi çok mantıksız olurdu."

"Haydi gidelim!"

Yatak odasında, Marty uzaktan kumanda aletinin bir tuşuna bastı. Kutu şeklindeki yatak yavaşça kenara doğru çekildi ve gizli bir geçit ortaya çıktı. Bir elektronik emir daha, kapısının açılmasına yetti.

"Beni takip et." Elinde tuttuğu kâğıtları ve kumandasıyla Marty iyi aydınlatılmış ancak sürünerek geçilebilen tünele doğru merdivenleri kullanarak inmeye başladı.

Birkaç saniye sonra Smith de inmişti. "Etkileyici, Mart."

"Aynı zamanda yararlı da."

Kumandanın bir düğmesine daha bastı. "Bu gizli-geçidin kapısını kapatıyor ve her şeyi eskisi gibi bırakıyor."

İkili hızla parlak ışıklarla aydınlatılmış tünelin içinde ilerlemeye başladılar.

Sonunda diğer uca vardılar ve Smith önce yukarı çıkmakta ısrar etti. Marty'nin bungalovunun küçük banyosuna çıktığında donakaldı. Beşinci bir adam koridordan oturma odasına doğru gidiyordu.

Smith'in nabzı deli gibi atmaya başladı. Dinledi. Sonra adamın banyoya doğru yürüdüğünü fark etti.

Tekrar geçitten aşağı indi. "Geçidi kapat!"

Yuvarlak yüzünde beliren endişeyle Marty geçidi kapattı ve küvet eski yerini aldı. Saniyeler sonra adamın banyoya giren ayak sesleri ve tuvaleti kullandığı duyuldu.

Smith alçak sesle Marty'ye yapmasını istediği şeyi anlattı.

ON DOKUZ

Smith, elinde Beretta'sıyla en üstteki metal basamakta beklemeye başladı. Gizli geçidin kapısı açılırken derin bir nefes aldı. O Beretta'sını kaldırdığında küvet yana doğru açılmasını tamamlamıştı. Banyonun ve koridorla salonun bir kısmı göründüğünde, Smith gülümsemesine zorlukla engel oldu. Durum umduğundan daha iyiydi.

Adam tuvaletin önünde arkası dönük olarak tam karşısında duruyordu.

Arkasında yana doğru açılan küveti gördüğünde adamın ağzı bir karış açıldı, sadece şaşkın bir durumda yakalanmakla kalmamış, aynı zamanda fermuarını bile çekemeden gafil avlanmıştı.

Ama o bir profesyoneldi. Fermuarına hiç dokunmadan silahını sifonun üzerinde bıraktığı yerden aldı ve geri döndü.

"İyi, ama yeterince iyi değil." Smith, Berretta'sını adamın dizine doğru savurdu.

Kemiğinin kırıldığını duydu. Adam yere yığıldı, acıyla inleyerek dizini tutuyordu. Yere düşerken silahı elinden kaymıştı.

Smith gizli geçitten fırladı, silahı ve sifonun üstündeki Wal-kie-talkie'yi aldı.

Adam artık ne yardım isteyebilir ne de ateş edebilirdi.

Adam, "Hey!" diye, adeta böğürdü. Dar yüzü acıyla gerilmişti.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama kırılmış dizinin korkunç acısı buna izin vermedi ve yere kapaklanıverdi.

"Ah, amanın!" dedi Marty geçitten dışarı çıkmaya çalışırken. Aceleyle Smith'in peşinden koridora çıktı. Smith banyo kapısını kilitledi.

Marty düşündü, "Onu vurmadın mı?"

"Sadece yaraladım. Bu yeterli. Dizini iyileştirmek için üç ya da dört ameliyat geçirmek zorunda kalacak. Artık bize bir kötülük yapamaz, bir yere de gidemez. Haydi, Mart. Gerçekten gitmeliyiz."

Marty bilgisayarlarla dolu ofisinin önünden geçerken bir ara durdu. İçini çekti ve kırılarak açılmış olan ön kapıya doğru yürümeye devam etti.

Smith kırık ön kapıyı biraz araladı ve dışarıya bir göz attı. Gri minibüs hâlâ giriş yolunun üzerinde durmaktaydı. İlk gençliğinde Bili Griffın'den öğrendiği bir numarayı denemek istiyordu ama helikopter hâlâ tepelerinde gezinip duruyordu.

"Mart, Massachusetts Bulvarı'na senin arabana gidiyoruz. İlaçlarını yanına al."

Marty, "Ben bunu sevmedim," diyerek masasına doğru yürüdü, sendeliyordu.

Ufak deri bir çanta aldı ve ön kapıda beklemekte olan Smith'in yanına döndü.

"Bunu hiç sevmedim." Titriyordu. "Dünya yabancılarla dolu!"

Smith onun şikâyetlerine aldırmadı. Marty tanımadığı insanlardan korkabilirdi, ama şu anda daha çok ölmekten korktuğunu anlayabiliyordu.

"Binalara yakın dur, ağaçların altından yürü, saklanabileceğin her şeyi kullan.

Koşmak yok bu dikkat çeker. Biraz şansımız varsa tepedeki helikopter bizi fark etmez. Eğer fark ederse arabanın bulunduğu yere vardığımızda ona izimizi kaybettirmemiz gerekir. Daha güvende olabilmek için orada duran minibüsü etkisiz hale getirmeye çalışacağım."

Marty aniden parmağını kaldırdı. Ağzı kulaklarında sırıtmaktaydı. "Bunu becerebilirim!"

"Buradan mı? Nasıl?"

"Bilgisayarını kızartacağım."

Smith konunun elektronik olduğu hiçbir konuda Marty'den şüphe duymazdı.

"Tamam. Haydi yapabileceklerini görelim."

Marty çekmecelerini araştırdı ve küçük bir kamerayı içine alabilecek bir deri çanta bulup çıkardı. Bir ucunu ön kapıdan minibüse doğru çevirdi. Kapağını açtı ve bir takım ayarlamalar yaptıktan sonra bir tuşa bastı. "Bu işimizi görecektir."

Smith ona şüpheyle bakıyordu. "Hiçbir şey görmüyorum."

"Tabii ki görmüyorsun. Motor fonksiyonlarını kontrol eden dahili bilgisayarı bozmak için TED'i kullandım."

"Bu TED dediğin şey de nedir?"

"Transient Elektromagnetic Device, yani Geçici Elektromanyetik Cihaz. Radyo dalgaları yoluyla çalışır. Statik enerjinin çok daha güçlüsünü düşün. Bunu ben yaptım ve normalden daha güçlü olmasını sağladım. Ama

Ruslar'da da bu tarz bir şey bulabilirsin. Bir dosya çantası içinde geliyor ve yüz bin dolar ya da o civarda bir para ödemen gerekiyor."

Jon etkilenmişti. "Bunu da yanımızda getir." Dışarıya çıktı. "Haydi gidelim."

Marty eşikte hareketsiz duruyordu. Şaşkın bakışlarla mavi göğe, yeşil çimenlere ve hareket halindeki trafiğe baktı.< Fena halde bunalmış

görünüyordu. Ürpertiler arasında, "Uzun zaman oldu," dedi.

Smith "Yapabilirsin," diyerek arkadaşına cesaret verdi.

Marty yutkundu ve başını aşağı yukarı salladı. "Tamam, hazırım."

Smith önde, avluya çıktılar ve uzun çalılar boyunca yan taraftaki çalılara kadar ilerlediler. Jon aradan geçti, Marty de onu takip etti. Jon caddeye çıkınca, Marty'nin koluna girdi. Sadece iki sokak öteye yürüyen iki arkadaş gibi gözükmeliydiler.

Helikopter arkalarında bungalovların üzerinde durmaya devam ediyordu. İşlek Massachusetts Bulvarı önlerindeydi. Bir kere

oraya varabilirlerse Smith, Embassy Row'a, Dupont ve Sheridan arasındaki, tarihi binalarla doğru yürümekte olan yaya kalabalığının arasında dikkat çekmeyeceklerini düşünüyordu.

Ama başarılı olamadılar. İkinci bloğa vardıklarında pervane daha yakınlarında vızıldamaya başlamıştı. Smith omzunun üzerinden arkaya bir göz attı.

Helikopter onlara doğru geliyordu.

"Ah, amanın!" Marty de helikopteri görmüştü.

Smith, "Daha hızlı," diye Smith emir verdi.

Yan caddeden aşağı doğru koşmaya başladılar. Helikopter onları o kadar alçaktan takip ediyordu ki, neredeyse ağaçlara sürtü-nüyordu. Kocaman

pervanelerinden gelen rüzgâr arkalarına çarr

o?

pıyordu. Sonra ateş etmeye başladılar. Marty hafif bir çığlık attı. Kurşunlar çevrelerindeki çöpleri yerinden oynatıyor ve betonu deliyordu.

Smith, Marty'nin kolunu yakaladı ve "Koşmaya devam et!" diye bağırdı.

Beraber koşmaya devam ettiler. Helikopter üstlerinden geçti ve tekrar onlara doğru dönmek için yan yattı.

"Daha hızlıî" Smith ter içindeydi. Marty'nin kolunu çekti.

Helikopter dönüşünü tamamladı ve tekrar üstlerine doğru gelmeye başladı.

Ama Smith rahatlayarak, "Artık yetişemez," dedi ve Massachusetts Bulvarı'na girip insanların arasına karıştılar. Cuma öğleden sonrasıydı ve insanlar öğle yemeğinden dönerken akşam için planlar yapıyor, randevularına gidiyorlardı.

"Ah, Ah!" Marty, Smith'e sokuldu ama yürümeye devam etti. Yuvarlak başını döndürüp duruyor ve kocaman açılmış gözlerle etrafındaki kalabalığı süzüyordu.

Smith, "Harika gidiyorsun," diyerek ona moral verdi. "Zor olduğunu biliyorum, ama bir süre için de olsa burada güvenlikteyiz. Araban nerede?"

Heyecan içinde kesik kesik soluk alıp veren Marty, "Yan caddede," dedi.

Smith kafasını kaldırıp helikoptere baktı. Dönüşünü tamamlamıştı ve kalabalığın üstünde onları bulabilmek için dört dönmekteydi. Smith, geleneksel bol pantolonuyla mavi tişörtünü giymiş olan Marty'ye baktı.

"Rüzgârlığını çıkart ve beline bağla," dedi.

"Pekâlâ, ama bizi yine de bulabilirler. Bulunca da vuracaklar."

"Görünmez olacağız." Yalan söylüyordu ama bulundukları durumda yapılabilecek en akıllıca şey buydu. Endişesini gizlemeye çalışarak üniformasının üstünü çıkardı. Bunu kepinin etrafına sardı ve kolunun altına aldı. Fazla bir önlem almış sayılmazlardı ama helikopterin aşağıda aradığı iki adam için yeterli olabilirdi.

Helikopter onlara doğru yaklaşırken bir blok daha geçtiler. Smith, sıkıntı içinde terlemekte olan Marty'nin yuvarlak yüzüne baktı. Zorla da olsa ona gülümsedi. Marty de gergin olmasına rağmen ona gülümseyerek karşılık verdi.

Helikopter daha da yakınlaşmıştı. Aniden tam üstlerindeydi.

Marty'nin sesi çok heyecanlıydı. "Tamam işte. Bu o! Sokağı tanıdım. Buradan dön!"

Smith helikopteri izledi. "Daha değil. Ayakkabını bağlıyor-muş gibi yap." Marty eğildi ve bağlarıyla uğraşmaya başladı. Smith de eğildi ve sanki çamur bulaşmış

gibi pantolon paçalarını temizlemeye başladı. Etraflarından hızla insanlar geçiyordu. İçlerinden birkaç tanesi yavaşlamalarına sebep oldukları için onlara ters ters baktı.

Helikopter bulundukları yeri geçti.

Smith, "Şimdi!" diyerek kalabalığın arasında Marty'nin koşmasına olanak sağlayacak bir boşluk bırakacak şekjjde önden fırladı. Birkaç adım sonra dar bir sokağın içindeydiler. Marty onu üç katlı, sarı tuğladan geniş bir garaj kapısı ile göze çarpan bir binaya götürdü. Bir bekçi kulübesi vardı, ama ne gelen ne de giden gözüküyordu. Binanın yassı çatısı Smith'in pek hoşuna gitmedi.

Helikopter oraya inebilirdi.

Bekçi, muhtemelen arabanın daha önce hiç görmediği sahibiyle karşılaşınca şaşırmıştı.

"Arabayı ne kadar zaman için alıyorsunuz bay Zellerbach?"

Smith adama, "Henüz bilmiyoruz," diyerek, Marty'yi bir yabancıyla konuşmaktan kurtardı.

Bekçi belgelere bir kez daha göz attıktan sonra onları ikinci kata, koruyucu çadır beziyle örtülmüş arabaların bulunduğu yere götürdü.

Adam sondan bir önceki arabanın örtüsünü kaldırdığında, Smith bakakaldı.

"Bir Rolls-Royce mu?"

Marty yüzünde utangaç bir ifadeyle gülümsedi. "Babamın."

Uzun zaman önce ölüp gitmiş ustaların elinden çıktığı günkü gibi pırıl pırıl gözüken bir Silver Cloud'dı. Bekçi arabayı çalıştırıp park yerinden çıkartırken motordan sadece hafif mırıltılar yükseldi. Hiçbir takırtı, tukurtu, gıcırtı, tekleme duyulmamıştı.

"İşte buyurun, Bay Zellerbach," dedi bekçi gururla. "O bizim dünya güzelimiz.

Evimizin en iyi arabası. Sonunda bir yerlere çıktığını görmekten çok mutluyum."

Smith anahtarları aldı ve Marty'ye arka koltuğa oturmasını söyledi.

Üniformasının üstünü giymedi ama şapkasını taktı. Böylece şoföre daha çok benzerdi. Direksiyonun başına geçince kontrol panelindeki cihazları ve göstergeleri inceledi. Huşu içinde vitesi taktı ve arabayı yan caddeye çıkardı.

Ülkenin hemen hemen her yerinde bir Rolls-Royce, Triumph'u kadar gösterişli gözükebilirdi ama New York, Los Angeles ya da Washington'da değil. Burada bir büyükelçiyi, yabancı bir şahsiyeti, önemli bir devlet görevlisini ya da herhengi bir genel müdürü taşıdığını düşündürecek ve dikkat çekmeyecek, sıradan bir arabaydı.

"Beğendin mi, Jon?" Marty arka koltuktan sordu.

Smith, "Sanki sihirli bir halının üzerinde uçmak gibi," diye cevap verdi. "Çok güzel."

"İşte bu yüzden saklıyorum onu." Marty memnuniyet dolu bir gülümsemeyle aşırı kilolu bir kedi gibi arka koltuğa yayıldı. Kâğıtlarını ve siyah renkli ilaç çantasını arkasına koydu ve hafif bir sesle güldü.

"Biliyor musun Jon? Banyodaki adam kaçış yolumu diğerlerine anlatacak ama kapının nasıl açıldığını bir türlü bulamayacaklar." Zaferle kumandasını havaya kaldırdı. "Zonk! Çu-valladılar!"

Smith gülümseyerek dikiz aynasından Marty'ye baktı. Helikopter bir blok ötede çaresizce dönüp duruyordu. Smith muhteşem aracı Massachusetts Bulvarı'na döndürdü. Silver Cloud'un içinde, sıkışık trafiğin sesi dışında bir ses duyulmuyordu.

"Bu kâğıtlar istediğim şeyler hakkında bilgisayardan aldığın çıktılar mı?" diye sordu.

"Evet. Hem iyi hem de kötü haberlerim var."

Dupont Meydanı'nı geride bırakıp şehrin içinden geçip 1-95 yoluna yani kuzeye doğru yol olarak Beltway'e çıkarlarken, Marty ona siber-araştırmalarından bahsetti. Marty konuşurken Smith takip edilme olasılıklarına karşı tetikte olmaya devam etti. Her an her yerden saldırıya uğrayabilecekleri konusunda sabit bir fikre kapılmıştı.

Sonra dikiz aynasından Marty'e doğru şaşkınlıkla baktı, "Le-opold'un raporunu bulmayı başarabildin mı gerçekten?"

Marty başını evet anlamında salladı. "Ve Irak'taki virüs raporlarını da."

"İnanılmaz. Teşekkür ederim. Bill Griffin ve Sophia'nın telefon kayıtları hakkında bir şeyler bulabildin mi?"

"Hayır. Üzgünüm, Jon. Gerçekten denedim."

"Denediğini biliyorum. En iyisi şu bulduklarını okuyayım."

Maryland'deki Rock Creek Parkı'nın uzantısındaki Connecticut Bulvarı çıkışına yaklaşıyorlardı. Smith çıkıştan geçti, arabayı parka doğru sürdü ve kalın ağaçlarla gizlenmiş bir fundalıkta durdu. Marty ona iki sayfa bilgisayar çıktısı uzatırken, "NIH'ın Federal Resource Medıcal Clearing House Başkanı tarafından silinmişler," dedi.

"Hükümet!" Smith bir küfür savurdu. "Lanet olsun. Olanların arkasında ya hükümet ya da ordu var, belki de düşündüğümden de güçlü insanlar."

"Bu beni korkutuyor, Jon,"

"Beni de çok korkutuyor ve kim olduklarını bir an önce bulsak iyi olacak."

Mırıldanarak önce Leopold Enstitüsü'nün raporunu okudu.

Dr. René Giscours raporunda, Bolivya amazonlarındaki görevi sırasında bir orman hastanesinde rastladığı bir durumdan söz ediyordu. O sırada kendisi Machupo sıtması denen yeni bir salgınla savaşıyordu ve teyit edilmemiş, Peru gibi çok uzak bir yerden gelen raporu ciddiye alıp araştıracak vakti yoktu. Ama bu yeni virüs hafızasını canlandırmış, kâğıtlarını karıştırdığında orijinal rapor olmasa da, o zamanki kendi notlarını bulmuştu. Karaladığı notlarda olağandışı kombinasyonlara sahip bir hantavirüs ile kanamaya yol açan ateş semptomları ve bir maymun cinsi iliş-kilendiriliyordu.

Smith yazılanları düşündü. Bu raporda Sophia'nın ilgisini çeken neydi? Sadece bir bilimsel seyahatte tuttuğu birkaç not. Acaba dikkatini çeken Machupo muydu? Ama Giscours özel bir bağlantı kurmuyor ve herhangi bir ilgiye işaret etmiyordu. Ayrıca, Machupo antikorlarının da virüs üzerinde etkili olmadıkları görülmüştü. Bu sadece bilinmeyen virüsün tabiatta var olduğunun işareti olabilirdi, ama araştırmacılar bunu zaten tahmin ediyorlardı. Belki de önemli gördüğü Bolivya ya da Peru'dan söz edilmesiydi. Ama neden?

Marty yardım etmek istediğini belli ederek, "Bu önemli mi?" diye sordu.

"Daha bilmiyorum. Bir de diğerlerini okuyayım."

Üç rapor daha vardı ve üçü de Irak Sağlık Bakanlığı'na aitti. İlk ikisi yiyecek bulamadıkları için şehre gelen çöl farelerine ait bir hantavirüsten kaynaklanan akut solunum yetmezliğinin neden olduğu ölümlerdi. Üçüncüsü Basra'da meydana gelen ve hastanın hayatta kalabildiği bir solunum yetmezliği vakasıydı. Üçü de

Basra'da. Smith bir ürperti hissetti. Aynı sayıda insan ölmüş ve hayatta kalmıştı. Sanki konrol edilmekte olan bir deney gibiydi. Acaba üç Amerikalı'nın Irak'ta başına gelen bu muydu, yani kontrol edilmekte olan bir deney miydi?

Ayrıca üç Amerikalı kurbanında Çöl Fırtınası'yla ilişkisi vardı.

Göğsünde bir şeylerin yerim bulduğunu hissetti. Sanki artık yönünü daha iyi tayin edebiliyormuş gibi bir histi bu. Irak'a gitmek zorundaydı. Kimlerin ölüp kimin... ve niçin hayatta kaldığını öğrenmeliydi.

"Marty, Kaliforniya'ya gidiyoruz. Orada bize yardım edebile-cek birini tanıyorum."

"Ben uçağa binmem."

"Şimdi bineceksin."

"Ama, Jon..." Marty itiraz etti.

"Bunu unut, Marty. Artık benimlesin. Ayrıca biliyorum ki, çılgınca şeyler yapmaktan hoşlanırsın. Bunu hayatındaki en çılgınca deneyim say."

"Olumlu düşünmenin bu durumda yardımı dokunabileceğini sanmıyorum.

Çıldırabilirim. İstediğimden değil, ama Büyük İskender bile bazen nöbet geçirirdi."

"Onun epilepsisi vardı. Seninkiyse Asperger ve sıkıntını kontrol altında tutabilecek ilaçların var."

Marty donup kaldı. "Burada ufak bir problemimiz var. İlaçlarım yok."

"Çantanı getirmedin mi?"

"Evet, tabii ki getirdim. Ama sadece bir kerelik ilaç kalmış."

"Öyleyse Kaliforniya'dan sana ilaç almak zorundayız." Marty suratını asarken Smith, Rolls'un motorunu çalıştırdı ve eyalet-lerarası yola çıktı. "Paraya ihtiyacımız var. Ordu, FBI, muhtemelen polis ve virüsle ilgilenen adamlar banka hesaplarımı, kredi kartlarımı takibe almışlardır. Ama seninkileri henüz denetlemiyorlardı."

"Haklısın. Hayatıma değer verdiğim için bu önerini kabul etmeliyim. Elli bin yeter mi?"

Smith paranın büyüklüğüne şaşırmıştı. Ama üstünde düşününce Marty için paranın anlamsız bir araç olduğunu anladı. "Elli bin işimizi görür."

O

Pervanelerin gürültüsü ve rüzgârın uğultusu arasında Nadal al-Hassan telefona, "Onları kaybettik," diye bağırdı. Keskin yüzüne güneş gözlükleri takmıştı. Güneş ışınlarını kara delikler gibi absorbe ediyor görünüyorlardı.

Adirondack Gölü'ndeki ofisinde Al-Nadal'ın söylediklerini dinleyen Victor Tremont küfretmeye başladı. "Hay lanet! Martin Zellerbach da kim? Smith niçin ona gitmiş?"

Al-Hassan daha iyi duyabilmek için açık kulağını kapadı. "Öğreneceğim. FBI ile ordudan ne haber?"

"Smith resmî olarak firari sayılıyor, Kielburger ve sekreterini en son gören o olduğu için ölümleriyle ilgili olduğu sanılıyor. Hem polis hem de ordu onu arıyor." Helikopterin uzaklardan gelen gürültüsü sanki orada Al-Hassan'ın yanındaymış gibi bağırmak istemesine yol açtı. "Jack McGravv bürodaki kaynağı sayesinde olayla ilgilenmeye devam ediyor."

"Bu iyi. Zellerbach'ın oturduğu yerde bir sürü bilgisayar araç gereci var. Hepsi de ileri teknolojiye sahip. Smith'in oraya niçin gittiğini anlamak pek

de zor değil. Belki Zellerbach'ın biz geldiğimiz sırada neler yaptığını analiz ederek bunu daha iyi öğrenebiliriz."

"Xavier'yi Washington'a yollayacağım. Tüm kurbanların tedavi gördükleri bütün hastanelere adamlarını yolla. Özellikle de şu üç hayatta kalanın olduğu hastanelere. Şimdiye kadar hükümet hayatta kalanları açıklamadı, ama açıklayacaktır. Smith bunu duyduğunda büyük bir ihtimalle onlara erişmeye çalışacaktır."

"Onu hallettim bile."

"Güzel, Nadal. Bili Griffın nerede?"

"Bunu bilmiyorum. Bugün bana rapor vermedi."

"Bul onu!"

YİRMİ

Saat 19:14

Mew York City

Bayan Pendragon ertesi günkü yönetim kurulu toplantısının programını getirdiğinde, Blanchard Pharmaceuticals A.Ş.'nin başkanı Mercer Haldane zorlukla gülümseyebildi. Ama yine de kadına her zamanki gibi neşeyle iyi geceler dilemeyi unutmadı. Nihayet güvenli yalnızlığına döndüğünde üzerinde smokini, kara kara düşünmeye devam etti. Yönetim kurulunun üç ayda bir verilen akşam yemeklerinden biri o geceydi ve öncelikle çözülmesi gereken büyük bir sorunu vardı.

Haldane, Blanchard'ın hem geçmişinden hem de geleceğinden gurur duyuyordu. 1884 yılında Buffalo'daki bir garajda annelerinin orijinal tariflerini kullanarak sabun ve yüz kremi yapmaya başlayan Ezra ve Elijah Blanchard tarafından kurulmuştu. Blanchard ailesinin başkanlığında şirket gelişmiş, şubelere ayrılmış ve fermantasyon ürünleri de üretmeye başlamıştı. İkinci Dünya Savaşı sırasında Blanchard, penisilin yapımı için seçilen birkaç şirketten biriydi ve böylece ilaç üreten bir kurum haline

gelmişti. Savaştan sonra şirket hızla büyümüş ve 1960'lı yıllarda halka açılmıştı. Yirmi yıl sonra 1980'lerin başlarında, son Blanchard, şirketin

operasyonlarını Haldane'e vermişti. Haldene, üst düzey yöneticisi olarak, şirketi 1990'lara getirmişti. On yıl önce başkanlığı da almıştı ve Blanchard artık onun şirketiydi.

İki gün öncesine kadar Blanchard'ın geleceği de geçmişi gibi pespembe görünüyordu. Victor Tremont onun keşfiydi. Yöneticilik potansiyeline ve yaratıcılığa sahip olan parlak bir kimyagerdi. Haldane, Victor'u tecrübe kazanacağı şekilde şirketin üst basamaklarına birer birer yükseltmişti. Onu kendi yerini alması için hazırlıyordu. Aslında dört yıl önce Haldane kontrol kendisinde olacak şekilde onu Genel Yönetim Yetkilisi olarak atamıştı. Victor'un şirketi tek başına yönetmek istediğini biliyordu, ama bu — bir artı sayılırdı. Her kaliteli adam, kendisine ait bir şov isterdi. Ayrıca aç bir adamın rekabet yanı daha keskin olurdu.

Bu gece hiddetten köpüren Mercer Haldane idi."

Bir yıl önce muhasebe müfettişlerinden biri, Araştırma-Geliş-tirme (AR-GE) bölümünün hesaplarında bir gariplik rapor etmişti. Müfettiş bu konuyla ilgilenmiş hatta biraz endişelenmişti bile. Bir proje son bulana dek Haldane adamın endişelerini ilaç sanayiinin karmaşık AR-GE projelerinden anlamamasına bağlamıştı. Ama Haldane dikkatli bir yöneticiydi, bu yüzden dışarıdan daha ayrıntılı bir araştırma yapması için ikinci bir muhasebe denetim şirketi daha tuttu.

Sonuçlar alarm zillerinin çaldığını belirten cinstendi. Haldane raporu iki gün önce almıştı. On yıllık bir dönemde AR-GE bütçesinde yaklaşık bir milyarlık bir açık vardı. Bir milyar dolar! Ayrıca Haldane'in hiç duymadığı bir programa da buna yakın bir para yatırılmıştı. Kağıtların arasında iz sürmek son derece zordu ve müfettişler bulgularından emin olamayacaklarını söylemişlerdi. Ama kazmaya yani işin peşini bırakmamak için araştırmalarına, devam etmeleri gerektiğine inandıklarını söylemişlerdi.

Haldane onlara teşekkür edip arayacağını söylemiş ve aklına hemen Victor Tremont gelmişti. Bu kadar büyük bir paranın küçük hatalarla kaybedilebileceğini ya da bunu Victor'un çalmış

olacağını bir an bile düşünmemişti. Ama onun bir alt kademesindeki yöneticinin Victor'un haberi olmadan böyle bir şeyi yapabilmesi mümkündü.

Evet, bu daha inanılabilir bir şeydi.

Ani bir hareket yapmadı. Victor'la New York'ta verilecek yemekten önce kendi ofisinde konuşacaktı. Ona bildiklerini anlatacak ve bir açıklama yapmasını isteyecekti. Şu ya da bu şekilde gizli bir projenin yürütülüp yürütülmediğini öğrenecekti. Eğer öyleyse Victor'u kovması gerekiyordu. Ama proje bu paraya de-ğebilecek kadar önemli de olabilirdi. Ama eğer böyle bir program yoksa ve Victor kayıp bir milyar doları açıklayamazsa onu hemen o anda kovacaktı.

Haldane içini çekti. Victor'un böyle bir şeye bulaşmış olması çok trajik bir durumdu, ama bir yandan da içinde, kanının daha hızlı akmasına yol açan bir canlılık hissediyordu. Yaşlanıyordu, ama hâlâ iyi bir kavganın zevkini çıkarabilecek durumdaydı; özellikle de kazanacağını bildiği bir kavganın.

Özel asansörünün yukarı çıkan sesini duyduğunda şehrin güneyindeki Battery'ye ve körfez manzarasına hâkim ofisini boydan boya yürüdü. Kendisine en sevdiği konyaktan biraz koydu ve masasına döndü. Puro kutusunu açıp içinden bir puro seçti ve yaktıktan sonra zevkle bir nefes aldı. Beyaz takımları içerisinde Victor Tremont tam o sırada asansörden çıktı.

Haldane başını çevirdi. "İyi akşamlar, Victor. Kendine bir bardak konyak koy."

Tremont gözlerini ona dikti. "Bugün kötü görünüyorsun, Mercer. Bir sorun mu var?"

"Konyağını al da konuşalım."

Tremont bir bardak konyak aldı, bir puro yaktı ve Haldane'in karşısındaki rahat deri koltuklardan birine oturarak bacak bacak üstüne attı.

Sonra gülümsedi. "Evet, değerli vaktimizi kaybetmeyelim. Akşam yemeğine çıkartacağım bir hanım var. Neyi yanlış yaptım?"

Haldane yerinde doğruldu. Kendisine meydan okunuyordu.

Kaba davranarak Victor'a haddini bildirmeye karar verdi. "Bir milyar dolarlık kayıtlara geçirilmemiş açığımız var. Ne yaptın, Victor? Çaldın mı yoksa uyduruk bir iş için mi harcadın?"

Tremont, konyağından bir yudum aldı, külüne bakmak için purosunu çevirdi.

Ve sanki bunu bekliyormuş gibi başını salladı. Uzun, aristokrat yüzü lambanın ışığında gölgeli görünüyordu. "Gizli hesap kontrolü. Bunu biliyordum. Aslında cevabım evet... ve hayır. Parayı çalmadım. Tamamen bana ait bir projede kullandım."

Haldane kızgınlığını dizginledi. "Bu ne zamandır devam ediyor?"

"Eh, herhalde on yıl civarında olmalı. Ana araştırma laboratu-varında çalışırken beni örnek toplamak için Peru'ya göndermenden birkaç yıl sonra başladı. Hatırlıyor musun?"

"On yıl mı! İmkânsız! Beni bu kadar uzun zaman aptal yerine koymuş

olamazsın. Gerçekten ne.."

"Ama koyabildim ve koydum. Yalnız yapmadım tabii ki. Şirketin içinde bir takım oluşturdum. Projem sayesinde kazanabilecekleri milyonları görünce bana katıldılar. Biraz muhasebenin, biraz güvenliğin, bazı iyi araştırmacıların, dışarıdaki kendi özel laboratuvarımın, pek çok bağışın, federal hükümetimizin ve ordunun içindeki bazı ortakların yardımıyla... Karşınızda: Hades Projesi!

Düşünüldü, planlandı, geliştirildi ve hazır hale getirildi." Victor Tremont tekrar gülümsedi ve purosunu sihirli bir değnek-miş gibi havada salladı. "Birkaç hafta içinde -en fazla birkaç ay-takımımla beraber Blanchard milyarlarca dolar para kazanacak. Herkes zengin olacak -ben, takımım, yönetim kurulundakiler, hissedarlarımız ve tabii ki sen de."

Haldane'in eli donmuş gibi havada kaldı. "Sen delisin!"

Tremont güldü. "Pek öyle değil. Sadece dev bir kazanç fırsatını görebilmiş bir iş adamıyım.

Haldane, "Hapishaneye tıkılacak bir delisin sen!" diye çıkıştı.

Tremont elini kaldırdı. "Sakin ol, Mercer. Hades Projesi'nin ne olduğunu bilmek istemiyor musun? Şükran duygusundan yoksun olmana rağmen, seni bile nasıl zengin edeceğini duymak istemiyor musun?"

Mercer Haldane duraksadı. Tremont şirketin parasını kendi projesi için kullandığını itiraf ediyordu. Görevine son verilmesi ve muhtemelen yargı yoluna başvurulması gerekiyordu, ama aynı zamanda iyi bir kimyagerdi ve projesi de yasal olarak Blanchard'a aitti. Belki de gerçekten büyük paralar kazandırabilirdi. Sonuçta başkan olarak, şirketin yerini sağlamlaştırmak ve ilerlemesini sağlamak onun göreviydi.

Bu düşüncelerle Haldane beyaz başını doğrulttu. "Pek bir şeyi değiştireceğini sanmıyorum, Victor, ama şu parlak projen nedir?"

"On üç yıl önce beni Peru'ya yolladığında, ıssız bir bölgede tuhaf bir virüs buldum. Ölümcüldü ve pek çok vaka ölümle sonuçlanıyordu. Ama bir yerli kabilesi tedavi yolunu bulmuştu: Aynı hastalığı taşıyan özel bir maymun cinsinin kanını içiyorlardı. Bu durum çok ilgimi çektiğinden virüsle beraber maymun kanlarının örneklerini de yanımda getirdim. Bulduğum şey şaşırtıcı ama aynı zamanda da mantıklıydı."

Haldane Tremont'a bakmaya devam ederek, "Devam et." dedi.

Victor Tremont konyağından bir yudum aldı ve konyak sürahisinin üzerinden patronuna gülümsedi. "Maymunlar, aynı virüsle enfekte olmuşlardı. Çok tuhaf bir virüs. Virüs içine girdiği canlının sisteminde yıllarca kendini belli etmeden uyuyabiliyor, AİDS haline gelmeden önceki HIV virüsü gibi. Eh, ara sıra küçük ateşler ve aniden beliren, kısa süren ağrılar oluyor tabii ki. Ama birdenbire mutasyona uğrayıp iki hafta kadar süren bir soğuk algınlığı yarattıktan sonra hem insanlarda hem de maymunlarda ölümcül yüzünü gösteriyor.

Maymunlarda daha kısa sürede ve daha yumuşak şekilde ortaya çıkıyor. Birçok maymun hastalıktan sonra hayatta kalabiliyor ve kanları mutasyona uğramış

virüsü nötra-lize edecek antikorlarla dolu. Sanırım yerliler bunu deneme yanılma yöntemiyle öğrenmişler, bu yüzden hastalandıklarında maymunların kanını içip iyileşiyorlar. Tabii eğer doğru maymunun kanını içtilerse."

Tremont öne doğru eğildi. "Bu sembiyozun iyi olan yanı şu ki, virüs, nasıl bir mutasyona uğrarsa uğrasın, hep maymunlarda daha önce ortaya çıkıyor ve bu da antikorların her zaman her mutasyona karşı hazır olması anlamına geliyor.

Doğanın ne kadar muhteşem bir şey olduğunun nefis bir örneği değil mi?"

Haldane, "Etkileyici," dedi kuru bir ses tonuyla. "Ama anlattıklarının kâr getirecek yanını göremiyorum. Bu virüs doğal bir tedavinin olmadığı yerlerde de görülüyor mu?"

"Öğrenebildiğimiz kadarıyla hiçbir yerde görülmüyor. Bu da — Hades Projesi'nin kilit noktası zaten."

"Aydınlat beni, lütfen. Daha fazla bekleyemeyeceğim."

Tremont güldü. "Burun kıvırıyorsun değil mi? Biraz sabret, Mercer." Tremont ayağa kalktı ve barın yanına gitti. Başkanın konyağından bardağına biraz daha koydu. Sonra tekrar yerine oturdu ve bacak bacak üstüne attı. "Elbette, milyonlarca maymun ithal edip onları kanları için öldüremezdik. Ayrıca her maymunun antikor taşımadığını ve taşısa bile bu kanın hızla bozulabildiğini söylememe gerek yok. Bu yüzden ilk önce virüsü ve kandaki antikorları izole etmemiz gerekiyordu. Sonra geniş çapta üretim me-todları bulmamız ve zaman içinde meydana gelebilecek spontan mutasyonlar için geniş bir yelpazeye sahip olmamız gerekiyordu."

"Sanırım bana tüm bunları yaptığınızı söyleyeceksin."

"Kesinlikle. Virüsü izole ettik ve daha ilk yılda üretime geçebilecek duruma geldik. Geri kalan işlerin hepsi için farklı süreler gerekti. En son aşamayı geçen sene bitirdik. Şimdi milyonlarca ünite yollanmayı bekliyor. Maymunlarda görülen bir virüsün ilacı olarak patenti alındı. Tabii insanlardan hiç söz edilmedi. Sanki büyük bir şansmış gibi gözükecek. Harcamalarımız şişirilerek fazla gösterildi. Böylece halkın kullanımına sunarken yüksek ücretler talep edebileceğiz. Ayrıca FDA onayı için de başvurduk."

Haldane olanlara inanmaz gözüküyordu. "FDA onayın yok mu?"

"Salgın başladığı anda onayı alacağız."

"Başladığında mı?" Şimdi gülme sırası Haldane'deydi. Küçümser bir gülüş. "Ne salgını? Yani şu anda serumunu kullanabileceğin bir salgın olmadığını mı söylüyorsun? Victor... Allah aşkına!"

Tremont gülümsedi. "Olacak."

"Olacak mı?"

"ABD'de altı vaka görüldü ve bunlardan üçünü serumumuzla gizlice tedavi ettik. Yeni kurbanlar da yolda. Artı deniz aşırı ölümler binleri buldu. Birkaç gün içinde dünya neyle karşı karşıya olduğunu anlayacak. Pek de hoş bir şey olmayacak."

Mercer Haldane kıpırdamadan masasında oturuyordu. Konyağı unutmuştu.

Kül tablasından düşmüş olan puro, masanın üzerini yakmaya başlamıştı.

Tremont, yüzündeki gülümseme hiç kaybolmadan bekledi. Kır saçları ve güneş

yanığı cildi lambanın ışığında pırıl pırıldı. Haldane nihayet konuşmaya başladığında katılığına şahit olmak Tremont için bile acı vericiydi.

Ama Haldane'in sesi kontrollüydü. "Bu projenin bana anlatmadığın bir kısmı var."

"Tremont, "Muhtemelen," dedi.

"Nedir?"

"Bilmek istemezsin."

Haldane bu cevap üzerine bir an durumu düşündü. "Hayır, yürümeyecek.

Hapse gideceksin, Victor. Artık kesinlikle çalışamayacaksın."

"Bana biraz daha güven. Ayrıca sen de en az benim kadar bu işin içine batmış

durumdasın."

Haldane'in beyaz kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktılar. "Hiçbir şekilde-"

Tremont kıkırdadı. "Lanet olsun. Benden bile beter durumdasın. Ben kendi pisliğimi örttüm. Her emir, her talep, her harcama senin tarafından onaylanarak imzalandı. Yaptığımız her şey için, senin yetki verdiğini gösteren belgeler var. Çoğu, sinirli olduğun zamanlar masana gelen kâğıtlardan kurtulmak amacıyla bakmadan imzaladığında halledildi. Ben onları senin önüne koyuyordum, sen de imzalayıp beni bir okul çocuğu gibi azarlayarak yol-luyordun. Geri kalanı da kimsenin anlayamayacağı taklit imzalarla halledildi. Adamlarımdan birinin bu konuda tanıdığı bir uzman var."

Haldane temkinli bir yaşlı aslan gibi, Tremont'un sinsiliğine karşı duyduğu öfkeyi bastırmaya çalıştı. Bunun yerine anlatılanların kendisine sağlayacağı maddi değeri düşündü. Gönülsüzce kazançların gerçekten de astronomik boyutlarda olabileceğini ve kendisinin de bundan payını alabileceğini düşündü. Bir yandan da da anlatılanlarda bir gedik, her şeyin bozulmasını sağlayacak bir zayıf nokta aradı.

Ve sonunda buldu: "Hükümet ilacını büyük miktarda üretmek isteyecek.

Ulusal çıkarlarımız göz önünde tutularak ilacı elinden almak isteyeceklerdir."

Tremont kafasını salladı. "Hayır. Onlara ayrıntıları vermedikçe serumu üretemezler çünkü kimsede üretim için gerekli olan tesis yok. Zaten elimizden almaya da çalışmayacaklardır. Bunun birinci nedeni talebi karşılayacak kadar serumun hazır olması. Hiçbir Amerikan hükümeti bize mantıklı bir ücret ödemekten kaçınmayacaktır. Dünyaya öğrettiğimiz oyun değil mi bu? Bu kapitalist bir toplum ve biz de ortaya iyi bir kapitalizm örneği koyuyoruz.

Ayrıca neredeyse yirmi dört saat çalışarak insanlığı kurtarmak için gösterdiğimiz çabalarla bir ödülü hak ediyoruz. Araştırma masraflarımızı şişirdik ama bunları çok fazla araştırmayacaklardır. Kârımız astronomik boyutlarda olacaktır."

Haldane suratını astı. "Öyleyse yakında bir salgın baş gösterecek. Sanırım duyduklarımın içinde en iyisi bunun tedavisini bulmuş olman. Herhalde çok fazla insan hayatını kaybetmez."

Tremont, Haldane'in kendini kandırmak için baş vurduğu sinsi düşünce tarzını fark etmişti. Her zamanki gibi Tremont, Haldane'in tepkisinin ne olacağını önceden bilebilmişti. Şimdi başkanın odasına sanki içindeki her ayrıntıyı ezberlemek istiyormuş gibi göz gezdiriyordu.

Sonra bakışları yeniden eski akıl hocasına döndü ama yüzü soğuk ve uzak bir ifadeye bürünmüştü. "Ama tüm bunlarla ilgilenebilmek için görevin başında ben olmalıyım. Bu yüzden yarınki yönetim kurulu toplantısında çekilecek ve beni şirketin tek sorumlusu ilan edeceksin. CEO ve başkan olarak tüm yetkilerin sahibi olacağım. Eğer istersen yönetim kurulu başkanı olarak kalabilirsin. Hatta günlük faaliyetlerle diğer kurul üyelerinden daha fazla ilgilenebilirsin. Ama bir yıl içinde yüklü bir emeklilik ikramiyesi alarak emekliye ayrılacaksın ve yönetim kurulu başkanlığını da bana bırakacaksın."

Haldane ona bakakalmıştı. Mücadeleci eski aslan, uçurumun kenarında dolaşıyordu. Bunu beklemiyordu, şoka girmişti. Tremont'u hafife almıştı. "Eğer reddedersem?"

"Yapamazsın. Patent şirketin adına, yani en büyük hissedarı olan benim adıma ve lisansı yüksek bir yüzde karşılığında Blanchard adına alındı.

Ayrıca sen de bu anlaşmayı yıllar önce yasal olarak onaylamış durumdasın. Ama üzülme.

Blanchard'a çok para kalacak ve senin de büyük bir ikramiyen olacak. Kurul ve hissedarlar kârlardan inanılmaz memnun olacaklar. Tabii halkla ilişkiler darbesinden söz etmemize gerek bile yok. Kara vebadan daha korkunç bir hastalıktan dünyayı kurtarmak için çalışan şövalyeler olacağız."

"Sen ne kadar para kazanacağını hesaplamaya devam et. İçeride ya da dışarıda.

Ayrılmak için bir sebep göremiyorum. İşin başında ben olacağım ve senin ekonomik açıdan mükafatlandırılacağım garanti edeceğim."

Tremont hem Midas'ınkinden daha büyük bir mirasın yaratıcısı hem de bir kurtarıcı olmanın tadını çıkararak kıkırdadı. "Ha-des Projesi, Blanchard'ın şimdiye kadar elde ettiği en büyük, en

muazzam başarı olacak. Ancak kâğıt üzerinde onaylamış olmana rağmen onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Eğer işlerin başına geçmek istersen en iyimser ihtimalle aptal durumuna düşersin. En kötü ihtimalle de konuya hakim olmadığını açığa vurursun. Herkes benim başarımı çalmaya çalıştığını düşünür. Bu noktada kurulun ve hissedarların seni beş dakikada kapı dışarı etmelerini sağlayabilirim."

Haldane sıkıntıyla derin bir nefes aldı. En kötü kâbuslarında dahi böyle bir şey olabileceğini düşlememişti. Olaylar onu demir kıskaçları arasına almış ve kontrolünü kaybetmesine sebep olmuştu. Ağa yakalanmış bir balığınkine benzer bir çaresizlik his-— sediyordu. Söyleyebilecek hiçbir şeyi, düşünecek hali kalmamıştı. Tremont haklıydı. Bu durumda ancak bir aptal dövüşmeye kalkardı. En iyisi oyunu oynamaya devam etmek ve ganimeti alıp ayrılmaktı.

Buna karar verdiğinde kendini daha iyi hissetti. İyi değil, sadece daha iyi.

Omuzlarını silkti. "O zaman gidip yemeğimizi yiyelim."

Tremont güldü. "İşte benim tanıdığım Mercer bu. Neşelen. Zengin ve ünlü olacaksın."

"Zaten zenginim. Şöhret sahibi olmayı da hiçbir zaman umursamadım."

"Öyleyse alış. Hoşuna gidecek. Beraber golf oynayabileceğin eski başkanları bir düşün."

yirmi bir

Saat 16:21

San Francisco, Kaliforniya

Smith ile Marty, Marty Zellerbach'ın kredi kartını kullanarak cuma akşamı, San Francisco Havaalam'nda kiraladıkları jete geldiler. Marty'nin ilaçlarını almak için bir araba kiralayıp şehre indiler ve bir eczaneye gittiler. Eczacı, Marty'nin Washington'daki doktorunu arayarak izin istedi. Ama doktor Marty'yle şahsen görüşmekte ısrar etti. Marty telefonu alıp konuşurken Smith onları dinledi.

Doktor gergin ve baskı altında gibiydi ve gereksiz sorular soruyordu. Sonunda Yarbay Smith'in onunla olup olmadığını sordu.

Adrenalin hücumuna uğrayan Smith, telefonu Marty'nin elinden kapıp kapattı.

Eczacı camın arkasından onlara bakıyordu, olanları anlamamıştı. Smith, Marty'ye, "Doktorun senin buradan ayrılmamanı sağlıyordu. Böylece büyük bir olasılıkla FBI ya da ordu haber alma gelecek ve beni tevkif edecekti. Belki de bungalova saldıran katiller gelir. İkimiz de sonra ne yapacaklarını çok iyi biliyoruz," diye durumu açıkladı.

Marty'nin gözleri büyüdü. "Eczacı buranın adresini verdi. Artık doktorum da biliyor!"

"Doğru. Yani doktorun telefonunu dinleyen herkes biliyor. Haydi gidelim."

Dışarı fırladılar. Marty'nin ilaçları etkisini yitiriyordu ve son dozu sabah yapacakları uzun yolculuk için saklıyorlardı. Marty homurdandı ve Smith'e sokuldu. Elbise almış ve diğer gerekli işleri yapmış, sonra Smith'in Presidio'nun aktif bir ordu üssü olduğu zamanlardan hatırladığı bir İtalyan restoranında homurdanarak yemek yemişti, ama bilgisayar dehası gittikçe daha rahatsız ve konuşkan oluyordu.

Gece olduğunda Mission Caddesi'ndeki Mission Hanı'nda bir oda tuttular.

Sokak lambalarının etrafını saran sis, daha sonra her yeri kaplamıştı.

Marty ne bulundukları bölgenin hoş yanlarını ne de küçük motelin avantajlarını fark edecek haldeydi. "Beni kesinlikle bu ortaçağ işkence hücresinde kalmaya zorlayamazsın, Jon. Kim böyle berbat bir zindanda uyumak ister ki, Allah aşkına?" Oda is kokuyordu. "Standford Court'a gideceğiz. Orası en azından daha yaşanabilir bir yer." Stanford Court, San Francisco'nun en meşhur otellerinden birisiydi.

Smith şaşırmıştı. "Orada daha önce kaldın mı?"

"Oh, binlerce kere!" Marty'nin bunları söylerken kullandığı abartılı ton yavaş

yavaş kontrolden çıktığını gösteriyordu. "Babam beni San Francisco'ya getirdiğinde orada kalmıştık. Çok etkilenmiştim. Komilerle lobide saklambaç oynamıştım."

"Ve herkes senin orada kaldığını biliyor mu?"

"Elbette."

"Vahşi dostlarımızın seni bulmalarına aldırmıyorsan oraya git."

Marty durumu anladı. "Of, Tanrım! Haklısın. Şimdi San Fran-cisco'dadırlar. Bu çöplükte güvencede miyiz?"

"Ayak altından uzak ve aşağıya sahte bir isim verdim. Sadece bir gece kalacağız burada."

"Gözümü kırpmayı bile düşünmüyorum." Marty yatağa girerken elbiselerini çıkarmayı reddetmişti. "Her an saldırabilirler. Bu canavarlar ya da FBI sokakta beni kovalarken iç çamaşırlarımla görülmeyi kesinlikle istemiyorum."

"İyi bir uyku çekmelisin. Yarın uzun bir yolculuk olacak."

Ama Marty onu dinlemiyordu bile ve o tıraş olup dişlerini fırçalarken Marty kapının tokmağının altına bir sandalye yerleştiriyordu. Sonra gazeteyi sayfa sayfa buruşturdu ve ön kapıda kullandı. "İşte oldu. Artık bizi hazırlıksız yakalayamazlar. Bunu bir filmde görmüştüm. Dedektif tabancasını kolayca uzanabileceği yatağının yanındaki komodinin üzerine koyuyordu. Sen de Beretta'nla aynı şeyi yapacaksın değil mi Smith?" ¿HA

"Eğer kendini iyi hissetmeni sağlayacaksa, evet." Smith yüzünü kurulayarak banyodan çıktı. "Haydi artık yatalım."

Smith örtülerin altına girdiğinde Marty kıyafetlerini çıkarmadan yatağın üzerine yattı. İri gözlerini iyice açarak tavanı seyrediyordu. Aniden Smith'e baktı. "Niçin Kaliforniya'dayız?" §

Smith başucu lambasını söndürdü. "Bize yardım edebilecek bir adamla buluşabilmek için. Yosemite yakınlarında Sierralar' da yaşıyor."

"Bu iyi. Sierralar! Modoc ülkesi! Kaptan Jack ve Lava Yatakları macerasını biliyor musun?" O çok parlak bir Modoc lideriydi ve Modoc'lar en büyük düşmanları Klamath'larla aynı koruma alanına konulmuşlardı." Loş odanın içinde Marty serbest kalmış zihninin rüyalarına kapıldı. "En sonunda Modoclar beyazları öldürüyorlar ve ordu da toplarıyla onlar için geliyor! Belki on tanesi tüm bir alaya karşı. Ve..."

Masum Modoc liderine ordu tarafından yapılan tüm haksızlıkları bir bir anlattı. Daha sonra Şef Joseph ve Nez Perce'nin Washington ve Idaho'da, kendilerinin iki katı ABD ordusuna karşı gelmelerini anlatmaya başladı.

Joseph'in acıklı son konuşmasını anlatmak üzereyken, başını birden kapıya doğru çevirdi.

"Koridordalar! Onları duyuyorum! Silahını al, Jon!"

îjSmith ayağa fırladı, Beretta'sını kaptı, ve buruşmuş gazete kağıtları arasında -

imkânsız olmasına rağmen- sessizce ilerlemeye çalıştı. Kapıyı dinledi. Kalbi güm güm atıyordu.

Beş dakika boyunca dinledi. "Hiçbir ses yok. Bir şey duyduğundan emin misin, Marty?"

"Kesinlikle eminim." Ellerini havada sallıyor, yuvarlak yüzü titreyerek yatakta dimdik oturuyordu.

Smith yorgun vücudunu rahatlatmaya çalışarak diz çöktü. Bir yarım saat daha dinlemeye devam etti. Dışarıda insanlar gelip geçiyorlardı. Konuşmalar ve ara sıra kahkahalar duyuluyordu. Sonunda başını salladı. "Bir şey yok. Biraz uyumaya çalış." Gürültülü gazete kâğıtlarının arasından yatağına yöneldi.

Marty yatışmış ve sesini kesmişti. Sırt üstü uzandı. On dakika sonra Kral Philip devrinden beri meydana gelen Kızılderili savaşlarını kronolojik sıralarına göre saymaya başladı. Sonra yine dışarıda adımlar duydu. "Kapısıda birisi var, Jon!

Vur onları! İçeri girmeden vur onları!"

Jon kalkıp kapıya doğru hızla yürüdü. Ancak dışarıdan en ufak bir ses bile gelmiyordu. Marty bütün gece boyunca vahşi tehlikeler yaratıp Amerikanın ilk zamanlarına ait hikayeler anlatabilirdi. Gittikçe hızlanıyordu ve ilaçlarını almadığı süre uzadıkça durum aleyhlerine oluyordu.

Smith tekrar kalktı. "Tamam, Marty, en iyisi son kalan ilacını al." Nazik bir şekilde gülümsedi. "Yarın Peter Howell'ın yerine vardığımızda yeni ilaçlar alabileceğimize güvenmekten başka çaremiz yok. Bu arada da hem sen hem de ben uyumalıyız."

Marty'nin beyninden neredeyse dumanlar çıkıyordu. Kelimeler ve imajlar inanılmaz bir hızda gelip geçmekteydi. Jon'ın sesi çok uzaklardan, sanki aralarında koskoca bir kıta varmış gibi uzaklardan geliyordu. Jon ilacını almasını istiyordu. Ama Marty'nin içindeki tüm güdüler buna isyan ediyordu.

Bu heyecan verici dünyadan ayrılmak istemiyordu.

"Marty işte ilacın." Jon bir elinde Marty'nin almaktan kaçındığı hap diğer elinde de bir bardak su ile yanı başında duruyordu.

"Ben bir devenin üstünde, yıldızlı göklerde yolculuk etmeyi tercih etsem daha iyi olur. Sen de istemez miydin? Periler, altından arplarını çalarken dinlemek istemez miydin? Newton ve Ga-lileo'yla konuşmak istemez miydin?"

"Mart? Dinliyor musun? Lütfen ilaçlarını al."

Marty önünde diz çökmüş olan Jon'a baktı. Yüzü endişeli ve samimi görünüyordu. Şimdiki durumlarıyla hiç ilgisi olmayan pek çok nedenle Jon'ı çok severdi.

Jon, "Bana güvendiğini biliyorum, Marty. Sana ilaç almadan yeterince uzun zaman kaldığını söylediğimde bana inanman gerekiyor. Artık geri dönme zamanı," dedi.

Marty mutsuzluk dolu bir tepki verdi. "Hapları sevmiyorum. Onları aldığımda ben olmuyorum. Artık bulunduğum yerde olmuyorum! Düşünemiyorum çünkü düşünecek bir benliğim kalmıyor!"

Smith anlayışla, "Zor olduğunu biliyorum," dedi. "Ama senden sınırı aşmanı istemiyoruz. İlaçlarından uzun süre uzak kaldığında biraz keçileri kaçırıyorsun."

Marty kafasını kızgınlıkla salladı. "Birine piyano çalmasını öğretirlermiş gibi bana nasıl normal olunacağını öğretmeye çalıştılar! Normalliği ezberle! Bak ama gözünü dikme. Erkeksen elini uzat ama kadınsan önce onun uzatmasını bekle. Geri zekâlılık! Adamın birinin şöyle dediğini

okumuştum: 'Tüm öteki insanların davranışlarını taklit etmeyi öğrenebiliriz, ama bunu neden yapacağımızı anlamıyorum.' Anlayamıyorum, Jon. Normal olmak istemiyorum!"

"Ben de senin normal olmanı istemiyorum. Yabaniliğini ve heyecanını tercih ederim. Bu olmadan benim tanıdığım Marty olamazdın. Ama stratosferin, seni dünyaya geri getiremeyeceğimiz enginlerine uçmanı da istemiyorum. Yarın Peter'ın yanına vardığımızda ilaçlarını almayı yine kesebilirsin."

Marty baktı. Zihninde yığınla rakam kaynaşıyordu. Bastırılmamış

düşüncelerindeki özgürlüğe bayılıyordu ama Jon'ın haklı olduğunu da biliyordu. Hâlâ kontrolü kaybetmemişti ama kıl payı kalmıştı. Uçurumun kıyısından düşme riskini göze alamazdı. Marty gülümsedi. "Sen bir şampiyonsun, Jon. Özür dilerim. Ver şu lanet olası hapı."

Yirmi beş dakika sonra ikisi de uykuya dalmıştı.

18 Ekim, Cumartesi

Saat 12:06

San Francisco Uluslararası Havaalanı

Nadal al-Hassan, New York'tan gelen DC-10'dan gözleri kıpkırmızı indi ve ana yolcu salonuna girdi. Onu karşılayan aşırı kilolu partal elbiseler giymiş adamla daha önce hiç görüşmemişti, ama New York uçuşunda kendisine verilen tanımlamaya uyan başka kimse yoktu.

"Al-Hassan mısınız?"

Al-Hassan partal adamı küçük gören bakışlarla süzdü. "Dedektif ajansından mısınız?"

"Doğru bildiniz."

"Rapor edecek neyiniz var?"

"FBI eczanedeki adama bizden önce ulaştı, ama eczacının tek bildiği iki kişi oldukları ve ayrıldıklarında taksiye bindikleri. Taksi şirketlerini ve tabii ki yerel polis örgütünü ve FBI'ı araştırıyoruz. Oteller, moteller, pansiyonlar, araba kiralama şirketleri ve diğer eczaneleri de araştırma kapsamına aldık. Şimdiye kadar bir şey çıkmadı. Polisle FBI da bizden daha iyisini başarabilmiş değil."

"Union Meydanı'ndaki Hotel Monaco yakınlarında olacağım. Bir şey bulursanız beni anında haberdar edin.

"Tüm gece aramalara devam etmemizi mı istiyorsunuz?"

"Onları siz ya da polis bulana dek."

İri adam omuz silkti. "Para sizin..."

Al-Hassan, zarif bir lobisi ve 1920'lerin modasına göre dekore edilmiş bir yemek salonu olan San Francisco oteline gitmek için bir taksiye bindi.

Odasında yalnız kalır kalmaz, berbat görünüşlü adamın ona anlattıklarının hepsini New York'a rapor etti.

Al-Hassan, "Ordu imkânlarından yararlanamaz. Virüs kurbanlarının yakınları da dahil olmak üzere, Zellerbach ile Smith'in tüm yakınlarını takibe alıyoruz."

dedi.

Victor Tremont New York'taki otel odasından emretti, "Eğer ihtiyacın varsa bir dedektif ajansı daha tut. Xavier, Zellerbach'ın Smith için neler yaptığını buldu."

Marty'nin bilgisayar kayıtlarını ona anlattı. "Görünüşe bakılırsa Zellerbach Giscour raporunu bulmuş ve Irak'taki virüsle ilgili kayıtlara da ulaşabilmiş.

Smith bizim virüse sahip olduğumuzu öğrendi artık. Şimdi ne yapmak istediğimizi bulmaya çalışıyor. Artık bizim için potansiyel bir tehlike olmaktan çıkıp tam bir tehdit haline geldi."

Al-Hassan'ın sesi vaat doluydu. "Uzun sürmeyecek."

"Xavier'yle bağlantını kesme. Bu Zellerbach denen adam Sop-hia'nın benimle yaptığı telefon konuşmasının kayıtlarını bulmaya çalışmış. Tekrar denemesini bekliyoruz. Xavier Zellerbach'ın bilgisayarını takibe aldı. Eğer adam bilgisayarını kullanırsa Long Lake'teki yerel polisin bulmasına imkân tanıyacak kadar uzun bir süre onu hatta tutacak."

"Washington'u arayacağım ve ona cep telefonumu vereceğim."

"Bili GrifFın'in yerini tesbit ettin mi?"

Al-Hassan sessiz ve sıkıntılıydı. "Smith'i öldürmesini emrettiğimizden beri kimseyle bağlantı kurmadı."

Tremont'un sesi bir kırbaç gibi şakladı. "Demek hâlâ Griffın'in nerede olduğunu bilmiyorsun? İnanılmaz! Kendi adamlarından birinin izini nasıl kaybedebilirsin?"

Al-Hasan sesini alçak ve saygılı tuttu. Victor Tremont şu Allahsız memlekette saygı duyduğu birkaç insandan biriydi ve haklıydı. Eski FBI ajanını daha yakından izlemiş olması gerekiyordu.

"Griffin'i bulmak için çalışıyoruz. Onu bir an önce bulmamız benim için bir gurur meselesi oldu."

Tremont kendini yatıştırmaya çalışıyordu. Sonunda, "Xavier ayrıca Zellerbach'ın Griffın'in en yeni adresini araştırdığını da söyledi. Tahmin ettiğin gibi aralarında bir bağlantı var. Artık buna dair bir kanıtımız oldu."

"Bili Griffın'in Jon Smith'le görüşmek için hiçbir girişimde bulunmaması çok ilginç. Ayrıca Smith, dün, Griffın'in eski eşini görmeye Georgetown'a gitmiş."

Tremont durumu gözden geçirdi. "Belki de Griffın iki taraflı oynuyor. Bili Griffın bizim için en tehlikeli düşmana ya da en yararlı silaha dönüşebilir. Bul onu!"

Saat 07:00

San Francisco Mission Bölgesi

Marty ile Smith sabah saat yedide uyandılar. Sekizde ışıl ışıl görünen San Francisco Körfezi'ndeki 1-580 yolunda doğuya doğru ilerliyorlardı. Lathtrop'tan sonra 99 ve 120 numaralı otoyolları geçtiler ve geç kalmış kahvaltılarını yapacakları Merced'ın içte kalan bereketli tarım arazilerine yani güneye doğru yöneldiler. Sonra tekrar doğuya döndüler ve Yosemite'ye doğru 140 numaralı yolu takip ettiler. Marty hâlâ sakindi ve yükseklere doğru yol aldıkça gökyüzü daha şeffaf bir görünüm kazanıyordu.

Hiç durmadan 1000 metrelik Mid Pines Zirvesi'ne çıktılar, azgın Merced Irmağı'nı takip ederek El Portai Parkı'na girdiler. Marty sessizce pencereden dışarısını seyrediyordu. Hızla akan ırmağın ve sislenmiş vadinin görüntüleri eşliğinde 700 metrelik tepeye çıkarlarken, Marty etrafındaki manzaranın tadını çıkarıyordu.

"Sanırım dışarı çıkmamakla çok şey kaçırdım," dedi. "Tarif edilemeyecek kadar güzel."

"Üstelik manzaranın güzelliğini bozacak çok az insan var."

"Jon, beni çok iyi tanıyorsun."

Kendi yarattığı sisle boğuşan Bridal Veil Şelalesi ile El Capi-tan'ın keskin kayalıklarının yanından geçtiler. Vadi yolunun ikiye ayrıldığı yerde kuzeye doğru keskin bir dönüş yaptılar ve kasımdan mayısa, hatta muhtemelen hazirana kadar trafiğe kapalı olan Tioga Yolu'yla kesişen Big Oak Fiat Yolu'nu takip ettiler. Vahşi görünümlü Sierra Dağları'nın nefis manzarası eşliğinde karlı yollar boyunca doğuya doğru yollarına devam ettiler. Sonunda, daha kuru ve daha çorak olan arazilerin bulunduğu doğudaki tepeye yöneldiler.

Aşağıya inerken Marty eski kovboy şarkıları söylemeye başlamıştı. İlaçlar etkisini yitiriyordu. Tioga Yolu 395 numaralı otoyola ve Lee Vining kasabasına ulaşmadan önce Smith dar bir yola saptı. Her iki yanlarında özel mülke girdiklerini belirten, kazıklara bağlanmış dikenli teller vardı. Kadifemsi bir altın rengine bürünen dağlara karşı ağaçların siyah siluetleri kaskatı görünüyordu.

Marty yeniden şarkı söylemeye başladı. "Evim benim çiftlikte, geyiklerin ve antilopların oynadığı yerde! Moral bozucu sözlere pek az rastlanan, gökyüzünün bütün gün bulutlu olmadığı yerlerde!"

Smith arabayı sert virajlar ve derelerin üzerine kurulmuş birkaç kırık dökük tahta köprünün üzerinden sürerek, altında nehrin çağladığı derin bir yarığın kenarına kadar getirdi. Dar bir çelik köprü kanyonun karşı tarafına geçişi sağlıyordu. Karşıda ağaçların ardına saklanmış bir kulübe gözüküyordu.

Uzaklardaki Dana Dağı, bir muhafız gibi görünüyordu.

Smith park ederken, Marty otlayan sığırlardan, okyanusa ve dağlara kadar gördüğü şeylerin etkisiyle zevkten sarhoş olmuştu. Ama şimdi yolculuğun sona erdiğini ve burada kalması gerektiğini anlamıştı. Burada uyuyacak belki de bir süre burada yaşayacaktı.

Smith arabanın etrafından dolaşarak kapısını açtı ve Marty isteksizce dışarı çıktı. Köprüyü gördüğünde ırkilip geri çekildi.

"Bu incecik şeye adımımı bile atmam."

"Aşağı bakma. Haydi, sadece üstünden geçivereceksin."

Marty tüm geçiş boyunca tutacak yerlere sıkıca yapıştı. "Bu çorak yerlerde ne yapıyoruz ki? Burada sadece şu ilerideki eski yıkıntı var."

O yıkıntıya doğru ilerlemeye başladıklarında Smith, "Adamımız orada yaşıyor."

Marty durdu. "Gideceğimiz yer orası mı? Bu kadar ilkel bir yerde beş saniye bile kalamam. İçinde kapı olduğunu bile san-— mam. Ayrıca elektriği de yoktur ve bu da bilgisayarın da olmadığı anlamına gelir ve ben bilgisayarsız yaşayamam!"

Smith, "Ama katiller de yok. Ayrıca dış görünüşüne bakıp karar verme."

Marty homurdandı: "Bu tam bir klişe."

Yukarılara uzayan sık dalların altındaki loş alana vardılar. Havada çam kokusu vardı. Uzun ağaçların ilerisindeki kulübe sessizdi. Marty ona her bakışında başını kederle sallıyordu.

Aniden yüksek sesli bir homurtu oldukları yerde hareketsiz kalmalarına yol açtı.

Gelişmiş bir dağ aslanı önlerindeki ağaçtan atlayarak üç metre kadar bir mesafe dizlerinin üzerine oturdu. Sarı gözleri parıldıyor ve uzun kuyruğu kırbaç gibi sallanıyordu.

"Jon!" Marty bağırdı ve dönüp kaçmaya başladı Smith, Marty'nin omzunu yakaladı. "Bekle."

İleride bir yerden İngilizce konuşan bir ses duyuldu." Kıpırdamadan kalın beyler. Silahınızı çıkartmayın. Size zarar vermez. Tıpkı benim gibi."

YİRMİ İKİ

Saat 13:47

Lee Vining yakınları

High Sierras, Kaliforniya

Kulübenin alçak tavanlı verandasında gölgelerin arasından orta boylu bir adam belirmişti. Elinde otomatik bir İngiliz Enfield tüfeği tutuyordu. Smith'e hitap ediyordu, ama Marty'ye bakıyordu. "Yanında birini getireceğini söylememiştin, Jon. Sürprizlerden hoşlanmam."

Marty, "Gitmekten çok mutlu olurdum, Jon," diye fısıldadı.

Smith onu duymazlıktan geldi. Peter Howell, Marty Zeller-bach değildi.

Savunma anlayışı ölümcüldü ve ciddiye alınması gerekirdi. Yumuşak bir ses tonuyla, "Kedini yanına çağır ve silahını indir, Peter. Marty'yi seni tanıdığımdan daha uzun süredir tanıyorum ve şu anda her ikinizin de yardımına ihtiyacım var," dedi.

Çevik görünüşlü adam sakin bir sesle, "Ama ben onu tanımıyorum," diye karşılık verdi. "Onun hakkında bilmen gereken her şeyi bildiğini ve temiz olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ondan daha temizini bulamazsın, Peter."

Howell, sert bakışlı, berrak ve X ışınları kadar delici soluk mavi gözleriyle Marty'yi bir dakika boyunca inceledi. Sonunda boğazım temizlemekle ıslık çalmak arası bir ses çıkardı. "Şşşt, Stanley," dedi yavaşça. "İyi kedi. İşine bakabilirsin."

Dağ aslanı döndü ve ara sıra arkasına dönüp yabancıların üzerine atlaması için bir emir verilmesini uman gözlerle bakarak kulübenin arkasına doğru yürüdü.

Adam tüfeğini indirdi.

Koca kedinin uzaklaşmasını izlerken Marty'nin gözleri ışıldamaya başlamıştı.

"Eğitilmiş bir dağ aslanı olabileceğini bilmiyordum. Bunu nasıl başardın? İsmi bile var. Gerçekten harika! Afrikalı kralların avlanmak için leoparları eğittiğini biliyor muy-211 dun? Hindistan'da çitaları eğiterek-"

Howell, Marty'nin sözünü kesti. "Gördüğünüz gibi içeride konuşsak daha iyi olur. Kimin kulağının size dönük olduğunu asla bilemezsiniz." Enfıeld'ı sallayarak içeriyi işaret etti ve kenara çekilerek onlara yol verdi. Smith önünden geçerken İngiliz kaşlarını kaldırarak Marty'yi işaret etti. Smith başını sallayarak güvence verdi.

Kulübenin içi, dışarıdan göründüğünden daha büyüktü ve dış görünüşünü yalancı çıkarıyordu. Muazzam şömine dışında Batıyla hiç ilgisi olmayan, iyi döşenmiş bir salona girdiler. Mobilyalar, İngiliz köy evlerinin rahat antikalarıyla İngiliz erkek kulüplerine özgü deri sandalyelerin karışımıydı ve yirminci yılın savaşlarına ait pek çok anıyla doluydu. Duvarlar silahlar, ordu flamaları ya da askerlik fotoğrafları yerine soyut dışavurumcu ressamların tablolarıyla örtülmüştü. Milyonlarca dolar edebilecek orijinal eserlerdi.

Oda kulübenin tüm genişliğini kaplıyordu. Arkada solda, önden görünmeyecek şekilde, yüksek çamların içine doğru uzanan bir oda daha vardı. Kulübe L

şeklinde inşa edilmişti. Salondan geçilen koridordaki ilk kapı, içinde son model bir PC olan bir çalışma odasına açılıyordu.

Marty bir sevinç çığlığı attı. Peter Howell, onun kimseye aldırmadan bilgisayara doğru koşmasını izledi.

Yavaşça sordu, "Nesi var?"

"Asperger sendromu. O bir deha, özellikle de elektronik konusunda, ama insanlarla birlikte olmak onun için dayanılmaz bir işkence."

"Şu anda ilaçlarını almıyor mu?"

Smith onaylar anlamda başını salladı. "Washington'i çok acele terk etmemiz gerekti. Bana bir dakika ver sonra her şeyi konuşuruz."

Howell hiçbir şey söylemeden salona döndü. Smith bilgisayarın başına geçmiş

olan Maty'nin yanına gitti.

Marty ona azarlar gibi baktı. "Niçin bana jeneratörü olduğunu söylemedin?"

"Şu aslan aklımı başımdan aldı."

Marty anlayışla kafasını salladı. "Kedi-Stan bir dağ aslanı. Çin'de Sibirya kaplanlarını eğiterek-"

"Bu konuyu daha sonra konuşalım." Smith, güvenliklerinden Marty'ye anlattığı kadar emin değildi. "Sophia'nın yaptığı telefon konuşmalarını ve Bili Griffın'in yerini bulmayı tekrar deneyebilir misin?"

"Benim yapmayı düşündüğüm de bu. Tek ihtiyacım olan kendi ana sistemime ve yazılımlarıma bağlanmak. Eğer arkadaşının bilgisayarı da

yaşamayı seçtiği yer kadar ilkel değilse, birkaç dakikada bağlanmış olurum."

"Kimse senden daha iyisini yapamaz." Smith, Marty'nin omzuna dostça vurdu ve geri çekilerek, kendisine ait olan dünyaya eğilmekte olan Marty'yi izledi.

Marty kendi kendine söylendi, "Bir meyve sıkacağından bozma alet nasıl olur da bu kadar güçlü olabilir?" Her neyse. İşler yolunda gibi görünüyordu.

Smith, Howell'ı şöminenin önünde, siyah metalden bir deniz altı silahını temizlerken buldu. Yanıbaşında turuncu renkli alevler saçan bir ateş gürül gürül yanmaktaydı. İngiliz'in elindeki orduya ait silah dışında evin içi harika görünüyordu.

Howell başını kaldırmadan konuştu. "Bir sandalye çek kendine. Şu deri olan bayağı rahattır. Üzerimde çok fazla sorumluluk olduğunu fark edip gözlerden uzak bir sığınağa ihtiyacım olduğunu anladığımda almıştım."

Koyu mavi-yeşil arası flanel tişörtü ve paçaları postallarının içine sokulmuş

haki renkli ordu pantolonuyla, Howell fazla zayıf görünüyordu. Cildi yıllarca güneş ve rüzgâra maruz kalmış olmaktan yıpranmıştı. Gözlerinin çeveresindeki çizgiler o kadar derindi ki, gözleri çatlakların içine gömülmüş gibiydi adeta.

Bakışları keskin ama ihtiyatlıydı.

"Bana şu Marty denen arkadaşından söz et."

Jon, sandalyesine gömüldü ve Marty'yle beraber büyürken başlarından geçenleri, Marty'nin gençlik yıllarının zorluklarını ve sonunda Asperger sendromu olduğunun anlaşılmasını anlattı. "Bu onun için her şeyi değiştirdi.

İlaçlar ona ihtiyacı olan bağımsızlığı veriyordu. Onlar sayesinde derslere devam ederek doktorasını tamamlaması için gerekli olan basit işleri yapabildi.

İlaçlarını kullanırken yaşamını devam ettirmesini sağlayacak sıradan işleri yapabiliyordu. Ampulleri değiştirmek, çamaşırlarını yıkamak ve beslenmek gibi. Aslında bunları yapmak için birilerini tutabilecek kadar çok parası var, ama yabancılar onu huzursuz ediyor. Nasılsa ilaçlarını almak zorunda olduğu için, bu işleri de kendisi halletmekte bir sakınca görmüyor."

"Onu suçladığımı söyleyemem. İlaçların etkisini kaybettiğini mi söylemiştin?"

"Evet. Bunu anlayabilmenin yollarından biri de, senin de duyduğun gibi konuşmasının ünlem işaretleriyle dolu bir yazı halini alması. Nutuk çekmeye başlıyor, heyecanlanıyor ve uyumadan etrafındakileri deli ediyor. Eğer bu durumda uzun süre kalırsa hayal gücünün derinliklerine dalarak hem kendisi hem de başkaları için tehlikeli olabiliyor."

"Beni yanlış anlama ama, bu genç arkadaş için gerçekten çok üzüldüm."

Smith kıkırdadı. "Tam tersine, Marty senin için üzülüyor. Ve tabii benim için de. Aslında onun bildiklerini asla öğrenemeyeceğimiz için hepimize acıyor.

Onun anladıklarını kavrayamıyoruz. Dünyanın dört bir yanındaki bilgisayar uzmanları evini, şahsen değil e-postayla arasa da, onun kendisini evine kapatması yine de bizim için bir kayıp sayılır."

Howell, Heckler & Koch MP5 marka silahını temizlemeye devam etti. "Ama eğer ilaçlarını aldığında mekanik ve yavaşsa ve almadığında da uçuyorsa, öyleyse bunca şeyi ne zaman yapabiliyor?"

"îşte işin püf noktası da bu. İlacını kullanırken iki bilinç düzeyinin ortalarında bir yerlerde kalabilmeyi öğrendi. Eğer günde birkaç saat bu ara bölgede kalabilirse bu onun için cennete gidip gelmek yerine geçiyor. Yeni fikirler zihnine ışık hızıyla geliyor. Keskin, hızlı ve her geçen dakika yarı konrol dışı oluyor. Onu yenmek imkânsız."

Howell yıpranmış yüzünü silahından kaldırdı. Soluk renkli gözleri titreşti.

"Bilgisayarlar konusunda mı yenilmez? Demek öyle. Bu da başka bir konu."

Tekrar H&K silahıyla uğraşmaya başladı. Birkaç yıl önce İngiliz Özel Hava Kuvvetleri'nin seçtiği bir silahtı bu ve muhtemelen hâlâ da öyleydi.

Smith, "Misafirlerin olduğunda hep silahını mı temizlersin?" dedikten sonra yaptıkları uzun yolculuğun etkisiyle arkasına yaslanıp gözlerini kapadı.

Howell burun kıvırdı. "Hiç Doyle'ın5eyazÂTo/n<£kitabını okudun mu?

Gerçekten bayağı iyidir. Bir çocuk olarak bana Sherlock Holmes'den çok daha ilginç gelmişti. Garip. Çocuk adamın babasıydı vs..." devam etmeden önce biraz düşündü. "Her neyse, kitapta Black Simon isimli yaşlı bir okçu vardı. Bir sabah kahraman ona kılıcını niçin bilediğini sordu. O da dün gece rüyasında kırmızı bir inek gördüğünü ve bu rüyayı her gördüğünde büyük bir savaş

çıktığını söyledi. Gerçekten de o günün ilerleyen saatlerinde Black Simon'ın tahmin ettiği gibi İspanyollar saldırdılar."

Smith gülümsedi ve gözlerini açtı. "Yani ben geldiğimde belaya hazır olmak gerekir diyorsun ha?"

Howell'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bunun gibi bir şey."

"Her zamanki gibi haklısın. Yardıma ihtiyacım var ve muhtemelen tehlikeli bir iş."

"Yaşlı bir hayalet ya da bir çöl sıçanı bundan başka ne işe yarar ki?"

Smith onunla ilk kez Çöl Kalkanı sırasında, hastanede, hiçbir zaman gerçekleşmeyen bir saldırıya hazırlandıkları günlerde karşılaşmıştı. Ama saldırıya uğrayan Howell olmuştu. Ya da daha — net söylemek gerekirse Peter ve SAS kaşınmıştı. Peter olayın nerede meydana geldiğini asla söylememişti, ama bir gece hastaneye kumlardan doğmuş bir hayalet gibi çıkagelmişti. Çok ateşi vardı ve bir kedi yavrusu kadar güçsüzdü. Bazı doktorlar o gece bir helikopter sesi ya da bir kara aracının sesini

duyduklarını söylemişler ama kimse emin olamamıştı. Oraya nasıl gelebildiği ya da kimin getirdiği hiçbir zaman öğrenilememişti.

Smith, üzerinde bağlı olduğu birliğe dair hiçbir işaret bulunmayan, İngiliz Ordusunun çöl kamuflajı giysileri içindeki bu yabancı adamın zehirli bir yılan tarafından ısırılmış olduğunu anında fark etmişti. Hemen müdahale ederek Peter 'in hayatını kurtarmıştı. Sonraki günlerde Peter iyileşmiş ve birbirlerini tanıdıkça aralarında saygılı bir ilişki kurulmuştu. O sıralarda isminin Özel Hava Kuvvetlerinden binbaşı Peter Howell olduğunu ve isimsiz bir görevle Irak'ın içine gönderildiğini öğrenmişti. Peter'ın daha sonra da tüm söyledikleri bu kadarla kalmıştı. Normal bir SAS mensubu olmak için yaşı ilerlediğinde bile, Smith ağzından laf almayı başaramamış ve olayın üzerindeki esrar perdesini kaldıramamıştı.

Kısacası Peter, geçtiğimiz iki yüzyıl boyunca küçük ya da büyük fark etmez, karışıklık çıkan her yerde bulunmuş olan, yerinde duramayan İngilizlerden biri gibi görünüyordu. Cambridge ve

Sandhurst'te eğitim gördükten sonra bir dil bilimci ve maceracı olarak Vietnam yıllarında SAS'a katılmıştı. Hareket hafiflediğinde M16 ve ístihbarat'ta çalışmak için gönüllü olmuştu. Her ikisi için de, hem savaşta hem de soğuk savaş

boyunca çalışmıştı, ta ki ilki için yaşlanıp ikincisi için de artık işe yaramayacağı belli olana dek.

Şimdi Sierralar'm gözden uzak ve ıssız doğu kısmında emeklilik günlerini geçiriyordu. Ya da öyle görünüyordu. Smith onun emekliliğinin de hayatının geri kalanı gibi "şüpheli" olduğunu düşünüyordu.

Şimdi Smith firari olduğuna göre SAS ve M16'nın verebileceği cinsten yardıma ihtiyacı vardı. "Irak'a gitmeliyim, Peter. Gizlice ama bağlantıları kullanarak."

Howell H&K'sını yeniden birleştirmeye başlamıştı. "Bu tehlikeli değil evladım.

Bu intihar. Hiç yolu yok. Bir Yanki ya da İngiliz için imkânsız. Şu günlerde daha da imkânsız. Bu kesinlikle başarılamaz."

"Sophia'yı öldürdüler. Başarmam gerekiyor."

Howell, Stan isimli dağ aslanının çıkardığına benzer bir ses çıkardı. "Şu firari saçmalığını anlatmak ister misin?"

"Firari olduğumu biliyor musun?"

"Ben de birkaç kez bu duruma düşmüştüm. Her defasında arkasında iyi bir hikâye vardı."

Smith, ona Fort Irwin'de Binbaşı Anderson'ın ölümünden sonra meydana gelen olayların tümünü anlattı. "Her kim iseler çok güçlüler, Peter. Polisi, orduyu, FBI'yı ve tüm hükümeti etkileyebiliyorlar. Her ne planlıyorlarsa, bu uğruna insanları öldürmeyi göze alabilecekleri bir şey. Bunun ne olduğunu ve Sophia'yı neden öldürdüklerini bulmak zorundayım."

Peter'ın silahı temizlenmiş, bir araya getirilmiş ve yağlanmıştı. Howell tütün almak için kahverengi pençelerini uzattı. Piposunu doldurdu. Evin iç kısımlarından Marty'nin heyecanlı sesini duyabiliyorlardı.

Howeel piposunu tüttürerek, "Ellerinde bu virüs varken -hiçbir tedavisi veya acısı olmadığı düşünülürse- bütün dünyayı rehin alabilirler. Bunu yapan Saddam gibi, Kaddafı gibi biri ya da Çin olabilir," dedi.

"Pakistan, Hindistan ya da Batı'dan daha güçsüz olan herhangi bir ülke de olabilir." Smith duraksadı. "Belki de bir ülkenin işi değildir. Belki de her şey para için yapılıyor, Peter."

Tütünün kokusu odaya yayılmaya başlarken, Peter söylenenleri düşündü. "Seni Irak'a sokmak hayatından daha fazlasına mal olabilir, Jon. Tüm yeraltı direnişine mal olabilir. Irak'ta Saddam Hüseyin'e olan muhalefet zayıf, ama hâlâ varlığını sürdürüyor. Bizimkiler de onlara bu mücadelede destek olmaya çalışıyorlar. Eğer istersem seni içeri sokarlar ama bağlantıları garanti edemezler. Eğer başını belaya sokarsan kendi başına olacaksın. ABD

ambargosu Saddam ve çetesi dışında herkesin hayatını mahvediyor. Çocukların ölümüne sebep oluyor. Yeraltından ve Irak halkından çok fazla şey bekleyemezsin."

Smith'in göğsü sıkıştı. Ama yine de omuz silkti. "Bu almak zorunda olduğum bir risk."

Howell piposundan bir nefes çekti. "Öyleyse çalışmaya ko-yulsam iyi olur.

Ayarlayabileceğim tüm korumayı devreye sokacağım. Ben de seninle gelmeyi çok isterdim, ama sana ayak bağı olurum. Biliyorsun, beni Irak'ta çok iyi tanıyorlar."

"En iyisi yalnız gitmem. Zaten sana burada ihtiyacım var."

Howell'in yüzü aydınlandı. "Söyle çabuk? Ben de sıkılmaya başlamıştım zaten.

Stanley'yi beslemenin yaratacağı heyecanların da bir sınırı var."

Smith, "Bir şey daha," diye ekledi. "Marty ilaçlarını almalı yoksa yakında işe yaramaz hale gelecek. Sana boş şişeleri verebilirim ama Washington'daki doktorunu arayamayız."

Howell şişeleri alarak koridordan geçti çılgınca bilgisayarla uğraşan Marty'nin bulunduğu arka odada kayboldu. Smith tek başına oturarak Marty'yi dinledi.

Dışarıda rüzgâr büyük Ponderosa

ağaçlarının arasında uğulduyordu. Yeryüzünün nefes almasına benzeyen bu ses insana huzur veriyordu. Smith yorgun bedeninin koltukta rahatlamasına izin verdi. Sophia'nın ruhunda yarattığı kederi ve Irak'ta ihtiyacı olanı bulup bulamayacağına dair endişelerini bir kenara bıraktı. Onu bu zorba ülkeye sokabilecek bir insan varsa o da Peter'dı. Cevabın geçen yıl virüsten ölenlerde olmasa bile sağ kalanlarda yani Irak'ta bir yerlerde olduğundan emindi.

Saat 17:05

Washington, D.C.

Marty Zellerbach'ın Dupont Meydanı'ndaki düzensiz bungalovunun, tek geniş

odasındaki bilgisayarın başında oturan, bilgisayar uzmanı Xavier Becker, Zellerbach'ın uzaklardaki bir PC'den ana sistemine ulaşarak telefon şirketinin kayıtlarını bir cerrah titizliğiyle incelemesini seyrediyordu.

Xavier, Zellerbach'ın yarattığı, hem araştırmayı hem de yabancı ağlara girme işlemlerini aynı anda yürütebilen programına benzer başka bir program görmemişti. Adamın yarattığı zerafet ve güzellik orada niçin bulunduğunu bile unutturmuştu.

Zaten onun yapabileceği tek şey, Zellerbach araştırmasını yaparken, bir adım önünde olarak Long Lake'teki polisin Marty'nin yerini tesbit edebilmesine olanak sağlamaktı. Xavier ter içindeydi, Marty'nin kullandığı hatları değiştirmesinden korkuyordu. Bunu yaptığı takdirde onun izini kaybederlerdi.

Ama Zellerbach bunu hiç yapmadı. Xavier böylesine bir dehanın bu hatayı yapabildiğine inanamıyordu.

Kulaklığında gergin bir ses duyuldu. "Onu birkaç dakika daha hatta tut, Xavier."

Long Lake'teki Jack McGraw da en az Xavier kadar terliyor gibiydi. İki kez az kalsın Zellerbach'ı enseliyorlardı, ama ikisinde

de Marty, Xavier'den çok daha hızlı davranmıştı. Ama bu sefer değil. Belki Xavier'nin sahte verileri daha iyiydi belki de Zel-lerbach yorulmaya başlamıştı ve konsantrasyonunu kaybediyordu. Sebep her ne olursa olsun iki üç dakika içinde..."

"Yakaladım onu!" Jack Me Graw'in sesi heyecanının zirve-sindeydi. "Kaliforniya dışındaki Lee Vining isimli bir sayfiyeden arıyor. Al-Hassan Yosemite yakınlarında. Hemen ona haber veriyoruz."

Xavier devreden çıktı. Zellerbach'ın sahte izi takip ederek Sophia'nın kimlerle konuştuğu konusunda araştırmaya devam etmesini seyrederken güvenlik şefinin neşesini paylaşmıyordu.

^^ Zellerbach'ın yaratıcılığı kendi dikkatsizliğiyle sabote edilemeyecek kadar güzeldi. Bu Xavier'nin üzülmesine ve kafasının karışmasına sebep oldu.

Zellerbach'ın yakalanmasının nedeni, yeryüzünde Xavier Beckers ve Victor Tremont gibi insanları safça yok saymasıydı.

Saat 14:42

Lee Vining yakınları

High Sierras, Kaliforniya

Smith bilgisayar odasına adımını attığında Marty'nin hayal kırıklığı atomik bir patlama gibi yüzüne çarptı. "Zonk, Zonk, Zonk! Neredesin seni ifrit! Kimse Marty Zellerbach'ı yenemez, duydun mu? Aa, orada olduğunu biliyorum! Lanet olası, baş belası..."

"Mart?" Smith onun küfrettiğini hiç duymamıştı. Sınırı aştığını gösteren belirtilerden biri de bu olmalıydı. "Mart! Kes artık. Neler oluyor?"

Marty küfretmeye devam etti. Smith'in konuştuğunu hatta odada olduğunu bile fark etmeden masayı yumruklamaya başladı.

"Mart!" Smith omzunu yakaladı.

Marty vahşi bir hayvan gibi dişlerini göstererek ona döndü ve Smith'i gördü.

Aniden sandalyesine halsiz bir şekilde çöktü. Acı içinde ona doğru baktı.

"Hiçbir şey! Hiçbir şey! Hiçbir şey bulamadım. Hiçbir şey!"

Smith sakinleştirici bir sesle, "Önemli değil, Marty," dedi. "Neyi bulamadın?

Bili Griffîn'in adresini mi?"

"Bir iz bile bulamadım. Çok yaklaşmıştım, Jon. Sonra her şeyi kaybettim.

Telefon konuşmalarını da. Kendi bilgisayarımda kendi yazılımımı kullanıyordum. Bir adım daha. Orada olduğunu biliyorum! Çok yakında."

"Uzun zaman alacak bir iş olduğunu biliyorduk. Virüs hakkında bir şey bulabildin mi? Ya da Fort Detrick'le ilgili yeni bir ¿21 şey?"

"Bunu birkaç dakikada öğrendim. Resmî olarak şu anda Amerika'da on beş

ölüm ve sağ kalan üç vaka var."

"Smith endişeyle silkindi. "Başka ölümler mi? Nerede? Ya sağ kalanlar? Nasıl?

Hangi tedavi sonucu?"

"Ayrıntı yok. Bunları bulabilmek için yepyeni bir güvenlik programını aşmak zorunda kaldım. Pentagon tüm bilgilerini herkese kapamış. Tabii benim dışımdakilere." Kıkırdadı. "Ordu kanalı dışında halka sunulan bir bilgi yok."

"Sağ kalanlarla ilgili hiçbir şey duymamamızın sebebi de bu. Yerlerini bulabilir misin?"

"Kim olduklarına ya da nerede olduklarına dair bir fısıltıya bile rastlamadım.

Üzgünüm, Jon."

"Detrick ya da Pentagon'da da mı?"

"Hayır! Hayır! Hiçbirinde. Berbat! Sanırım Pentagon'daki haydutlar bilgiyi sistem dışında tutuyorlar."

Smith hızla düşündü. İlk düşüncesi sağ kalanları bulmak ve onlarla konuşabilecek kadar yakınlaşmak olmuştu. Bu en kolay ve en kısa yol gibi

gözüküyordu.

Hükümetin bilgileri saklı tutmasının sebebi halkın paniğe kapılmasını önlemek olmalıydı -standart işlem prosedürü- ve durum on beş ölümden daha kötüymüş gibi görünüyordu. Bilim adamları halka açıklamadan önce tüm günlerini sağ kalan hastaları inceleyerek geçiriyor olabilirlerdi. Bu da tüm insani ve teknolojik güvenliğin harekete geçirildiği anlamına gelirdi.

Umutsuzlukla içini çekti. Onun ya da Peter Howell'in bu korumayı kırmasının yolu yoktu.

Ayrıca, sağ kalanlar Ordu İstihbarat'tan ya da FBI'dan olabilir ve katiller de onun onların yanına gideceğini düşünüyor olabilirdi. Onu bekliyor olabilirlerdi. Derin bir nefes aldı ve başını salladı. Başka seçeneği yoktu.

Ulaşabilme şansının olduğu tek yer Irak ve orada sağ kalmış olanlardı. Bu içine kapanmış ülke onun —gelmesini beklemiyordu ve buradakine benzer teknolojik olanaklara da sahip değildi. Neler döndüğünü anlamanın en iyi ve en hızlı yolu oraya gitmekten geçiyordu.

Marty heyecanla konuşuyordu, "İşte! Neredeyse yakaladım seni! Sadece bir dakika daha."

Smith düşüncelerinden sıyrıldığında onu avını birkaç metre ötesinde gören bir avcı gibi ekrana doğru eğilmiş çığlıklar atarken buldu.

Korku, Smith'in göğsünü daralttı. Birden Marty'nin yaptığı işin mekaniği kafasında bir şimşek çakmasına sebep oldu. Marty'ye çıkıştı. "Washington'daki bilgisayarına ne kadar zamandır bağlısın?"

Howell kapıda belirdi. Sıska vücudu kasıldı. "Kendi bilgisayarıyla canlı bağlantı mı kurmuş?"

"Ne kadar zamandır, Mart?" Smith tedirgin bir sesle soruyu tekrar etti.

Marty trans halinden çıktı. Gözlerini kırpıştırdı ve bilgisayardaki saate baktı.

"Bir ya da iki saattir, herhalde. Ama merak etmeyin. Tüm yeryüzüne yayılmış

bir dizi iletişim hattı kullanıyorum. Ayrıca bu benim bilgisayarım ve..."

Smith bir küfür savurdu. "Bilgisayarının nerede olduğunu biliyorlar! Şu anda bungalovunda, senin bilgisayarının başında, seninle dalga geçiyor olabilirler! Telefon şirketinde bulduğun iz geçen seferki denemende de orada mıydı?"

"Lanet olsun! Hayır! Yeni bir geçit buldum. Bill Griffin için de bir tane bulmuştum ama bir yere çıkmadı. Telefon şirketinde-kiyse yeni yo.llara çıkıp duruyordu... Biliyorum ki."

Peter Howell'in sesi katıydı. "Kaliforniya'da adamları var mı?"

"Olduğuna bahse girerim," dedi, Smith.

"İlaçları yolda." Howell, bulunduğu yerde topuğunun üzerinde döndü. "Katiller telefon hatları üzerinden Lee Vining'i ve beni bulabilirler. Gerçek adımı değil tabii ki. Kulübenin yerini tespit etmeleri, buraya gelmeleri, yolu bulmaları ve bize ulaşmaları gerekiyor. En kötü ihtimalle bir saat sürer. Eğer şanslıysak iki.

Hemen buradan gitsek iyi olur."

doğru iki hızlı adım attı. Şimdiye kadar kimse Victor Tremont'a gülmemişti.

Kimse! Hele bir kadın!

Ateşi çıkmış gibi yüzü yanıyordu. Bir okul çocuğu gibi iki yumruğunu da sıkmıştı.

Sonra kısa bir kahkaha attı. Ne halt ediyordu? Aptal kadın!

Mercedes onu hatasını düzeltme sıkıntısından kurtarmıştı. Bu kadının akıllı olduğunu düşünmüştü, ama sonuçta hiçbir kadın akıllı değildi. İçi rahatlayarak bu sefer dokunaklı gözyaşlarıyla dolu sahnelerin yaşanmayacağını anladı. Ona pahalı veda hediyeleri de vermek zorunda

kalmayacaktı. Hiçbir şey elde etmeden çekip gidecekti. Bu durumda kim aptal oluyordu?

Sırıtarak aynaya döndü, kravatını ve ceketini düzeltmeyi tamamladı ve aynaya son bir bakış fırlattıktan sonra toplantıya gitmek için kapıya yöneldi. Henüz kapıya ulaşamadan cep telefonu çaldı. Arayanın Jon Smith ve Marty Zellerbach hakkında bir şeyler öğrenen Al-Hassan olduğunu umarak cevap verdi.

"Evet?"

Arap'ın sesi güvenilir çıkıyordu. "Zellerbach, Sophia denen kadının seninle olan telefon görüşmesini bulmak için yine bilgisayarına bağlandı. McGraw onların, Lee Vining, Kaliforniya'da olduklarını tespit edene kadar Xavier onu hatta tutmayı başardı. Nicholas Romanov isimli bir adamın evinden arıyorlar ama isim büyük bir olasılıkla sahtedir. Şimdi oraya gidiyoruz."

Tremont memnuniyetle soludu. "Güzel. Başka bir şey?" Nihayet Yarbay Jon Smith belası son buluyordu.

Arap'ın sesi gizli bir şey söyleyecekmiş gibi kısıldı. Sözlerinden duyduğu gurur yansıyordu. "Evet, başka haberlerim de var. Hem iyi hem de kötü haberler.

Araştırmalarım sonucunda öğrendim ki, bu Marty Zellerbach da tıpkı Bili Griffin gibi Smith'in okul arkadaşıymış."

Tremont homurdandı. "Öyleyse Rock Creek Parkı'nda Smith'i uyaran Griffın'di!

Ve şüphesiz Smith'i öldürmek gibi bir niyeti de yok. Ama bize açıkça ihanet etmiyor olabilir."

"Hâlâ para peşinde olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Bunun haricinde bir işaret görmüyorum."

Tremont düşünerek kafasını salladı. "Öyleyse onu kendi hesabımıza kullanabiliriz. Pekâlâ, sen Jon Smith ve onunla beraber olan herkesin

icabına bak."

Kafasında bir plan şekillenmeye başlamıştı. Evet, ne yapacağını çok iyi biliyordu. "Griffın'i ben hallederim."

«

Saat 19:52

Thurmont, Maryland

Bili GrifFın'in dudaklarına ince bir gülümseme yayıldı. Beyaz pizza dağıtım kamyonu, Jon Smith'in üç katlı evinin önünden son iki saat içinde tam üç kez geçmişti. GrifFın karanlık evin içinde, sabah altıdan beri bekliyordu. Pizza kamyonunu ağır ağır evin önünden geçerken ilk gördüğünde alarma geçmişti.

Acaba evin güvenli olup olmadığını anlamak için dolaşmakta olan Jon muydu?

İkinci defa geçerken gece dürbünü hazırdı, ama baktığında sürücünün Jon olmadığını gördü. Üçüncü kez geçerken baktığında ise Al-Hassan'ın adamını tanımıştı. Muhtemelen hem Jon'ı hem de kendisini arıyorlardı.

Griffın, Arabın Rock Creek Parkı'ndan beri kendisinden şüphelendiğini biliyordu, ama evin içinde olacağını tahmin edemezdi. Orada olduğuna dair hiçbir delil bırakmamaya çok dikkat etmişti. Arabasını üç blok ötedeki bir garaja saklamış ve Jon'ın evine arka kapıdaki kilidi açarak girmişti. Jon, şimdiye kadar ne Det-rick'e ne de Thurmont'a dönmediği için artık dönmeyebileccğini düşünmeye başlamıştı. Acaba Al-Hassan onu çoktan öldürmüş müydü? Hayır, öyle olsaydı kendisini aramak için adamlarını göndermezdi.

Karanlıkta hızla çalışma odasına doğru yürüdü. Bilgisayarı çalıştırdıktan sonra kendi gizli internet sitesinin adresini ve paro lasını girdi ve anında eski FBI ortağı Lon Forbes'un mesajını e"

i •• o*-»!"

"Yarbay Jon Smith seni bulmaya çalışıyor. Marjorie ile de aynı sebeple bağlantı kurdu. FBI, polis ve ordu Smith 'i arıyor firari sayılıyor ve iki ölüm hakkında sorguya çekilmek üzere aramvor. Eğer onunla bağlantı kurmak istiyorsan beni ara. "

Griffın düşündü ve başka bir mesaj olup olmadığını kontrol ettiğinde, sitesine gizlice girmiş birinin ayak izlerine rastladı. Bu da kendisini üçüncü bir kişinin daha aradığı anlamına geliyordu. WEB sitesinde bu bilgisayar korsanının nerede olduğunu öğrenebileceği hiçbir bilgi yoktu, ama yine de bu canının sıkılmasına yol açtı.

Bilgisayarı kapattı ve arka kapıya döndü. Artık kimsenin göz-lemediğinden emin olduğunda gecenin içine süzüldü.

Saat 20:06

New York

Kırk Dördüncü Cadde'deki Harvard Kulübü'nde özel bir odada toplanmış

olanlar gergindiler. Birbirlerini yıllardır tanıyorlardı ve genellikle karşı taraf olarak çıkarları birbiriyle çatışmıştı. Ama şimdi paraya, güce ve kendi aralarında söyledikleri gibi "aydınlık bir geleceğe" olan arzuları onları bu odada bir araya getirmişti.

Dörtlüden en genci, Genel Kurmay Başkanının Yardımcısı Tümgeneral Nelson Caspar, Victor Tremont'un Adirondack'takı evini sık sık ziyaret eden Milli Meclis üyesi Ben Sloat'la alçak sesli bir konuşma yapıyordu. Konuşurken devamlı kapıya goz atıyordu. Sosyal Hizmetler Bakanı Nancy Petrelli, krem rengi-St. John marka örgü takımıyla perdeleri kapanmış olan pencere lerin önünde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Ordu sanayi için 10

nmasıyla tanınan, Korgeneral Einer Salonen (emekli) oturduğu rahat koltukta elinde bir kitap tutuyor ama gerçekte okumuyordu. General Caspar da General Salonen de üniformalarını giymemişler, bu gizli toplantı için basit ama pahalı takımlar giymeyi

tercih etmişlerdi.

Kapının açılmasıyla birlikte, hepsinin yüzü neredeyse aynı anda oraya doğru çevirildi.

Victor Tremont telaşla içeri girdi. "Afedersiniz, hanımlar beyler," dedi ve hafifçe Nancy Petelli'yi selamladı. "Ama işimizi yakından ilgilendiren, Yarbay Smith'le ilgili bir konu yüzünden, ki mutlulukla halledildiğini söyleyebilirim, buluşmamıza geç kaldım.

Salonu, hepsinin rahatladığını belirten fısıltılar doldurdu.

General Caspar, "Blanchard Yönetim Kurulu'yla olan toplantı nasıl gitti?" diye, araya girdi. Herkes bu sorunun cevabını merak ediyordu.

Tremont üzerindeki şık kıyafetle deri koltuklardan birinin kolunun üstüne oturdu. Varlığıyla etrafına güven ışınları saçıyor ve özel misafirlerinin ilgisini bir mıknatıs gibi kendine çekiyordu. Çenesini kaldırıp bir kahkaha attı. "Artık tüm şirketin kontrolü bende."

En yüksek ses General Salonen'den çıktı: "Tebrikler!"

"Harika, Victor," Meclis Üyesi Ben Sloat da ona katılmıştı. "Bu bizi en güçlü konuma getiriyor."

Nancy Petrelli de bu sözleri onayladı, "Bu işi kıvırabileceğin-den emin değildim."

General Caspar gülümsedi, "Benim hiç şüphem yoktu. Victor her zaman kazanır."

Tremont tekrar bir kahkaha attı. "Teşekkür ederim. Güvenoyu verdiğiniz için gerçekten çok teşekkür ederim. Ama General Caspar'a katıldığımı söylemeliyim.

Buna herkes hatta Nancy Petrelli bile güldü. Ama onun gülüşünün içinde mizahi bir yaklaşım saklıydı. Doğrudan işin kritik noktasına girdi:

"Yönetim kuruluna detayları anlattın mı?"

"Hem de belgeleriyle." Tremont kollarını önünde kavuşturdu, gülümsedi ve bekledi. Onlara takılıyordu.

Odadaki tansiyon iyice yükselmiş, bakışlar onun üzerinde per-çinlenmişti.

Nancy Petrelli sonunda dayanamayarak sordu. "Ve?"

"Lanet olası kurul ne dedi?" dedi General Salonen.

Victor Tremont'un yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Bir köpeğin kemiğe atlaması gibi Hades Projesi'ne atladılar." Odanın etrafındaki rahatlamış yüzlere baktı. "Gözlerinde beliren do-— 1ar işaretlerini görmeliydiniz. Kendimi Las Vegas'ta kumar makinelerinin ortasında hissettim."

Sloat, "Hiçbir sorun çıkmadı mı?" diye sordu. "Vicdani yaklaşımlarla uğraşmak zorunda kalmayacak mıyız?"

Tremont başını salladı. "Size hatırlatırım ki onların hepsini kendimiz seçtik.

Kaynaklarımızı bu işe akıttık." En büyük problemi eski üyeler emekliye ayrılırken yeni isimler için Haldane'den onay alırken yaşamıştı. "Şimdi mesele doğru insanları seçip seçmediğimiz."

Senatör Sloat, "Tabii ki seçtik," dedi.

"Kesinlikle," dedi Tremont. "Serum olmadan meydana gelebilecek ölümleri ve insanlar üzerinde kullanmak için izin almadan önceki ölümleri önlerine koydum. Ama aynı zamanda virüsün yüzde yüz ölümcül olmadığını anlattım ve hükümet serumumuzu kullanmak için çok geç kalmazsa ölümlerin bir milyonu aşmayacağını anladılar."

Her zaman karamsar olan Nancy Petrelli, "Ya hükümet teklif ettiğimiz ücreti ödemezse?"

Ağır bir sessizlik kalın bir örtü gibi odanın üstüne çöreklendi. Diğerleri tedirginlik içinde Nancy'ye bakmamaya çalıştılar. Hep zihinlerinde olan bir soruydu bu.

Tremont, "Eh! Bu riski daha başlangıçtan beri biliyorduk.

Kazanacağımız milyarlar için aldığımız risk buydu zaten. Ama bizim hükümetin ya da başka bir hükümetin bundan başka bir seçeneği olacağını sanmıyorum. Eğer serumu satın almazlarsa korkunç sayıda insan ölecek. Bu kadar basit."

General Caspar onaylayarak başını salladı. "Cüretkâr olan kazanır."

"Ah, evet. SAS'ın düsturu." Tremont, General'e doğru başını salladı ve sesinde ince bir alay ifadesiyle ekledi, "Ama sanırım biz kendimizi, kraliçenin omzumuzu sıvazlamasından çok daha büyük ve çok daha gerçekçi ödüller için riske atıyoruz."

Vicdan hepimizin korkak taraflarını meydana çıkarır. Shakes-peare'in söylediği buna benzer bir cümle kafasında yankılanıyordu. Ama potansiyel bir kıyımın riskini almasını sağlayan ne cesaret ne de Shakespeare'di. Yirmi birinci yüzyılın başlarında bunlar gerçekçi sebepler olamazdı.

General Salonen, "Ama hiç birimizin ailesi ölmeyecek. Çünkü bizde serum var," dedi açık bir şekilde.

Hepsi bunu düşünmüşlerdi ama yalnızca general bunu söyleme cesaretini ya da düşüncesizliğini göstermişti. Tremont beklemeye devam etti.

Petrelli, "Başlamasına ne kadar kaldı?" diye sordu.

Tremont şöyle bir düşündü. "Bence üç ya da dört gün içinde bir salgınla karşı karşıya olunduğu gerçeğiyle dünya yıldırımla vurulmuşa dönecek."

Bir mırıldanma duyuldu. Bunun açgözlülükten mi yoksa merhamet mi olduğunu söylemek mümkün değildi.

"Başladığı zaman," Tremont sözlerine devam etti, "Hepinizin tehlikenin büyüklüğünü vurgulamanızı istiyorum. Tüm panik yaratan düğmelere basın.

Sonra, serumla ilgili duyurumuzu yapacağız."

General Caspar "Ve yardıma koşacağız," diyerek kaba bir kahkaha attı.

Uzun zamandır hayal ettikleri ortak amacın başarısı dört ortaYİRMİ DÖRT

Saat 15:15

Sierralar, Kaliforniya

Marty, "Ah, şuna bak!" diye bağırdı. "Bu nefis bir şey!" Koridorda aniden durdu, döndü ve hantal bedeni Peter Howell'in kulübesinin arka tarafında kalan loş, mağara gibi bir odaya doğru savruldu. Parlak gözleri aksi istikametteki kapıya sabitlendi.

Duvarda, yerden üç metre yükseklikte, şeffaf elektronik haritalar yanıp sönmekteydi. Her ülke değişik bir renkle temsil edilmişti. Yanıp sönen minik ışıklar haritada sürekli yer değiştirmekteydiler. Rengarenk ışıklarlarla aydınlatılmış isim listesi parılda-yıp duruyordu. Onun altında, usta işi bir bilgisayar sistemi duvarı kaplıyordu. Odanın ortasında deri ve metalden bir komuta sandalyesi vardı. İki tarafında da büyük bir küre ve dosya dolabı bulunmaktaydı.

Smith haritada kürtlerin coğrafi yerleşim alanları olan üç ülkeye, Irak, İran ve Türkiye'ye baktı. Doğu Timor, Kolombiya, Afganistan, Güney Meksiko, Guatemala, El Salvador, İsrail ve Ruanda da işaretlenmişti. Kabile çatışmalarının, etnik çekişmelerin, köylü ayaklanmalarının, dinci orduların ve popüler isyanların yaşandığı yerlerdi buralar.

Jon, Peter'a, "Kontrol odan mı?" diye sordu.

Peter, "Evet," diyerek başını salladı. "Bir şeylerle uğraşmak iyidir."

Bunlar herhangi bir insanın sahip olması gerekenden çok daha fazlaydı. Peter Howell kesinlikle hâlâ birileri için çalışıyor olmalıydı.

Marty bilgisayar sistemine doğru hızlandı. "PC'nin sıradan bir bilgisayara göre çok güçlü olduğunu anlamıştım. Bu Goliath'a bağlı olmalı. Enfes! Bungalovum için seninkiler gibi haritalar istiyorum. Bu ülkelerdeki faaliyetleri gözlüyorsun, değil mi? Her birindeki merkezlere doğrudan bağlı mısın? Neler yaptığını bana

— göstermelisin. Bu haritalarla nasıl ilişki kuruyorsun? Nasıl oluyor da-"

Jon, sakin olmaya çalışarak, "Şimdi değil, Mart." dedi. "Dışarı çıkıyoruz. Burayı boşaltıyoruz, hatırladın mı?"

Marty'nin yüzü ekşidi. "Buradan gitmenin nesi önemli? Ben bu odada yaşamak istiyorum." Yüzündeki ekşime kaybolmuştu. Yuvarlak suratı da yukarıdaki haritalar gibi pırıl pırıldı. "Yapacağım şey tam olarak bu! Mükemmel bir şey.

Bütün dünya beni burada ziyaret edecek. Hiç ayrılmak zorunda kalmaya-"

"Hemen şimdi ayrılıyoruz," Jon onu sertçe kapıya doğru itti. "Bize yükler için yardım edersin, değil mi?"

"Burada kaldığımız sürede dosyalarımı alacağım." Peter dolaplardan birinin üstünden bir tomar kahverengi dosya çıkardı. Jon sessiz bir klik sesi duydu.

Kapıdan çıkarken çerçevenin çevresindeki bir düğmeye bastı. "Mutfaktan bizi bir kaç gün idare edecek kadar yiyecek alın. Silahlara, cephaneye ve tabii ki viskiye ihtiyacımız olacak."

Jon onu onayladı. "Arabada bizim de eşyalarımız var. Bunca şeyi nasıl taşıyacağız?"

"Ah, bana güven."

Kontrol odasından mırıldanarak şarkı söyleyen bir ses geldi. Marty, Smith'ten kurtulmuş Peter'ın kumanda sandalyesine oturmuştu.

Bakışlarıyla etrafındaki duvarlarda yanıp sönen ışıkları seyrediyor ve iki yana doğru sallanıyordu. Ne anlama geldiklerini ve bağlantılarının nasıl kurulduğunu anlamaya başlamıştı. Çok garip bir şeydi. Işıkların nabzını beyninde hissedebiliyordu ve...

Jon, Marty'nin omzuna dokundu. "Mart?"

"Hayır!" Marty sanki ısırılmış gibi inledi. "Asla gitmeyeceğim! Asla! Asla! As..."

Marty kıvranıp tekmeler savururken Jon onu zapt etmeye çalıştı. "İlaçlarını alması gerekiyor," dedi.

Öfkeden kudurmuş durumda olan Marty etrafına yumruklar savuruyor ve anlamsız şeyler söylüyordu. Jon onu ayı kapanı denen şekilde yakaladı, havaya kaldırarak ayaklarını yerden kesti ve bağırıp debelenmeye devam ederken koltuktan uzaklaştırdı.

Peter yüzünü buruşturdu. "Bunun için zamanımız yok." İleri doğru bir adım attı ve Marty'nin çenesine vurdu.

Marty'nin gözleri büyüdü ve bilinçsiz bir halde Jon'ın kollarına yığıldı.

Peter'ın sıska vücudu tekrar koridora doğru ilerledi. "Buraya getir."

Jon içini çekti. Marty ile Peter'ın pek anlaşamayacaklarını düşünüyordu.

Yuvarlak yüzünde barışçı bir ifade olan Marty'yi kaldırdı. Omzuna yasladı ve mutfaktaki arka kapının görünüşe göre garaja açılan kapısına yönelerek eski SAS elemanını takip etti.

Orta büyüklükte bir RV (karavan) park edilmiş olarak onları beklemekteydi.

Jon birden "Başka bir yol var!" dedi. "Elbette! Tuzağa düşeceğin bir yerde yaşayamazsın."

"Doğru. Asla tek çıkışı olan yerlerde kalma. Haritada olmayan toprak bir yol bu, ama işimizi görecektir. Marty'yi RV'ye tıkıştır."

Jon, Marty'yi arkadaki üç yataktan birinin üstüne bıraktı. RV'nin geri kalanı, oturma odası dışında hepsi minyatür büyüklükte

olan, standart mutfak, yemek köşesi ve banyodan oluşuyordu. Oturma odası aracın merkeziydi. Burası da tıpkı evdeki kumanda odası gibi yanıp sönen ışıklarla dolu haritalar ve bilgisayarlarla kaplıydı. Jon garaja döndüğünde Peter RV'nin pillerini doldurmak için evin elektriğine bağlamıştı.

Bundan sonraki bir saat boyunca, evden yiyecek, viski, silah ve cephane taşıdılar. Jon bu işlerle uğraşırken Peter bazı hazırlıklar yapmak için ortadan

kayboldu. Bu arada Marty yavaş yavaş kendine gelmeye başlamıştı. Tam bu sırada, Jon alçaktan uçmakta olan bir uçak motorunun sesini duydu.

Beretta'sını çıkardı ve eve koştu.

Peter onu görünce, "Sakin ol," dedi.

Beraber ön taraftan dışarı çıkıp gökyüzüne baktılar. Tek motorlu Cessna tipi bir uçak, kükreyen motorlarıyla kulübenin üzerinden geçiyordu. İçinden küçük metal bir kutu aşağıya bırakıldı. Birkaç saniye sonra Peter elinde tüple çıka geldi.

"Küçük adamın ilaçlan."

Jon karavanın içinde homurdanmakta olan Marty'yi doğrulttu ve ilaçlarıyla bir bardak su verdi. Marty söylenmeye devam ederek haplarını yuttu. Sonra tek kelime etmeden yatağa uzandı ve tavana bakmaya başladı. Bu derdinden çok az bahsederdi ama Jon, onu bazen böyle savunmasız yakalardı. Marty sanki diğer insanların normal bir hayat hakkında neler hissedip düşündüklerini hayal ediyordu.

Kapının içinde Peter'm başı belirdi. Yüzü sertti. "Misafirlerimiz var."

Jon, arkadaşının kolunu sıvazladı. "Yere yat, Mart," diyerek hızla garaja yöneldi.

Peter'ın boynundan dürbünü sallanıyordu. Bir elinde temizlenmiş H&K

MP5'ini tutarken diğer eliyle Jon'a Enfıeld'i fırlattı. Derin çizgilerle dolu güneş

yanığı yüzünde, yapmayı sevdiği işle uğraştığı ya da kanının yeniden hızla akmaya başladığı için garip, içten gelen bir pırıltı belirmişti.

Jon bir nefes aldı ve deli gibi sevdiği bir heyecan ve korkunun içini doldurduğunu hissetti. Her halde katiller nihayet bulundukları yere ulaşmışlardı, ama onları karşılamaya hazırdı. Hatta bunun için yanıp tutuşuyordu.

Peter önde, evin içinden uzun adımlarla yürüyerek ön taraftaki verandaya çıktılar. Çalıların arkasına saklanarak çelik köprünün diğer yakasında, Jon'ın kiralık arabasını inceleyen beş adamı izlemeye başladılar.

Peter dürbünüyle baktı. "Üçü şerifin ofisinden. İkisi koyu renk takım elbise giymiş ve şapka takmış; gösteriyi onlar yönetiyor."

Jon dürbünü gözüne yaklaştırırken, "Peşimizdeki katillere pek benzemiyorlar,"

dedi. "Üçü bir çeşit üniformalı polis olmalı, diğer ikisi de emir verenler." İki takım elbiseli adam sanki polisler orada yokmuş gibi birbirleriyle konuşmaktaydılar. Bir tanesi kulübeyi işaret etti.

Jon, "FBI," diye bir tahmin yaptı. "Buraya gelip hemen ateş etmeye başlamayacaklar. Ben sadece bir kaçağım."

"Tabii eğer senin katillerle çalışmıyorlarsa ve durumunda bir değişiklik olmadıysa. En iyisi riske girmeyelim. Haydi onlara bir süre oyalanacakları birkaç hediye verelim."

Peter, Jon'ı orada bırakıp evin içinde kayboldu. Jon, polislere arkada kalmalarını işaret ederek eve doğru yaklaşmakta olan FBI ajanlarını izlemeye devam etti. Beşi de silahlarını çıkardılar ve FBI ajanları önde köprüye doğru yürümeye başladılar. Aniden durduklarında köprüye sadece birkaç adım mesafedeydiler. Jon ne olduğunu anlayamadan gözlerini kırpıştırdı. Biraz önce çelik köprü oradaydı, şimdi ise kayıplara karışmıştı.

Şak! diye bir ses çıktı ve uçurumun içinden bir toz bulutu yükseldi.

Davetsiz misafirlerin ağızları hayretten açık kalmıştı. Önce aşağıya baktılar, sonra yukarı ve sonra da karşıya. İki polis salla-na sallana öne doğru yürüdü.

Dürbünü sayesinde polislerin sarp

uçurumdan aşağı bakarak sırıttıklarını gördü. FBI'yla iyi dalga geçilmişti.

Adamlar gülmeye başladılar.

Peter geri döndü ve Jon'ın yanına diz çöktü. "Birazcık şaşırdılar ha!"

"Kesinlikle. Neler oldu öyle?"

"Elektriksel el çabukluğu. Köprünün bizim tarafında muazzam büyüklükte menteşeleri var. Onları uzak tarafa tutturan zımbırtıları serbest bıraktığımda boşluğa doğru düştü, duvara çarpıp sekti ve dümdüz aşağıya sallanmaya başladı. Eski halini alması biraz zahmet gerektirir ama ihtiyacım olursa Lee Vining'den birilerine bu işi yaptırabilirim. Ayağa kalktı. "Neyse, bu onları yarım saat kadar oyalar. Aşağıya inip bizim tarafa tırmanmak bayağı güç bir iş.

Haydi."

Jon, Marty'nin RV'nin merdivenlerinde yorgun ve kederli oturduğu garaja doğru giderken, kendi kendine gülümsedi.

Marty, "Selam, Jon. Çok sorun çıkardım mı?" dedi. Kelimeleri yavaş telaffuz ediyordu.

"Her zamanki gibi harikaydın ama yine elbiselerimizi bırakmak zorundayız.

FBI, bizi buldu. Arabamızı ele geçirdiler ve hemen buradan ayrılmamız gerekiyor."

"Ben ne yapabilirim?"

"İçeri gir ve bekle."

Jon tekrar dışarı çıktı. İngiliz'i ağaçların altında bacak bacak üstüne atmış

otururken buldu. Çam dallarının arasından ışıldayan güneş ışıkları, adamın yüzünde ve yanında oturan dağ aslanının üzerinde karmaşık şekiller oluşturuyordu.

Peter sakin bir ses tonuyla konuştu. "Üzgünüm Stanley ama dükkânı yine kapatıyorum. Hoş olmadığını biliyorum. Yine hanımın yanına gidiyorsun. Ben dönene kadar kaleye göz kulak ol. Göz açıp kapayana kadar dönmüş olurum."

Kuyruğu hareketsiz durmakta olan kocaman kedi sarı gözlerini Peter'a dikti.

Jon'a kedi söylenenleri gerçekten anlıyormuş gibi gelmişti. Kelimelerden, sesinin tonundan ya da vücut dilinden her neden anladıysa, yaklaştı ve Peter'ın burnuna dokundu.

"Güle güle, oğlum." Peter da ona dokundu, ayağa kalktı, bakıştılar ve aslan ağaçların arasına dalıp gözden kayboldu. Peter, Jon'a doğru yürüdü.

Jon, "Kendine bakabilecek mi?" diye sordu. "Yalnız başına yaşayabilir mi?"

"Stan yarı eğitilmiş Jon. Evcil değil ama bu başka bir konu tabii. Stanley bana anlayış gösterip koruyordu, ama aslında ikili bir hayat yaşıyor. Kendine ait bir evi, eşi ve yavruları var. Ama nedense beni de sorumluluk sınırlarının içine aldı.Verdiğim yemekleri aç olduğu için değil avlanmaya ayırdığı zamanını benimle geçirdiği için yiyor. Ona bir şey olmaz."

"Karşıdaki polislere saldırmaz mı?"

"Sadece saldırmasını söylersem saldırır. Aksi takdirde, kendisine zarar vereceklerini düşünmezse bütün aslanlar gibi, onlara dokunmaz. Ama burayı ayı gibi zarar verebilecek hayvanlardan koruyacaktır." Birden başını kaldırdı ve kulak kabarttı. "Evet. Uçuruma inmişler ve yukarı çıkmaya başlıyorlar. Toz olma zamanı geldi."

«m

Birkaç saniye sonra gerekli eşyaları yüklenmiş ve şarjı tamamlamış olan RV

yüksek çamların, sedirlerin ve siyah meşelerin arasından aşağıya doğru inmekteydi. Arkalarında kulübenin içinde boğuk sesli patlamalar duyuldu.

Marty arkasına dönüp sordu: "J-o-n! Bu da nedir?"

"Evin içindeler." Jon bir küfür savurdu. "Lanet olsun!"

Peter, "Pek öyle değil," diye cevap verdi. "Ufak bir kendi kendini imha cihazı.

Kontrol odasını ve bilgisayarları onlara bırakamazdık, değil mi? Şimdi hepsi kendi kendilerini imha ediyorlar ama evin geri kalanına bir hasar vermeyecekler. Dokunulmayacak bile. Zekice ha? Sonradan elektronik meraklısı olan bir asker tanıdığın fikri."

Kış gelmiş olan Sierralar'da, erken yağan kar, ağaçların arasında yama gibi göze çarpıyordu. Geçen yağmurlarla ortaya çıkan kayalar ve çukurluklar RV'nin tekerleklerine sürtünüyor, gıcırtılar çıkmasına sebep oluyordu.

Jon, "Irak için her şey ayarlandı mı?" diye sordu.

Peter elini, tişörtünün üzerine giydiği ceketin cebine soktu. Jon'a bir zarf uzattı. "Yazıcı çıktısı içinde. Mektupta yazan talimatlara uy yoksa yolculuğun beklediğinden çok daha kısa sürer."

"Anladım."

Peter iki yana göz attı.

Marty, arkada oturduğu yerden, "Ben ne olacağım, Jon?" diye sordu.

"Ne yapmamız gerektiğini biliyorsun," dedi Jon. "Virüsün nereden geldiğini, nasıl tedavi edileceğini, kimin elinde olduğunu, onunla ne yapmayı planladıklarını ve Sophia'yı kimin öldürdüğünü bul."

"Ve onları nasıl durduracağımızı da," dedi Peter sertçe.

"Özellikle onları nasıl durduracağımızı," dedi Jon. Karavan derin bir çukura girince kemikleri birbirine vuracak şekilde yerlerinden zıplarlarken yana tutundu. "Yeryüzündeki tüm Biyolojik Üçüncü ve Dördüncü Düzey Laboratuvarları bir tedavi yöntemi bulmak için çabalıyorlar, bu açıdan yardımcılarımız bol sayılır. Ama bu diğer sorunları çözümlemeye yetmez.

Özellikle de en önemli sorunu. Kim bu tedavi yöntemini elinde tutuyor? Ama diğer soruların cevapları sayesinde bu son sorunun cevabına ulaşabiliriz.

Nereden geldiğini ve ne yapmaya çalıştıklarını öğrenebilmek için en büyük şansımız olan Irak'a güveniyorum."

"Sophia'yı kimin öldürdüğünü bulmak da bizi diğer cevaplara ulaştırabilir,"

dedi Peter. "Bu benim görevim, değil mi?"

"Evet, senin ve Marty'nin." Dönüp arkaya baktı. "Kayıp telefon kayıtları ve Griffın'in yeri hakkında araştırma yapmaya devam et Marty. Ama bu defa vurkaç tekniğini uygula. Aynı hatta uzun süre kalma. Değişik yolları kullan."

Marty'nin yüzü suçlu bir ifadeye bürünmüştü. "Özür dilerim, Jon."

"Biliyorum." Jon duraksadı. "Birbirimizle iletişimi koparmamak için bir yol bulmalıyız."

Marty hemen, "İnternet," dedi. "Ama normal e-posta yoluyla değil."

"Burada haklısın." Peter da onayladı. "Her halde mesaj bırakabileceğimiz bir yer vardır."

Jon gülümsedi. "Burunlarının dibinde olan ama asla fark etmeyecekleri bir yer biliyorum. Asperger Sendromu WEB Sitesini kullanabiliriz."

Marty heyecanla başını salladı. "Bu harika bir fikir, Jon. Mükemmel."

Peter aniden "Sıkı tutunun. İfritler var!" dediği anda hangi kodla mesaj bırakacaklarını tartışmaktaydılar.

RV sağa doğru o kadar keskin bir dönüş yaptı ki, birkaç saniye iki tekerleğin üzerinde yolculuk etti. Ormanın içinde bir dizi silah sesi duyuldu. RV'nin arkasındaki camlar kırıldı ve metal parçacıkları uçuştu. Marty haykırdı.

"Mart?" Jon arkaya baktı. Marty yana savrulmakta olan RV'nin içinde oradan oraya bir un çuvalı -kanlı bir un çuvalı- gibi savrul-mamak için sol bacağına sarılmıştı. Jon, Marty'nin bacağından pantolonuna yayılan kan gölünü görünce, Marty titrek bir sesle, "Ben iyiyim, Jon," dedi.

Jon arkaya, "Bir havlu al," diye bağırdı, "katla ve yaranın üstüne sıkıca bastır.

Eğer kanama durmazsa bağır."

Smith bulunduğu yerde kalmak zorundaydı çünkü eğer saldırganlar yollarını keserlerse, Peter'ın Enfield'ını kullanması gerekiyordu.

Peter mengene gibi ellerle tuttuğu direksiyonu kırarken silahını kullanamazdı.

Ormandaki ağaçlar ve çalılıklar arasında, Peter'ın bir astronotun uzay istasyonuna indirdiği uzay gemisi gibi dikkatle kullandığı araç hiçbir yere çarpmadı. Dev gibi aracı iki kez derelerin

içine soktu ve yüzeyin altında görünmeyen kayaların üzerinde sarsılıp etrafına su sıçratarak ilerlemeye devam etti.

Tüfekli iki adam RV'yi vurmak için nişan almaya çalışıyordu, ama devamlı sarsılan ve sıçrayan araç bunu yapmalarına engel oluyordu. RV dalların arasına dalıyor ve kayaların üzerinden atlayarak ilerlemeye devam ediyordu.

Arkalarında gri bir SUV ko-valamacaya katılmak için dar yola girmeye çalışıyordu.

Peşlerindekilerle aralarını iyice açtıklarında Jon, önlerinde derin bir uçurum olduğunu fark etti. "Peter, dikkat!"

"Gördüm!" Peter frenlere köküne kadar bastı ve yarım bir dönüş yaptı. Ağır araç yana doğru kayarken devrilir gibi oldu, iki kaya parçasını sıyırdı ve nihayet uçurumla aralarında otuz santim bile kalmamışken durdu.

Arkalarından gelenler çok geride kalmışlar ama yaklaşıyorlardı. SUV da yoldaki dönüşünü neredeyse başarıyla tamamlamıştı.

RV'nin içinde tansiyon yüksekti. Jon önlerindeki uçuruma baktı ve alnında birikmiş olan ter damlacıklarını sildi.

Peter, "İşte gidiyoruz," diyerek aracı yeniden çalıştırdı ve uçuruma paralel giderek yola doğru sürmeye başladı.

Jon kendilerini yaya olarak takip eden iki saldırganın ağaçların arasından koşarak, kestirmeden önlerine çıkmaya çalışmasını izledi. "Yaklaşıyorlar!"

Peter koşan adamlara çabucak bir göz attı. Uçurum keskin bir dönüş yapıyordu ve bir kez daha arabayı ağaçların arasından yola çıkardı. Rahatlamış bir gülümsemeyle tozu dumana katarak gaza bastı.

Son kez silah sesleri duyuldu ve uçar gibi gitmekte olan arabalarının etrafından mermiler uçuştu. Jon kendisini derin bir nefes almaya zorladı. Silahını tutan elleri gevşemişti. Dikiz aynasını kontrol etti. İki adama bir üçüncüsü katılmış, kızgın ve hayal kırıklığına uğramış bir halde, silahlarını tutan elleri iki yana sarkmış, yolun üstünde durmaktaydılar.

Jon diğer ikisine katılan kısa, tıknaz adamı tanıdı.

"Onlar!" dedi öfkeyle. "Beni öldürmeye çalışanlar!" Peter'a baktı. "Başkaları da olmalı."

"Elbette." Araç sarsılıp zıplamaya devam ederken Peter kötü yolu inceledi.

"Yıpratma stratejisi. Yani araziyi tanımanın avantajı. Düşmanı şaşırtma faktörünü zorla."

Jon tutunabileceği her şeye tutunarak Marty'nin yanına geçti. Marty iyiydi. Sol bacağındaki yara yüzeyseldi. Smith antibiyo-tikli merhem sürüp yarayı sardı.

RV'nin pencerelerinden biri tuzla buz olmuş ve dıştaki zırh üç yerinden delinmiş olmasına rağmen kurşunlardan hiçbiri içeri geçmemişti. Bu yüzden arabanın içindeki aletlerden hiçbirine, özellikle Peter'ın standart gereci olan —

bilgisayara da bir şey olmamıştı.

Tekrar öne, Peter'ın yanına döndü ve beş dakika sonra trafik sesleri duyulmaya başladı.

Peter'a, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Ağaçların arasında ilerlerken toprak yolu kolaçan ediyordu. "Anayolun girişinde bekliyorlar mıdır

sence?"

"Haydi onları hayal kırıklığına uğratalım." Peter rüyadaymış gibi gülümsedi.

İleride ana yoldan ayrılarak sağa kıvrılan bir başka yol vardı. Üzerinde yol aldıkları toprak yoldan daha dar, daha inişli çıkışlıydı. RV'den sadece birkaç santim genişti. Ama yine de yoldu.

Peter açıkladı, "Yangın yolu. Orman bunlarla dolu. Ormancıların ve itfaiyenin haritaları dışındaki haritalarda gözükmüyor.

Jon, "Buradan mı gidiyoruz?" diye sordu.

"Manzaralı yol." Bir an gülümsedikten sonra Peter, RV'yi bu yola soktu.

Çam dalları aracın metal yanlarına sürtünüp duruyordu. Çıkan ses hiç kesilmiyor ve tahta üzerinde tebeşirin çıkardığına benzer rahatsız edici bir ses çıkmasına sebep oluyordu. On beş dakika sonra, Jon aklını kaçıracağını düşünmeye başladığında yolun sonu göründü.

"Bu mu?" diye, umutla Peter'a sordu.

"Ne? Bu harika gezintiyi sona mı erdirelim?" Peter arabayı başka bir yangın yoluna soktu. "Fark ettin mi, şimdi yokuş aşağı gidiyoruz? Uzun sürmeyecek,"

dedi neşeyle. "Kemerlerinizi takın millet."

Bu seferki yangın yolu gerçekten son derece dardı. Peter RV'yi sürerken dallar araca sürtünmeye devam ettiler. Jon gözlerini kapatıp içini çekerek tüylerinin diken diken olmasını önlemeye çalıştı. En azından Marty şikâyet etmiyordu.

Jon onun ilaçlarına kavuştuğunu düşünüp Tanrı'ya şükrediyordu.

Sonunda anayola ulaştıklarında, Jon yerinde doğrularak etrafı kolaçan etmeye başladı. Peter, RV'yi ağaçların arasında durdurdu. Dalların korkunç

cızırtısı sona ermiş ve motorun gürültüsü ile uzaklardan duyulan trafik dışında ormanın sessizliğini bozan bir ses kalmamıştı.

Jon etrafına bakındı. "Bir şey görüyor musun?" Önlerindeki iki şeritli yolda trafik umduklarından daha sıkışıktı. "Bu 120 de-ğil."

"U. S. 395, bu taraftaki otoban. İşimizi görecektir. Saklanan birilerini gördün mü?"

Jon her yönde göz gezdirdi. "Kimse yok."

"Güzel. Ben de kimseyi fark etmedim. Nereye gidiyoruz?"

"Hangi yol bizi San Francisco'ya daha çabuk çıkartır?"

"Sağa dönüp, Yosemite boyunca 120'yi takip etmeliyiz."

"O zaman sağa ve 120'ye."

Peter'ın soluk gözleri pırıldadı. "Seni kurnaz."

"En son düşünecekleri şey, geldiğimiz yoldan geri dönmemiz olur. Ayrıca tüm RV'ler birbirine benzer."

"Eğer ormanda pusuya yatanlar plakamızı almadılarsa tabii ki."

"Plakaları sök."

"Lanet olsun be! Bunu daha önce düşünmeliydim." Peter torpido gözünden bir tornavida, bir Montana plaka seti alıp dışarı atladı.

"Jon da Beretta'sını alarak onu takip etti. Peter eski plakayı söküp yerine Montana plakasını takarken nöbet tuttu. Huzurlu ormanda kuşlar ötüyor, böcekler vızıldıyordu.

Birkaç dakika sonra iki adam da tekrar arabaya binmişti.

Marty bilgisayarın başında oturuyordu. Onlara baktı. "Her şey yolunda mı?"

diye sordu.

Jon ona güvence verdi. "Kesinlikle."

Aracı otobana çıkararak güneye doğru sürmeye başladı. 120'nin sapağı belirdiğinde, döndü ve tekrar yokuş yukarı gitmeye başladılar. Bir çeyrek mil sonra Peter'ın arazisine giden toprak yolun yanına park edilmiş iki tane SUV

gördüler.

Bir tanesinde siyah takım elbise giymiş, uzun boylu, bozuk ciltli, güneş

gözlüklü bir adam arabanın içinde telsizle konuşuyordu. Endişeli görünüyor ve umutsuzluk içinde dağa bakıyordu. Yosemite yoluna doğru tırmanmakta olan Montana plakalı RV'yi görmedi bile.

"Arap," dedi Peter. "Tehlikeli gözüküyor."

"Bence de." Jon anayoldaki trafiğe baktı. Sesi çok ciddiydi. "Umarım ben Irak'ta, siz de burada Sophia'nın ölümü ve Griffın hakkında aradığımız cevapları buluruz. Bu silinmiş telefon kayıtlarının hayati önemi olabilir."

Yola devam ettiler. Peter radyoyu açtı. Önlerinde uzanan Sier-ralar'ın tepeleri yaklaşan karanlığın gölgeleriyle örtülürken radyo bilinmezlerle dolu dünya hakkında haberler veriyordu.

Üçüncü Kısım

yirmi beş

249

21 Ekim, Salı

Saat 20:00

Beyaz Saray, Washington, D.C.

Washington Post gazetesinin baş sayfası, kabine salonunun oval masası üzerinde, başkanın bıraktığı yerde, bir suçlama gibi duruyordu. Cilalı masanın etrafına oturmuş olan ağırbaşlı kabine üyelerinden ve duvar boyu sıralanmış

olan asistanlardan hiçbiri gazeteye bakmamış gibi olsa da, ne yazıldığını biliyorlardı. Tıpkı yüz milyonlarca Amerikalı'nın sabah gazetelerini açtıklarında bu uğursuz haberle karşılaştıkları gibi. Tüm gün boyunca haberler radyodan bas bas bağrılarak duyurulmuştu. Televizyonda da bu konu dışında tartışılan pek az şey vardı.

Günlerce bilim adamları, genelkurmayı ve yüksek mevkilerdeki yetkilileri bilgilendirmiş, ama şimdiye kadar dışarıya bilgi vermemişlerdi.

BİLİNMEYEN VİRÜSÜN YOL AÇTIĞI ÖLÜMCÜL

SALGIN DÜNYAYI KASIP KAVURUYOR

Tıklım tıklım dolu olan kabine odasında, Devlet Bakanı Norman Knight, metal çerçeveli gözlüğünü burnunun üstünden alnına doğru itti.

Sesi soğukkanlıydı. "Yirmi yedi ülke virüse bağlı ölümler rapor etti ve toplam sayı yarım milyonu aştı. Her şey soğuk algınlığı ya da grip gibi başlıyor ve bir iki hafta devam ettikten sonra aniden akut solunum yetmezliğine dönüşüyor ve birkaç saat içinde ölümle sonuçlanıyor." Üzgün bir şekilde içini çekti. "Kırk iki ülke aniden beliren ve zararsız bir grip gibi gözüken vakalar rapor etti.

Bunların da aynı virüse bağlı olup olmadığını bile bilemiyoruz. Kurbanları saymaya yeni başladık ve daha şimdiden rakamlar milyonun üzerine çıktı."

İnsanlar şoka girmişti. Bakanın telâffuz ettiği rakamlar, ses-sizlikle karşılandı.

Başkan Samuel Adams Castilla'nın delici bakışları, ağır ağır bakanların yüzlerinde dolaştı. Kimin yeterince bilgiye ve bunu kullanacak kararlılığa sahip olduğunu bilmesi gerekiyordu. Kim panikleyecekti? Kim şoktan felce uğrayacaktı? Hareket etme kararlılığı yoksa bilgi yetersiz kalırdı. Bilgisiz

bir kararlılık da umursamaz ve kör olurdu. Ve bunlardan sadece birine sahip olanların işine son verilmesi gerekirdi.

Sonunda sesini makul bir tonda tutmaya çalışarak konuştu. "Pekâlâ, Norm.

ABD'de kaç kişi?"

Bakanın yüzü, kaim, beyaz, asi bir saç tutamıyla örtülmüştü. "Geçen hafta başındaki dokuz vakayı saymazsak, CDC elli ölüm daha rapor etti ve en az bin tane de gribe benzeyen ve virüsle ilgisi olup olmadığı araştırılan vaka var."

Genelkurmay Başkanı Yardımcısı Amiral Steven Brose, "Fena değilmiş gibi gözüküyor," dedi. Sesi temkinliydi ve ümit içeriyordu.

Çok temkinli ve çok umutlu, diye düşündü başkan Castilla. Tuhaftı ama subayların anında harekete geçmek için pek istekli olmadıklarını gözlemlemişti. Bu belki de iyi düşünülmemiş hareketlerin ölümcül faturalarına herkesten daha fazla aşina oldukları içindi.

Nancy Petelli tehditkâr bir sesle, "Bu rakamlar şimdilik bize ulaşanlar," dedi.

"Yarın öbür gün ülkemizde yaygın bir salgın görülmeyeceği anlamına gelmez."

Başkan, Sosyal Hizmetler Bakanı'nın olumsuz ses tonuna biraz şaştığı halde,

"Hayır, bence de gelmez," dedi. Onu her zaman iyimser bir insan olarak düşünmüştü. Muhtemelen bu virüs insanlara ve hükümetlere dehşet tohumları ekiyordu. Sadece bu bile planlı ve mantıklı bir adım atılmasının gerekli olduğunu gösteriyordu. Bu çaresiz panik havasını hafifletmek için harekete geçilmeliydi.

Baş Sağlık Danışmanı'na döndü. "Virüsün bulaştığı altı orijinal dosya hakkında yeni bir şey bulunabildi mi, Jesse? Araların-da bir bağlantı falan?"

"Hepsinin Çöl Fırtınası'nda bulunması ya da bulunan kişilerle yakın olması dışında ne CDC ne de USAMRIID yeni bir şey bulamadı.

"Diğer ülkeler bir şey bulabildiler mi?"

"Aynısını," Sağlık Bakanı Jesse Oxnard itiraf etti: "Tüm bilim adamları faka bastıklarını kabul ediyorlar. Elektron mikroskobunda virüsü görebildikleri halde, DNA'sı hakkındaki bilgiler henüz yararlı bir ipucu sağlamadı. Şimdiye kadar karşılaştığımız hiçbir virüse benzemiyor, bu yüzden de nasıl başa çıkılacağı konusunda yalnızca tahminde bulunabiliyorlar. Nereden geldiği ya da nasıl durdurulabileceği hakkında hiçbir fikirleri yok. Tek yapabildikleri bilinen virütik hastalıkların tedavilerini uygulamak ve virüsün ölümcül olmadığını umut etmek."

"Eh, bu da bir şey," dedi Başkan. "Gelişmiş ülkelerdeki tüm tıbbi kaynakları harekete geçirebilir ve dünyanın her tarafına gönderebiliriz. İlaç da yollayabiliriz. Herhangi birinin ihtiyacı olan herhangi bir yardımı sağlayabiliriz." Başkan, Savunma Bakanı Anson Mc Coy'a dönerek, "Ordunun tüm kaynaklarını Jesse'nin emrine ver, Anse, her şeyi, ulaşım, birlikler, gemiler, neye ihtiyacı varsa."

Anson McCoy "Evet efendim," dedi.

"Bu arada, efendim," diyerek Amiral Brose uyarıda bulundu. "Eğer tüm kaynaklarımızı bu işte kullanırsak bazı ülkeler saldırıya açık hale geldiğimizi düşünerek bundan yararlanmak isteyebilirler."

Başkan, kuru bir sesle, "Eğer işler böyle devam ederse Ste-vens," dedi,

"saldıracak ya da koruyacak ülke kalmayabilir. Yeni bir anlayışa ihtiyacımız var, arkadaşlar. Eski cevaplar yeterli değil. Lincoln uzun zaman önce bir krizle karşılaştığında buna benzer bir şey söylemişti ve şimdi biz de kahrolası bir krize doğru ilerliyor olabiliriz. Kenny ile Norman bunu yıllardır bize anlatmaya çalışıyorlardı, doğru mu, Kenny?"

İçişleri Bakanı Kenneth Dahlberg başını onaylar anlamda salladı. "Küresel ısınma, çevre kirlenmesi, yağmur ormanlarının tahribi, üçüncü dünya ülkelerinde kırsal bölgelerden kentlere yönelik göçler, nüfus patlaması...

Bunlar her yerde yepyeni hastalıkların çıkmasına yol açıyor. Bu da bir sürü ölüm demek. Bu salgın sadece buzdağının görünen kısmı olabilir."

"Bu da elimizdeki tüm güçleri bunu durdurmak için kullanmamız gerektiği anlamına geliyor," dedi Başkan. "Bütün sanayi ülkelerinin yapması gerektiği gibi." Göz ucuyla Nancy Petrelli'nin sanki itiraz etmek için ağzını açmaya hazırlandığını gördü. "Bana bunun ne kadar pahalıya mal olacağından söz etme, Nancy. Şu aşamada artık bunun bir önemi yok."

"Size katılıyorum, efendim. Bir öneri sunacaktım."

"Pekâlâ." Başkan sabırsızlığını kontrol altına almaya çalışıyor, ama zihninde harekete geçmek için hazırlanıyordu. "Bize aklındakini anlat."

"Tüm bilim adamlarının çaresiz olduklarına katılmıyorum. Bir saat kadar önce Blanchard Pharmaceuticals'ın üst düzey yetkilisi Victor Tremont isimli bir adamdan bakanlığıma bir telefon geldi. Bana yeni virüs üzerinde hiç deney yapmadığı için kesin bir şey söyleyemeyeceğini, ama duyduklarına bakılırsa, bu virüsün yıllardır

üzerinde çalıştığı maymunlarda görülen bir virüsle benzerlik taşıdığını söyledi." Nancy konuşmasının yarattığı tepkiyi görmek için duraksadı. "Çoğu zaman iyi sonuç veren bir tedavi de geliştirmişler."

Bir an herkes donakaldı. Heyecandan herkesin bir arada konuştuğu bir kakofoni oluştu. Sosyal Hizmetler Bakanı'nı soru bombardımanına tuttular.

Bunun mümkün olamayacağını söylediler. Bir tedavi olabileceği düşüncesi, akıllarını başlarından almıştı.

Sonunda Başkan yumruğunu masaya vurdu. "Kesin! Yeter! Hepiniz, kapayın çenenizi!"

Kabine odası ani sessizlikle titreşir gibi oldu. Başkan her birini teker teker süzerek havanın yatışmasını bekledi. Gerginlik hissedilir yoğunluktaydı ve saatin tik takları gök gürültüsünü andırıyordu.

Sonunda Başkan Castilla sert bakışlarını Sosyal Hizmetler Bakanı'na çevirdi.

"Söylediklerini açık ve net olarak bir kez daha dinleyelim, Nancy. Birisi bu virüs için tedavi yöntemine sahip olduğunu mu söylüyor? Nerede? Nasıl?"

Nancy Petrelli bakışlarında belirgin bir kinle, üzerine atlamaya hazır olan kabine üyelerine ve danışmanlara baktı. "Söylediğim gibi, efendim, adı Victor Tremont. Büyük bir uluslararası bi-yomedikal şirket olan Blanchard Pharmaceuticals'ın Başkanı. Güney Amerika'da maymunlarda bulunan bir virüs için grubunun bir tedavi yöntemi geliştirdiğini söylüyor. Hayvanlardaki testler olumlu çıkmış, veteriner kullanım patenti alınmış ve her şey FDA'nın gözetimi altında yapılmış."

Sağlık Hizmetleri Baş Danışmanı surat astı. "FDA tarafından hayvanlar için bile onaylanmamış mı?"

Savunma Bakanı McCoy "İnsanlar üzerinde hiç denenmemiş mi?" diye sordu.

Nancy Petrelli, "Hayır," dedi. "Bu ilacı insanlarda kullanmak gibi bir niyetleri yok. Dr. Tremont bunun aynı virüs olduğunu ve

şimdi insanlara da bulaştığını düşünüyor ve bana kalırsa durumu göz önüne aldığımızda bunu daha fazla araştırmamak aptallık olur."

Ticaret Bakanı, "Niye birisi bir maymun virüsü için tedavi yöntemleri araştırsın ki?" diye sordu.

Nancy Petrelli, "Genel olarak virüslerle baş etmemize yardımı dokunabilir diye; gelecek için seri üretim teknikleri geliştirmek için," diye cevap verdi. "Biraz önce Ken ile Norman'ın yeni ortaya çıkan virüslerin dünya için büyük bir tehdit oluşturacağı konusunda söylediklerini dinlediniz. Bugün

maymunlar için geçerli olan bir virüsün, yarın insanlar arasında bir salgına sebep —

olmayacağını kim bilebilir. Bence buna saygı duymalıyız, öyle değil mi? Belki de maymunları iyileştirebilen bir virüsün insanları da iyileştirme ihtimalini göz önüne almalıyız."

Fısıldaşmalar yeniden başladı.

"Çok tehlikeli."

"Sanırım, Nancy haklı. Seçeneğimiz yok."

"FDA buna asla izin vermeyecektir."

"Kaybedecek bir şeyimiz yok."

"Bence çok şey var. Hastalıktan da kötü bir sonuca yol açabilir."

"Size de çok komik gelmiyor mu? Yani bilinmeyen bir hastalığın tedavisi birdenbire ortaya çıkıyor?"

"Haydi, Sam, bunun üzerinde yıllardır çalışıyor olmalılar."

"Pek çok ilgisiz çalışmanın başlangıçta hiçbir klinik yararı yoktur, ama sonraları bir işe yarayabilir."

Konuşmalar, Başkan yumruğunu tekrar masaya vurana kadar devam etti.

"Pekâlâ! Pekâlâ! Bunu tartışacağız. Tüm fikirleri dinleyeceğim. Ama şimdi Nancy ve Jesse'nin şu Blanchard Pharmaceuticals'a gitmesini ve söylenenlerin doğru olup olmadığını kontrol etmesini istiyorum. Zaten elimizde bir felaket var ve kesinlikle bunu daha berbat bir hale getirmek istemeyiz. Ancak mucizevi bir tedavi olasılığına

da kapılarımızı kapatamayız. En iyisi, hepimiz Tremont denilen adamın neden bahsettiğini bildiğini umalım. Daha fazlasını da yapalım.

Dünyanın yarısı yok olmadan onun haklı çıkmasını dileyelim. Hepimiz ne yapmamız gerektiğini biliyoruz. Haydi iş başına."

Başkan içeri girerken düşündüklerinden daha olumlu düşüncelerle odadan çıktı. Onun da genç çocukları vardı ve bu virüs onu da korkutuyordu.

*Limuzininin ses geçirmez arka koltuğunda, Nancy Petrelli cep telefonuyla konuşuyordu. "Senin söylediğin gibi durum mümkün olduğunca kötüleşene kadar bekledim Victor. Herkes her şeyi kabul edebilecek bir aşamaya geldiği sırada bombayı bırakıverdim. Birçok diş gıcırtısına sebep olsa da,

sonuçta Başkan'ın her türlü yardımı kabul edebilecek bir durumda olduğunu söylemeliyim."

"Güzel. Zekice." Tremont, uzaklarda, Adirondack'deki evinde sakin ve huzurlu göl manzarasının karşısındaki ofisinde, gülümsedi. "Castilla bu işi nasıl halledecek?"

"Beni ve Sağlık Hizmetleri Baş Danışmanı'nı seninle konuşup ona rapor vermemiz için yolluyor."

"Bu daha da iyi. Jesse'ye, bilimsel alçakgönüllülük gösterimizi sergileyeceğiz."

"Dikkatli ol, Victor. Oxnard ile birkaçı biraz şüphelendi. Başkan olumlu her yardımı kabul edebilecek durumda olduğu için, homurdanmaktan başka bir şey yapamazlar, ama ellerine kullanabilecekleri bir koz verirsen buna atlayacaklardır."

"Bir şey bulamayacaklar, Nancy. Bana güven."

"Yarbay Jon Smith'ten ne haber? Aile fotoğrafımızdan çıkarıldı mı?"

"Öyle sayabilirsin."

"Umarım, Victor. Gerçekten umarım."

Nancy telefonu kapattı ve manikürlü parmaklarını koltuğun koluna vurarak bir süre, limuzinin içinden dışarıdaki karanlığı seyretti.

Heyecanlanmış ve korkmuştu. Heyecanlanmıştı çünkü her şey planladıkları gibi gidiyordu; korkmuştu çünkü planlarında unuttukları, gözden kaçırdıkları bir gedik açılmasından korkuyordu.

Victor Tremont, ofisinde, Adirondack tepelerinin uzaklardaki karanlık gölgelerini seyrediyordu. Nancy Petrelli'ye güven aşılamıştı ama aynı güveni kendisine aşılamakta zorlanıyordu. Al-Hassan, Sierralar'da Jon Smith'i ve iki arkadaşını elinden kaçırdıktan sonra üçü de ortadan yok olmuşlardı. Tek umudu can korkusuyla, bir yerlerde saklanıyor olmalarıydı.

Ancak Tremont bu riski göze alamazdı. Ayrıca Smith hakkında öğrendiği her bilgi kırıntısı, onun kolay kolay vazgeçecek tiplerden olmadığını gösteriyordu.

Tremont herkesi onları bulmak için devreye sokmalıydı. Smith'in ona zarar verebilme ya da hayatta kalabilme şansı pek de fazla değildi. Tremont başını salladı. Bir an içi ürperdi. Smith gibi bir adamın küçük bir şansı olması hiç şansı olmamasıyla aynı şey değildi.

YİRMİ ALTI

22 Ekim, Çarşamba Saat 08:02 Bağdat, Irak

Bir zamanlar uygarlığın beşiği olduğu söylenen Bağdat şehri, Fırat ile Dicle ırmakları arasına kurulmuştu. Şehir, sabahın ilk ışıkları altında titreşiyor gibi görünüyordu. Müezzinlerin sesi tur-kuaz rengi kiremitle kaplanmış

minarelerden, evlerin çatıları üzerinde dalgalanarak inananları imana çağırıyordu. Şehrin arka sokakları ve yeni caddelerinde siyah çarşaflara bürünmüş kadınlar yürüyordu.

Geçen bin yıl boyunca efsanelere ve destanlara konu olan şehir, Hititler, Araplar, Moğollar ve İngilizler tarafından işgal edilmiş ve her defasında zaferle ayakta kalmayı başarmıştı. Ama ABD ambargosuyla geçen on yılın sonunda bu görkemli tarih çok uzaklarda kalmış gibi görünüyordu. Saddam Hüseyin'in yıkık dökük Bağdat'ında hayatta kalabilmek için gerekli olan en temel gereksinimleri -yiyecek, temiz su ve ilaç- elde edebilmek için her gün mücadele etmek zorunda olan insanlar barınıyordu. Araçlar iki yanına palmiyeler sıralanmış bulvarlarda hareket halindeydi. Dumanlı bir sis tatlı çöl havasını kirletiyordu.

İçinde oturduğu taksi şehrin griye bürünmüş sokaklarında yol alırken, Jon Smith bunları düşünmekteydi. Sonunda taksi şoförüne ücretini verirken, bir zamanlar pahalı bir yer olan bulundukları semte baktı. Kimse meraklanmışa benzemiyordu. Bunun nedeni bir B.M. çalışanı gibi giyinmiş ve koluna resmi bir B.M. bantı takmış olması ve ceketine tutturulmuş plastik bir B.M. kimliği taşımasıydı. Ayrıca savaştan çıkmış şehrin her yerinde taksiler vardı. Taksicilik bir çok orta sınıfa mensup Iraklı'nm yaptığı işlerdendi.

Hâlâ çoğunun kullanımda olan en az bir arabası vardı ve Saddam Hüseyin benzin fiyatlarını düşük tutuyordu. Litresi on Amerikan sentinden daha düşüktü.

Taksi şoförü uzaklaşırken, Smith temkinli bir şekilde, bir zamanlar Amerikan Büyükelçiliği olan binaya doğru yürüdü. Pencereler kırılmıştı ve bina ile çevresi tamire muhtaç görünüyordu. İnsanda terk edilmişlik hissi uyandırdığı halde, Jon binaya doğru ilerlemeye devam etti. Zili çaldı.

ABD'nin Bağdat'ta hâlâ bir adamı vardı, ama o bir Polonyalıydı. 1991'de Körfez savaşının son bulmasıyla Kuzeybatı P Cad-desi'ndeki elçiliği Polonyalılar idare etmeye başlamıştı. Hatta gökyüzünden tepelerine bombalar yağarken bile Polonyalı diplomatlar kendi ülkelerinin ve ABD'nin çıkarları nedeniyle elçiliği terk etmemişlerdi. Hırpalanmış elçilikte, pasaport işleriyle ilgileniyorlar, yerel medyaya bilgi veriyorlar ve Washington'la Bağdat arasında el altından sürdürülen ilişkileri yürütüyorlardı. Her savaşta olduğu gibi düşmanlar bile haberleşme ihtiyacı duyuyorlardı Saddam Hüseyin'in Polonyalılar'ın kalmasına izin vermesinin sebebi de buydu. Ancak kararları cıva gibi değişken olan Saddam Hüseyin, her an fikir değiştirip onları hapse atabilirdi.

Elçiliğin kapısında, küçük kalkık burunlu, kır saçlı, kıvırcık kirpikleri zeki bakışlı, kahverengi gözlerinin üstüne düşmüş bir adam belirdi.

Peter'ın tarifine uyuyordu. "Jerzy Domalewski?"

"Ta kendisi. Sen Peter'ın arkadaşı olmalısın." Kapı daha geniş

açıldı ve diplomat Amerikalı'yı baştan aşağı süzerek içeri aldı. Kırk yaşlarındaydı ve uzun zamandır temizlenmemiş gibi görünen kahverengi takım elbisesi üstünden sarkıyordu. İngilizce'yi Polonya aksanıyla konuşuyordu. "İçeri gel. Kendimizi olduğumuzdan daha büyük hedef haline getirmemize gerek yok." Kapıyı Jon'm arkasından kapadı ve mermerle döşenmiş bir girişten geçirerek geniş bir ofise götürdü. "Kimsenin seni takip etmediğinden emin misin?" Yabancının koyu mavi gözlerinin dengeli bakışları ve güç yansıtan görünümü hoşuna gitmişti. Bağdat'ta bu özelliklerin ikisine de ihtiyacı olacaktı.

Smith adamın sözlerinde korkunun kokusunu algıladı. "M 16 ne yaptığını bilir.

Beni ülkeye sokmak için ayarladıkları dolam- — baçlı yolları anlatarak sizi sıkmak istemem."

"Güzel. Bana söyleme." Domalewski ofisin kapısını kapatırken gülümsedi.

"Bunlar kimsenin bilmemesi gereken sırlar. Benim bile." Ciddiyetle gülümsedi.

"Otur. Yorgun olmalısın. Şu hâlâ sağlam olan koltuk rahattır. Yaylarına henüz bir şey olmadı." Jon otururken diplomat da panjurları açarak dışarıda aydınlanmakta olan güne baktı. "Fazlasıyla dikkatli olmalıyız."

Jon bacak bacak üstüne attı. Domalewski haklıydı, yorgundu. Ama aynı zamanda araştırmalarına başlamak için de bekleyeme-yecek durumdaydı.

Sophia'nın güzel yüzü ve ölürken çektiği ıstırap gözlerinin önünden gitmiyordu.

Üç gün önce, San Francisco'dan aldığı yeni sivil elbiselerle Londra'daki Heathrow Havaalanı'na gelerek yorucu ve zahmetli bir yolculuğa başlamıştı.

Heathrow'da bir M16 ajanı onu bir askerî ambulansa bindirmiş ve Doğu Anglia'daki RAF üssüne götürmüştü. Oradan Suudi Arabistan çöllerine götürülmüş, orada harika Arapça konuşan, bedevi elbiseleri giymiş inatçı ve ketum bir İngiliz onbaşısıyla buluşmuştu.

Adam, "Şunları giy," diyerek Jon'a kendisininkilere benzer elbiseler fırlatmıştı.

"Savaştan önce yapılmış, az bilinen bir anlaşmadan yararlanacağız." Bahsettiği konu, Bedevilerin geleneksel

ticaret yollarını koruyabilme amacıyla, Suudi Arabistan'la Irak arasında tarafsız bölge ilan edilmiş olan alanla ilgiliydi.

Bunaltıcı elbiseler içinde, onbaşıyla beraber Irak yeraltı örgütüne ait bir kampa geldiler. Onbaşı ona sahte evraklar, Irak dinarı, batılı elbiseleri ve Birleşmiş

Milletler'e ait aksesuarlar verene dek bir Bedevi kampından diğerine yolculuk edip durdular. Onbaşının temin ettiği şeyler Jon'ı şaşırtmıştı.

Mlö'nın mükemmelliğine hayran kalmıştı. "Tüm yolculuğumuz boyunca bunlar yanında mıydı?" diye sordu.

"Ne halt edeyim?" dedi onbaşı ağırbaşlılıktan vazgeçerek, "Başarıp başaramayacağını bilmiyordum. İyi bir kimliği kanlı bir ^^ ceset için harcamanın bir anlamı yoktur." Veda ederken Jon'ın elini sıktı. "Peter Howell denen herifi tekrar görürsen bize bir yemek borçlu olduğunu söyle."

Ve şimdi Amerikan Büyükelçiliği'nde tipik bir Birleşmiş Milletler görevlisi gibi kahverengi pantolonuyla oturmaktaydı. Cebinde parası ve ek kimlikleri de vardı.

"Kuşkularımızı kişisel alma," Domalevski caddeyi incelemeye devam ederek konuşuyordu, "ama yardım etmek için can atmamamızı anlayışla karşılamalısın."

"Elbette. Ama emin olun bu hayatınızda aldığınız en büyük risk olabilir."

Domalewski karmakarışık saçların kapladığı kafasını salladı. "Peter'ın yolladığı mesajda da bu yazılıydı. Ayrıca bana görüşmek istediğin doktorların ve hastanelerin listesini de verdi." Pencerenin önünden ayrıldı ve kalın kaşlarını kaldırdı. Tekrar Ame-rikalı'yı süzdü. Eski arkadaşı Peter Howell bu adamın doktor olduğunu söylemişti. Acaba şiddetle karşılaştığında başının çaresine bakabilecek miydi? Fiziki görüntüsüne bakılırsa bir doktordan çok sporcuya benziyordu. Domalewski kendisinin insandan anladığına inanırdı ve gördüğü kadarıyla Peter bu adam hakkında söylediklerinde haklıydı.

Jon, "Görüşmeleri ayarladınız mı?" diye sordu.

"Elbette. Bazılarına seni ben götüreceğim. Diğerlerini kendin halletmelisin."

Diplomatın sözleri bir uyarıya dönüştü. "Ama unutma ki, eğer hükümetin eline düşersen B.M. kimliklerinin sana bir faydası dokunmaz. Burası bir polis devleti. Halkın çoğu silahlı ve herkes bir casus olabilir. Saddam Hüseyin'in özel polis örgütü Cumhuriyetçi Muhafızlar, Gestapo kadar acımasız ve güçlüdür.

Devlet düşmanlarıyla, ayrılıkçılarla hatta sadece görünüşü hoşlarına gitmeyenlerle bile uğraşabilirler."

"Rastgele davrandıklarını anladım."

"Aaa, öyleyse Irak hakkında bir şeyler biliyorsun."

"Birazcık." Smith sertçe başını eğdi.

Domalevvski başını dikleştirerek Amerikalı'yı incelemeye devam etti. Masasına gitti ve bir çekmeceyi açtı. "Bazen en büyük tehlike ne zaman çıkageleceğinin bilinmemesidir. Burada şiddet iki kalp atışı arasında patlak verebilir ve genellikle mantıklı bir nedeni olmaz. Peter sana bunu vermemi söyledi."

Jon'ın yanındaki bir koltuğa oturdu ve ABD ordusuna ait bir Beretta daha uzattı.

Smith çabucak silahı aldı. "Her şeyi düşünür."

"Tıpkı babamla ve benimle çalışırken yaptığı gibi."

"Öyleyse daha önce de onunla çalıştın."

"Bir kereden fazla. Bu da onun hatırı için sana yardım etmemin sebeplerinden biri."

Jon, Domalewski'nin yardım etmeyi niçin kabul ettiğini merak etmişti. "İkinize de teşekkürler."

"Umarım bize yarın ya da ondan sonraki gün de teşekkür edebilirsin. Peter, Beretta ile iyi anlaştığınızı söyledi. Eğer kullanman gerekirse sakın çekinme.

Her neyse, şunu da unutma, silahla yakalanan her yabancı tutuklanır."

"Uyardığın için sağ ol. Bunun olmamasına çalışacağım."

"Güzel. Adalet Gözetim Merkezi'nden bahsedildiğini duydun mu?"

"Üzgünüm, hayır."

Domalevvski'nin ses tonu alçaldı ve sözlerinden korku yayılmaya başladı. "Bu merkezin varlığı daha geçen günlerde kabul edildi. Yerin altına doğru altı kattan oluşuyor. Bir düşünsene, dışarıya bakabileceğin pencere yok, işkence görenlerin çığlıklarının duyulabileceği dış duvar yok ve kaçış umudu neredeyse sıfır. Irak Askeri Haber Alma Merkezi bu hapisaneyi buranın güneyindeki Al-Rashid Hastanesi'nin yakınlarına yaptırdı. Saddam'ın kaçık oğlunun buranın tasarımıyla inşaatını bizzat kendisinin denetlediğini söylüyorlar. Saddam'ın hoşuna gitmeyecek şekilde davranan ordu mensuplarıyla personel için ayrılmış

olan koskoca bir işkence ve infaz katı varmış. Diğer tutsaklar resmî olarak var olmayan düzeylere gönderiliyorlar. Haklarında soru sorulamıyor. İsimleri bile ağza alınamıyor. Bu zavallı insancıklar sonsuza kadar ortadan kayboluyorlar.

Ama bana göre yeraltındaki yapının en korkunç tarafı... en vahşi ve acımasız olan yanı... en alt katta. Orada sadece Saddam'ın zindanları değil aynı zamanda elli iki korkunç darağacı da var."

Jon içinden yükselen ürpertiyi bastırdı. "Ulu Tanrım! Elli iki darağacı mı?

Burası tam anlamıyla cehennemin şubesi! Bu adam bir canavar!"

"Kesinlikle. Unutma, silahla yakalanmaktansa onu kullanmak daha iyidir. En azından çıkan kargaşadan yararlanabilme fırsatın doğar." Duraksadı. Ellerini birleştirdi ve endişe dolu, koyu renk gözleriyle, Jon'a baktı. "Gizli

bir görevde, korumasızsın ve hiçbir resmiyetin yok. Ah, evet, seni tutuklayabilirler ve eğer şans-lıysan, hemen öldürürler."

"Anlıyorum."

"Eğer hâlâ devam etmek istiyorsan, bugün halletmen gereken pek çok bölge var. Hemen yola çıkmalıyız."

Kısacık bir an, Jon'ın gözlerinin önüne, Sophia'nın, hayatta kalmaya çalışan ıstırap dolu yüzü geldi. Kızarmış yanaklarında parlayan ter damlacıkları...

Yüzüne yapışmış ipek gibi saçları...

Nefes almaya çalışırken umutsuzca boğazına uzanan titrek parmakları... Acısı tahammül edilmez olmuştu.

Domalewski'nin ciddi yüzüne bakarken aslında şimdiye kadar gerçekten sevdiği tek kadını ve onun açıklanamayan, korkunç, pisi pisine ölümünü düşünüyordu. Sophıa için her tehlikeyi göze alabilirdi, Saddam Hüseyin ile Irak'ı bile.

Ayağa kalktı. "Hadi gidelim."

YİRMİ YEDİ

Saat 10:05

Bağdat

Amerikan Elçiliği'nin kullanımdaki tek limuzininin arka koltuğunda oturan Jon Smith, kalabalık şehre baktı ve nefretle her yerde Saddam Hüseyin'in resimlerinin olduğunu gördü. Yüksek reklam panolarında, duvarları örten posterlerde ve dükkânların önündeki çerçevelerin içinde, kalın bıyığı ve dişlerini gösteren gülümsemesiyle onun resimleri asılıydı. Bazı resimlerde kucağında bir bebeği sallıyor, bazılarında Amerika'nın yeni başkanıyla karşı karşıya poz veriyor, veya bir iş ya da aile toplantısını yönetiyordu. Bazen de kaz adımlarıyla yürüyen askerleri selamlıyordu.

Bir zamanların efsanevi kültür ve eğitim ülkesinde, Saddam'ın demir yumruğu her şeyden daha güçlüydü. Halkının savaş halinde kalmasını gücünün dayanağı yapmış ve insanlarının perişan halini ulusal gurur olarak pazarlamıştı. Bir milyon insanının yetersiz beslenmeden ölmesine neden olan Birleşmiş

Milletler ambargosunu -al-hissar- suçlarken o ve yakın çevresi -utanmazcagittikçe daha zenginleşmişlerdi.

Hüseyin'in dalkavuklarının, saray mensuplarının ve savaştan yararlananların oturduğu elit Jadiriya semtine geldiğinde, Jon'ın duyduğu tiksinti daha da arttı. Domalewski arabayı sürerken yol boyunca gösterişli konakların, zarif kafelerin ve pırıltılı butiklerin arasından geçtiler.

Kaldırımlara cilalanmış Mercedes'ler, BMW'ler ve Ferrari'ler sıralanmışlardı.

Pahalı restoranların dışında resmî elbiseli uşaklar duruyordu. Yoksulluk kovulmuştu ama açgözlülük her köşe başındaydı.

Smith kafasını salladı. "Bu suç."

Domalewski bir şoför şapkası ve ceketi giymişti. "Bağdat'ın geri kalanının nasıl olduğunu göz önüne aldığında Jadiriya başka bir gezegen gibi kalıyor. Hem de çok zengin bir gezegen. Bu insanlar nasıl olup da bu bencil yaşamlarını devam ettirebiliyor-lar?"

"Vicdansızlık."

"Katılıyorum."

Polonyalı diplomat limuzini mavi kiremitleri olan çekici bir binanın önünde durdurdu. "Burası." Motor boş yere çalışırken arkaya baktı. Yüzü ciddi ve gergindi. "Cumhuriyetçi Muhafızlar arkandan kovalamazlarsa seni burada bekleyeceğim. Böyle bir şey olacağını da pek sanmıyorum. Ama eğer böyle bir şey olursa tek görebileceğin arabanın egzoz dumanı olur. Sakın kusura bak-ma.

Smith bir an gülümsedi. "Anlıyorum."

Bina zengin bir iç hastalıkları uzmanı olan Dr. Kamil'in ofisi olarak kullanılıyordu. Smith dışarıdaki ılık, güneşli havaya adım attı ve etrafına şöyle bir göz gezdirdikten sonra oymalı ahşap kapıya doğru yürüdü. Bekleme odası serin ve boştu. Smith, zengin halıları, perdeleri ve koltuk döşemelerini inceledi. Kapalı kapılara bakarak orada ne kadar güvenlikte olduğunu ve istediği cevapları bulup bulamayacağını düşündü. Doktor zengin olmasına rağmen yaşayabileceği kadar iyi yaşamıyor gibi görünüyordu. Irak'ın yaşadığı ekonomik yalnızlık kendini pek çok ayrıntıda belli ediyordu.

Perdelerin rengi solmuş ve eşyalar yıpranmıştı. Sehpaların üzerindeki dergiler beş ya da on sene öncesine aitti.

Kapılardan biri açıldı ve doktor göründü. Orta boyu, elli-elli beş yaşlarında, esmer bir adamdı ve .^sinirli, zıpkın gibi bakışları vardı. Ütülü gri pantolonunun üzerine beyaz doktor önlüğü giymişti ve yalnızdı. Hemşire yoktu. Resepsiyonist de yoktu. Smith'in geleceği saatte onu görmemeleri için hepsine izin vermiş olmalıydı.

"Dr. Kamil." Ona kendini, sahte kimliklerinde yazan ismiyle tanıttı. "Mark Bonnet."

Doktor kibarca başını eğdi, ama sesi alçak ve endişeliydi. "Kimlik belgeleriniz yanınızda mı?" İngiliz yüksek sınıfına özgü bir İngilizce konuşuyordu.

Jon, ona sahte belgeleri uzattı. Jon, Dr. Kamil'e, yeni bir virüsü araştıran dünya çapındaki bir grubun üyesi olarak tanıtılmıştı. Doktor onu, kimlik belgelerini kanser bulgularını inceler gibi dikkatle incelediği odasına götürdü.

Beklerken Jon etrafını gözden geçirdi. Beyaz duvarlar, krom kaplı aletler, iki ahşap tabure ve içinde ufacık kalmış kalemler bulunan toprak bir çanağın durduğu beyaz bir masa. Tıbbi aletlerin hiç değiştirilmeden yıllardır kullanıldığı belliydi. Her şey temiz ve pırıl pırıldı ama test tüplerinin bulunması gereken yer boştu. Muayene masasının üzerindeki

beyaz örtü yer yer delinmiş ve aşınmıştı. Bazı aletler artık dünyada hiç kullanılmıyordu.

Bunlar sadece bu doktorun değil Irak'taki tüm doktorların sorunu olmalıydı.

Domalevvski bu doktorların çoğunun yeryüzünün en iyi okullarından mezun olduklarını, teşhislerinin iyi olduğunu ama hastaların ilaçlarını kendilerinin bulması gerektiğini anlatmıştı. İlaç satışı çoğunlukla karaborsaydı ve bu alışverişte dinar kullanılmıyordu. Sadece Amerikan doları geçerliydi.

Astronomik rakamlar ödemeye hazır oldukları halde, zenginler bile zaman zaman ilaç bulmakta güçlükle karşılaşıyorlardı.

Sonunda doktor belgeleri geri uzattı. Jon'a oturmasını söylemediği gibi kendisi de oturmadı.

"Tam olarak neyi bilmek istiyorsunuz?" dedi.

"Benimle konuşmayı kabul ettiniz, Doktor. Sanırım ne söylemek istediğinizi siz daha iyi biliyorsunuz.

"Büyük liderimize çok yakınım. Devrimci Konsey'in pek çok üyesi benim hastam."

Jon gözlerini onun gözlerine dikti. Sırları olan bir adama benziyordu. Sorun Jon'ın bunları açıklamasını sağlayacak bir yol bulup bulamayacağıydı.

"Yine de bir şey sizi rahatsız ediyor, Dr.Kamil. Ve bence bu tıbbi bir şey. Bunun savaşla ya da Saddam Hüseyin'le bir ilgisi olmadığından eminim. Bu nedenle rahatça konuşabiliriz, herhalde," dedi, ihtiyatlı bir şekilde, "Bence bu yeni bir virüsten kaynaklanan ölümler olmalı."

Dr. Kamil alt dudağını ısırdı, gözleri sıkıntılıydı. Duvarların ona ihanet etmesinden korkar gibi yalvaran gözlerle etrafına baktı. Ama aynı zamanda eğitimli bir adamdı.

"Bir yıl önce ani Akut Solunum Yetmezliği Sendromu nedeniyle ciğerlerinden kan gelerek ölen bir hasta getirdiler. ASYS meydana

gelmeden iki hafta önce ağır bir soğuk algınlığına yakalanmıştı."

Jon heyecanını saklamaya çalıştı. ABD'deki kurbanlarla aynı semptomlardı.

"Çöl Fırtınası'nda görev alanlardan mıydı?"

Doktorun gözleri korkuyla ışıldadı. "Bunu söyleme!" diye fısıldadı. "Şanlı Birleşme Savaşımız sırasında Cumhuriyetçi Muhafızlarla savaşma onuruna sahipti."

"Ölüm sebebinin biyolojik silah kullanımı olması ihtimali var mı? Saddam'da bunların olduğunu biliyoruz."

"Bu bir yalan! Büyük liderimiz asla böyle silahların kullanımına izin vermez.

Eğer burada varsa bile düşmanlarımız tarafından ülkeye sokulmuştur."

"Öyleyse ölümü düşmanların kullandığı biyolojik silahlar sonucu olabilir mi?"

"Hayır, kesinlikle."

"Ama hastanız bu virüsü savaş' sırasında kapmış, öyle değil mi?"

Doktor bunu onayladı. Esmer yüzü endişeyle dolmuştu. "Eski bir aile dostuydu, anlıyor musunuz. Bizimki gibi geleceğe sırtını dönmüş toplumlarda sağlığınıza asla yeterince özen gösteremezsiniz." Doktorun korku dolu gözleri odayı dolaştı. Ülkesine hakaret edilmişti.

"Normal hayatına döndükten kısa bir süre , onra sıradan tedavilere cevap vermeyen, kendi kendine iyileşen ufak tefek rahatsızlıklar ortaya çıkmaya başlamıştı. Yıllar ilerledikçe artan ateş ve kısa süreli gripler görülmeye başladı.

Sonra da şiddetli bir soğuk algınlığına yakalandı ve aniden öldü."

"O zamandan beri Irak'ta aynı virüsten başka ölümler de oldu mu?"

"Evet. Bağdat'ta iki kişi öldü."

"Onlar da orduda çalışmışlar mıydı?"

"Bana öyle olduğunu söylediler."

"İyileşen oldu mu?"

Dr. Kamil kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kederle kafasını salladı.

"Bazı dedikodular duydum." Jon'a bakmıyordu. "Ama bence, sadece ASYS'nin üstesinden geldiler. Tedavi edilmeyen kuduz virüsü dışında hiçbir virüs yüzde yüz ölümle sonuçlanmaz. Hatta Ebola bile."

"Kaç kişi hayatta kaldı?"

"Üç."

Yine ve yine üç kişi. Kanıtlar gittikçe çoğalıyordu ve Jon içinden yükselen korkuyu ve heyecanı zapt etmeye çalıştı. Topladığı bilgiler insanların laboratuvar faresi olarak kullanıldığı bir deneyi işaret etmeye başlamıştı.

"Sağ kalanlar nerede?"

Bu soru üzerine ürken doktor geri çekildi. "Fazlası yok! Başka yerlere gidip başımı derde sokmanı istemiyorum." Muayene odasının kapısını açtı ve koridorun karşısındaki başka bir odayı işaret etti. "Hadi git. Çık dışarı."

Jon kıpırdamadı. "Bunları bana anlatmanıza sebep olan bir şey var ve bu ölen üç kişi değil."

Doktor bir an, Jon'ın yakasına yapışacakmış gibi baktı. "Tek kelime daha söylemem! Hiçbir şey söyleyecek değilim! Terk et burayı! Senin Belize'den ya da Birleşmiş Milletler'den olduğuna inanmıyorum." Sesi yükselmişti.

"Yetkililere tek bir telefon açm-"

Jon'ın gerginliği artmıştı. Doktor patlayacak hale gelmişti. Jon bu binada kapana kısılmayı göze alamazdı. Yan kapıdan dışarı, ara sokağa çıktı. Elçilik limuzininin kendisini beklediğini görün- — ce rahatladı.

*

Dr. Hüseyin Kamil öfke ve korkuyla sarsıldı. Kendisini bu duruma düşürdüğü için kızıyor ve yakalanacağından korkuyordu. Ancak, eğer kullanmaya cesaret edebilirse bu berbat durum büyük bir fırsat da sunmaktaydı.

Başını eğdi, kollarını göğsünde kavuşturup titremelerini yatıştırmaya çalıştı.

Bakması gereken büyük bir ailesi vardı ve ülkesi gittikçe dağılıyordu.

Geleceklerini düşünmek zorundaydı. Pek çok şeyi kazanabilecek durumda olmasına karşılık fakir olarak yaşamaktan usanmıştı. Sonunda telefonu kaldırdı. Ama aradığı yer yetkili makamlar değildi.

Bir nefes aldı. "Evet, ben Dr. Kamil. Beni birisi için aramıştınız. Belize'li bir B.M. doktoru kimliklerine sahip. İsmi Mark Bon-net. Ama yine de gözümü açmamı istediğiniz kişi olduğundan eminim. Evet, Şanlı Birleşme Savaşı'mızdaki virüs... Onun hakkında sorular sordu. Hayır, nereye gideceğini söylemedi. Ama sağ kalanlarla çok ilgileniyordu. Elbette, çok minnettar olurum. Antibiyotikleri ve parayı yarın bekleyeceğim."

Ahizeyi yerine koydu ve koltuğuna gömüldü. İçini çekti artık kendisini daha iyi hissediyordu. Belirsiz bir gülümsemenin dudaklarına yayılabileceği kadar iyi hissediyordu kendini. Risk yüksekti ama işler iyi giderse karşılığı buna değerdi. Bu telefon görüşmesini yaparak Bağdat'taki ender insanlardan biri olmak üzereydi. Kendi özel antibiyotik stoğuna sahip olacaktı.

Ellerini ovuşturdu. Damarlarında iyimserlik dolaşmaya başlamıştı.

Kendileri ya da çocukları hasta olduğunda zenginler sürünerek onun yanına geleceklerdi. Paralarını ona akıtacaklardı. Üstelik aptal Amerikalıların savaş

açıp ambargo uygulamaya başladıkları, üstüne gecenin çöktüğü bu ülkede işe yaramayan dinarlarla yapmayacaklardı ödemelerini. Hayır, zengin hastalar onu dolara boğacaklardı. Kısa bir süre sonra ailesinin ve kendisinin yurt dışına kaçması için gereken parayı bulabilecekti. Başka bir yerlerde yepyeni bir hayata başlayabilecekti.

Saat 19:01

Bağdat

Egzotik Bağdat'ın üzerine yavaş yavaş akşam çöküyordu. Her yerde göze çarpan tepeden tırnağa çarşafa bürünmüş, kara örümceğe benzeyen Bağdatlı kadınlardan biri, mumla aydınlatılmış ikinci katlarla balkonların altındaki dar sokakta yürüyordu. Şehrin eski kısımlarında Bağdat'ın kavurucu yazlarında bu balkonlar gölge sağlama görevi görürdü. Ama bu bir ekim akşamıydı ve göğe açılan daracık yarıktan sadece yıldız kümeleri görünmekteydi.

Kadın görevine o kadar yoğunlaşmıştı ki başını sadece bir kere yukarı kaldırdı.

Yaşlı görünüyordu. Sadece yaşlılıktan değil aynı zamanda kötü beslenmeden iki büklüm olmuştu ve bezden bir spor çantası taşıyordu. Vücudunu örten siyah çarşafın dışında, yüzüne, sadece koyu renkli gözlerini açık bırakan beyaz renkli geleneksel bir örtü takmıştı.

Masrabiyah. denen, oymalı tahta kafeslerden oluşan, içeriden dışarı bakılmasına imkân tanıdığı halde, dışarıdan içerinin görünmesini önleyen kepenklerle kapalı pencerelerin altından hızla ilerlemeye devam etti. Sonunda antik sokak lambalarının aydınlattığı, mallarını satmaya çalışan dükkân sahiplerinin, çıplak ayakla koşan çocukların ve alıcı adaylarının seslerinin doldurduğu bir sokağa girdi. Saat 20:00'ye yaklaşıyordu; neredeyse dükkânların kapanma zamanının geldiği son bir hareketlilik gözleniyordu.

Birden koyu yeşil elbiseleri ve ağlı silah kemerleriyle Sad-dam'ın herkesi korkutan Cumhuriyet Muhafızlarından üç kişi göründü.

Onlar yaklaşırken kadın gerginleşti. Sol tarafında serin gece 211 havasına dumanlar saçan bir dizi tezgâh vardı ve bir çiftçi, köyünden getirdiği taze meyveleri satmaya uğraşıyordu. Etrafında toplanan kalabalık, meyveleri kimin hangi fiyata alacağını seyrediyordu. Kadın birden geniş çarşafının altından dinarlarını çıkardı, kalabalığın arasından geçti ve meyvelere fiyat önerenlere katıldı.

Güçlü kuvvetli muhafızları göz ucuyla takip ederken kalbi güm güm atıyordu.

Üç adam onları izlemek için durdu. Biri bir şey söyledi, diğeri de cevap verdi.

Daha sonra kalabalığı küçümseyerek kahkahalar atmaya başladılar.

Çiftçiden meyve isteyen kadın terliyordu. Etrafındaki Iraklılar da endişeyle muhafızları süzüyorlardı. Bazıları bağırmayı sürdürdü bazıları da sessizce sıvıştılar.

Üç muhafız sert bakışlarla, fırıncının etrafını kuşatıp tabancalarını çektiler.

Fırıncı kucağındaki ekmek somunlarıyla yüzünü saklamaya çalışarak geriledi.

Kadın onu tanıyamamıştı.

Kadının bez çantasında bir silah gizliydi. Vücudundaki her hücre silahını çekip üç adamı gebertme arzusuyla yanıp tutuşmaktaydı. Puşinin ardında saklanan yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Dudaklarını ısırdı. İçinde korkunç bir harekete geçme isteği yükseliyordu.

Ama yapacak işleri vardı. Dikkat çekmemesi gerekiyordu.

Pazarda aniden tüm sesler kesilmişti. Fırıncı yere düşerken insanlar bakışlarını başka tarafa çevirip oradan uzaklaştılar. Ne yapacağı belli olmayan muhafızların gözüne batanların başına pek de iyi şeyler gelmiyordu. Yerdeki adamın yüzü kan içinde kalmıştı ve çığlık atıyordu. Öfkeden deliye dönen kadın, muhafızlardan ikisinin kollarına girip onu

sürükleye sürükleye oradan götürmesini izledi. Halkın gözü önünde tutuklanmış ya da sadece eziyet edilmişti. Ailesi onun salıverilmesi için kimbilir ne kadar çok uğraşacaktı.

Tam bir dakika geçti. Ani bir çöl fırtınasından önceki sessizlik 7 7*?

gibi hava ağır ve kötülük doluydu. Muhafızlar başka birini seçtiği için pek fazla rahatlamaya imkân yoktu. Bir dahaki sefere bu siz olabilirdiniz.

Ama hayat devam ediyordu. Hareketli sokağı yine sesler doldurdu. İnsanlar tekrar ortaya çıktı. Çiftçi, kadının avucundaki parayı aldı ve ona bir portakal verdi. Kadın portakalı çantasının içine attı ve hâlâ zavallı fırıncının yüzünü düşünerek oradan uzaklaştı.

Bir süre yürüdükten sonra, dükkânların art arda sıralandığı ve Dicle'nin uzak kıyısındaki tüm minarelerden daha uzun binaların bulunduğu Sadoun Caddesi'ne saptı. Bu geniş caddede şu anda pek az kaliteli ürün ve bunları alabilecek pek az müşteri vardı. Bağdat'a turist gelmiyordu elbette. King Sargon Oteli'ne girdiğinde bomboş bulmasının sebebi de buydu. Bir zamanlar göz kamaştırıcı olan mermer ve kromdan yapılmış lobi, eski krallıkların kültürüyle batının son model yeniliklerinin bir sentezi olarak batılı mimarlar tarafından yapılmıştı. Şimdi ise, zayıf bir aydınlatma altında, hem çok harap görünüyordu, hem de bomboştu.

Saddam Hüseyin bıyığı ve iri siyah gözleri olan uzun boylu komi, canı sıkılmış

görünen memura öfkeyle bir şeyler fısıldıyordu. "Ulu önder bizim için ne yaptı ki Raşit? Bana Tikrit'li dehanın yabancı şeytanları mahvedip bizi nasıl zenginleştirdiğini anlatsana.

O kadar zenginim ki, doktora derecem kimsenin gelmediği bu eski püskü oteldeki -öfkeyle göğsünü yumrukladı- komi üniformasını süslüyor ve büyük bir ihtimalle çocuklarımın da bu ülkede hiçbir gelecekleri olmayacak."

Memur karamsar bir şekilde cevap verdi, "Hayatta kalacağız, Balshazar. Her zaman kaldık ve Saddam sonsuza kadar yaşamayacak."

Birden önlerinde durmakta olan iki büklüm kadını fark ettiler. Kadın bir sigara dumanı kadar sessizce gelivermişti. Onu nasıl görmemişlerdi? Memur, bir an için kadının keskin siyah gözleriyle göz göze geldi. Yaşlı kadın kocası yanında olmadığı için bakışlarını hemen yere çevirdi.

Adam suratını astı.

Kadın sesine zavallı ve korkmuş bir ifade vererek mükemmel bir Arapça'yla konuştu: "Binlerce özür dilerim. Sundus için yapılan örgüyü vermek için gönderildim."

Kadının sesindeki korkuyu sezen memur, eski kibirli tavrını takınarak başını salladı ve arkasındaki servis kapısını gösterdi. "Lobiye girmemelisin, ihtiyar. Bir dahaki sefere ait olduğun yerden, yani arka taraftan gir."

Kadın özür belirten kelimeler mırıldanarak, başını eğdi ve doktora sahibi adama sürtünerek ilerledi. Bu işlemi yaparken görünmeyen elleri adamın cebine katlı bir kâğıt koydu.

Komi bunu fark ettiğini gösteren hiçbir şey yapmadı. "Elektrikten ne haber?

Yarın hangi saatlerde kapatılacak?" diye sorarken elini kâğıdın bulunduğu cebine soktu.

Kadın servis kapısından çıkarken, adamların konuşmalarını hâlâ duyabiliyordu. İçinde bir rahatlama hissetti. İlk görevini başarıyla tamamlamıştı. Ama tehlike bitmiş olmaktan çok uzaktı. Bir hayati görevi daha vardı.

YİRMİ SEKİZ

Saat 19:44

Bağdat

Çölden Bağdat gecelerinin üstüne doğru esen sert bir rüzgâr, Şeyh Ömer Caddesi'nde alışveriş yapanların evlerine gitmesine sebep oldu. Serin

havada tütsülerin ve hemamelerin baharatlı kokuları duyulabiliyordu. Siyah çarşaf giyip, yüzünü puşiyle örtmüş olan iki büklüm kadın, yayaların ve Irak'ın tamir dehalarının filizlendiği tahta barakaların arasında dolaşıyordu. Bugünlerde, bir zamanlar rahat yaşam süren orta sınıf, çeşitli bitkilerin, yiyeceklerin ve kullanılmış su tesisatlarının satıldığı bu barakaları dol-duruyordu.

Kadın gideceği yere yaklaşırken dehşet içinde kalakaldı. Kalbi göğüs kafesini parçalayacakmış gibi atıyordu. Gözlerine ina-namıyordu.

Kalabalık azaldığı için, adam normal şartlarda olabileceğinden daha fazla göze çarpıyordu. Caddedeki uzun boylu, biçimli ve kaslı, tek kuzey Avrupalı oydu; acı ve öfkeyle hatırladığı, o lacivert gözlerin ve kendine güvenen sert yüzün sahibiydi. Sıradan bir yağmurluk ve kahverengi bir pantolon giymişti.

Kolundaki Birleşmiş Milletler bandına rağmen kadın onun Birleşmiş Milletler'de çalışmadığını biliyordu.

Bugünün Irak'ında herhangi bir Avrupalı görmüş olsa, onu gizlice inceleyip analiz ederdi, ama bu adam sıradan bir adam değildi ve kadın atölyenin önünde bir an donakaldı. Sonra hızla içeri doğru yürüdü. En tecrübeli gözlemciler bile kadının hareketlerinde önemsiz bir duraksamadan başka bir şey fark edemezlerdi. Ama kadının hissettiği şok fazlasıyla güçlüydü.

Bağdat'ta ne yapıyordu? Dr. Yarbay Jonathan Smith burada görmeyi beklediği ya da görmeyi istediği en son insandı.

O

Jon büyük bir gerginlik içinde, tahta barakalar ve daracık ta- — mirhanelerle dolu caddeyi inceledi. Tüm gün boyunca tıbbi bürolarda, hastanelerle kliniklerin arşivlerinde, sinirli doktorlar, hemşireler ve savaş sırasında görev yapmış olan eski tıbbi personelle konuşup durmuştu. Pek çoğu Jon'ın araştırdığı virüsün semptomlarını gösteren altı kurban olduğunu kabul etmişlerdi. Ama hiçbiri ona hayatta kalan üç hasta hakkında bilgi verememişti.

Jon, etrafta dolaşmaya devam ederken takip edildiği hissini üzerinden atmaya çalıştı. Lambalarla aydınlatılmış pazardaki dükkânları dolaştı ve uzun, bol dökümlügallabiyas denilen gömlekler giymiş sıcak çay veya nargile içen adamlara dikkatle baktı. Yüzünde sıradan bir ifade olmasına özen gösteriyordu. Eski Bağdat'ın bu kısmı, dünyaca ünlü çocuk cerrahı Dr. Radah Mahuk'la görüşmek için çok garip bir buluşma yeriydi.

Yine de, Domalevvski'nin talimatları açıktı.

Jon gittikçe umutsuzluğa kapılıyordu. Bu cerrah, bugün bir şeyler öğrenebilmek için son şansıydı ve Bağdat'ta bir gün daha kalması, yakalanma tehlikesini inanılmaz oranda artırıyordu. Yararlandığı kaynaklardan herhangi biri onu Cumhuriyetçi Muha-fızlar'a ihbar edebilirdi. Öte yandan, sıradaki muhtemel muhbir, ona virüsün kaynağını ve bu virüsü Iraklılara ve Sophia'ya bulaştıran alçağın kim olduğunu söyleyebilirdi.

Tüm sinirleri gerilmiş bir halde, her iki tarafında zincirlerle asılmış çıplak lastiklerin olduğu, alçak ve karanlık bir kapının önünde durdu. Bu kasvetli lastik tamirhanesine onu Domalewski göndermişti. Diplomatın anlattıklarına göre burası bir zamanlar durumu iyi olan, ama şimdi Saddam Hüseyin'in gereksiz savaşları sonucunda işleri bozulan bir iş adamına aitti.

Dükkânın harap hali Jon'ın şüphelerini yatıştırmaya yetmedi. Saatine bir göz attı. Tam vaktinde gelmişti. Çevresine son bir kez göz gezdirdikten sonra dükkâna girdi.

Kısa boylu, kel ve Irak'ta sık rastlanan tipte kalın bıyıkları olan bir adam, köhne bir tezgâhın gerisinde bir şeyler okuyordu.

— Kalın parmakları zifte bulanmıştı. Hemen yanında her yerde olduğu gibi radikal islamî kıyafetlerine bürünmüş bir kadın alışveriş yapıyordu.

"Ghassan?" diye sordu, Jon.

Adam hiç istifini bozmadan, ama vahşi bakışlarıyla onu şöyle bir süzerek, bozuk aksanlı bir İngilizce'yle, "Burada değil," diye cevap verdi.

Jon sesini alçalttı ve görünüşe bakılırsa başka bir lastik grubunu incelemek için iyice yaklaşmış olan kadına baktı. "Onunla konuşmalıyım. Faruk Al-Dubq elinde yeni bir Pirelli olduğunu söyledi." Jerzy Domalewski'nin Jon'a söylediği parola buydu. Bu şekilde bir konuşma dikkat çekmezdi çünkü Raşit Caddesi'ndeki Ghassan'ın iyi işleyen dükkânı, dünyanın belli başlı lastik firmalarıyla çalışıyordu ve herkes onun bir uzman olduğunu biliyordu.

Ghassan onaylamak için kaşlarını kaldırdı. Hafifçe gülümse-dikten sonra, elindeki kâğıt parçasını iş yorgunu elleriyle buruşturdu; daha candan bir tavırla ve daha iyi bir İngilizce'yle, "Ah, Pirelli. Lastikte mükemmel bir seçim. Arkada.

Gel," dedi. Jon'a yolu göstermek için döndüğünde kadına Arapça bir şeyler söyledi.

Birden, Jon'ın tüyleri diken diken oldu. Tam zamanında döndü ve uzun, siyah çarşaf içindeki kadının ön kapıdan dışarı süzü-düğünü görebildi.

Kaşlarını çattı. Bağırsakları ona bir şeylerin yolunda gitmediğini söylüyordu.

"Kim o?" diye söze başladı.

Ama Ghassan aceleyle, "Lütfen acele et. Bu taraftan," diyerek sözünü kesti.

Dükkânın boş olan ön kısmından, kalın perdeyle ayrılmış olan, kullanılmış

lastik yığınlarının arka kapısını gizlediği mağara gibi bir odaya girdiler.

Yığınlardan biri tavana kadar yükseliyordu. Odanın ortasındaki en alçak yığının üstünde kucağındaki bebeği sallayan Iraklı bir kadın oturuyordu.

Yanaklarında ve geniş alnında derin kırışıklıklar vardı. Kömür karası gözleri merakla Jon'ın üzerinde odaklandı. Üzerinde uzun bir elbise, siyah el örmesi bir kan

zak vardı, başıyla boynunu beyaz bir şalla örtmüştü. Jon'ın bakış- AJ-L ları kadının kucağındaki bebeğin ateş içinde ve ıslak yüzüne yöneldi. Çocuk ağlamaya başlayınca ona doğru yürüdü. Yavrucak kesinlikle hastaydı ve bu bir tuzak olsun ya da olmasın, Jon'ın aldığı tıp eğitimi ona yardım etmesi gerektiğini söylüyordu.

Ghassan kadınla hızlı bir Arapça'yla konuşmaya başladı ve Jon, adamın kullandığı kelimeler arasında Irak'ta kullandığı sahte adın da geçtiğini duydu.

Kadın kaşlarını çattı ve sorular sormaya başladı. Jon, daha çocuğa ulaşamadan dükkânın önünden sert bir çarpma sesi duyuldu. Birisi kapıyı tekmeleyerek açmıştı. Jon, bulunduğu yerde donakaldı. Postal sesleri gümbürdemeye ve bir ses Arapça yırtınmaya başladı.

Jon'ın damarlarını adrenalin doldurdu. İhanet etmişlerdi! Be-retta'sını çekti ve hızla hareket etti.

Aynı anda, Ghassan eski bir saldırı tüfeği olan AK-47'yi bir Goodyear yığınının arasından çıkardı ve bağırdı, "Cumhuriyetçi Muhafızlar!" AK-47'yi tutuşundan, Jon onun bu silahı kendini ya da dükkânını korumak için ilk kez kullanmadığını anladı.

Jon çıkan gürültünün kaynağına yönelirken Ghassan önüne geçerek ona engel oldu. Öfkeden deliye dönmüştü. Başıyla arkada oturan orta yaşlı kadını ve bebeği işaret ederek, "Onları buradan çıkart. Gerisini bana bırak. Bu benim işim," dedi.

Kararlı Iraklı, Jon'ı beklemeden kapıya fırladı ve perdelerin arasından çıkardığı silahıyla ateş etmeye başladı.

Kulakları sağır eden bir sesle kontrplak duvarlar titredi.

Smith'in arkasındaki kadın bağırmaya ve bebek ağlamaya başlamıştı.

Jon elinde Beretta'sı, istiflenmiş lastiklerin arasından onlara doğru koştu.

Kadın da bebeği kucağına alarak hemen ayağa kalktı ve telaşla arka kapıya doğru koşmaya başladı. Birden odanın içinde otomatik silahların yaylım ateşi yankılandı. Ghassan arkaya düştü ve bir lastik yığınının arkasına saklandı.

Kolunun önünden vurulmuştu ve yara kanıyordu. Jon, kadınla çocuğu başka bir lastik yığınının arkasına çekti. Depoya mermi yağıyor ve mermilerin çarptığı lastiklerden boğuk sesler çıkıyordu.

Ghassan lastik yığınlarının arkasından, heyecanla mırıldanarak dua ediyordu.

"Allah yücedir. Allah adildir. Allah merhametlidir. Allah..."

Yeni bir yaylım ateşi odayı delik deşik etti. Kadın korumak için bebeğinin üzerine eğildi ve kurşunlar raflardaki şişelerle kavanozları parçalarken, Smith ikisinin üstüne kapandı. Tüm depoda parçalanmış cam kırıkları uçuşmaktaydı.

Kavanozlardaki çiviler, vidalar ve somunlar birer şarapnele dönüşmüştü.

Jon buna başka yerlerde de şahit olmuştu. Kötü eğitilmiş askerler rastgele yaylım ateşi açmanın düşmanlarını dize getireceğini sanıyorlardı. Aslında, siper almış bir hedefe bu ateş çok az zarar verirdi. Yaylım ateşi sırasında Ghassan'm çılgına dönmüş sesi dua etmeye devam etti. Askerler tekrar ateşe başladılar. Jon topuklarının üstüne çömelerek korkudan bembeyaz kesilmiş

kadına baktı. Kadının omzunu sıvazladı ama dilini bilmediği için teselli edecek bir şeyler söyleyemedi. Bebek kadının ilgisini dağıtacak şekilde ağlıyordu.

Kadın onu yatıştırmak için ninni söylüyordu.

Aniden tüm gürültü kesildi. Nedense Cumhuriyetçi Muhafızlar ateşi kesmişlerdi. Ama Jon bunun nedenini anladı. Postal sesleri perdeli girişe doğru yaklaşmaya başladı. Depoya gireceklerdi.

Ghassan "Bismillahirrahmanirrahim!" diyerek, saklandığı lastiklerin arkasından çıktı. Yüzünde manyakça bir gülümseme belirmişti ve gözleri alev alevdi. Jon onu durdurmak için bir şey yapamadan, elindeki AK-47'yi ateşleyerek perdeli kapıdan askerlerin üzerine saldırdı.

Perdenin ötesinden gelen çığlık ve haykırışlar dükkânın içinde yankılandı.

Sonra ani bir sessizlik oldu.

Jon duraksadı. Kadını buradan çıkarmalıydı, ama belki... Bunu yapmak yerine, diz üstü çömelerek perdeli kapıya doğru ilerledi.

Perdenin ötesinden yeni bir yaylım ateşi başladı.

Jon yere yattı ve kapıya doğru sürünmeye devam etti. Perdeye ulaştığında, ateş

kesildi. Nefesini tuttu ve perdenin altındaki boncuk tanecikleri arasından dükkânın içine baktı. Tam bunu yaparken, tek bir tüfek sesi duyuldu. Ghassan dükkânın tezgâhının arkasındaki bir köşeye yatmıştı. Cumhuriyetçi Muhafızlar yerlerinden kıpırdayamıyorlardı. Smith'in içinde ona karşı bir hayranlık uyandı.

Sonra muhafızların Ghassan'ı arkadan çevirmek için sürünerek ilerlediklerini gördü. Çok fazla muhafız vardı. Cesur Iraklı daha fazla dayanamazdı. Jon deliler gibi ona yardım etmek istiyordu. Belki de ikisi en azından herkesin kaçabileceği zamanı kazanabilirlerdi.

Derken dışarıdaki dar caddeden gelen araçların seslerini duydu.

Takviye geliyordu. Biraz önce düşündüklerini uygulamaya kalkışmak intihar olurdu.

Geriye, kendisini seyreden kadına baktı. Bebeğini kucağında tutuyordu ve onun vereceği kararı bekliyormuş gibi bir hali vardı. Ghassan onları kurtarmasını söylemişti. Sadece işini korumak için değil, kadınla çocuğun kurtulması için de kendini feda etmişti. Ayrıca Jon'ın milyonlarca insanın korkunç bir ölümden kurtulmasını

sağlayabilecek bir görevi vardı. Ghassan'ı kurtaramayacağı gerçeğini kabul ederek içini çekti.

Kararını verir vermez harekete geçti. Yine başlayan kulakları sağır eden çatışma sesleri arasında parçalanmış arka kapıyı açtı. Ön tarafta yaralananların çığlıkları kurşunlarla delik deşik olmuş dükkânda yankılanıyordu. Kadına güven vermek için gülümsedi, elini tuttu ve derin, rüzgârın bile esecek yer bulamayacağı kadar dar olan ara sokağa bir göz attı. Kadını çekerek sokağa çıktı.

İki kapı sola giderken, çocuğu kolunda sıkıca tutan kadın, Smith'i izledi, sonra ikisi de donakaldılar.

Ordu araçları keskin bir fren yaparak yolun iki ağzını da ka-patmıştı ve araçtan atlayan askerler onlara doğru koşuyordu. Yakalanmışlardı. Cumhuriyetçi Muhafızlar'ın kapanına kısılmışlardı.

YİRMİ DOKUZ

Saat 01:04

22 Ekim, Çarşamba

Frederick, Maryland

Dördüncü Düzey Uzmanı Adele Schweik, ani bir alarmla uyandı. Kulağının dibinde, Russell denen kadının ofisine yerleştirdiği alıcıdan gelen alarm çalıyordu. Hemen kalktı, sinir bozucu alarmı kapattı ve ofise yerleştirdiği kamerayı çalıştırdı.

Loş yatak odasında masasının başına geçti ve Russell'ın bürosunda siyah giysilere bürünmüş biri belirene kadar ekrana baktı. Davetsiz misafir kedi gibi hareket ediyordu ve davranışlarındaki ustalıktan daha önce de korunan binalara girdiği anlaşılıyordu. Yabancının başında bir başlık vardı ve kurşun geçirmez yelek giymişti. Yelek gerçekten iyi bir parçaydı -pek çok tabancanın mermilerini rahatlıkla etkisiz hale getirebilirdi.

Gündüz giydiği üniforma kadar geceliğinin içinde de tetikte olan Schweik, yabancının amacını anlayana kadar, parıldayan ekranın başında kaldı. Adam Sophia Russell'ın ofisini tepeden tırnağa arıyordu. Telaşla geceliğini çıkardı, elbiselerini giydi ve arabasına koştu.

oFort Detrick'in girişinden bir blok ötede park edilmiş olan, karanlık RV'nin içindeki Marty Zellerbach, üzüntüyle bilgisayar ekranına bakıyordu. Yüzü endişeyle çarpılmış ve hassas bedeni çaresizlikten çökmüştü. Mideral isimli ilacını yedi saat önce almıştı ve ilaç etkisini kaybetmeye başlarken, iletişim hatlarını otomatik olarak rastgele değiştirerek yerlerinin bulunmasını önleyecek yazılımı hazırlamayı bitirmişti.

Ama bu başarı her iki amacına ulaşmasını da sağlayamamıştı. Eğer varsa bile, Sophia Russell'ın telefon kayıtları inatla yokmuş 282 gibi görünmeye devam ediyordu; Bili GrifFın'in izi de mükemmel bir biçimde silinmişti.

Başka şartlar altında memnun kalacağı yaratıcı bir çözüm bulmak için kendini zorlaması gerekiyordu. Az zamanı vardı ve gerçek şuydu ki... İki sorun için de uzun süredir çalışıyordu ve hâlâ bir çözüm bulamamıştı. Üstelik kendi isteğiyle Irak'a gidip ortadan yok olan Jon için de endişeleniyordu. Genel olarak insanlara güvenmediği halde, eğer virüsün kıyımı bu şekilde devam ederse, onların geniş kitleler halinde öldüğünü görmek istemiyordu.

Şu anda hayatı boyunca kaçınmaya çalıştığı, içindeki insan sevgisinin kendi ilgi alanıyla çakıştığı bir durumu yaşıyordu.

İçinde gizlediği insan sevgisinden asla kimseye bahsetmemişti. Bebekleri sevdiğini, yaşlı insanlara acıdığını ve karşılıksız hayır işi yapanlara saygı beslediğini hiç itiraf etmemişti. Ayrıca vakıftan gelen yıllık gelirinin tümünü yardım kuruluşları arasında paylaştırıyordu. Siber sorunların çözümü için kişilere, kurumlara, şirketlere ve hükümete yaptığı yardımlar sayesinde zaten çok para kazanıyordu.

İçini çekti. Sinirlerinin uçurumun kenarında dolaşmasından ilaca ihtiyacı olduğunu hissedebiliyordu. Ama başı, kendini bulduğu ve kendisini özgür hissettiği yere kaçmak için zonkluyordu. O bunları düşünürken, ufukta bir yerlerde parlak renkler ışıldadı ve yeryüzü büyük bir olasılıklar

dalgalanmasıyla genişledi-Bu, kontrolünü kaybetmeye yaklaştığı ama hâlâ aklının başında olduğu verimli devreydi. Sophia Russell'ın telefon kayıtlarını nasıl ortaya çıkaracağını ve Bili Griffın'i hangi yolla bulacağını şimdi tasarlamalıydı.

Şimdi tam zamanıydı!

Rahatlayarak, arkasına yaslandı, gözlerini kapadı ve kendini memnuniyetle geniş hayal gücünün yıldızlı dünyasına bıraktı.

Derken, nereden çıktığı belli olmayan soğuk ve sert bir ses onu yerinden sıçrattı. "Eğer ben senin düşmanın olsaydım, çoktan ölmüş olurdun."

Marty zıplayarak haykırdı: "Peter!" Arkasına döndü. "Seni geri zekâlı! Böyle sinsice gelerek kalp krizi geçirmeme neden olabilirdin!"

"Oturan ördek," Peter Howell homurdanarak huysuz huysuz başını salladı.

"İşte sen busun, Marty Zellerbach. Daha tetikte olmalısın." Hâlâ simsiyah SAS

antiterör elbiselerinin içinde, şezlongunda oturmaktaydı. Gri başlığı kucağında duruyordu. USAM-RIID'in içindeki olaysız geçen görevini tamamlamış ve sessizce RV'ye geri dönmüştü.

Marty bu eski casus oyununu oynayamayacak kadar kızgındı. Tüm bu hırgürün bir an önce bitmesini istiyor, gün içindeki en büyük olayın postacının gelmesi olduğu bungalovuna dönmeyi iple çekiyordu.

Dudakları küçümsemeyle kıvrıldı. "Kapı sadece kilitliydi, seni moron. Basit bir hırsızdan başka bir halt değilsin!"

Peter, Marty'nin küçümseme dolu hiddetini duymazlıktan gelerek bilge bir tavırla, "Özel bir hırsız," dedi. "Eğer damlarda gezen sıradan kedilerden olsaydım şu anda bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

Jon Smith'i San Francisco uluslararası havaalanına bıraktıktan sonra RV ile tüm ülke boyunca seyahat etmişler, onun içinde yatıp onun içinde yemek

yemişlerdi. Marty'nin yakınmalarını azaltabilmek için şoförlüğün ve alışverişin büyük bir bölümünü

Peter üstlenmişti. Ayrıca Marty'ye tekrar araba kullanmayı öğretmek zorunda kalmıştı ve bu da sabrını bayağı zorlamıştı. Şimdi bile, bu elektronik dehası, sakin, küçük adama baktığında günlük hayatta bu kadar beceriksiz olmasına rağmen nasıl olup da kendini bu kadar üstün gördüğünü anlayamıyordu.

Üstüne üstlük dehşetli ürkekti.

Marty, "Tüm iyi niyetimle umarım ki benden daha başarılı olmuşsundur," diye söylendi.

"Maalesef, hayır." Peter'ın kösele gibi yüzü asıldı. "İşe yarayacak hiçbir şey bulamadım." Maryland'e vardıklarında, yapılacak en akıllıca şeyin, Sophia'nın ofisini ve laboratuvarını tekrar gözden geçirerek, Jon'ın bir şey kaçırmadığından emin olmak olduğuna karar vermişti. Böylece RV'yi şimdi bulunduğu yere park etmiş, SAS komando elbiselerini üstüne geçirerek Fort Det-rick'e sızmıştı. Peter içini çekti. "Marty, oğlum, korkarım bu zavallı hanımın geçmişini ortaya çıkarabilmek için senin başka bir dünyaya ait elektronik yeteneklerine ihtiyacımız var. Onun burada, Detrick'teki kişisel dosyasına girebilir misin?"

Marty'nin yüzü aydınlandı, ellerini başının üzerine kaldırdı, ve parmaklarını birer kastanyetmiş gibi şıkırdattı. "Sadece istemen yeterli!" Anlaşılmaz bir hızla parmakları tuşların üzerinde hareket ederken bir yandan da monitörü takip ediyordu. Birkaç dakika sonra arkasına yaslandı," kollarını çaprazladı ve Peter'a bakarak Cheshire kedileri gibi gülümsedi. "Ta tam! Dr. Sophia Lilian Russell'ın özel dosyası senindir!"

Peter içerideki gölgelerin arasında, onu takip ediyordu. RV'nin oturma odasında ilerleyerek Marty'nin yanma geldi ve ekrana doğru eğildi.

Alçak sesle konuşmaya başladı: "Jon, Leopold Enstitüsü'nde geri dönüştürdüğün dosyada Sophia'nın önemli bir şey bulduğunu söylemişti.

Raporun kayıtlarının silinmesi ve bununla ilgili sayfaların kayıt defterinden koparılması bu yüzdenmiş." Marty'nin pırıl pırıl yeşil gözlerine baktı. "Bize gereken, raporda anlatılanlarla bağlantısı olabilecek herhangi bir şey."

Marty, sandalyesinde zıpladı. "Sorun değil! Tüm dosyanın yazıcıdan çıktısını alacağım." Yüzündeki tüm porlardan elektrik enerjisi fışkırıyor gibiydi.

Kendinden memnun bir gülümseme yüzünün kırışmasına sebep oldu. "Oldu!

Oldu!"

Peter, Marty'yi omzundan yakaladı. "Üzgünüm ama Mideral hapını da alsan iyi olur. Onlardan hoşlanmadığını biliyorum. Şimdi yapmak üzere olduğumuz iş, beynimizin sıkıcı kısmına ait. En azından seninkini dinlendirebilirsin."

Sophia'mn dosyası önlerinde, Peter, Prens Leopold raporunu yüksek sesle okudu; Marty de özel dosyadaki bilgilerle karşılaştırdı. Peter raporu tekrar tekrar okurken Marty metodik bir şekilde satır satır okumaktaydı. Mideral mucizevi bir ilaçtı, çabucak kendini belli eden etkisi Marty'nin okumasını yavaşlatmış ve bu zahmetli iş boyunca rahat durmasını sağlamıştı. Kibar ama sıkıcı bir centilmen gibi davranıyordu.

Şafak sökmesine az bir zaman kala, raporda yazılanlarla Sophia'mn geçmişi hakkındaki dosya arasında hâlâ bir ilişki kuramamışlardı.

"Tamam," dedi Peter. "Bir adım geri git. Doktorasından sonraki ilk işi neydi?"

Marty dosyaya bir göz attı. "Kaliforniya Üniversitesi."

"Hangisi?"

Eğer Marty ilaçlarını almamış olsaydı, umutsuzca ellerini kaldırır ve Peter'ın ne kadar bilgisiz olduğuna şaşardı. Ama bunu yapmak yerine sadece başını sallamakla yetindi. "Berkeley, tabii ki."

"Oh, evet. Bir de biz İngilizlerin züppe olduğumuzu söylerler. Şu üniversitenin dosyalarına sızabilir misin yoksa batı sahiline kadar onca yolu tepmemiz mi gerekiyor?"

Marty, Peter'ın sözleri karşısında kaşlarını kaldırdı. "Söyle bana Peter, ilaç almadığımda da birbirimizi bu kadar çok seviyor muyuz?"

"Evet, evlat. Kesinlikle seviyoruz."

Marty yüzünde ağırbaşlı bir ifadeyle başını eğdi. "Ben de öyle düşünüyordum."

Bilgisayarının başına oturdu ve on dakika sonra Sophia'nın Berkeley'deki kayıtları ellerindeydi.

Peter, Prens Leopold raporunu yüksek sesle yeniden okudu.

Marty, kayıttan kontrol etti. "Uyan isim yok. Bilimsel seyahat yok. Tüm dersleri insan genetiği hakkında. Viroloji değil." Arkasına yaslandı ve kâğıt dizleri üzerinden kaydı. "Umutsuz bir durum."

"Saçmalık bu. Biz İngilizler'in söylediği gibi, 'daha dövüşmeye başlamadık.'"

Marty kaşlarını çattı. "Bir kere John Paul Jones bunu, İngiliz-— lere karşı söylemişti."

"Oo, ama bunu söylerken teknik olarak hâlâ bir İngilizdi."

Marty'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Hâlâ kolonilere tutunmak mı istiyorsun?"

"Her zaman iyi bir araştırma sırasında pes etmekten nefret etmişimdir. Çok güzel, doktorasını nereden almış?"

"Princeton."

"Oradaki bilgilere de sız."

Ama doktora çalışmaları onlara yardımcı olamayacak kadar uzun ve onların işine yarayacak detaylardan yoksundu. Çalışmalarının virüslerle bir ilgisi yoktu.

Tam tersine, Manx kedilerinin olmayan kuyruklarından sorumlu gen parçacıkları hakkında bir araştırma yapmıştı.

Marty, "Geniş alan çalışmaları yapmış. Bu, bize yardımcı olabilir."

"Bence de. Bir danışman yazılmış mı?"

"Dr. Benjamin Liu. Emeritus. Hâlâ ders veriyor ve Princeton'da yaşıyor."

"Tamam," dedi Peter. "Şu yığını yerinden kaldıracağım. Gidiyoruz."

Saat 08:14

Princeton, Mew Jersey

Peter ile Marty kuzeye doğru yol alırlarken, güneş ışığı ağaçlarla çalıların sonbahar renklerini aydınlatıyordu. Hiç uyumadan araba sürerek Wilmington'in güneyindeki Delaware Memorial Köprüsü'nü geçtiler ve Jersey gişelerine doğru Philadelphia ve Trenton boyunca devam ettiler. Princeton'a girdiklerinde, parlayan güneş ağaçların yapraklarını kırmızı, altın sarısı ve turuncu renklere boyamıştı.

Princeton, devrim savaşı sırasında İngilizler'in karargâh kurduğu savaşlara sahne olmuş eski bir şehirdi. Hâlâ iki yanı ağaçlı caddelere, yemyeşil otlaklara, eski evlere, klasik stilde üniversite binalarına, yüksek öğrenimin ve sakin yaşamların rahat bir şekilde sürdürülebildiği huzurlu bir ortama sahipti. Ünlü üniversiteyle tarihi şehir birbirini tamamlayan iki ortağa dönüşmüştü.

Dr. Benjamin Liu, yaprakları ateş almış gibi alev alev görünen akçaağaçlarla dolu bir caddede oturuyordu. Sakin, üç katlı evinin çatısı ne koyu kahverengi ne de koyu gri olan, yıllarca doğanın etkisine maruz kaldığı için, rengi değişmiş

bir ahşapla kaplıydı.

Bilge, çinli saray adamı havası yerine, uzun boylu ve kaslı, gözleri ve sarkık bıyığıyla bir Mandarin'e benzeyen; çıkık çenesi, şişkin yanakları, kırmızı yüzüyle ise New England balina avcısı kaptanları andıran bir adamla karşılaştılar. İlginç bir Çinli beyaz karışımıydı ve çalışma odasının duvarları bunun nedenini ortaya koyuyordu. Duvarda, anne babası olduğu anlaşılan iki portre asılıydı. Biri, yatlarda kullanılan keplerden takmış, uzun, atletik bir sarışın hanımı, diğeriyse, geminin pruvasına oturmuş olan, geleneksel Çinli Mandarin giysileri içindeki daha yaşlı bir Çinli beyefendiyi gösteriyordu.

Fotoğrafların bir tarafında balık avı resimleri diğer tarafındaysa Çin armaları sergileniyordu.

Dr. Liu kahvaltısını yeni bitirmişti. Onlara çalışma odasındaki koltuklara oturmalarını işaret etti. "Eveet, size nasıl yardım edebilirim?

Telefonda Sophia Russell'la ilgili olduğunu söylediniz. Onu iyi hatırlıyorum. Harika bir öğrenciydi. Harika bir görünümü olduğunu da söylemek zorundayım. Bana, bir öğretmen-öğ-renci macerasına girmeyi düşündüren tek öğrenciydi." Koltuğuna gömüldü. "Her neyse, şu anda nasıl?"

İlaçlarının etkisiyle Marty yavaş, metodik cevaplarından birine başladı. "Şey, Sophia Russell..."

Peter daha fazla sabredemedi. "Tamam, Marty. Bana bırak."

Emekli profesöre baktı. "O öldü, Dr. Liu. Böyle aniden söylediğim için üzgünüm, ama bize yardım edebileceğinizi umuyoruz. Şu yeni virüs yüzünden öldü."

"Öldü mü?" Dr. Liu şoke olmuştu. "Ne zaman? Yani, bu mümkün mü?" Önce Peter'a, sonra Marty'ye daha sonra tekrar Peter'a baktı. Önce yavaşça sonra hızla başını salladı. "Ama o kadar... gençti ki." Sanki Sophia'nın hayat dolu görüntüsü gözlerinin önüne gelmiş gibi duraksadı. Sonra Peter'ın söylediği diğer kelimeler etkisini hissettirmeye başladı. "Yeni virüs mü? Bu küresel bir felaket! Torunlarım var ve ödüm kopuyor. Türlerin yarısını

yeryüzünden silebilir. Onu durdurmak için ne yapıyoruz ki? Birisi bana söyleyebilir mi?"

Peter'ın sesi güven vericiydi. "Herkes aralıksız çalışıyor, profesör. Dr. Russell'ın araştırdığı konu da buydu."

"Araştırdığı mı? Virüsü böyle mi kaptı?"

"Herhalde. Açıklığa kavuşturmak istediğimiz şeylerden biri de bu."

Profesörün yüz hatları sertleşmişti. "Nasıl yardımcı olabileceğimi bilemiyorum ama deneyeceğim. Bana ne istediğinizi söyleyin?"

Peter, profesöre tek sayfalık raporu uzattı. "Bu yazı tropikal hastalıklar konusunda çalışan Prens Leopold Enstitüsü'nden. Lütfen okuyun ve burada bahsedilenlerle Dr. Russell'ın Princeton'da-ki çalışmaları arasında bir bağ olup olmadığını söyleyin. Sınıflarla, araştırma seyahatleriyle, arkadaşlarıyla ya da başka bir şeyle ilgili olabilir."

Profesör Liu başını salladı. Raporu okudu. Sık sık durup düşünerek hatırlamaya çalıştı. Şöminenin üzerindeki eski bir saat yüksek sesle çalışıyordu. Raporu tekrar tekrar okudu.

Sonunda tekrar başını salladı. "Burada Sophia'nın çalışmalarıyla ilgili hiçbir bağ bulamadım. Genetik üzerine çalışıyordu ve bildiğim kadarıyla Güney Amerika'da hiçbir araştırma gezisine katılmamıştı. Giscours, Princeton'da çalışmadı, Sophia'da Avrupa'da. Karşılaşabilecekleri hiçbir yol göremiyorum."

Dudaklarını büzerek rapora bir kez daha baktı. Kafasını kaldırdı. "Ama sanırım... Bir gezi hatırlıyorum. Daha öğreniminin ilk yıllarında. Ama virüsler hakkında değildi." Duraksadı. "Hay Allah! Resmî olmayan toplantılardan birinde bir ara bundan bahsetmişti." İçini çekti. "Size ancak bu kadarını söyleyebilirim."

Marty anlatılanları dikkatle dinlemekteydi. İlaçlarını aldığında parlak zekâsı etkilendiği zaman bile, insanların yüzde doksan sekizinden daha zeki

olduğu testlerle belirlenmişti. Bunu Peter Howell'a ispatlamak için vakit kaybetmeden sordu: "Temel eğitimini nerede aldı?"

Profesör ona baktı. "Syracuse'da. Ama o zamanlar biyoloji üzerine çalışmıyordu. Bu yüzden de bu yolculukla Giscours ve raporunun ne alâkası olabilir bilemiyorum."

Peter konuşmak için ağzını açarken Marty araya girdi: "Bir alâkası olsa iyi olur." Ani bir ürperti hissetti ve Peter'a döndü.

Peter ne demek istediğini anlayarak suratını buruşturdu. "Bu bizim son şansımız."

Dördüncü Düzey Uzmanı Adele Schweik, ufak Honda'sında oturmuş evi gözlüyordu. Yanındaki koltukta iri adam, Maddux, oturuyordu. Siyah elbiseli adamı takip etmiş, RV'ye girdiğini görmüş ve Princeton'a kadar takip etmişti.

Şimdi USAMRIID'deki görevinin başına dönmesi gerekiyordu.

Maddux'a döndü, "Şu karşıdaki onun RV'si. Hareketleri ve görünüşü tehlikeliye benziyor. Hiç sorun olmayan başka bir adamla beraber.

Çıktıklarında onları enseleyebilirsin."

"Bay Al-Hassan'a haber verdin mi?"

"Zaman yoktu."

Maddux onayladı. "Tamam, git. Biz hallederiz."

Adam arabadan çıktı ve karavanına doğru hızlandı. Schweik bir daha ne ona ne de RV'ye bakmadan arabasıyla oradan uzaklaştı.

OTUZ

Saat 09:14

Long Lake Kasabası, New York

Adirondack dağ havası yumuşak ve tazeydi ve doğmakta olan güneşin ışınları Blanchard Pharmaceuticals'ın tesisleri üzerine yüksek çamların uzun gölgelerini düşürüyordu. Tuğladan karargâhı gezen Sağlık Bakanı Jesse Oxnard fazlasıyla etkilenmişti. O ve Sosyal Hizmetler Bakanı Nancy Petrelli, Vıctor Tremont'un rehberliğinde Blanchard'ın laboratuvarlarıyla üretim tesislerini gezmişlerdi. Oxnard bu şirketi daha önce de duymuştu ama böylesine muazzam tesisleri olduğundan ya da dünya çapında bir şirket olduğundan haberi yoktu.

İki hükümet yetkilisi, kıdemli personelle beraber kahve içtikten sonra Tremont'un yarı ahşap geniş ofisine girdiler. Bir duvarı tamamen kaplayan pencereden şehre ismini veren orman ve göl görünüyordu. Odunların insanın içini rahatlatan çıtırtılarının duyulduğu Tremont'un şöminesinin etrafındaki koltuklara oturdular ve Tremont'un gelecek vaat eden serumunu nasıl bulduğunu anlatmasını dinlediler.

"...Mikrobiyoloji araştırmacılarımız, on yıl önce AR-GE bölümünün başında olduğum için teklifi bana getirdiler. Üçüncü Dünya Ülkeleri dışarı açılıp nüfusları arttıkça pek çok hastalığın baş göstereceğini tahmin ediyorlardı. Başka bir şekilde söylemek gerekirse uzak bölgelerde patlak veren salgınları kontrol altında tutmak güçleşecekti. Endüstri dünyasının HIV-AIDS virüsünden daha tehlikeli olabilecek bu virüslere karşı hiçbir tedbiri yoktu. Çalışanlarımız karmaşık görünen hastalıklar üzerinde çalışarak sadece değerli bilgiler bulmakla kalmayıp ileride karşılaşılacak, tedavisi olmayan hastalıklara karşı çözümler de üretebilirlerdi. Üzerinde yoğunlaştıkları virüslerden birinin insana yakın özel bir maymun cinsinde ölümcül etkileri vardı. Virüse karşı bir rekom-binant antiserum kokteyli hazırlayarak, antikor üretiminde gele-— çekte kullanabileceğimiz seri üretim olasılıkları konusunda bir deneme yaptık." İkiliye ciddi bir bakış fırlattı. "İşte sizi telefonla aramamın nedeni buydu Sosyal Hizmetler Bakanı Sayın Petrelli.

Şimdi belki de bu çabamız yeryüzüne yararlı olabilir. En azından böyle olmasını diliyorum."

Jesse Oxnard emin olamamıştı. İri yarı, iri çeneli, kalın bıyıklı bir adamdı.

Suratını astı. "Ama bu geliştirme projesi... bu serum. Hâlâ deneme aşamasında.

Öyle değil mi?"

Tremont'un yanık, aristokratik yüzüne karşısındakini anlayışla karşılayan bir gülümseme yayıldı. Başını sallarken ateş, kır saçlarını ışıldattı. "Hem hayvanlar üzerindeki hem de primatlar üzerindeki deneme safhasını geçtik. Serumun enfekte olmuş maymunları iyileştirdiğini de gösterdik. Ve dediğim gibi, sadece bilimsel çalışmalar için kurduğumuz tesisler sayesinde seri üretime de geçebiliriz. Aslında şimdiden elimizde milyonlarca doz var. Patenti alma ve FDA'ya başvurarak ilacın veterinerlik alanında kullanımı için onaylanmasını sağlama çabalarımızın amacı bu."

Nancy Petrelli, Tremont'un bu uydurma hikâyeyi büyük bir soğukkanlılıkla anlatmasına hayranlık duyarak, tüm bu söylenenlerin Sağlık Bakanı'nın yüzünde oluşturduğu ifadeyi izledi. Anlatılanlara neredeyse kendisi bile inanmıştı. Olanlardan, Victor'la iş yaparken arkasını kollaması gerektiği sonucunu çıkarmıştı. Onu

hiç bir dost olarak düşünmemişti. Tremont'un önceleri onun yatırımına ihtiyacı vardı; sonraları bir kongre üyesi, daha sonra da bakan olarak nüfuzuna ihtiyacı olmuştu.

Nancy gerçekçi bir insandı. Gümüş rengi saçları kısa ama sağlıklıydı. Üzerinde resmî ama kadınsı giysiler vardı ve sonunda kazanacağından emin olmadıkça riske girmezdi. Victor Tremont'u ve arkasındaki yüksek pozisyonlardaki insanları destekliyordu, çünkü başarılı olacaklarına inanıyordu. Öte yandan foyaları meydana çıkarsa cezasının kitlesel cinayet nedeniyle katlanacağını bildiğinden, olanlarla ilgisi olduğuna işaret eden tüm delilleri ortan kaldırarak onlardan uzaklaşmıştı. Ancak bir yandan da bu işten galip çıkıp onu zengin etmelerini istiyordu.

Hem kendisinin hem de Oxnard'ın kafasındaki kuşkuyu ifade etmek için,

"Maymunlar insan değildir, Dr. Tremont," dedi.

Victor sorgular bakışlarla ona baktı ve onayladı. "Doğru. Ama bu vakada genetik ve fizyolojik açıdan çok yakınlar."

"Eğer yanlış anladıysam düzeltin, ama bu ilacın insanları tedavi edeceğinden emin olamıyorsunuz."

Tremont ağırbaşlılıkla cevap verdi. "Tabii ki. İnsanlar üzerinde denenmedikçe bunu bilemeyiz. Ama bulunduğumuz durumu göz önüne alırsak, sanırım denemeye ihtiyacımız var."

Sağlık Bakanı kaşlarını çattı. "Bu büyük bir engel. Serumun zararlı olduğu sonucuyla karşılaşmamız da olası."

Tremont parmaklarını kenetledi ve ellerini seyretmeye başladı. Sonunda başını kaldırdığında, "Yani, bu durumda kesin olan tek şey var; o da eğer bu korkunç virüse bir çare bulamazsak milyonlarca insan ölecek," dedi açıkça. Sanki kararsız durumundan ötürü acı çekiyormuş gibi başını salladı. "Bu sorunu düşünmedim mi sanıyorsunuz? Sizi aramadan önce iki gün beklememin sebebi buydu. Yaptığım işin içime sinmesi gerekiyordu. Ama tüm bunları gözden geçirdikten sonra kendi kendime verdiğim cevap, evet idi. Serumumuzun bu dehşet verici virüsü tedavi etme şansı olduğuna karar verdim. Ama test etmeden daha kötü bir sonuç verip vermeyeceğini size nasıl garanti edebilirim ki?"

Üçü de konuşmadan içinde bulundukları açmaz üstünde kafa yordular. Jerry Oxnard, testler tamamlamadan Tremont'un serumuna kullanım onayı veremezdi, ama serum faydalı olur da yeryüzündeki milyonlarca insanın hayatını kurtarırsa, kendisi kararlı ve cesur bir adam olacaktı.

Nancy Petrelli düşünmeye devam etti. Virüsün başarılı olacağını biliyordu ama politikaya asla güvenilmeyeceğini en çetin yollardan geçerek öğrenmişti.

Kendisini sağlama alarak, tedbirli olunmalı, fikrinden yana olacak ve sonunda kazançlı çıkacak olan azınlığa katılacaktı.

Bu sırada Victor Tremont, Jon Smith ile arkadaşlarını düşünüp —

endişeleniyordu. Sierralar'daki fiyaskodan beri Al-Hassan'dan onlara dair hiçbir haber alamamıştı. Bunu düşündüğünde kafasın-dakilerden sıyrılarak kendine geldi. Aklına, Sağlık Bakanı'nı ve onun sayesinde başkan Castilla'yı ikna edecek bir şey gelmişti ama bunu yapacak zamanı iyi seçmesi gerekiyordu.

Petrelli ve Oxnard'ın bulutlanmış yüzlerini gördüğünde zamanın geldiğini anladı.

Sıkıştıkları kıskacı kırmalıydı. Eğer Sağlık Bakanı Oxnard'ı ikna edemezse son on iki senedir üzerinde çalıştığı her şey mah-volabilirdi.

İçinden gülümsedi. Kaybetmeyecekti. Kaybedemezdi. "Bundan emin olmanın tek yolu bir insan üzerinde denemek." Onlara doğru eğilerek ciddi ve emredici bir ses tonuyla, "Maymun virüsünü küçük miktarlarda izole etmeyi başardık.

Bir hafta falan saklanabiliyor. "Sanki muazzam bir ahlaki sorunla boğuşuyormuş gibi duraksadı. "Devam etmenin tek bir yolu var. Ve lütfen beni durdurmaya kalkışmayın pek çok insanın hayatı söz konusu. Bireylerin değil çoğunluğun iyiliğini düşünmeliyiz." Tekrar duraksadı ve nefes aldı. "Kendime maymun virüsünü enjekte edeceğim!"

Sağlık Bakanı parladı. "Bunun imkânsız olduğunu biliyorsunuz."

Tremont elini kaldırdı. "Hayır, hayır! Lütfen bitirmeme izin verin. Maymun virüsünü kendime enjekte edeceğim sonra da serumu üzerimde deneyeceğim.

Maymun virüsü ortalıktaki ölümcül virüsün tıpatıp aynısı olmayabilir ama yan etkilerini görebileceğimiz kadar benzer olduğunu düşünüyorum. Sonra da her şey meydana çıkacak."

"Bu saçmalık!" diyerek Nancy Petrelli şeytanın avukatlığına soyundu. "Bunu yapmanıza izin veremeyeceğimizi biliyorsunuz."

Jesse Oxnard duraksadı. "Bunu gerçekten yapar mısın?"

"Şüpheniz olmasın." Tremont sertçe başını salladı. "Eğer yayılmakta olan dehşetli bir salgını durdurabilecek tek şey bu ise, kesinlikle yaparım."

"Ama..." Nancy Petrelli karşı taraf rolünü oynamaya devam ediyordu.

Sağlık Bakanı kafasını iki yana salladı. "Tremont inanılmaz bir fedakârlıkla bir öneri getiriyor. Karar vermek bize düşmez. Bu durumda yapmamız gereken bu öneriyi Başkan'a götürmek."

Petrelli suratını astı. "Ama, bu olacak şey değil, Jesse, iki virüsün seruma aynı şekilde cevap verdiğinden emin olamayız ki!" Tremont'un kulaklarına inanamaz gibi kendisine bakarak kaşlarını çattığını gördü. "Eğer Dr. Tremont kendini deney faresi yerine koyacaksa, kendisine gerçek virüsü enjekte etmeli.

Ya da, en azından, iki virüsün aynı yapıda olup olmadığını test ederek anlamalıyız."

Tremont öfkeden kuduruyordu. Neden bahsediyordu bu karı be? Hiçbir serum ya da aşının yüzde yüz başarılı olmadığını bilmiyor muydu ki? Neyse ki o bu ihtimali de düşünmüştü ama Pet-relli'nin haberi yoktu. Dışarıdan onu onaylamaya devam etti. "Elbette haklısınız. En iyisi bu olurdu, ama virüsleri karşılaştırmak için test uygulamak gereksiz bir gecikmeye neden olur. Sizi temin ederim ki, gerçek virüsle enfekte olmaya hazırım. Serumumuz onu iyileştirecektir. Bundan eminim."

"Olmaz!" Sağlık Bakanı dizlerine vurarak buna itiraz etti. "Bunu yapmanıza kesinlikle izin veremeyiz, ama hastalığa yakalanmış

olanların yakınları yardım çığlıkları atıyorlar. En mantıklısı bunu gönüllü hastalar üzerinde denemek. Böylece bilmek istediklerimizi öğrenip ölmek üzere olan bir insanı da kurtarabiliriz. Bu arada ben de CDC ve Detrick'te virüslerin karşılaştırılması için emir vereceğim."

Petrelli itiraz etti, "FDA asla onay vermeyecektir."

Oxnard karşı koydu, "Eğer Başkan söylerse verirler."

"Muhtemelen önce müdür istifa edecektir."

"Bu mümkün. Ama Başkan serumların test edilmesini isterse, edilecektir."

Nancy Petrelli bunun üzerinde düşünüyormuş gibi göründü. "Yine de serumu rutin testlerden geçirmeden kullanmaya karşıyım. Ama eğer yapacaksak, zaten hasta olan birisini kurtarmaya çalışmak bana da daha mantıklı geldi."

Sağlık Bakanı ayağa kalktı. "Başkanı arayıp önerileri sunacağız. Ne kadar çabuk işe koyulursak o kadar çok hayat kurtarabiliriz." Victor Tremont'a döndü.

"Özel görüşme için nereyi kullanabiliriz?"

"Konferans odasında bir hattım var. Şu kapıdan geçebilirsiniz." Tremont ofisinin sağ duvarındaki bir kapıyı başıyla işaret etti.

"Nancy?"

"Sen Başkan'ı ara. İkimizin de bulunmasına gerek yok. Her şeyde hemfikir olduğumuzu söyle."

Sağlık Bakanı hızla dışarı çıkıp kapıyı kaparken Tremont sandalyesinde döndü, yüzünde soğuk bir ifadeyle Petrelli'ye bakıp gülümsedi. "Beni harcayarak kendini mi kurtarıyorsun, Nancy?"

"İtiraz etme görevini üstleneceğim konusunda anlaşmıştık, bu yüzden o olumlu konularda ben de negatif olasılıklarda yoğunlaştık."

Tremont'un ses tonu kızgın olduğunu hiç belli etmiyordu. "İşini gerçekten de çok iyi yapıyorsun. Ama sanırım kendini garantiye almaktan daha fazlasını amaçlıyorsun."

Petrelli başını eğdi. "Bir ustadan ders almıştım."

"Teşekkürler. Ama bu aynı zamanda, benim için sürpriz olan bir inançsızlığa da işaret ediyor."

Petrelli'nin dudaklarında kuru bir gülümseme belirdi. "Hayır, sadece kötü şansa karşı alınmış bir önlem, Victor. Kimse kötü şansı alt edecek bir yol bulamadı." Tremont bunu düşünerek başını salladı. "Doğru. Elimizden geleni yapıyoruz, değil mi? Tüm olasılıklara karşı önlem almaya çalışıyoruz. Örneğin serumu kendimde deneme konusunda ısrarlıyım, ama virüsün bana ulaşmadan etkisiz hale geleceğinden emin olabilirsin. Ama her zaman ufacık da olsa, olumsuzluk ihtimali vardır, öyle değil mi. Hayatıma mal olacak bir risk."

"Bu projeye girmiş olan herkes için risk var, Victor."

Tartışmanın nereye gidebileceğini Petrelli asla öğrenemedi. Çünkü tam bu sırada konferans odasına giden kapı açıldı ve Sağlık Bakanı Oxnard rahatlamış

bir adamın yüz ifadesiyle içeri girdi.

"Başkan, biz gönüllü kurbanlar bulmaya çalışırken FDA ile konuşacağını söyledi. Kendisi bu konuda olumlu düşünüyor. Şu ya da bu şekilde, bu serumu deneyeceğiz ve bu Allahın belası virüsü alt edeceğiz."

6

Victor Tremont uzun süre yüksek sesle güldü. Evet! İşi bitirmişti. Hepsi zengin olacaklardı ve bu daha başlangıçtı. Masasında, viskisini yudumlarken ara sıra birkaç nefes çektiği Küba purosunu içerek ve başarısını kahkahalar atarak kutluyordu, ta ki orta çekmecedeki telefon çalana kadar.

Çekmeceyi açtı ve telefonu kaptı. "Nadal?"

Uzak mesafeden ve cep telefonundan arandığı için, ses biraz gecikmeyle geldi.

Ve nihayet kendine güvenen bir ses duyuldu. "Jon Smith'in yerini tespit ettik."

Bugün onun günü olacağa benziyordu. "Nerede?"

"Irak'ta."

Tremont'ın içine ani bir şüphe düştü. "Nasıl olmuş da Irak'a girebilmiş?"

"Herhalde Sierralar'daki ingiliz sayesinde. Onun hakkında bir şey öğrenmek imkânsız. Gerçek isminin ne olduğunu bile bulamadım. Bu bana tanınmayı istemeyecek durumda olan biri olduğunu düşündürüyor."

Tremont da kızgın bir şekilde onu onayladı. "Muhtemelen Mİ6' dandır. Smith'i nasıl buldun?"

"Bağlantılarımdan biri olan Dr. Kamil sayesinde. Smith test vakalarımızı araştırmaya başlayabileceği için tüm doktorları uyarmıştım. Kamil, Smith'in hayatta kalanlarla ilgilendiğini söyledi."

"Allah kahretsin! Bunu bulmasına göz yumamayız."

"Bulsa bile önemli değil. Asla Irak'tan ayrılamayacak."

198. "Kapana kısıldı."

"Başlangıçta Saddam'ın polisi ve Cumhuriyetçi Muhafızlar onu aramıyordu.

Amerikan casuslarının ülkelerine girdiğini öğrendiklerinde sınırlarını kapatacaklar ve avlamaya çalışacaklardır. Eğer onlar öldüremezlerse, biz yapacağız."

"Lanet olsun, Nadal, bu sefer bitir şu işi!" Tremont öfkeyle diğer sorunları da açtı. "Bili Griffin ne oldu? Neredeymiş?"

Tremont'un hışmına uğramış olan Al-Hassan'ın yüzü taş kesilmişti. "Smith'in gittiği her yere baktık ama sanki yer yarıldı da içine girdi."

"İşte bu harika!" Tremont öfkeyle telefonun kapatma tuşuna vurdu.

Saat 10:02 Fort Irwin, Barstow, Kaliforniya

Adam, Bili Griffın'in kiralık Toyota pikabını, Fort Irwin'den beri takip ediyordu. Ne çok yaklaşıyor ne de çok uzaklaşıyor, aralarında güvenli bir

mesafe bırakmaya özen gösteriyordu. Bir yerlerde uzun süre durmasını bekliyordu.

Şimdi Barstow Oteli'nin perdeleri arkasından, Griffin adamın Land Rover'ından inişini ve motelin resepsiyonuna doğru yürüyüşünü izledi.

Açık yakalı gömleği, kahverengi takım elbisesiyle sıradan bir adam gibi görünüyordu. Griffin onu daha önce hiç görmemişti. Görmüş olsa şaşardı zaten. Ama adamın ceketinin altındaki silahın neden olduğu şişkinliği fark edebiliyordu. Adam Griffin'in o gece orada kalıp kalmayacağını öğrenecek, sonra da bir telefon görüşmesi yapacaktı.

Griffin motelin havlularından birini kaptı. Arka pencereyi kaldırdı, dışarı çıktı ve odaların arkasından dolaşıp ofisin içini görebileceği bir yere yürüdü.

Takipçisi moteldeki memura sahte bir rozet ya da kimlik gösteriyordu. Memur kimliğe bir göz attı, kafasını salladı ve defteri, görebileceği şekilde adamın önüne itti.

Griffin adamın Land Rover'ına gidip içeri girdi, arka koltukta çömelip bekledi.

Kısa bir süre sonra, Rover'a doğru yaklaşan ayak seslerini duydu ve ön kapı açıldı.

Kapı kapanır kapanmaz Griffin, bir elinde banyo havlusu diğer elinde susturuculu 6.35 mm'lik bir Walther PPK ile doğruldu.

Adam telefonuyla bir yerleri arıyordu.

Tek harekette, Griffin havluyu adamın kafasına sardı ve tetiği çekti. Adamın kafası arkaya tepti. Havlu sayesinde Griffin kanın ve beyin parçacıklarının çoğunu tutabilmişti. Yavaşça cesedi aşağıya indirdi. Ter içinde dışarı çıktı, cansız bedeni yolcu koltuğuna itti ve direksiyona geçti.

İyice uzaklaşınca adamı çölde bir yere gömdü. Sonra tekrar Barstovv'a döndü ve arabayı bir ara sokakta kilitleyip bıraktı. Yorgun ve kızgın,

moteline yürüdü, dışarıyı kolaçan etti ve arabasını 15 numaralı otobana doğru sürdü. Fort Invin'de Jon Smith'in, Tre-mont'un "devlet araştırmacıları" ve Binbaşı Anderson'ın Irak'ta Çöl Fırtınası'ndaki göreviyle ilgilendiğini öğrenmişti. 15.

eyaletle-rarası otobana vardığında pikabı Los Angeles Havaalanına doğru sürdü. Bazı kararlar vermesi gerekiyordu ve bunun için en uygun yer doğu sahiliydi.

"Herhalde Sierralar'daki İngiliz sayesinde. Onun hakkında bir şey öğrenmek imkânsız. Gerçek isminin ne olduğunu bile bula madım. Bu bana tanınmayı istemeyecek durumda olan biri oldu ğunu düşündürüyor."

Tremont da kızgın bir şekilde onu onayladı. "Muhtemelen M16' dandır. Smith'i nasıl buldun?"

"Bağlantılarımdan biri olan Dr. Kamil sayesinde. Smith test vakalarımızı araştırmaya başlayabileceği için tüm doktorları uyarmıştım. Kamil, Smith'in hayatta kalanlarla ilgilendiğini söyledi."

"Allah kahretsin! Bunu bulmasına göz yumamayız."

"Bulsa bile önemli değil. Asla Irak'tan ayrılamayacak."

¿98 "Kapana kısıldı."

"Başlangıçta Saddam'ın polisi ve Cumhuriyetçi Muhafızlar onu aramıyordu.

Amerikan casuslarının ülkelerine girdiğini öğrendiklerinde sınırlarını kapatacaklar ve avlamaya çalışacaklardır. Eğer onlar öldüremezlerse, biz yapacağız."

"Lanet olsun, Nadal, bu sefer bitir şu işi!" Tremont öfkeyle diğer sorunları da açtı. "Bili Griffın ne oldu? Neredeymiş?"

Tremont'un hışmına uğramış olan Al-Hassan'ın yüzü taş kesilmişti. "Smith'in gittiği her yere baktık ama sanki yer yarıldı da içine girdi."

"İşte bu harika!" Tremont öfkeyle telefonun kapatma tuşuna vurdu.

Saat 10:02 Fort Irwin, Barstow, Kaliforniya

Adam, Bill Griffin'in kiralık Toyota pikabını, Fort Irwin'den beri takip ediyordu. Ne çok yaklaşıyor ne de çok uzaklaşıyor, aralarında güvenli bir mesafe bırakmaya özen gösteriyordu. Bir yerlerde uzun süre durmasını bekliyordu.

Şimdi Barstow Oteli'nin perdeleri arkasından, Griffın adamı"

? j^0ver'ından inişini ve motelin resepsiyonuna doğru yürü-•• ünü izledi. Açık yakalı gömleği, kahverengi takım elbisesiyle sıradan bir adam gibi görünüyordu. Griffın onu daha önce hiç örmemişti. Görmüş olsa şaşardı zaten.

Ama adamın ceketinin altındaki silahın neden olduğu şişkinliği fark edebiliyordu. Adam Griffın'in o gece orada kalıp kalmayacağını öğrenecek, sonra da bir telefon görüşmesi yapacaktı.

Griffın motelin havlularından birini kaptı. Arka pencereyi kaldırdı, dışarı çıktı ve odaların arkasından dolaşıp ofisin içini görebileceği bir yere yürüdü.

Takipçisi moteldeki memura sahte bir rozet ya da kimlik gösteriyordu. Memur kimliğe bir göz attı, kafasını salladı ve defteri, görebileceği şekilde adamın önüne itti.

Griffın adamın Land Rover'ma gidip içeri girdi, arka koltukta çömelip bekledi.

Kısa bir süre sonra, Rover'a doğru yaklaşan ayak seslerini duydu ve ön kapı açıldı.

Kapı kapanır kapanmaz Griffın, bir elinde banyo havlusu diğer elinde susturuculu 6.35 mm'lik bir Walther PPK ile doğruldu.

Adam telefonuyla bir yerleri arıyordu.

Tek harekette, Griffın havluyu adamın kafasına sardı ve tetiği çekti. Adamın kafası arkaya tepti. Havlu sayesinde Griffın kanın ve beyin parçacıklarının

çoğunu tutabilmişti. Yavaşça cesedi aşağıya indirdi. Ter içinde dışarı çıktı, cansız bedeni yolcu koltuğuna itti ve direksiyona geçti.

iyice uzaklaşınca adamı çölde bir yere gömdü. Sonra tekrar Barstow'a döndü ve arabayı bir ara sokakta kilitleyip bıraktı. Yorgun ve kızgın, moteline yürüdü, dışarıyı kolaçan etti ve arabasını 15 numaralı otobana doğru sürdü. Fort Invin'de Jon Smith'in, Tre-"lont'un "devlet araştırmacıları" ve Binbaşı Anderson'ın Irak'ta rırtınası'ndaki göreviyle ilgilendiğini öğrenmişti. 15.

eyaletle-rarası otobana vardığında pikabı Los Angeles Havaalanına doğru Surdü. Bazı kararlar vermesi gerekiyordu ve bunun için en uygun yer d°ğu sahiliydi.

"Herhalde Sierralar'daki İngiliz sayesinde. Onun hakkındab' şey öğrenmek imkânsız. Gerçek isminin ne olduğunu bile bula madım. Bu bana tanınmayı istemeyecek durumda olan biri oldu ğunu düşündürüyor."

Tremont da kızgın bir şekilde onu onayladı. "Muhtemelen M16' dandır. Smith'i nasıl buldun?"

"Bağlantılarımdan biri olan Dr. Kamil sayesinde. Smith test vakalarımızı araştırmaya başlayabileceği için tüm doktorları uyarmıştım. Kamil, Smith'in hayatta kalanlarla ilgilendiğini söyledi."

"Allah kahretsin! Bunu bulmasına göz yumamayız."

"Bulsa bile önemli değil. Asla Irak'tan ayrılamayacak."

298 "Kapana kısıldı."

"Başlangıçta Saddam'ın polisi ve Cumhuriyetçi Muhafızlar onu aramıyordu.

Amerikan casuslarının ülkelerine girdiğini öğrendiklerinde sınırlarını kapatacaklar ve avlamaya çalışacaklardır. Eğer onlar öldüremezlerse, biz yapacağız."

"Lanet olsun, Nadal, bu sefer bitir şu işi!" Tremont öfkeyle diğer sorunları da açtı. "Bili Griffın ne oldu? Neredeymiş?"

Tremont'un hışmına uğramış olan Al-Hassan'ın yüzü taş kesilmişti. "Smith'in gittiği her yere baktık ama sanki yer yarıldı da içine girdi."

"İşte bu harika!" Tremont öfkeyle telefonun kapatma tuşuna vurdu.

Saat 10:02 Fort Irwin, Barstow, Kaliforniya

Adam, Bili GrifFın'in kiralık Toyota pikabını, Fort Irwin'den beri takip ediyordu. Ne çok yaklaşıyor ne de çok uzaklaşıyor aralarında güvenli bir mesafe bırakmaya özen gösteriyordu. Bir yerlerde uzun süre durmasını bekliyordu.

Şimdi Barstow Oteli'nin perdeleri arkasından, Griffın adamın

, R0ver'ından inişini ve motelin resepsiyonuna doğru yürü-. ünij izledi. Açık yakalı gömleği, kahverengi takım elbisesiyle sıradan bir adam gibi görünüyordu. Griffın onu daha önce hiç örmemişti. Görmüş olsa şaşardı zaten.

Ama adamın ceketinin altındaki silahın neden olduğu şişkinliği fark edebiliyordu. Adam Griffın'in o gece orada kalıp kalmayacağını öğrenecek, sonra da bir telefon görüşmesi yapacaktı.

Griffın motelin havlularından birini kaptı. Arka pencereyi kaldırdı, dışarı çıktı ve odaların arkasından dolaşıp ofisin içini görebileceği bir yere yürüdü.

Takipçisi moteldeki memura sahte bir rozet ya da kimlik gösteriyordu. Memur kimliğe bir göz attı, kafasını salladı ve defteri, görebileceği şekilde adamın önüne itti. 2 99

Griffın adamın Land Rover'ına gidip içeri girdi, arka koltukta çömelip bekledi.

Kısa bir süre sonra, Rover'a doğru yaklaşan ayak seslerini duydu ve ön kapı açıldı.

Kapı kapanır kapanmaz Griffın, bir elinde banyo havlusu diğer elinde susturuculu 6.35 mm'lik bir Walther PPK ile doğruldu. Adam telefonuyla

bir yerleri arıyordu. Tek harekette, Griffın havluyu adamın kafasına sardı ve tetiği çekti. Adamın kafası arkaya tepti. Havlu sayesinde Griffın kanın ve beyin parçacıklarının çoğunu tutabilmişti. Yavaşça cesedi aşağıya indirdi. Ter içinde dışarı çıktı, cansız bedeni yolcu koltuğuna itti ve direksiyona geçti.

iyice uzaklaşınca adamı çölde bir yere gömdü. Sonra tekrar Barstovv'a döndü ve arabayı bir ara sokakta kilitleyip bıraktı. Yorgun ve kızgın, moteline yürüdü, dışarıyı kolaçan etti ve arabasını '5 numaralı otobana doğru sürdü. Fort Invin'de Jon Smith'in, Tre-^ont'un "devlet araştırmacıları" ve Binbaşı Anderson'ın Irak'ta voi nrtınası'ndaki göreviyle ilgilendiğini öğrenmişti. 15.

eyaletle-r£lrası otobana vardığında pikabı Los Angeles Havaalanına doğru syrdü. Bazı kararlar vermesi gerekiyordu ve bunun için en uygun yer d°ğu sahiliydi.

"Herhalde Sierralar'daki İngiliz sayesinde. Onun hakkında bi şey öğrenmek imkânsız. Gerçek isminin ne olduğunu bile bula madım. Bu bana tanınmayı istemeyecek durumda olan biri oldu ğunu düşündürüyor."

Tremont da kızgın bir şekilde onu onayladı. "Muhtemelen M16' dandır. Smith'i nasıl buldun?"

"Bağlantılarımdan biri olan Dr. Kamil sayesinde. Smith test vakalarımızı araştırmaya başlayabileceği için tüm doktorları uyarmıştım. Kamil, Smith'in hayatta kalanlarla ilgilendiğini söyledi."

"Allah kahretsin! Bunu bulmasına göz yumamayız."

"Bulsa bile önemli değil. Asla Irak'tan ayrılamayacak."

198 "Kapana kısıldı."

"Başlangıçta Saddam'ın polisi ve Cumhuriyetçi Muhafızlar onu aramıyordu.

Amerikan casuslarının ülkelerine girdiğini öğrendiklerinde sınırlarını kapatacaklar ve avlamaya çalışacaklardır. Eğer onlar öldüremezlerse, biz

yapacağız."

"Lanet olsun, Nadal, bu sefer bitir şu işi!" Tremont öfkeyle diğer sorunları da açtı. "Bili Griffin ne oldu? Neredeymiş?"

Tremont'un hışmına uğramış olan Al-Hassan'ın yüzü taş kesilmişti. "Smith'in gittiği her yere baktık ama sanki yer yarıldı da içine girdi."

"İşte bu harika!" Tremont öfkeyle telefonun kapatma tuşuna vurdu.

Saat 10:02 Fort Irwin, Barstow, Kaliforniya

Adam, Bili Griffin'in kiralık Toyota pikabını, Fort Irwin'den beri takip ediyordu. Ne çok yaklaşıyor ne de çok uzaklaşıyor» aralarında güvenli bir mesafe bırakmaya özen gösteriyordu. Bir yerlerde uzun süre durmasını bekliyordu.

Şimdi Barstow Oteli'nin perdeleri arkasından, Griffin adamın d Rover'ından inişini ve motelin resepsiyonuna doğru yürü-. ünii iziedı. Açık yakalı gömleği, kahverengi takım elbisesiyle sıradan bir adam gibi görünüyordu. Griffin onu daha önce hiç • rmemişti. Görmüş olsa şaşardı zaten.

Ama adamın ceketinin altındaki silahın neden olduğu şişkinliği fark edebiliyordu. Adam Griffın'in o gece orada kalıp kalmayacağını öğrenecek, sonra da bir telefon görüşmesi yapacaktı.

Griffin motelin havlularından birini kaptı. Arka pencereyi kaldırdı, dışarı çıktı ve odaların arkasından dolaşıp ofisin içini görebileceği bir yere yürüdü.

Takipçisi moteldeki memura sahte bir rozet ya da kimlik gösteriyordu. Memur kimliğe bir göz attı, kafasını salladı ve defteri, görebileceği şekilde adamın önüne itti.

Griffin adamın Land Rover'ına gidip içeri girdi, arka koltukta çömelip bekledi.

Kısa bir süre sonra, Rover'a doğru yaklaşan ayak seslerini duydu ve ön kapı açıldı.

Kapı kapanır kapanmaz Griffin, bir elinde banyo havlusu diğer elinde susturuculu 6.35 mm'lik bir Walther PPK ile doğruldu. Adam telefonuyla bir yerleri arıyordu. Tek harekette, Griffin havluyu adamın kafasına sardı ve tetiği çekti. Adamın kafası arkaya tepti. Havlu sayesinde Griffin kanın ve beyin parçacıklarının çoğunu tutabilmişti. Yavaşça cesedi aşağıya indirdi. Ter içinde dışarı çıktı, cansız bedeni yolcu koltuğuna itti ve direksiyona geçti.

iyice uzaklaşınca adamı çölde bir yere gömdü. Sonra tekrar Barstow'a döndü ve arabayı bir ara sokakta kilitleyip bıraktı. Yorgun ve kızgın, moteline yürüdü, dışarıyı kolaçan etti ve arabasını 15 numaralı otobana doğru sürdü. Fort Irwin'de Jon Smith'in, Tre-"^ont'un "devlet araştırmacıları" ve Binbaşı Anderson'ın Irak'ta firtınası'ndaki göreviyle ilgilendiğini öğrenmişti. 15.

eyaletle-rarası otobana vardığında pikabı Los Angeles Havaalanına doğru surdü. gazı kararlar vermesi gerekiyordu ve bunun için en uygun yer d°ğu sahiliydi.

OTUZ BİR

os

it 20:O^

"jB^Ö^I^^Î^ 20:02

jltlûm yC»v j - _

gıateşi ç^ ^iiUij * bÜklüm yürüyen kadın kullaıulmışlastikdükkânıtıdan genişte atı -^yhm ateşi duyduğunda bir sokak ötedeydi.Caddedebacakidamab

» ^ - ' ^ üst üste atıp avuç açarak dilenen yaşlı bir adamın önünde lığına b^^ ^rmb^ — A elama boş gözlerle bakarken mantığı onadükkâna dönüp

sonra pa% ^ ^* o ° ^ ^»'duğuna bakmaması gerektiğini söylüyordu,

.andan çıj^ ^ ^n-^^^na Sonra patlayan silah seslenni duydu,

¡bata geçt-^ ^ebn^ ^^ ^""^^ ^¿indan çıktığında görevi Umamlanmıştı..Amerikalı¿okkanı terk ^ ^ bîb^^İ ^ibata geçtiğinden emin olmuş ve bu noktada planlandığı fkıgizen^. Vjl terk etmişti. Silahlı bu saldırı plar.ır.bır parçası dcgizemli

Amerikalı doktorun kimliğinin hiç hesapta dı,amabi^^ idig gibi. Çok gergindi. KLendisi için pek çok tanımlama

tluluğunı^ «iktki- J1Z. ird i5 amabir şövalye de ğildi. İşiyle büyük gurur duyuyor-dılenciye - ^ulul*1***-^**-^ Tam luluğunun bilincinde ve güveni binydi. tınetrafıı^^^naUk 1 * *1 d ilcncıye bir kez daha baktı.

Avcraabırka; dinar koydu.

imeyeba; ' ^ ni^'Te^1 V»rın m etrafında uçuşan siy ah çarşafıyla lastikçi dükkânına ~ ^ ^orrı^îi^0 *-Üiriimeye başladı.

Bağdat'm ara _ . s

Igelerdi Vr Kadınla ^Vy

ifafr^Muha^^^^^^OHin rutin Atla Yiyorlardı - ^ "J^ ^ etrafa

. * adımlarla ılerlı>^^ ^ •

^ Hen^rağmen

guvenvencı bir gülüit

-----'v. urv rvay»- », 1 ı.fliV"

y; ^ denedi Odalc man?*

potumu değiştirdi ^^Jıny^ .¿aha denedi. Buda ı^ , , ^ _ /

SmİTİeübozultnuşt^111^ „

^ ^abu ^ey yokmuş ^1 ve Ö1Z V

VSSK2T ^ Sötünüyo^

^ smıtb neredeyse n^^. alamıy0#

gördü. J^aj

i rtdatet Kjmde kalmıştı Jf,: „n

Bit anGVvassan'ı d v^^

r Konsantre 0\du.Du>. hUK , o , ttnik ayaksesleriydi.

y ^kullanarak ölümlü ^ı nm^

OTUZ BİR

300

Saat 20:02

Bağdat

İki büklüm yürüyen kadın kullanılmış lastik dükkânından gelen yaylım ateşi duyduğunda bir sokak ötedeydi. Caddede bacaklarını üst üste atıp avuç açarak dilenen yaşlı bir adamın önünde durdu. Adama boş gözlerle bakarken mantığı ona dükkâna dönüp neler olduğuna bakmaması gerektiğini söylüyordu.

Ama sonra patlayan silah seslerini duydu.

Dükkândan çıktığında görevi tamamlanmıştı. Amerikalı doktorun irtibata geçtiğinden emin olmuş ve bu noktada planlandığı gibi dükkânı terk etmişti.

Silahlı bir saldırı planın bir parçası değildi. Tıpkı gizemli Amerikalı doktorun kimliğinin hiç hesapta olmaması gibi. Çok gergindi. Kendisi için pek çok tanımlama yapabilirdi, ama bir şövalye değildi. İşiyle büyük gurur duyuyordu.

Sorumluluğunun bilincinde ve güvenilir biriydi.

Iraklı dilenciye bir kez daha baktı. Avcuna birkaç dinar koydu. Bacaklarının etrafında uçuşan siyah çarşafıyla lastıkçı dükkânına doğru yürümeye başladı.

Baâdat'ın ara sokağında, Smith, kadın ve bebek için tek sığınak kara gölgelerdi.

Kadınla bebeği kolayca görünmelerini en-ell'eyen barakaya yasladı. İçerideki silahlı çatışma şehrin rutin seslerini boğuyordu, ama Jon yine de çevresini inceleyerek etrafa kulak kabarttı. Loş ışıkta sokağın iki ucuna göz attı. On iki kadar Cumhuriyetçi Muhafız'ı seçebiliyordu. Silahları önde ağır adımlarla yaklaşıyorlardı. Saddam Hüseyin'in ödül avcıları kesin ve sinsi adımlarla ilerliyorlardı.

Her şeye rağmen, ay ışığında endişeyle kendisine bakan kadına güven verici bir ifadeyle gülümsedi. "Tam arkamda ol," diye fısıldadı. Anlamayacağını biliyordu, kucağında korumaya çalıştığı bebeğiyle dururken, bir insan sesi dengesini kaybetmemesini sağlayabilirdi.

Gümbür gümbür kalp atışlarını şakaklarında hisseden Jon, sola yuvarlandı ve ilk kapının mandalını çekti. Kilitliydi. Sonra ikinci kapıyı denedi. O da kilitlenmişti.

Cumhuriyetçi Muhafızlar yaklaşıyorlardı.

Yönünü değiştirdi ve kadının yanından geçip üçüncü bir kapıyı daha denedi.

Bu da kilitliydi.

Sinirleri bozulmuştu, endişeyle kadını lastik dükkânından yandaki binaya doğru çekti ve diz çökmesini sağladı. Yapabilecek başka bir şey yokmuş gibi görünüyordu. Buradan vuruşarak çıkmayı deneyecekti.

Smith neredeyse nefes alamıyordu. Sinsi gölgelerin gittikçe yaklaştığını gördü.

Serin gece havasına rağmen elbiselerinin altında ter içinde kalmıştı. Dükkânın içindeki çatışma sesleri kesil-di- Bir an Ghassan'ı düşündü ve kurtulmuş

olduğunu ümit etti. Sonra sokakta yaklaşan tehlike dışındaki her şeyi zihninden sildi.

Konsantre oldu. Duyulan tek ses yaklaşmakta olan askerlerin ntmık ayak sesleriydi. Derin bir nefes alarak sükûnetini koruma-ya alıştı. Jerzy Domalewski'nin silahla canlı yakalanmaktansa, sılahı kullanarak ölümü göze almak hakkındaki sözlerini hatırladı.

Her atışının yerini bulması gerekiyordu çünkü sadece kendi hayatını değil çocukla kadının hayatını da riske atıyordu. Katiller ıskalamayacağı kadar yakınına geldiklerinde ateş açacaktı. Mümkün olduğu kadar çabuk, mümkün olduğu kadar fazla sayıda askeri öldürmeliydi.

Askerler yaklaşırken bir tabancadan başka silahı olmadığı için hayıflandı.

Beretta'sını kaldırdı. Tam bu sırada bebek, sessizliği delip geçen bir şekilde ağlamaya başladı. Kadın boş yere çocuğu susturmaya çalışırken sesler sokakta yankılandı.

Muhafızlar artık nerede olduklarını biliyorlardı. Smith'in göğsü sıkıştı. Bir anda duvara mermiler çarpmaya başladı. Etrafta iğne ¿02 gibi sivri tahta kıymıkları uçuşuyordu. Kadın başını kaldırdı korkudan bembeyaz olmuştu. Bebek ağlamaya devam ederken Smith kadınla çocuğun önüne geçerek gecenin gölgeleriyle dolu sokağın iki ucuna birden ateş etmeye başladı.

Birden arkalarında bir ses duyuldu. "Hazır olun. Size söylemeden hareket etmeyin!" Mermilerin parçaladığı, tek menteşe üzerinde sallanan dükkânın arka kapısının arkasından, Amerikan İngilizce'siyle bir kadın konuşuyordu.

Jon bir tepki veremeden, kadın uzun çarşafını savurarak, ellerinde ustaca tuttuğu Uzi'siyle dışarı fırladı. Silahın dipçiğini iki büklüm vücuduna inanılmaz bir rahatlıkla dayadı. Tetiğe basarak her iki taraftaki muhafızlara kurşun yağdırmaya başladı.

Kadın ateş ederek sola döndüğünde, Smith onun mermilerine hedef olmamak için kadınla çocuğu koruyarak eğildi. O soldayken, Smith'de sağ tarafla ilgilendi ve Beretta'sıyla iki kişiyi yere devirdi. Kadın sağa döndüğünde Smith sol tarafı aldı. İkisi sokağın iki ucunu sürekli, aralarında değişerek beş dakika içerisinde tüm muhafızları ya öldürerek ya yaralayarak ya da kaçırarak bertaraf ettiler. Dehşet içinde inleme sesleriyle homurtular karanlık sokağı doldurmuştu. Ama artık ne ayak sesleri ne de kayda değer bir hareket vardı.

Çarşaflı kadın bağırdı, "İçeri! Hepiniz."

Jon'ın bir an içi hopladı. Kadının sesi tuhaf bir şekilde yabancı gelmiyordu.

Ama şimdi bununla uğraşacak hali yoktu. Bebekli kadını dükkânın içine doğru çekti ve çarşaflı kadının arkasından kan gölüne dönüşmüş olan dükkânın ön tarafına doğru koştu. Duvarın dibinde Ghassan'la dört muhafızın cesedi yatıyordu. Kan ve ölümün metalik kokusu havayı doldurmuştu. Jon'ın boğazı kurudu. Ghassan göğsünden aldığı yara sonucu ölmeden önce dört muhafızı da haklamış olmalıydı.

Iraklı kadın, "Ghassan!" diye hıçkırıyordu.

Çarşaflı kadın ağlamaya başlayan Iraklı kadına hızlı hızlı, Arapça bir şeyler söyledi ve üzerindeki çarşafla puşiyi çıkardı. Sorular sorarken, kendisine kambur görüntüsü veren kayışı da çözdü. Rahatlayarak uzun boyuyla doğruldu. Tüvit ceketi üzerindeki Birleşmiş Milletler bandını ve gri eteğini düzeltti; çıkardığı giysileri çantanın gizli bir bölmesine tıkıştırırken Jon hayretle onu izledi. Bu işlemi bir yandan Iraklı kadınla konuşurken bir dakikadan kısa bir sürede tamamlamıştı.

Ama Jon'ın donakalmasına sebep olan şey bu değil, kadının görüntüsüydü.

Kulak hizasında kesilmiş saçları kısa ve kıvırcık olmasına rağmen, Sophia'nın saçlarının rengindeydi. Aynı kıvrık seksi dudaklar, düz burun, sağlam çene, parlak porselen gibi cilt... Ve şu anda Iraklı kadına son bir soru sorarken sert bakan gözlerinde şafak rengi, biraz yaklaşsana, der gibi bir ifade. Bu Sophia'nın kardeşi Randi'ydi.

Smith derin bir nefes aldı. "Tanrı aşkına, burada ne arıyorsun?"

Randi Russell ona bakmadan, "Kıçını kurtarıyorum!" diye çıkıştı.

Jon, Randi'in sözlerini zorlukla duyabildi. Sanki kalbi yeniden paramparça oluyormuş gibi hissediyordu. İki kardeşin birbirine benzediğini unutmuştu.

Şimdi Randi'ye bakarken, tüyleri

diken diken oluyor ama yine de bakışlarını ondan ayıramıyordu. Dükkândaki tezgâha tutundu ve kalbinin isyan ettiğini hissetti. Gözlerini kırpıştırdı. Bunun üstesinden gelmeliydi.

Son sorusu da çocuklu kadın tarafından cevaplanan Randi Russell, Smith'e döndü. Yüzü mermer gibiydi. Sophia'nın yüzüne hiç benzemiyordu.

"Muhafızlara gönderilen destek her an burada olabilir. Önden dışarı çıkacağız.

Bu en tehlikeli kısım ama arka sokaktan çıkmaktan daha güvenli. Yolları benden daha iyi bildiği için bize o yol gösterecek. Beretta'nı sakla ama elinin altında olsun. Ben arkadan sizi takip edeceğim. Bir Avrupalı adam ve bin çarşaflı iki Iraklı kadını arıyor olacaklar."

Jon kendisini bulundukları zamana dönmeye zorladı. Anlamıştı. "Arka tarafta hayatta kalanlar bizi tarif edeceklerdir."

"Kesinlikle. Gördüklerini tarif edeceklerdir. Umalım ki benim görünüşümdeki değişiklik yeni gelenlerin kafasını karıştırsın. Avrupalılar'dan nefret ederler ama uluslararası bir skandaldan da ödleri kopar."

Jon söylenenleri onayladı. Her zamanki soğukkanlı haline dönüyordu.

Dükkândan çıkıp gecenin karanlığına süzüldüler. Smith içinden, bu sadece bir görev ve Randi de beraber çalıştığım profesyonellerden biri diye geçirdi.

Tecrübeli bakışlarla caddeyi tarıyordu. Aniden onlardan ikisini gördü. Yolun uzak ucunda bir askerî araç park etmişti. 25 mm'lik silahı,

makinelileri ve anti tank füzeleriyle bir Rus BRDM-2 zırhlısına benziyordu. Yayaları ürküten bir ikinci zırhlı araba da caddede üzerlerine doğru geliyordu.

Jon, "Bizi arıyorlar," diye homurdandı.

"Haydi gidelim," dedi Randy.

Bebeği taşıyan kadın adımlarını hızlandırdı ve birkaç metre sonra binaların arasındaki, daracık, bir kişinin güçlükle geçebileceği bir yere süzüldü. Peşinden giderken Jon'ın yüzüne örümcek ağları yapışıyordu. Tetikte ve gergin elinde Beretta'sı, arkaya dönüp Randy'nin güvende olup olmadığına baktı.

Sonunda yolun öteki ucundan başka bir caddeye çıktılar. Randi Uzi'sini jimnastik çantasına ve Smith de Beretta'sını ceketinin altına, beline, sakladı. Kadınla çocuk önden ilerlerken makul bir uzaklıktan Randi ile Jon onları takip etti. Her şey çok doğal görünüyordu. İki Birleşmiş Milletler görevlisi akşam gezintisine çıkmış gibiydi. Ama bu Jon'a korkunç bir acı veriyordu. Sanki geçmiş tekrar yaşanmaya başlamış gibi hissediyor ve Sophia'nın acısı dayanılmaz bir hal alıyordu.

Randi homurdandı, "Bağdat'ta ne bok yiyorsun, Jon?"

Jon'ın suratı asıldı. Her zamanki Randi. Bir kobra kadar sinsi ve bilmiş. "Elbette senin yaptığını yapıyorum. Çalışıyorum."

"Çalışıyor musun?" Genç kadının sarı kaşları kalktı. "Ne üzerinde çalışıyorsun?

Burada senin öldüreceğin Amerikan askerleri — olduğundan haberim yoktu."

"Ama görünüşe göre burada CIA ajanları var. Şimdi neden şu uluslararası kuruluşta bir türlü bulunamadığını anlıyorum."

Randi parladı. "Hâlâ niçin Bağdat'ta olduğunu söylemedin. Ordunun haberi var mı, yoksa yine kendi başına kalkıştığın bir iş mi?"

Yarı yalan bir cevap verdi. "USAMRIID'de üzerinde çalıştığımız yeni bir virüs var. Katil bir virüs. Irak'ta da benzer vakalar olduğunu öğrendim."

"Ve ordu seni neler olup bittiğini bulman için gönderdi?"

"Benden daha iyisini bulamazlardı." Görünüşe göre, Randi, firari olduğunu ve General Kielburger'ın ölümü nedeniyle arandığını bilmiyordu. İçinden bir oh çekti. Sophia'nın öldüğünü de duymamış olmalıydı.

Şimdi bunu söylemenin sırası değildi.

Sarı mum ışıklarıyla aydınlatılmış pencereler yine sokakları, daraltmaya başlamıştı. Her köşede bir seyyar satıcı bağdaş kurmuş mallarını satmaya uğraşıyordu.

Bebekli kadın nihayet harap görünüşlü, ama yeni bir binanın arka kapısından içeri girdi. Burası küçük bir hastaneydi. Girişteki duvarların iki yanında sıralanmış ranzalarda inleyen ve uyuyan

çocuklar vardı. Bebekli kadın onları kalabalık muayene odalarından geçirdi.

Burası bir çocuk hastanesiydi ve Jon'ın anlayabildiği kadarıyla bir zamanlar çok modern bir yerdi. Ancak şu andaki görünüşe göre aletlerin çoğu tamire muhtaçtı.

Herhalde ünlü çocuk doktoruyla buluşacağı yer burasıydı. Çünkü değişik alanlarda çalışıyorlardı ve doktor hiçbir şey bilmiyordu. Randi'ye döndü. "Dr.

Mahuk nerede? Ghassan beni ona götürecekti. Pediyatri uzmanı."

"Biliyorum," dedi Randi alçak sesle. "Lastik dükkânında olmamın sebebi de bir gizli ajanın Ghassan'la sorunsuz buluştuğunu teyit etmekti. Dr. Mahuk, Irak yeraltı örgütlerinin kilit adamlarından biridir. Buluşmanızın Ghassan'ın dükkânında olmasını planlamıştık. Güvenilir olacağını düşünmüştük."

Orta yaşlı anne, metal bir masasıyla bir muayene masasının olduğu ofise girdi.

Bebeği yavaşça masaya koydu. Çocuk ağlarken masanın üzerindeki steteskopu aldı. Randi durup koridoru gözden geçirirken Jon, kadını izledi. Sonra Randi de ofise girip kapıyı kapattı. Yere döşenmiş muşambaların üzerinde ikinci bir kapıya doğru yürüdü. Sonra da çocukların yattığı bir koğuşa açılan kapıyı dikkatlice itti. İçeriden çocuk ağlamaları ve konuşma sesleri geliyordu. Randi kederli bir yüz ifadesiyle kapıyı kapattı.

Uzi'sini çıkardı. Omzuna yaslayarak kapıyı beklemeye başladı.

Jon ona bakarken genç kadının yüz ifadesi iyice sertleşmiş, bir profesyonelin tetikte duran yüz ifadesine dönüşmüştü. Sadece Iraklı kadınla bebeği değil onu da koruyordu. Bu Randi'nin hiç tanımadığı bir yüzüydü. Onun tanıdığı Randi, vahşi bir bağımsızlık tutkunuydu ve müthiş bir özgüvene sahipti. Onunla ilk kez yedi yıl önce karşılaştığında, güzel ve ilgi çekici bulmuştu. Onunla nişanlısının ölümü hakkında konuşmaya çalışmış, kendini suçlu hissettiğini söylemek istemiş, ama bunların bir yararı olmamıştı.

Sonraları Smith özür dilemek için, onun Washington'daki evine gittiğinde Sophia'yı keşfetmişti. Randi'nin öfke ve nefretini asla aşamamış ama Sophia'ya duyduğu aşk bunu önemsiz kılmıştı. Şimdi Randi'ye Sophia'nın ölümünü söylemek zorundaydı ve doğrusu bunu pek de iple çekiyor sayılmazdı.

İçini çekti. Sophia'yı geri istiyordu. Randi'ye her bakışında bunu daha fazla istiyordu.

Bebeği sardığı battaniyeyi açmasına yardım ederken Iraklı kadın Jon'a bakarak gülümsedi ve mükemmel bir İngilizce'yle, "Sizi aldattığım için lütfen beni affedin," dedi. "Saldırıya uğradığımızda yakalanabileceğinizi düşünmüştüm.

Aradığınız kişinin ben olduğumu bilmemeniz daha iyi olacaktı. Ben Dr. Radah Ma-huk. Bu minik yavruyu kurtardığınız için teşekkür ederim." Çocuğa şefkatle baktı ve muayene etmek için üzerine eğildi.

OTUZ İKİ

Saat 21:02

Bağdat

Dr. Radah Mahuk içini çekti. "Çocuklar için pek az şey yapabiliyoruz. Aslında Irak'taki tüm yaralı ve hastaların durumu da farklı değil."

Doktor, seloteyp ve çivilerle tamir edilmiş olan muayene masasının üzerine yatırdığı küçük kızın göğsünü dinledi. Bebeğin gözlerini, kulaklarını, boğazını kontrol ettikten sonra ateşini ölçtü. Jon, bebeğin, dört aylıktan daha fazla göstermediği halde, altı aylık olduğunu tahmin etti. Minik kızın sıskalığını ve ateş gibi yanan cildini inceledi. Daha önce bebeğin gözlerinin fildişi rengi ve damarsız olduğunu fark etmişti ki, bu da vitamin eksikliği anlamına geliyordu.

Bebek yeteri kadar beslenmemişti.

Sonunda Dr. Mahuk başını salladı, kapıyı açıp bir hemşire çağırdı. Bebeği teslim ederken yanaklarını okşadı ve Arapça talimat verdi: "Yıkayın, temizlenmeye ihtiyacı var. Ama ateşi düşürmek için ılık su kullanın. Kısa bir süre dışarıda olacağım." Çizgilerle dolu yüzü endişeliydi. İri siyah gözlerinin altındaki mavi halkalardan yorgun olduğu anlaşılıyordu.

Doktorun talimatlarını anlamış olan Randi, İngilizce sordu, "Nesi var?"

"Başka sorunların yanında ishal."

Jon başını sallayarak, "Yaşam şartlarını göz önüne alırsak çok normal.

Kanalizasyon suları içme suyuna karışınca ishal ve daha pek çok hastalık baş

gösterebilir."

"Haklısınız. Lütfen oturun. Özellikle şehrin eski kısımlarında ishal çok yaygın.

Annesinin evde üç çocuğu daha var ve ikisinin kas gelişiminde bozukluk belirledik." Yorgun omuzlarını silkti. "Bu yüzden kızı için neler yapabileceğimi görmek için onu buraya getirdim. Annesi yarın onu almaya gelecek ama yeterince beslenip kızına süt verecek kadar parası yok. Belki o zamana kadar bebek için biraz kaliteli yoğurt bulabilirim."

Dr. Mahuk muayene masasının kenarına oturdu. Bacakları, üzerindeki basit elbisenin altında sallanıyorlardı. Spor ayakkabılar giymiş ve beyaz halhallar takmıştı. Irak'ta yaşam, çoğu insan için asgari ihtiyaçların karşılanması demekti ve bir zamanlar seyahat ederek tüm dünyada konferanslar veren bu doktor, şimdi kocakarı ilaçları ve yoğurtla hasta tedavi etmeye çalışıyordu.

"Benimle konuşma riskini göze aldığınız için çok teşekkür ederim." Jon, bir sandalyeye ilişti. Berbat durumdaki, her türlü lüksten yoksun muayene odasıyla ofise göz gezdirdi. Endişeli bir aciliyet duygusuyla rahatsızdı. Yine de bunun yüzünden belli olmamasına dikkat ederek sesini sakin bir tona ayarladı.

Doktor kendisine yardım etmeyi kabul ettiği için minnettardı, ama uzun bir günün ardından yorgundu da.

Doktor omuz silkti. "Yapmam gereken şeyi yaptım, doğru değil mi?" Beyaz şalını açtı ve uzun siyah saçlarını silkeledi. Saçları omuzlarının etrafına bir bulut gibi dökülürken daha genç ve öfkeli görünüyordu. "Kim bu hale geleceğimizi tahmin edebilirdi ki?" Siyah gözleri parladı. "Ba'ath Partisi'nin gelecek vaat ettiği erken dönemlerde büyüdüm. O günler heyecanlı ve umut dolu günlerdi. Ba'ath beni tıp öğrenimi için önce Lonra'ya, daha sonra da tecrübe kazanmam için New York Presbiteryan Hastanesi'ne gönderdi.

Bağdat'a döndüğümde bu hastaneyi kurdum ve ilk

müdürü oldum. Sonuncusu olmak da istemiyorum. Ama Ba'ath Saddam'ı başkan seçtikten sonra her şey değişti."

Smith, "Neredeyse seçilir seçilmez Irak'ı İranla savaşa soktu," dedi.

"Evet, korkunçtu. Genç erkeklerimizin pek çoğu öldü. Ama sekiz yıl süren kanlı ve boş sloganlarla dolu bir sürenin sonunda sınırımızı Şattülarap'ın

merkezinden doğudaki yatağına doğru birkaç yüz metre ilerleten bir anlaşma imzaladık. Tüm bu yaşamlar basit bir sınır anlaşmazlığı yüzünden harcanmıştı!

Sonra da bu araziyi, Körfez Savaşı sırasında sesini çıkarmaması için İran'a rüşvet olarak geri verdik. Akıl dışı bir durum." Kaşları çatıldı. "Tabii sonra da Kuveyt meselesi ve şu korkunç ambargo geldi. Bunu Al-Hissar olarak adlandırıyoruz ve bunun anlamı sadece izole olmak değil, aynı zamanda etrafının düşman bir dünya tarafından sarılması. Ambargo Saddam'ı memnun ediyor çünkü bütün sorunlarımızı ambargonun üstüne atabiliyor. Bu, iktidarda kalmak için kullandığı en güçlü araç haline geldi."

"Ve artık yeterli ilaç bulamıyorsunuz," dedi, Jon.

Doktor öfkeli bir umutsuzlukla gözlerini kapattı. "Kötü beslenme, kanserler, ishaller, parazitler, sinirsel hastalıklar ve kas hastalıkları... Her çeşit hastalık...

Çocuklarımızı iyi beslemek, temiz su vermek ve aşılamak zorundayız. Şu anda benim ülkemde her hastalık bir ölüm tehdidi haline geldi. Bir şeyler yapılmalı yoksa gelecek kuşağımızı kaybediyoruz." Siyah gözlerini açtı. Kirpikleri ıslanmıştı. "Yeraltı örgütüne katılmamın sebebi bu işte." Randi'ye baktı.

"Yardımın için minnettarım." Israrcı bir biçimde yineledi, "Hepimizi öldürmeden önce Saddam'dan kurtulmalıyız."

Randi Russell, dayandığı kapının gerisinden çoğunlukla yumuşak ses tonlarıyla öğüt vermekten başka bir şey yapamayan doktorlarla hemşirelerin seslerini duyabiliyordu. Kalbi bu insanlar için kan ağlıyordu.

Ama aynı zamanda içindeki karmaşa isyan ediyordu. Sad-dam'ın muhafızlarından gelebilecek saldırıları önlemek için nöbet beklediği kapının önünden, konuşmakta olan iki doktoru seyrediyordu.

Muayene masasının üzerinde oturan Radah Mahuk'un yüzü harap görünüyordu. CIA'in fınansal açıdan desteklediği ve örgütlenmelerine yardım etmek için Randi'yi ve başka uzmanlarını gönderdiği yeraltı

örgütünün anahtar isimlerinden biriydi. Jon Smith oturduğu sandalyede rahatlamış görünüyordu.

Ama içindeki gerginliği örtbas ettiğini anlayacak kadar iyi tanıyordu Randi onu. Ona söylediği -bir virüsü araştırmak için geldiği-şeyi düşündü.

Bakışları sertleşti. Smith'in başına buyruk davranışları Dr. Mahuk'u ve dolayısıyla direnişi tehlikeye atabilirdi. Birden, endişeyle elindeki Uzi'yi düzeltti.

Smith, Dr. Mahuk'a, "Benimle konuşmayı bu yüzden mi kabul ettiniz?" diye sordu.

"Evet, ama başvurduğumuz tüm hilelere karşın hâlâ izleniyoruz."

Jon yüzünde sert bir ifadeyle gülümsedi. "Ne kadar hile, o kadar CIA."

Randi daha fazla dayanamayıp patladı. "Ne kadar berabersiniz, o kadar herkes için tehlikesiniz. Ne sormak için geldiysen çabuk sor."

Jon onu duymazlıktan geldi. Dikkatini Dr. Mahuk'a çevirmişti. "Geçen yıl bilinmeyen bir virüs nedeniyle ölen üç Iraklı hakkında pek çok şey öğrendim.

Bir ara savaşın sonlarına doğru Kuveyt sınırındaki Güney Irak'taymışlar."

"Bana da öyle söylendi, evet. Bilinmeyen bir virüs! Irak'ta! Tuhaf!"

Smith, "Bu olay hakkındaki her şey tuhaf," diye ona katıldı. "Kaynaklarımdan biri geçen yıl üç kişinin virüse rağmen hayatta kalmayı başarabildiğini söyledi.

Bu konuda bir şey biliyor musunuz?"

Bu sefer acele etmesi için uyarılma sırası Dr. Mahuk'a gelmişti.

"Doktor?" dedi Randi.

Pediatr masadan aşağı kaydı ve ana koridora açılan kapıya gitti. Kapıyı çabucak açtı. Dışarıda hiç kimse yoktu. Sağa sola baktı. Sonunda kapıyı kapadı ve yabancılara karşı tetikte olarak geri döndü. "Ölülerle hayatta kalanlar hakkında konuşmak bile yasaklandı," dedi kısık bir ses tonuyla. "Ama, evet, üç kişi sağ

kalmayı başarmıştı. Üçü de Basra'dandı, ki biliyorsunuz orası da güneydedir.

Kuveyt'e yakındır. Sanki siz de benim teorime yakın bir şey düşünüyorsunuz sanırım."

Jon ciddi bir şekilde, "Yani bir çeşit deney mi?"

Pediatr onayladı.

"Üç sağ kalan da körfez savaşında Kuveyt sınırına mı yerleştirilmişler?"

"Evet."

"Bağdat'takilerin hepsi ölürken Basra'dakilerin sağ kalması tuhaf."

"Çok tuhaf. Dikkatimi çeken şeylerden biri de bu oldu zaten."

Randi bir Jon'a bir kadına bakıyordu. Fazlasıyla önemli olduğu anlaşılan ama ayrıntılarını anlamadığı bir konuda konuşuyorlardı. İkisi göz gözeydi ve ortamdaki zekâ akışı hissedilebiliyor-du. Tartışırlarken dış dünyadan kopmaları, dolayısıyla dışarıdan gelecek saldırılara karşı zayıflama ihtimaline karşı kendisi daha dikkatli olmalıydı.

Jon, "Basra'dakilerin niçin hayatta kaldıklarını açıklayabilir misiniz, Dr.

Mahuk?" diye sordu.

"Sanırım evet. Bir grup B.M. doktoru gelip onlara bir enjeksiyon yaptıklarında ben de orada onları muayene etmeye çalışıyordum. Sadece iyileşmekle kalmadılar, dört gün sonra virüsün sebep olduğu hastalıktan eser kalmamıştı."

Duraksadı ve tamamen duygusuz bir yüz ifadesiyle, "Çok dikkat çekiciydi,"

dedi.

"Bu söz hafif kalıyor."

"Evet, hafif kalıyor." Sanki ürpermiş gibi kollarını önünde kavuşturdu. "Eğer görmemiş olsaydım asla inanmazdım."

Smith yerinden kalkıp odayı adımlamaya başlamıştı. Soğuk mavi gözleri öfkeden parlıyordu. "Bana ne söylediğinizin farkında mısınız, Doktor? Ölümcül ve bilinmeyen bir virüs için bir tedavi? Bir aşı değil bir tedavi yöntemi?"

"Tek mantıklı açıklaması bu olabilir.

"Tedavi edici bir antiserum?"

"Büyük bir olasılıkla."

"Bu aynı zamanda şu meşhur B.M. doktorlarının tedaviye sahip oldukları anlamına da gelir."

"Evet."

Kelimeler Jon'ın dudakları arasından fırladı adeta: "Önce geçtiğimiz yıl Irak'ta altı vaka görüldü, sonra da bir hafta kadar önce neredeyse dünyanın bir ucu olan Amerika'da altı vaka daha ortaya çıktı. Ve on iki kurbanın hepsi ya Irak-Kuveyt sınırında görev yapmışlar ya da orada bulunmuş olan birinden kan almışlar."

"Tam olarak öyle." Pediatr öfkeyle başını sallayarak söylenenleri onayladı.

"Virüsün daha önce görülmediği iki ülkede."

İki doktor birbirlerini süzdüler. İkisi de bir sonraki cümleyi söyleyen olmak istemiyordu.

Ama Randi söyleyebilirdi. "Dikkat çekici değil. Hele mucizevi hiç değil." İkisi de telaffuz etmek istemedikleri şeyi söyleyen Randi'ye döndüler. "Birileri virüsü hepsine bulaştırdı."

Bu durum Jon'ı hasta ediyordu. "Evet ve sadece yarısına serumu verdiler. Haber verilip onayları alınmadan canlı insanlar üzerinde bir deney yaptılar."

Pediatrin rengi soldu. "Bu bana toplama kamplarındaki insanları deney fareleri olarak kullanan Nazi doktorlarını hatırlattı. Dehşet verici bir şey! Tam bir canavarlık!"

Randi ona doğru baktı. "Kim bunlar?"

"Bu Birleşmiş Milletler doktorları size isim verdi mi, Dr. Mahuk?" diye sordu Jon.

"İsim vermediler. Hastalara yardım etmelerinin rejimle ve Cenova'daki denetçileriyle başlarını belaya sokabileceğini söylediler. Ama yalan söylediklerinden eminim. Hükümetin bilgisi

olmadan Irak'a girip o özel askeri hastaneye gelebilmelerine imkân yoktu."

"Nasıl becerdiler, o zaman? Rüşvetle mi?"

"Sanırım Saddam'ın bizzat kendisine büyük bir para vererek."

Randi sordu, "Kesinlikle Birleşmiş Milletler'den olduklarını düşünmüyorsunuz, öyle mi?"

Pediatr endişeyle kafasını salladı. "Bunu daha önceden anlamış olmalıydım.

Ama sorunlarla dolu bu ortamda sadece hayatta kalabilmek bile bir çaba gerektirdiğinden, çevremizdeki pek çok şeyi kaçırıyoruz. Sorunuza cevabım evet. Bence Birleşmiş Milletler'den değildiler ve hatta doktor bile değildiler.

Daha çok — araştırmacı bilim adamlarına benziyorlardı. Ayrıca sanki kimin ne zaman hastalanacağını biliyormuş gibi çabucak çıkageldi-ler."

Anlatılanlar Jon'ın, tüm bunların 1167. MASH birliğinde, körfez savaşının sonunda başlayan bir test olduğu düşüncesini kanıtlıyordu. "Nereden geldiklerine dair bir ipucu verdiler mi?"

"Almanya'dan geldiklerini söylediler ama konuşmaları Alman-ca'ya benzemiyordu, üstelik kıyafetleri de Avrupalı değildi. Sanırım bir yıl önce Saddam'ın izni olmadan girmeleri imkânsız olduğu halde gelenler Amerikalı'ydılar."

Randi suratını astı. Uzi'sini gözden geçirdi. "Onları kimin göndermiş

olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Tek hatırladığım bir ara aralarında kayaktan bahsettikleri. Ama bu pek çok yeri işaret edebilir."

Jon odada dört dönmeye devam ederken seruma sahip olan Amerikalı araştırmacı bilim adamlarını düşünüyordu. Birden aklına başka bir şey geldi.

"Bütün gün geçen seneki altı vaka hakkında sorular sorup durdum. Peki o zamandan beri Irak'ta başka vakalar da görüldü mü?"

Dr. Mahuk ani bir üzüntüyle dudaklarını ısırdı. Hayatını insanları iyileştirmeye adamıştı ve şimdi dünya kontrol edilemez bir virüsün elinde perişan olmaktaydı. Konuşmaya başladığında

sesi acı ve hiddet doluydu. "Geçen hafta bir sürü yeni Akut Solunum Yetmezliği vakasıyla karşılaştık. En az elli kişi öldü. Tam rakamı bilmiyoruz zaten her saat başı da değişiyor. Aynı virüs olup olmadığını araştırmaya daha yeni başlıyoruz, ama benim bundan pek şüphem yok. Geçmişteki ufak ateşlenmeler, birkaç hafta süren grip ya da nezle, birden ortaya çıkan akut solunum yetmezliği, kanama ve birkaç saat içinde ölüm. Hiç kurtulan olmamış." Sesi kırıktı. "Hiç."

Smith, ölenlerin sayısının büyüklüğünü duyunca sinirli yürüyüşünü kesti. İçi merhametle doldu. Sonra farkına vardı... Cevap bu olabilirdi: "Bunlar da

körfez savaşının kurbanları mıydı? Ya da Kuveyt sınırında bulunmuşlar mıydı?"

Dr. Mahuk içini çekti. "Ne yazık ki, cevap bu kadar kolay değil. Sadece birkaçı savaşta bulunmuşlar ve hiçbiri Kuveyt'in yakınlarından değil."

"Bir yıl önceki altılıyla bir bağlantıları var mı?"

Doktorun sesi cesareti kırılmış gibi çıkıyordu. "Hiçbir şey yok."

Jon biricik Sophia'sını, sonra General Kielburger'i Melanie Curtis'i ve on yıl önceki 167. MASH birliğini düşündü. "Ama aynı anda nasıl olur da elli insana birden virüs enjekte edilebilir ki? Hele sizinki gibi izole bir ülkede! Hepsi aynı bölgeden miymiş? Yurtdışına çıkmışlar mı? Yabancılarla temasa geçmişler mi?"

Dr. Mahuk hemen cevap vermedi. Kapının yanındaki dışarıyı kontrol ettiği yerden ayrıldı. Eteğinin cebini karıştırdı ve Rus sigarasına benzer bir şey çıkardı. Muayene masasına doğru gelerek gergin ve sinirli bir halde sigarasını yaktı. Rus tütününün standart, yakıcı çiftlik kokusu odayı doldurdu.

Sonunda, "Geçen yıl, daha önce de virüs kurbanlarıyla ilgilendiğim için, yeni ortaya çıkan vakaları incelemem istendi. Demin belirttiğiniz tüm muhtemel bulaşma yollarını kontrol ettim, ama hiçbir şey bulamadım. Ayrıca kurbanlar arasında bir bağa da rastlamadım. Her yaştan, farklı etnik gruplar ve coğrafyalardan gelen, değişik mesleklere mensup, her iki cinsi de kapsayan bir gruptu." Tekrar sigarasından bir nefes alıp hâlâ düşünüyormuş gibi dumanı dışarı bıraktı. "Virüsü, birbirlerine ya da ailelerine de bulaştırmamış gibi görünüyorlar şimdilik. Bunun önemi olduğunu söyleyemem, ama ilginç bir durum."

"Hep aynı şey. Şimdiye kadarkı tüm bulgular virüsün bulaşıcı olmadığını gösteriyor."

"Öyleyse bu insanlar nasıl enfekte oluyorlar?" Randi konuşmayı yakından izlemekteydi. Biyoloji ya da kimya alanında üniversite derecesi olmamasına rağmen, bazı temel bilgilere sahip olacak kadar fen kursuna katılmıştı. İki

doktorun endişe içinde konuştukları konu bir salgındı. "Ama neden sadece Amerika ve Irak'ta?" diye sordu. "Irak'ta denenmiş biyolojik silahların sonuçları olabilir mi?"

Dr. Mahuk başını sallayarak, köşedeki metal masaya yöneldi. Sigarasının dumanları kahverengi bir hayalet gibi onu takip ediyordu. Çekmeceden bir kâğıt çıkarıp Jon'a uzattı. Randi de kâğıda rahatça bakabilmek için Uzi'sinin yerini değiştirdi. Dehşet içinde, Washington Post'un baş sayfasının bilgisayardan alınmış çıktısında yazanları okudular: YENİ VIRUSUN YARATTIĞI ÖLÜMCÜL SALGIN TÜM DÜNYAYI KASIP

KAVURUYOR

Yazıda yirmi yedi ülkede yarım milyondan fazla insanın öldüğü söyleniyordu.

Tüm hastalıklar bir ya da iki hafta süren, soğuk algınlığı ya da griple kendini belli ediyor ve aniden ortaya çıkan akut solunum yetmezliği ölüme yol açıyordu. Ayrıca kırk iki ülke, milyonlarca insanda ağır soğuk algınlığı belirtilerine rastladıklarını söylüyordu. Bunların hepsinin ya da bir kısmının bu virüsten dolayı meydana geldikleri bile bilinmiyordu.

Haberler, Jon'ın nefesini kesmişti. Buz gibi bir korku hissetti. Yarım milyon ölü! Milyonlarca hasta! "Bunu nereden buldunuz?" diye sordu.

Dr. Mahuk izmariti söndürdü. "Hastanede gizli bir bilgisayarımız var. Bunu İnternet'ten bu sabah aldık. Açıkça görülüyor ki virüs artık Irak, Amerika ya da Körfez Savaşı'yla sınırlı değil. Rakamlar korkunç." Sesi kısıldı. "Sizinle konuşmam gerektiğine karar vermemin nedenlerinden biri de bu."

Haberin ayrıntıları ve Dr. Mahuk'un açıklamaları Jon'ı çok sarsmıştı.

Öğrendiklerini düşünerek makaleyi hızla yeniden okudu. Dr. Mahuk dışarıyla her türlü temasın imkânsız olduğunu söylüyordu; ama yine de virüs dünya çapında bir salgına dönüşmüştü. Üç hafta önce, bir yıl evvel Irak'ta ölen üç kişi dışında tüm kurbanlar sağdı. Virüsün ulaştığı yayılma hızı inanılmazdı.

Jon elindeki çıktıdan başını kaldırdı. "Artık kontrolden çık-mış. Eve dönmeliyim. Eğer Amerika'da serumu elinde bulunduran insanlar varsa, onları bulmam gerekiyor. Kaybedecek vak-"

Birden Randi dikkat kesildi. "Bekle!"

Makineli tüfeğini alıp koridora açılan kapıya gitti. Smith de Beretta'sını çekerek hemen Randi'nin yanına geçti. Devamlı tetikte durmaktan gerginleşmişti.

Aniden koridordan gelen sert bir homurtu duyuldu. Cılız korkmuş sesler cevap veriyordu. Küçük muayene odasına doğru yürüyen otoriter postalların sesi gittikçe yaklaşıyordu.

Jon, Dr. Mahuk'a baktı ve hemen sordu, "Cumhuriyetçi Muhafızlar mı?"

Kadın, titreyen parmaklarını dudaklarına dayayarak sus işareti yaptı ve dışarıyı dinledi. Sonunda başını sallayarak, "Polis," dedi. Siyah, anlam dolu gözleri birer korku çukuruna dönüşmüştü.

Randi odayı hızla arşınlayarak diğer kapıya geçti. Kıvırcık sarı saçları ve etekleri uçuşan uzun bacaklarıyla bir CIA ajanından çok mankene benziyordu.

Ama Jon, lastik dükkânının önünde Cumhuriyetçi Muhafızlar'a karşı gösterdiği performansı hatırladı. Orada Randi'nin hayatını hiçe saymasına şahit olmuştu ve şimdi de buna benzer bir hava sezinliyordu.

Randi onlara doğru döndü, "Polis ya da muhafızlar. Fark etmez. Bizi öldürmeye çalışacaklar," dedi. "Kabinden kaçmalıyız. Çabuk!" Kapıyı açtı, arkasına baktı ve Jon ile Dr. Mahuk'a önden çıkmaları için işaret etti.

Hata yapmıştı. Polis iki tarafta da onları bekliyordu. Tuzağa düşmüşlerdi.

Üniformalı bir Irak polisi ileri atıldı ve Randi'nin elindeki tüfeği kapıverdi. Üç başka polis de ellerinde AK-47 tüfekleriyle içeri daldı. Jon Beretta'sını kaldırırken koridordan odaya dalan iki polis üstüne atlayarak onu yere yıktılar.

Yakalanmışlardı.

OTUZ ÜÇ

319

Saat 21:41

Bağdat

Dr. Radah Mahuk sırtını duvara dayamış kıpırdamadan duruyordu. Cesurdu ama salak değildi. Görevi insanları iyileştirmekti ve eğer öldürülürse bunu yapamazdı. Ayrıca eğer kötü şöhreti dillerde olan Adalet Gözetim Merkezi'ne kapatılırsa ülkesini kurtarmak için çalışması da mümkün olmazdı. Ölmüş olan Ghassan gibi o da kutsal amaca hizmet eden askerlerden biriydi, ama ne silahı vardı ne de kendini korumayı biliyordu. Tek silahı beyni ve halkının gözünde kazandığı güvendi. Eğer serbest kalırsa kendi insanlarına ve belki de Amerikalılar'a bile yardım etmeye devam edebilirdi. Bu yüzden sırtını tezgaha dayayarak görünmez olmayı diledi. Alnında ter damlacıkları birikmişti.

Koridordan ellerinde silahlarıyla, sağı solu kolaçan ederek üniformalı iki polis daha girdi. Arkalarından içeriye özel terziye diktirilmiş üniformalar içinde elinde Irak yapımı bir Tariq Beret-ta tutan ince yapılı bir adam göründü.

O an için, kimse Dr. Mahuk'a bakmıyordu. En azından şimdilik önemli sayılmıyordu. Dehşete kapılmış ve kalbi çarparak, hole çıktı ve bir telefon bulabilmek için mümkün olduğu kadar yavaş adımlarla yürümeye başladı.

Odada, subay Jon'a gülümsedi ve hafif aksanlı bir İngilizce'yle, "Yarbay Smith, değil mi? Nihayet! Sizi bulmak gerçekten çok güç oldu."

Randi'nin önünde abartılı bir kibarlıkla eğildi. "Ve bu hanım? Onu tanımıyorum. Herhalde CIA'den olmalı. Ülkenizin, bizi çok ilginç bulduğu ve liderimize olan sevgimizi ölçme amacıyla gizli ajanlar yolladığı gibi bazı dedikodular dolaşıyor."

Jon'ın göğsü öfkeyle sıkıştı. Dikkatsiz davranmışlardı. Lanet olsun!

Jon, "Onu tanımıyorum," diyerek yalan söyledi. "Hastane personelinden biri."

Kendisi bile bunun inandırıcı olmadığının far-— kındaydı ama yine de denemeye değerdi.

Subay bunu pek inandırıcı bulmayarak güldü. "Avrupalı bir kadın bu hastanenin personelinden ha? Hayır, ben öyle olduğunu sanmıyorum."

Randi kendine kızgın, direnişçiler için endişeliydi, çılgınca ne yapabileceklerini düşünüyordu. Jon'a denemesinden ötürü müteşekkir bir bakış fırlattı.

Subayın tebessümü kaybolmuştu. Tariq'ini salladı. Tutsakların -her nereye götürüleceklerse- götürülme vakti gelmişti. Arapça bir emir verdi ve polisler Randi ile Jon'ı koridora ittiler. Korkmuş olan hastane personeli koridor boyunca kendilerine bir zarar gelmemesi için kapılarını kapattı. İki Amerikalı sessiz ve boş hol boyunca yürümeye başladılar.

Randi endişeyle dört bir yanına bakarak Dr. Mahuk'u arıyordu; onu göremeyince rahatlayarak derin bir nefes aldı. Polislerden biri silahının namlusuyla sertçe Randi'nin sırtını dürttü. Genç kadın korkudan terleyerek adımlarını hızlandırdı.

Polisler tutsakları, yıldızlarla süslü gecenin altında, dışarıdaki motoru çalışmakta olan, Rus yapımı kamyona götürdüler. Arkadaki muşambayı açtılar ve iki Amerikalı'yı içeri ittiler.

Kamyonun arkasında karanlığın yanı sıra mide bulandırıcı bir dizel kokusu vardı. Randi ürperdi ve endişeyle Jon'a baktı.

Erkek korkusunu saklamaya çalışarak bakışlarını Randi'ye çevirdi. Sesi kötüydü. "Sen bir de benim serseriliklerimden şikâyet ederdin!" dedi.

Randi'nin dudaklarında zayıf bir tebessüm belirdi. "Bunun için üzgünüm. Bir dahaki sefere daha iyisini planlarım."

"Sağ ol. Kendimi şimdiden daha iyi hissediyorum." Temkinli bir şekilde içeriyi inceledi. "Sence bizi nasıl buldular?"

"Bizi lastik dükkânından sonra nasıl takip etmiş olabileceklerini anlayamıyorum. Bence bizi hastanedeki biri ele verdi. Her Iraklı Dr. Mahuk'un devrimci düşüncelerine sahip değil. Ayrıca bu ülkenin halkı polisle arasının iyi olması için her an sana sırt çevirebilir."

Adamlardan ikisi kamyonun içine tırmandı. KalaşnikovTarını Amerikalılara doğrultup kamyonun içine ilerlemelerini ve kıç tarafındaki kapıdan uzaklaşmalarını işaret ettiler. Jon ile Randi yenilgiyi kabullenmiş görünerek, dibe doğru ilerleyip şoför kabininin arkasındaki boş bir sıraya oturdular. İki adam da kapının yanındaki iki sıraya karşılıklı çöktüler. Tutsaklardan on adım kadar uzaktaydılar, bu da Jon ile Randi'yi kolay birer hedef haline getiriyordu.

Tariq tabancası olan subay kamyonun arkasında belirdi. "Şimdilik,^« revoir, yeni Amerikalı arkadaşlarım." Kendi esprisine güldü ve arka kapının kilitlenmesini emrederken silahını tehditkâr bir tavırla tutsaklara çevirdi.

Jon sordu, "Bizi nereye götürüyorsunuz?"

"Bir oyun alanına. Hafta sonu kaçamağı. Tam bir tatil beldesi-dir." Iraklı bıyık altından sırıttı. Sonra sesi katı bir ton aldı ve gözleri kısıldı. "Gerçekte mi?

Adalet Gözetim Merkezi'ne. Eğer size söylenenleri yaparsanız belki hayatta kalabilirsiniz."

Jerzy Domalewski'nin altı katlı işkence ve infaz binası hakkında anlattıkları aklına gelince, Jon içinde yükselen korkuyu gizlemeye çalıştı. Sol tarafında kendisine yakın oturan Randi ile birbirlerine baktılar. Randi'nin yüzü ifadesizdi ama elleri titriyordu.

O da Gözetim Merkezini biliyor olmalıydı. O cehennem deliğinden sağ çıkmak imkânsızdı.

Örtülen muşamba, arka girişi kapattı ve dışarıyla bağlantıları kesildi. İki nöbetçi silahları tutsaklara dönük olarak arkalarına yaslandılar. Subay ve diğer polis, şoför kabinine binerken sesler duyuldu.

Kamyon sarsıldığında Jon sessizliğini koruyordu. Onun yüzünden Randi yakalanmıştı. Bir CIA ajanına -hele kadınsa- neler yapabileceklerini hayal bile edemiyordu. Kendisi de virüs hakkında öğrendiklerini Pentagon ve USAMRIID'e nasıl anlatacaktı?

Kısık sesle, "Buradan kaçmalıyız," dedi.

Randi onu onayladı. "Gözetim Merkezi ve silahlı muhafızlar. İki ucu boklu değnek."

Mürekkep rengi gölgelerin arasındaki gözlerini ikisine dikmiş olan Iraklılar'a baktı. Tüfeklerinden başka bellerinde tabancaları da vardı.

Kamyon o kadar dar bir sokağa girdi ki, ilerlerken iki tarafındaki muşambalar duvarları sıyırıyordu.

Bir an önce harekete geçmeleri gerekiyordu. Randi'ye döndü.

Randi, "Ne oldu?" dedi.

Jon, "Kendini kötü mü hissediyorsun?" diye sordu.

Randi önce dudaklarını buruşturdu. Sonra ne demek istediğini anladı.

"Aslında, korkunç bir mide krampının yaklaşmakta olduğunu hissediyorum."

"Yüksek sesle öğür."

"Böyle mi?" Midesini tutarak inlemeye başladı.

"Hey!" diye Smith muhafızlara seslendi. "Hastalandı. Ona yardım edin."

Randi iki büklüm oldu ve Arapça bağırdı, "Ölüyorum! Yardım edin!"

Nöbetçiler birbirlerine baktılar. Biri kaşlarını kaldırdı. Diğeri bir kahkaha attı.

Jon'ın anlamadığı bir şeyler söylediler. Randi tekrar böğürdü.

Jon alçak muşambanın altında başını eğerek, nöbetçilere doğru bir adım attı.

"Ona yardım etmek zo-"

Bir tanesi ona bağırırken diğeri tüfeğini ateşledi. Kurşun Smith'in o kadar yakınından geçti ki, vızıltısı beynini delip geçmiş gibi hissetti. Kurşun muşamba çatıyı delerek dışarı çıkarken, iki nöbetçi sertçe yerine dönmesini işaret ettiler.

Randi doğruldu. "Bize inanmıyorlar."

"Şakaları yok." Jon ellerini çınlayan kulaklarından çekmeden yerine oturdu.

"Ne söylüyorlardı?" Gözlerini kapatarak zonklamanın geçmesini bekledi.

"Iskalayarak sana bir iyilik yaptıklarını bir dahaki sefere ikimizi de öldüreceklerini..."

"Üzgünüm. Ama denemeye değerdi."

Kamyon daracık yollara saparak dolambaçlı bir rota izliyordu. Kamyon kasasının iki yanı ara sıra binalara sürtünmeye devam ediyordu. Çoktan kapanmış olması gereken dükkânların sahipleri, son bir satış daha yapmak -

daha doğrusu bir satış yapabilmek- için bağırıp duruyorlardı. Bazen ne dediği anlaşılmayan savaş öncesi radyoların cızırtılı sesleri duyuluyordu. Her şey Bağdat'ın eski kısımlarında olduklarını gösteriyordu.

Randi fısıldayarak, "Yavaş sürerek ara sokakları kullanıyorlar. Bu mantıklı değil. Bağdat polisi istediği her yere girebilir. Gürültü patırtı yapmayı sevmelerine rağmen, ana yolları kullanmaktan kaçınıyorlar."

"Polis olmadıklarını mı düşünüyorsun?" Elini kulağından çekti. Ağrı azalmaya başlamıştı.

Randi, "Üniformaları ve güçlü Rus yapımı silahları var. Eğer polis değillerse yakalandıkları anda ölü sayılırlar. Başka kim olabileceklerini anlayamıyorum,"

dedi.

"Ben biliyorum."

Jon bunu şeylerken önceki hafta olanlar zihninde canlanmaya başladı ve ne zamandır karşı koymaya çalıştığı bir olay gerçekleşti. Randi kayboldu ve Sophia onun yerini aldı. Jon onu tekrar

karşısında görünce kalbinin tüm lifleri sızlamaya başladı. Uzun, ipek gibi saçları ve pürüzsüz, soluk teniyle çevrilmiş, ışıl ışıl ona bakan güzelim siyah gözleri... İki dudağı geniş bir gülümseme ile aralanırken ortaya çıkan minik beyaz dişleri... Sahip olduğu anlatılmaz güzellik fiziki niteliklerin çok ötesinde bir şeydi; içindeki iyilik, canlılık ve zekânın estetiğe dönüşmüş hali gibiydi. Her açıdan olağanüstüydü.

Anlık bir delilikle, onun gerçekten hayatta olduğuna inandı. Sadece yanına giderek, onu kollarına alıp saçlarının kokusunu içine çekebileceğini ve deli gibi atan kalbini onunkine sımsıkı bastırabileceğini düşündü.

Kendi içine dalıp toparlanabilmek için güç aradı.

Gözlerini kırpıştırdı.

Başını sallayarak bu düşüncelerden kurtulmaya çalıştı. Kendine yalan söylemeyi bırakmalıydı. Karşısında duran Randi'ydi.

Sophia değildi.

Vahim bir tehlikenin içindeydiler. Gerçekle yüzleşmek zorundaydı. Midesi hızla aşağıya düşmekte olan bir asansör gibiydi. İkisinin de sağ kurtulamama olasılığı çok yüksekti. Daha fazla erteleyemezdi.

Sophia'nın başına gelenleri anlatması gerekiyordu. Kelimelerin ağzından çıkması gerekiyordu, çünkü aksi takdirde Randi'yi devamlı Sophia olarak görmeye başlayacağı başka bir dünyanın içine yuvarlanacaktı. Duygularının bu zalim oyunu oynamasına izin veremezdi.

Tehlikede olan sadece kendi geleceği değildi. Randi'nin ve virüs yüzünden ölecek on milyonlarca insanın geleceği söz konusuydu. Sophia'nın zihninde ona seslendiğini duyar gibiydi: "Toparlan, Smith. Yaşamaya devam etmeye karar vermen beni sevmediğin anlamına gelmez. Yapacak bir işin var. Eğer beni seviyorsan onu bitirmelisin."

Randi, Jon'ı incelemekteydi. "Polislerin aslında kim olduklarını söyleyecektin."

Jon tekrar içini çekerek, vücuduna oksijen alıp akıl sağlığını korumaya çalıştı.

"Başta fark etmemiştim. Ama ilk saldırdıklarında liderleri gerçek adımı söyledi.

Bağdat'ta kullanıp durduğum sahte ismimi değil. Adımın Yarbay Jon Smith olduğunu bilmesini, virüs işini tezgâhlayan adamlar için çalışmasından başka bir şekilde açıklayamıyorum. Bu araştırmayı yapmamamı sağlamak için işin başından beri peşimdeydiler."

Kardeşini düşünmemeye çalışarak ona baktı. Bunu yaptığında Randi'nin yüzü, sanki korkunç bir şey, onu derinden etkileyecek bir şey söyleyeceğini anlamış

gibi gerildi. Ona, kendisini asla affetmeyeceği bir şey daha söylemek zorundaydı.

Yumuşak bir sesle, "Randi, söylemem gereken korkunç bir şey — var. Sophia öldü. Onu öldürdüler. Bu işin arkasındakiler yaptı bunu," dedi.

OTUZ DÖRT

Randi, ani bir sarsıntıyla doğruldu. Jon bir an, Randi'nin söylenenleri değil başka bir şeyi duyduğunu düşündü. Suratı buz kesmişti. Kasları dumura uğramış gibiydi Ama bunlar dışında, kardeşinin öldürüldüğünü öğrendiğine dair hiçbir belirti göstermedi.

Bu ani suskunluk sırasında, kamyon daha fazla sarsılıp yalpalamaya başladı.

Hayatları buna bağlı olduğu için dikkatini o ana vermeye çalıştı. Kamyon hızını artırıyordu. Binalar çok gerilerde kalmış gibiydi, insan ve radyo sesleri artık duyulmuyordu. Daha geniş bir caddede olmalıydılar. Sadece trafiğin uğultusu ve şoför kabininden gelen mırıltılar duyuluyordu.

Jon'ın şakakları bir suçlu gibi atıyordu. "Randi?"

Birden Randi'nin yüzü çöktü. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu, ama hâlâ dimdik ve hareketsizdi. Söylenen kelimeleri duymuş ama anlamını kavrayamamıştı. Duyduğu acı içini dağlıyordu. Sophia? Ölü? Öldürülmüş?

Bunları reddediyordu. İmkânsızdı. Sophia nasıl ölmüş olabilirdi?

Gözyaşlarının arasında duyulan sesi kalınlaşmıştı. "Sana inanmıyorum," dedi.

"Çok üzgünüm ama bu gerçek. Onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum ve onun da seni nasıl sevdiğini biliyorum."

Randi'nin içini suçluluk duygusu doldurdu. Jon'ın sözlerinin etkisi balyoz darbeleri kadar sert olmuştu. Onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum.

Aylardır Sophia'yı görmemişti. İşiyle çok meşguldü, evet, ama diğer insanların ona daha fazla ihtiyacı vardı. İleride beraber olup hoşça vakit geçirebilecekleri çok zamanları olacağına inanmıştı. İkisi de yapmaları gereken işlerin üstesinden geldikten sonra çok vakitleri olacaktı. Jon Smith'in, Sophia'nın hayatının büyük bir kısmını kapsamayacağı bir gelecekte...

Randi, sanki kalbi tuzla buz olmuş gibi hissediyordu. Öfke içinde, iki eliyle göz yaşlarını sildi.

"Randi?"

Jon'ın sesini duyuyordu. Kamyonun altında aniden beliren boşluğu da fark etmişti. Zihnindeki düşünceler hızla değişti ve sanki hayal meyal bir köprünün üstünden geçtiklerini anladı. Kamyonun sulardan yansıyan sesini duydu. Uzun bir köprünün üzerinden geçiyor olmalıydılar. Etraflarındaki açık havayı hissetti. Gece balığa çıkmış olan insanların ötelerdeki bağırtılarını, bir eşeğin anırdığını duydu.

Sonra büyük bir acıyla Sophia'yı hatırladı. Kendisini parçalara ayrılmaktan korumak ister gibi, kollarını vücuduna sarıp Jon'a baktı. Genç adamın yüzü çökmüştü. Acısı o kadar derinlere yerleşmişti ki, asla silinmeyecekti.

Bu yüz yalan söylüyor olamazdı: Sophia ölmüştü.

Sophia ölmüştü.

Derin bir nefes alarak kendine hâkim olmaya çalıştı. Kardeşinin yüzü, gözlerinin önünde şimşek çakar gibi beliriyordu. Bir yandan da Jon Smith'e bakıyordu. Yeni yeni ona güvenebileceğini düşünmeye başlamıştı. Sophia'nın ölümüyle bir ilgisi olmadığını düşünmek istiyor, ama şüphelerinin önüne geçemiyordu.

Haksız gururu Mike'ın ölümüne yol açmıştı. Acaba kardeşinin ölümüne de böyle bir şey mi sebep olmuştu?

"Nasıl?" diye sordu. "Ona ne yaptın?"

"Olay sırasında orada değildim. Ben Londra'daydım." Bill'le buluşmasından, Sophia'nın eksik notlarına ve ayak bileğindeki iğne izine kadar bildiği her şeyi ona anlattı. "Sophia, virüsü tanımlamaya, sınıflandırmaya ve kaynağının ne olduğunu bulmaya çalışıyordu. Irak'a kadar izini takip ettiğim virüsün... Ama onun ölümü kaza değildi. Virüs o kadar bulaşıcı değil. Virüsün ona bulaşması için çok büyük bir dikkatsizlik yapması gerekiyordu. Hayır! Bir şeyler bulduğu için virüsü ona enjekte

ettiler. Onu öldürdüler Randi ve ben kim olduklarını bulup onları durduracağım. Yaptıkları yanlarına kalmayacak..."

Jon konuşup dururken, Randi gözlerini kapattı ve Sophia'nın ölmeden önce kim bilir ne kadar acı çektiğini düşündü. İçinden 12Â yükselen bir hıçkırığı bastırdı.

Jon, alçak ve samimi bir ses tonuyla konuşmaya devam etti, "...Müdürümüzü ve sekreterini de öldürdüler, çünkü onlara birisinin canlı virüse sahip olduğunu ve insanlar üzerinde kullandığını söyledim. Şimdi küresel bir salgınla karşı karşıyayız. Kurbanların virüsü nasıl kaptıklarını ya da birkaç kişinin nasıl iyileştiril-diğini bilmiyorum. Ama bulmak zorundayım..."

Artık iyice hızlanmış olan kamyonun gümbürtüleri arasında hâlâ konuşmaya devam ediyordu. Şehrin gürültüleri artık gerilerde kalmıştı, kırsal alana çıktıkları anlaşılıyordu. Sadece ara sıra yanlarından geçen birkaç aracın sesi duyulabiliyordu.

Yeni bir gözyaşı dalgası Randi'yi teslim aldı. Jon kolunu onun omzuna koydu, ama Randi onu itti. Kolunun yeniyle gözyaşlarını kuruladı.

Artık ağlamayacaktı. Özellikle de burada ve şu anda.

Jon, "...çok güçlüler," diyordu. "Kesinlikle buraya, Irak'a bile gelmişler. Belki de hâlâ buradalar. Bu da bu polisleri onların gönderdiğini düşünmeme yol açan nedenlerden biri. Virüsün arkasındaki insanlar neredeyse her yere erişebiliyormuş gibi görünüyor. Hatta Pentagon'a kadar... Kendi hükümetimize ve ordumuza bile..."

Randi ona duyduklarına inanamıyormuş gibi baktı. "Ordu? Pentagon?"

"USAMRIID'in işin dışında bırakılması ve kıskaca alınmasının başka bir açıklaması yok. Ayrıca tüm kayıtlar NIH'in FRMC terminalinden yok edilmiş.

Onlara fazla yaklaşmaya başlamıştım ve beni de durdurmaları gerekiyordu.

Kielburger'ın ölümünün tek açıklaması da bu olabilir. Ortadan kaybolduğunda Pentagon'u arayarak bulduklarımı anlatmak üzereydi. O ve sekreteri kayıplara karıştı ve birkaç saat sonra ölü bulundu. Şimdi benim de pe-şimdeler. Resmî olarak firari ilan edildim, ayrıca Kielburger ve sekreterinin ölümlerinde parmağım olduğu şüphesiyle aranıyorum."

Randi sert bir yorumu içinde tuttu. Jon Smith, en büyük aşkını öldüren adam, ABD ordusunun bir şekilde kardeşinin ölümüyle ilgisi olduğunu ve bunu araştırmak gibi asil bir sebeple firari durumuna düşmüş olduğunu söylüyordu.

Ona nasıl inanabilirdi ki? Jon'a güvenmek? Bütün hikaye muazzam bir uydurmasyon gibi görünüyordu.

Ama yine de Irak'a gelmiş her Amerikalı hayatını riske atmış sayılırdı. Aradığı insanın o olduğunu bilmeden Dr. Mahuk'u nasıl bir cesaretle koruduğuna şahit olmuştu. Ayrıca bir de şu virüs meselesi vardı. Eğer ondan bahseden tek insan Jon olsaydı asla inanmazdı. Ama Dr. Mahuk da aynı şeyleri söylüyordu ve Radah Mahuk'a güvenirdi.

Tüm bunların üzerinde düşünürken bir uzun köprünün daha üstünden geçmekte olduklarını duydu. Yine altlarındaki sudan yansıyan tanıdık ses duyuluyordu.

Ne suyu? Birden dikkatini topladı. "Kaç köprü geçtik?"

"Hatırladığım kadarıyla iki. On beş ya da yirmi mil arayla. Bu ikincisi."

"İki." Randi onayladı. "Ben de bu kadar saymıştım. Yakında bir üçüncü köprüden daha geçeceğiz."

Derin, titrek bir nefes aldı. Herkes geçip gitmişti, babası, annesi ve şimdi de kardeşi. İlk gidenler on yıl önce, Santa Barbara açıklarında bir bot kazasında ölen anne babasıydı. Şimdi de Sophia...

Jon'la beraber ortak acılarının sessizliğinde beklerken yine gözlerini sildi.

Kamyon üçüncü bir köprüden daha geçiyordu ve bu Randi'nin aniden gerçek dünyaya dönmesine yol açtı.

"İlk önce Bağdat'ın ortasındaki Dicle nehrini geçmiş olmalıyız. İkincisi herhaldç Fırat'ın üzerindekiydi. Üçüncü köprü de yine Fırat'ta olmalı. Güneye gitmiyoruz. Batıya doğru ilerliyoruz. Eğer kamyon yavaşlayarak yokuş yukarı çıkmaya başlarsa, Suriye çölüne dolayısıyla Ürdün'e gittiğimizi anlayacağız,"

diye fısıldadı.

Söylenenlerden etkilenen Jon, alçak sesle konuşmakta olan iki polise baktı.

Tüfekleri, namluları tutsakların üzerine çevrilmiş olarak kollarında duruyordu.

Kaçış denemesinin üzerinden hayli vakit geçmişti.

Jon, "Onlara vücudumun uyuştuğunu, sadece biraz gerinmek istediğimi söyle,"

dedi.

Randi, amacını anlamadan kaşlarını çattı. "Niçin?"

"Bir fikrim var."

Randi, Jon'ı biraz inceledikten sonra söylediğini yapmayı kabul etti. "Tamam."

İki ağır silahlı adama itaatkâr bir ses tonuyla Arapça bir şeyler söyledi.

Bir tanesi sert cevap verdi ama Randi birkaç kelime daha mırıldandı.

Sonunda Jon'a, "İzin verdiğini ama sadece senin ayağa kalkabileceğini söylüyor." Dudaklarında ekşi bir gülümseme belirmişti.

"İşimi görür."

Jon ayağa kalktı ve sanki bütün bedeni uyuşmuş gibi gerinmeye başladı.

Kapının dibinde oturan polislerin bakışlarını ensesinde hissedebiliyordu. Yarı uykulu bir halde sıkılarak kafalarını çevirdiklerinde muşamba çatıdaki uzun bir yırtığa sağ gözünü dikti. Dışarıya, yukarılara baktı.

Birden polislerden biri hırçın bir ses tonuyla hırıldadı.

Randi tercüme etti. "Otur, Jon. Daha yeni çuvalladın."

Smith tekrar sıranın üstüne oturdu, ama görmek istediğini görmüştü: "Kuzey yıldızı. Batıya gidiyoruz."

"Adalet Gözetim Merkezi güneyde."

"Bana da öyle söylendi. Zaten millerce geride kalmış olmalı. Bizi ne hapishaneye ne de Merkez'e götürüyorlar. Üstünde bulamadıkları bir silah var mı?"

Randi'nin kaşları yukarı kalktı. "Uyluk kemiğimin iç tarafında küçük bir bıçak var."

Jon hareketsiz duran eteğe bakıp başını salladı. Randi ona kolayca erişebilirdi.

Beklenmedik bir sarsıntıyla, Rus kamyonu hızını kesti ve onları öne doğru savurdu. Bir başka sarsıntı ise tekrar şoför kabinine doğru fırlamalarına sebep oldu. Randi ile Jon birbirlerine yapıştılar. Randi hemen geri çekildi. Araç durdu. Sertçe konuşan sesler duyuldu. Birden şoför kabininden öne doğru konuşarak ilerleyen sesler geldi.

Kamyonun arka tarafında ise iki polis memuru AK-47'lerini kaldırarak çömeldiler.

Randi dışarıdaki Arapça konuşmalara kulak kabarttı. "Sanırım subay ve adamlarından biri şoför kabininden çıktılar."

Jon omuzlarını silkerek üzerindeki gerginlikten kurtulmaya çalıştı. "Bir kontrol noktası mı?"

"Evet."

Sessizlik. Sonra kahkahalar. Yine kahkahalar, iltifatlar ve bot sesleri. Ardından da iki polis şoför kabinine bindiler, motoru çalıştırıp kamyonu hareket ettirdiler.

Randi'nin sesi kısık ve düşünceliydi, "Duyabildiğim kadarıyla Cumhuriyetçi Muhafız onları durdurdu ve onu resmî polis oldukları konusunda ikna etmekte pek de zorluk çekmediler. Hatta Muhafızlar subayın ismini bile biliyorlardı galiba."

"Öyleyse bunlar gerçekten polis?"

"Bence de ve bu da muhtemelen Amerikalı arkadaşların için çalıştıkları anlamına geliyor. Eğer düşündüklerimizde haklıysak, bu işlerin arkasındaki adam sadece güçlü değil, aynı zamanda çok da zengin.

Bulunduğumuz durumun tek iyi yanı Gözetim Merke-zi'nde olmamamız. Ama yine de halletmemiz gereken silahlı altı kişi var."

Jon'ın ağzının kenarları yukarı doğrı kıvrılarak yarım bir gülümseme oluşturdu, ama mavi gözleri buz gibiydi. "Hiç şansları yok."

Randi suratını ekşitti. "Kafandan ne geçiyor?"

"Cumhuriyetçi Muhafızlar kamyonu durdurmadan önce, bizim nöbetçiler uyuklamaya başlamışlardı. Biraz şansımız varsa — kamyonun sarsıntıları ve yolculuğun tekdüzeliği onları tekrar uyutacak. Haydi kestiriyormuş gibi yapalım. Bu onların da mayışmasına yol açabilir."

"Çok fazla bekleyemeyiz. Bizi buralara çöl havası alalım diye getirmediler."

Konuşmadan, gözleri kapalı ve başları yana kaykılmış bir şekilde uyuyormuş

gibi yapmaya başladılar. Ara sıra, uyuyan insanların yaptıkları gibi duruşlarını değiştirdiler. Kafası önüne düşmüş, aralıklarla horlarken, Jon yan gözle nöbetçileri gözlüyordu.

Uzun bir süre yola böyle devam ettiler. Kamyon gecenin içinde sallanarak ilerledikçe nöbetçilerin konuşmaları azaldı. Smith ile Randi de uyuşmuşlardı.

Derken Jon'a ait olmayan alçak sesli bir horlama duydular.

Jon, "Randi," dedi. Sesi çok kısıktı.

Polislerden biri muşambaya yaslanmış, diğerinin de başı önüne düşmüştü, ara sıra sarsılarak uyumamak için mücadele ediyordu.

Yakında bekledikleri ya da daha doğru söylemek gerekirse gerçekleşmesi için dua ettikleri fırsatı yakalayacaklardı.

Jon işaret parmağını dudaklarına götürüp Randi'ye kamyonun sol yatağı boyunca sürünmeye başlamasını işaret etti. Kendisi de nöbetçilere sağdan yaklaşacaktı. Randi başını sallayarak onayladı.

Yüzükoyun dönüp dizlerinin üzerinde doğruldular. Kamyon sallanmaya devam ederken, loş ışıkta ileriye doğru süzülmeye başladılar.

Aniden kamyon keskin bir dönüş yaptı. Araç yoldan çıkarken herkes sağ tarafa savruldu. Ağır vasıta yalpalayarak dişlerinin birbirine vurmasına yol açacak şekilde sarsıldı. Hayal kırıklığına uğrayan Smith ile Randi eski pozisyonlarını aldıkları anda iki Iraklı uyandı ve şikâyetçi bir sesle konuşmaya başladılar.

Randi, "Lanet olsun!" diye mırıldandı.

Kamyon yine yavaşladı, ama artık planları bozulmuştu. Tetikteki nöbetçilerin üzerine atılıp onları haklayarak sağ kalabilmeleri imkânsızdı.

Jon küfretti. Ellerine geçen en iyi fırsatı -belki de sonuncusunu* kaçırmışlardı.

Yeni bir ani sarsıntıyla, kamyon tekrar yavaşladı ve onları öne doğru savurdu.

Durmak için hızını keserken şoför kabininden biri öfkeyle bağırdı. Gecenin içinden bir cevap geldi. Birdenbire başka bir aracın motoru çalışmaya başladı.

Yakılan farlar Randi ile Jon'ın dışarıyı dinledikleri muşambanın yan yüzünü garip bir şekilde aydınlattı.

Konuşmalar Arapçaydı. Jon, "Ne söylüyorlar?" diye sordu.

Randi sesleri dinledi. "Yeni misafirlerimiz var," dedi. "Ve bizim cana yakın polis bundan pek de memnun değil."

"Bu seferkiler kim?"

"Emin değilim. Yine Cumhuriyetçi Muhafızlar olabilir. Belki kontrol noktasında akıllarını bir şey kurcaladı ve birkaç soru daha sormak için kamyonu durdurdular."

"Rezalet. Eğer öyleyse başımız iyice belada." Jon yüzünde biriken teri sildi.

Birden Randi telaşla fısıldadı; "Şu son ses! Arapça konuşuyor ama Irak Arapçası değil."

Kamyonun içindeki, iki polis, AK-47 Terini hazır tutarak çömelmişlerdi.

Tüm dikkatlerini toplamış görünüyorlardı. Aralarında alçak sesle konuştuktan sonra muşambayı açmak için uzandılar.

Arkalarını Jon ile Randi'ye dönmüşlerdi.

Jon hiç duraksamadan, fısıldadı, "Haydi iş başına."

Randi'nin de aynısını yapacağına güvenerek ileri atıldı. Sağdaki polisin üzerine atladı, arkaya itti ve yumruğunu adamın sağ şakağının üzerine indirdi. Polis yere yığılırken, Jon, AK-47'sini kapıverdi.

Jon'ın hemen ardından Randi etekliğini yukarı sıyırarak bıçağına uzandı ve ikinci nöbetçinin üzerine atıldı. Çömeldiği yerden arkadaşına yardım etmek

için kalkmakta olan nöbetçinin koluna bıçağı sapladı. Adam bir çığlık attı, makinelisini düşürdü ve yarasını avuçladı.

Randi dizini kaldırıp adamın çenesine vurdu. Nöbetçinin boynu geriye savruldu ve yerdeki polisin üzerine hareketsiz yığıldı.

Randi AK-47'yi alırken, dışarıda birdenbire otomatik tüfekler ateş etmeye başladı. Çıkan ses, yıldırım düşmüş kadar yüksek ve aniydi. Çöl gecesinde feryatlar yankılandı. Koşan ayak sesleri ve devam eden silah sesleri duyuldu.

Dışarıda bir çatışma vardı. Sesler gittikçe bulundukları yere doğru yaklaşıyordu ve pek yakında onları da içine alacak gibiydi.

OTUZ BEŞ

Saat 18:32

Long Lake Kasabası, New York

Ofisinde, masasının başında oturmakta olan Victor Tremont üzerinde çalışmakta olduğu raporu bir kenara itti, gözlerini ovuşturdu ve Rolex'ine baktı. Parmaklarını masif masanın kenarında tıkırdattı. Sinirleri sonuna kadar gerilmişti. Nancy Petrelli'den de, Sağlık Bakanı'ndan da bir haber gelmemişti ve Al-Hassan tam dokuz saattir aramamıştı. On iki yıllık zahmetli ve riskli bir çalışma nihayet zaferle sonuçlanmak üzereydi. Dünyanın en zengin adamı olmaya bu kadar yaklaşmışken bir terslik olmamalıydı.

Huzursuz ve endişeliydi. Ayağa kalktı, ellerini arkasında birleştirerek yumuşak halı üzerinde duvar oluşturan pencere boyunca yürüdü. Göl, günün son ışıkları altında gümüş bir krater gibi uzaklara doğru uzanıyordu. Her iki yanda, renkleri maviden mora ve nihayet siyaha dönüşen çamların neredeyse kokusunu alabiliyordu. Evlerin ışıkları yükselmekte olan yıldızlar gibi göz kırpıyorlardı. Bir sağına bir soluna bakarak, sanki orada

olduklarından ve kendisine ait olduklarından emin olmak ister gibi Blanchard Pharmaceuticals'in geniş tesislerini süzdü.

Dahili telefon çaldı. "Bay Al-Hassan geldi, Dr. Tremont."

"Güzel." Masasına geri döndü, yüz ifadesi değişmişti. "İçeri yollayın."

Nadal al-Hassan'ın çiçekbozuğu yüzünde muzaffer bir ifade vardı. "Smith'i yakaladık."

Tremont'un içinde bir heyecan dalgası kabardı. "Nerede?"

Al-Hassan masanın önüne geldi, cesede benzeyen suratı bir tavşanın üstüne atlamak üzere olan bir tazı gibi öne eğildi. Gülümsedi. "Bağdat'ta. Rüşvet verdiğim polisler onları tutukladı-lar."

"Onları?" Bu tahmin ettiğinden de daha iyiydi. "Zellerbach ve İngiliz de orada mıymış?"

Al-Hassan'm yüzü sarardı. "Ne yazık ki, hayır. Yanında bir CIA ajanı vardı.

Oranın yeraltı örgütleri için çalıştığına inandığımız bir kadın."

Tremont, içinden küfretti. Yeni biri daha... "Smith ne biliyorsa o da öğrenmiş

olmalı. Onu da temizleyin. Diğer ikisinden ne haber?"

"Yakında onları da bulacağız. Zellerbach ile İngiliz bu sabah erken saatlerde USAMRIID'deki..."

"Bu sabah mı?" Tremont öfkeyle kaşlarını çattı. "Niçin bana haber verilmedi?"

Al-Hassan bakışlarını kaçırdı. "Detrick'teki ajanımız başlangıçta yalnız başınaydı ve kendini onları takip etmeye vermişti. Maddux ve adamları işi devraldıklarında Howell denilen adamla o kadar meşguldüler ki, arayamadılar.

Tam rapor ancak bir saat önce elime geçti. Onu şiddetle cezalandırdım ve olanlardan beni devamlı haberdar etmesinin gerekli olduğunu vurguladım." Al-Hassan, Peter Howell'm USAMRIID'deki araştırmasını, Marty Zellerbach'ın Sophia'nın dosyasını yüklediğini ve ikilinin Princeton ziyaretini anlattı.

"Maddux kuzeye gittiklerini ve şu anda Syracuse dışında olduklarını bildirdi."

Tremont, düşünceli bir halde ofisinin içinde gezinmeye başladı. Sonra durumu kavradı: "Zellerbach ve Howell, Sophia Russell'ın yaşam hikâyesini takip ediyor olmalılar." Dehşet içinde donakaldı. "Lisans öğrencisi iken Peru'ya yaptığı seyahati ve dolayısıyla benimle olan ilişkisini öğrenebilirler." Hiddetini kontrol etmeye çalışıyordu. însan ruhunu anladığını düşünür ve bununla büyük gurur duyardı. Başka topraklardan gelmiş bu gizemli adama bakarken, Jon Smith ve arkadaşlarının onu bulmalarıyla arasındaki tek engelin o olduğunu hatırlattı kendine. İçinden, onayladı: Evet, Al-Hassan'm Jon Smith'i ortadan kaldırması gerekiyordu. "Onları çok daha önceleri durdurmalıydın, Nadal. Beni hayal kırıklığına uğrattın."

Tam Tremont'un beklediği gibi, balta yüzlü Arap hiç kımılda-madan ve bir şey söylemeden duruyordu. Tremont adamın başa-rısız olduğu için kendini rezil olmuş hissettiğini düşünüyordu. Bu da tam Tremont'un beklediği tepkiydi.

Al-Hassan kaya gibi sert bir sesle cevap verdi. "Tekrar olmayacak, Bay Tremont." Doğruldu, her yanından saygı ışınları yayıyordu. Ölümün kendisi kadar sessizce ofisi terk etti.

Saat 20:21

Syracuse Yakınları, Hew York

Başlığı ve alet kemerini takmadan siyah SAS üniformasını yeniden giymiş olan Peter, kocaman RV'yi karanlık otoyoldan Syracuse 'in titreşen ışıklarına doğru sürerken, olan biteni kafasında bir kere daha çeviriyordu. Marty arka tarafta bilgisayarın başında hiç durmadan çalışıyordu. Virüsün

dünyanın her yerinde aniden patlak vermesi, iki adamı da dehşete düşürmüştü. Prens Leopold'un raporundakiyle uyuşan bir şey bulmaları ya da Sop-hia'nın telefon kayıtları ile Griffın'in yerini tesbit etmeleri gerekiyordu.

Jon'dan hiçbir haber alamamışlardı. Peter buna pek de şaşır-mamıştı ama yine de endişe etmekten kendini alamıyordu. Bu,

Jon'ın başını belaya soktuğunu ve Bağdat'taki elçiliğe geri döne-mediğini gösteriyor olabileceği gibi, hiçbir anlamı da olmayabilir.

Princeton'dan ayrıldıktan hemen sonra, Peter takip edildikleri duygusuna kapılmıştı. Emin olmak için, New Jersey'den New York'un içine kadar dolambaçlı bir güzergâh izlemişti. Eğer kuyruğuna takılmış bin varsa, o zamana kadar kendini belli etmiş ya da onları kaybetmiş olacağını düşündü.

Ama hâlâ, üzerindeki tuhaf gerginliği atamamıştı.

İki kere yol üstündeki tesislerde mola vermiş ve RV'nin dışında bir izleme cihazı olup olmadığını kontrol etmişti. Hiçbir şey çıkmamıştı. Ama içindeki huzursuzluk devam ediyordu ve Peter, bu hisse kulak kabartması gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişti. Bu yüzden, Syracuse'a gitmek için, yavaş ama daha ıssız olan arka yolları takip etme amacıyla otobandan çıktı.

İlk beş mil boyunca arkalarında sadece olağan farlar gördü ve kenara çektiğinde hepsi yanlarından geçip gittiler. Defalarca yön değiştirmişti ve artık şehrin dışında kalan yerleşim bölgeleri boyunca ilerlemekteydi. Şimdiye kadar takip edildiklerine dair bir işaret göremediği için rahatladı.

Ayın altındaki kömür rengi uğursuz bulutlar alçaklarda geziniyordu ve gökyüzü yıldızlıydı. Sağ taraflarında yol boyunca bir milli park uzanıyordu.

Parkı çeviren çitler, hayaletlerin kırık kemiklerine benziyordu. Park sık bir ağaçlık arazide kurulmuştu ve her taraf piknik masaları ve mangallarla doluydu. Bu saatte trafik de rahattı.

Sonra nereden geldiği belli olmayan bir kamyonet son sürat RV'nin yanından geçti. Önlerinde durdu ve Peter'ı da durmaya zorladı. Peter hemen

dikiz aynasını kontrol etti. Bir çift far daha yaklaşıyordu. Başka bir kamyon ya da SUV olmalıydı.

Marty'ye "Sıkı tutun, Marty!" diye seslendi.

Marty, "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bir kamyonet önde. SUV ya da bir kamyonet arkada. Piçler bizi tostun içine sıkışmış peynir gibi kapana kıstırdıklarını sanıyorlar."

Marty'nin yuvarlak yüzü pembeleşti. "Oh!" Hemen bilgisayarı kapadı ve RV'nin iskeletine tutturulmuş olan masaya tutundu. Kendini emniyete aldıktan sonra içini çekti. "Sanırım bu tip acil durumlara artık alışmaya başlıyorum."

Peter frene bastı ve direksiyonu sağa kırdı. Sol tekerlekler yelkenlerine rüzgâr dolan bir yat gibi havaya kalktı. Marty bir şaşkınlık çığlığı attı. RV iki arabanın üstünden kayarak, sertçe yere indi ve aydınlatılmış piknik alanının içine daldı.

Arkalarından tiz fren sesleri ve yanmış lastik kokuları geliyordu. RV'nin farları çimenlerin üzerinde zıpladı ve fidanların üzerinden tekrar park yoluna çıkmak için atıldı. Gri kamyonet hemen arkalarındaydı.

Marty kalbi korkuyla çarparak pencereden olanları izliyordu. Manzara onu yerine çivilemişti. İngiliz zihinsel olarak aşağı olsa da fiziksel -özellikle de şiddet içeren- olaylarda acayip bir yetenek sergiliyordu.

Yol ileride ikiye ayrılıyordu. Peter, RV'yi sağa döndürdü. Sağa sola yalpalayıp zıplayarak karanlıkta ilerliyorlardı. Önlerindeki yol beklenmedik bir şekilde aydınlatılmış piknik alanına doğru geriye kıvrıldı.

Peter, "Vay canına!" diye bağırdı. "Bu yol aynı yere çıkıyor!" Yüksek farlar arkalarındaydı ve gri kamyonet önden onlara doğru yaklaşıyordu. "Yine kapana kısıldık!" Koltuğunun arkasına uzandı ve Enfield'i çıkardı. "Arka kapıya git ve bunu kullan!"

Marty, "Ben mi?" dedi, ama Peter'ın kendisine fırlattığı makineliyi havada kaptı.

"Söylediğim zaman dışarı uzat ve sadece tetiği çek, evlat. Onun bir joystick olduğunu hayal et."

Peter'ın yüzündeki kırışıklıklar derin endişe kanyonlarına dönüşmüştü ama gözleri pırıl pırıldı. Tekrar frene bastı, direksiyonu kırdı ve RV'yi yoldan çıkararak karanlığın içine doğru uzanan ağaçlık alana soktu. Koca aracı frene basıp durdurur durdurmaz,

koltuğundan atladı, H&K hafif mitralyözünü çıkardı, iki şarjör kaptı ve SA80

mermilerini Marty'e vererek, silahıyla beraber yan pencerelerden birine gitti.

RV'nin burnu ağaçların arasına girmişti ve yan pencereyi de ağaçlar örtmüştü.

Bu da Marty ile arka kapıdan ve ufak pencerelerden ateş ederlerken, aracın saldırganlara karşı sağlam duracağı ve onları koruyacağı anlamına geliyor.

Marty kendi kendine söylenerek elindeki silahı kurcalamaktaydı.

Peter sordu, "Çaktın mı?" Bu tepesini attıran herif hakkındaki en iyi şey Jonathan Smith'in anlattığı kadar zeki olmasıydı.

"Bazı şeyler vardı ki, öğrenmeyi hiç istemedim." Marty başını kaldırdı ve içini çekti. "Tabii ki bu ilkel silahın nasıl çalıştığını anladım. Çocuk oyuncağı."

Farların gerisindeki araba geniş, siyah bir SUV'du. Yolun ortasında durmuştu.

Gri kamyonet çimenlerin üzerinden yavaş yavaş RV'ye doğru yaklaşıyordu.

Peter, ateş ederek kamyonetin ön lastiklerini patlattı.

Araba durmak zorunda kaldı. Bir an hiçbir şey yerinden kımıldamadı.

Sonra iki adam arabadan dışarı çıkarak kamyonetin altına girdi.

Aynı anda SUV'dan otomatik silahlarla ateş açıldı. RV'nin yan tarafına vuran kurşunlar metale çarparak tiz sesler çıkarıyordu.

RV, açılan ateş yüzünden sallanırken Peter, Marty'ye, "Yere yat!" diye bağırdı.

Bir ara ateş kesildiğinde Marty etrafa bir baktı. "Kurşun delikleri nerede?

Kalbura dönmüş olmamız gerekirdi."

Peter sırıttı. "Bu arabanın etrafına ciddi bir zırh taktırmıştım. Sierralar'daki çatışmada bunu anladığını sanmıştım. Fena değil, ha?"

Yeni bir yaylım ateşi arabanın zırhına çarpmaya başladı. Ama bu sefer pencerelerin parçalanmasına ve perdelerin yırtılmasına sebep oldu. Cam parçacıkları havada uçuşarak içerideki aletlere saplandı.

Kumaş parçacıkları kar taneleri gibi yere saçıldı.

Marty elleriyle başını örtmüştü. "Kesinlikle pencerelere zırh taktırmayı unutmuşsun."

"Sakin ol," dedi Peter yavaşça. "Biraz sonra yorulacaklar ve hayatta olup olmadığımızı anlamak için buraya gelecekler. Biz de o zaman onların partisini mahvedeceğiz, tamam mı?"

Marty içini çekti ve damarlarındaki dehşeti yatıştırmaya çalıştı.

Ateş bir dakika daha sürdükten sonra kesildi.

Silah seslerinin kesilmesi aydınlık parkta sanki bir boşluk yarattı. Kuşlar susmuştu. Çalıların arasında hiçbir hayvan koşmuyordu. Marty'nin yüzü korkudan bembeyaz kesilmişti.

"Tamam," dedi Peter neşeyle. "Görelim bakalım."

Tuzla buz olan pencerelerden birinin ucundan dışarıya bakmak için ayağa kalktı. Gri kamyonu siper alan iki adam ellerinde yarı otomatik gibi gözüken Ingram Mil silahları tutuyorlar ve aydınlık çimenlerin üstündeki RV'yi süzüyorlardı. Peter onlara bakarken, gri renkli, ucuz bir takım elbise giymiş

olan, kısa boylu, tıknaz bir adam, yüzü terden sırılsıklam, SUV'un arkasından çıktı. Silahı bir Glock tabancasıydı. Eliyle yaptığı işaret üzerine ağır silahlı iki adam daha onu takip etti. Adam başka bir el işaretiyle grubun dağılmasını ve RV'ye yaklaşmasını emretti.

Peter, bu sefer yumuşak bir ses tonuyla, "Pekâlâ," dedi. "Marty, sağdaki ikiliyi al. Ben sol tarafı alacağım. İçlerinden ateşin üzerine gelecek birinin çıkacağını sanmam, bu yüzden silahını sadece onlara doğrult ve tetiği çek. Vurup vurmaman önemli değil. Hazır mısın?"

"Rezilliklerim artıyor."

"İyi çocuk. İşte başlıyoruz."

OTUZ ALTI

Tam teçhizatlı RV'nin içinde tansiyon yükselmişti. Yirmi metre kadar ileride beş silahlı adamla liderleri, Peter ile Marty'ye doğru yaklaşmaya devam ediyorlardı. Saldırganlar etraflarını kolaçan ederek yavaş adımlarla ilerliyorlardı. Silah tutuşlarından deneyimli oldukları belliydi. Uzakta olmalarına rağmen yürüyüşlerin-deki kötü niyet apaçıktı.

"Şimdi!" Marty her şeye ateş ederken Peter, lidere ateş açtı.

Marty'nin yaylım ateşi dalları koparıp ağaç kabuklarını yerlerinden fırlatırken, Peter'ın hedefi homurdandı, sağ kolunu tuttu ve dizleri üstüne düştü. Marty kurşun yağdırmaya devam ediyordu. Ses, kulakları sağır edecek derecedeydi.

"Tamam, Marty! Yeter."

Parkta silah seslerinin yankıları hâlâ devam ediyordu. Dört silahlı adam ve yaralı liderleri çılgın gibi bulabildikleri siperlere kaçıştılar. Kendilerini sağlama alınca da yeniden RV'ye ateş açtılar. Pencereden giren kurşunlar Peter'ın başının üzerinden karşı duvara saplandı. Bu sefer daha seçici davranarak sadece hedeflere ateş ediyorlardı.

Peter iyice çömeldi. "Silah gücümüzü gördükleri için artık körlemesine ateş

etmezler ama çekip gitmeyeceklerdir. Muhtemelen SUV'un içinde bir şoför bırakmışlardır. Birimizin vurulması,

cephanemizin bitmesi, ya da polisin gelip hepimizi tutuklaması an meselesi."

Marty ürperdi. "Polisin gelmesi dışındaki olasılıklar gerçekten çok çekici."

Peter onu onayladı ve suratı asıldı. "Polis, elimizdeki ağır silahlar ve RV'deki kumanda odasıyla neler yaptığımızı öğrenmek isteyecektir. Eğer onlara Jon'dan bahsedersek, kontrol edip, arandığını görürler sonra da bizi, ordu ve FBI için beklemeye alırlar. Eğer onlara olanları anlatmazsak -ki hiçbir açıklama yapamayacağız- bizi dışarıdaki sevimli dostlarımızla beraber kodese tıkarlar.

"Mantıklı, başka bir önerin var mı?"

"Ayrılmalıyız."

Marty sertçe, "Beni bu kana susamış katillerin eline bırakamazsın!"

Peter'ın gözleri parladı. Siyah komando elbiselerinin içinde görülmesi çok zordu. "Benim yeterince hızlı olmadığımı düşündüğünü biliyorum, evlat, ama sen daha babanın gözündeki bir ışıltı iken ben hayatımı bu yolla kazanıyordum. İşte plan şu: Beni göremeyecekleri ön kapıdan dışarı süzüleceğim. Sen de ilgiyi toplamak için ateş açacaksın. Kendimi kurtardıktan sonra, sol taraflarına dolaşacağım ve çıkarabileceğim kadar ses çıkararak onları kaçtığımıza inandıracağım. İkimizin de RV'yi terk ettiğinden emin olunca, tüm güçleriyle beni takip etmeye başlayacaklar.

Sende bu yük beygirini yerinden kaldırıp hızla kirişi kıracaksın, anladın mı?"

Marty dudaklarını büzdü. Yuvarlak yanakları genişledi. "Eğer RV'de kalırsam Jon'm kontak kurmaya çalışıp çalışmadığını kontrol edebilir ve ayrıca Bili Griffın ve Sophia'nın telefon konuşmalarını araştırmaya da devam edebilirim.

Tabii RV'yi saklamak için bir yer bulmak zorunda kalacağım. Bunu yaptığımda konuştuğumuz gibi, yerimi Asperger Sendromu WEB sitesinde bildireceğim."

"Çabuk anlıyorsun, evlat. Bana pozisyon almam için bir dakika ver ve sonra mermin bitene kadar ateş et. Unutma bir dakika sonra."

Marty inanılmayacak kırışıklarla dolu yüzü inceledi. Onu karşısında görmeye alışmıştı. Bugün çarşambaydı ve cumartesiden beri devamlı birlikteydiler. Son beş gündür, tüm hayatı boyunca yaşadıklarına kıyasla inanılmayacak kadar korkunç, tüylerini diken diken eden olaylar yaşamıştı. Peter'ın yakınlarda olmasına alışmasının doğal olduğunu düşündü. Bir an içini garip bir duygunun kapladığını hissetti: Pişmanlık. İngiliz'in tüm çekilmez yanlarına rağmen onu özleyecekti. Ona dikkatli olmasını söylemeyi istiyordu.

Ama tüm söyleyebildiği, "Çok değişik bir deneyimdi, Peter. Sağ ol."

Bakışları buluştu. İkisi birden yüzlerini çevirdiler.

"Biliyorum, evlat. Benim için de." Göz kırptıktan sonra alet kemerini takarak RV'nin önüne doğru yürüdü.

Marty kısa bir an gülümsedikten sonra arka kapıdaki yerini aldı. Gergin bir havada beklerken kendi kendine bu işin üstesinden gelebileceğine dair nutuk çekiyordu.

Saldırganlar büyük bir ihtimalle plan yaptıklarından ateş etmeyi kesmişlerdi.

Peter ay ışığı ile aydınlanmış ağaçların gölgeleri arasına karıştıktan sonra Marty, bir dakika saydı. Yavaş ve düzgün aralıklarla nefes almaya çalıştı. Bir dakika dolduğunda dişlerini gıcırdatarak dışarı uzandı ve silahın tetiğini çekerek ateşe başladı. Ateşe devam ettikçe elindeki silah sarsılıyor ve tüm bedeninin de titremesine yol açıyordu. Korkmuştu, ama kararlı bir şekilde ağaçların arasındaki gölgelere doğru hiç durmadan ateş etmeyi sürdürdü.

Peter'in durumu ona bağlıydı.

Saldırganlar da saklandıkları yerden yaylım ateşi açarak karşılık verdiler.

Marty'nin yüzünden ter akıyordu. İçinden yükselen korkuyu bastırmaya çabalarken ateş etmeye devam etti. Şarjörü boşaldığında, silahı göğsüne yasladı ve dikkatle kapıya doğru baktı. Hiçbir yerde hareket göremiyordu. Birikmiş ter tabakasını

temizlemek için avcuyla alnını sildi ve rahatlayarak ciğerlerindeki havayı dışarı verdi.

Bir dakika daha geçti, beceriksiz hareketlerle şarjörleri değiştirdi. İki dakika geçti. Cildi gerginlikten karıncalanmaya başlamıştı. Sonra çalıların arasında sessiz olmaya çalışan bir kıpırtı gördü. Peter! Başını kaldırarak etrafını dinledi.

Saldırganlardan biri diğerlerini uyarmak için bağırdı: "Kaçıyorlar!"

Neredeyse aynı anda iki ya da üç makinelinin Peter'ın gideceğini söylediği yerden ateşlendiği duyuldu.

Piknik alanındaki adamlar bu yeni ateşten korunmak için saklanacak yeni yerler buldular.

Sonra ateş kesildi. Sanki insanlar ormanın sağına doğru koşuyorlardı.

Piknik bölgesinden farklı bir ses, "Peşlerinden!" diye haykırdı.

Marty içine enerji dolduğunu hissetti. Onun beklediği de buydu. Kamyondaki adamların sola doğru uzaklaşmalarını seyretti. Aynı anda birisi SUV'un motorunu çalıştırdı, bir U dönüşü yaptı, ve o da sola doğru

gidenlerin ardına takıldı. Tıpkı tahmin ettiği gibi herkes Peter'ın peşine düşmüştü.

Kendisini suçlu hisseden Marty, RV'nin sürücü kabinine geçti. Peter tazıların kovaladığı yaban tavşanı rolünü üstlenirken o burada güvenlikteydi. Peter haklıydı. Bu berbat durumdan kurtulabilmek için yapılması gereken en mantıklı şey buydu.

Anahtarlar, kontağın üzerindeydi. Derin bir nefes alarak isyan etmekte olan sinirlerini yatıştırmaya çalıştı ve motoru çalıştırdı. Endişelendiği şey Jon'ın istediği bilgilere ulaşıp ulaşamayacağının ötesinde, RV'yi parkın dışına sağ

salim çıkarıp çıkaramayacağıydı. Ama fazlasıyla büyük motorun gücünü, direksiyonun üzerindeki ellerinde hissedince, aklına bir fikir geldi: Gözlerini kapadı ve gerçekliği beklemeye aldı. Birden Galaksi standartlarında bir uzay gemisini tek başına, tehlikelerle dolu Dördüncü

Quadrant's, doğru sürdüğünü gördü. Zorlama bir yolculuktu çünkü hâlâ aldığı Mideral'in etkisi geçmemişti. Yine de yıldızları, gezegenleri, asteroıdleri, uzay gemisinin penceresinden gökkuşağına benzer renkler içinde parıldarken görebiliyordu.

Gözleri açıldı. Aptallaşma, dedi kendi kendine nefretle. Tabii ki yerçekimi bağımlısı bir RV'yi sürebilirsin. Bu sanal olarak bir anakronizm.

Coşkulu bir kendine güvenle vitesi geri aldı, gaz verdi ve bir ağaca sürtünerek geri doğru hızlandı. Azimle, sırayla iki omzunun birden üstünden arkasına baktı, dikiz aynası ve yan aynaları kontrol etti ve kimseyi göremedi.

Direksiyonu kırdı, RV'yi kendi etrafında döndürdü ve bir diş macununu tüpünden çıkarır gibi aracı ormandan çıkardı. Bir yandan da Peter'ın ona öğrettiği gibi etrafını kolaçan ediyordu. Pırıl pırıl yeşil bakışları düşmanlarının saklanabileceği her çalıyı ya da her nesneyi inceliyordu.

Ama parkın bu tarafı temizdi. Rahatlayarak içini çektikten sonra karayoluna çıktı ve RV'yi Syracuse'a doğru sürmeye başladı.

«

Elinde hazır tuttuğu makinelisiyle parkın kenarındaki bir hendeğin içinde çömelmiş duran Peter, anayolda kuzeye doğru ilerleyen RV'sini gördü.

Memnuniyetle sırıttı. Şu baş belası minik Marty yine işi kıvırmıştı işte.

Eliyle kırlaşmış çenesini sıvazladı ve dikkatini yeniden topladı. Derin bir nefes alarak hem nemli çukurun hem de yukarıdaki ağaçların ve milyonlarca canlının kokusunu içine çekti. Aynı zamanda tüm benliğiyle etrafı dinliyordu.

Tüm duyuları tetikteydi. Kendisine doğru yaklaşan saldırganların ayak seslerini ve yolun üstünden yaklaşan SUV'u duyabiliyordu. Artık kendini buradan kurtarmanın zamanı gelmişti.

Kemerinden iki teneke kutu çıkardı, yanyana köprünün korkuluğunun üzerine yerleştirdi ve 9 mm'lik Browning Hi-Power

tabancasını açık kılıfından çıkardı. Tabanca sağ elinde ve H&K MP5 solunda, bakışlarını yola doğru çevirdi.

Geniş bir çizgi halinde yaklaşıyorlardı. SUV onları arkalarından takip ediyor ve farlarıyla salak herifleri aydınlatıyordu. Birbirlerine daha fazla yaklaşmalarına ihtiyacı vardı. Bu yüzden onlar daha on beş metre uzaktayken, devamlı hareket ederek birden fazla oldukları imajını vermeye çalışarak ateş açtı.

Kendilerini yere atarak ateşle karşılık verdiler. Sanki geri çe-kiliyormuş gibi arkaya düştü. Bundan cesaretlenerek birbirlerine daha fazla yaklaşıp bir yarım daire oluşturarak ona doğru ilerlemeye başladılar. On metre kadar yaklaştıklarında, kolunu kaldırdı ve ilk tenekeyi fırlattı. Magnezyum bombası büyük bir parıltı ve gümbürtüyle tam oluşturdukları yarım dairenin ortasında, yani her birine birkaç adım uzaklıkta patladı.

Hepsi yere yıkıldılar. Bazıları çığlık atarak başlarını tuttular. Diğerleri hayretten donakalmış ve bir an her şeyin dışında kalmışlardı. Bu da Peter'ın ihtiyacı olan şeydi.

Hemen ayağa fırlayıp sol taraflarından dolaşarak koşmaya başladı. SAS Eğitim Merkezi'nde koşarken hareketli hedeflere attıkları binlerce mermiyi asla unutmamıştı. Kolayca SUV'un ön farlarını parçaladı ve ikinci bir el bombası daha fırlattı. Bu da tam ortalarına düştü. Daha ilkinin etkisinden kurtulamamış

adamlar üzerinde ikinci bomba sadece fiziksel değil psikolojik açıdan da yıkım etkisi yarattı. Akıllarını başlarına toplamaya çalışarak koşarlarken Peter onlardan yüz metre kadar uzaklaşıp yumuşak ama

hızlı adımlarla Syracuse'a yönelmişti bile.

«

Marty şehre yaklaşırken RV'yi yavaşlattı ve hem kendi saklanabileceği hem de RV'yi saklayabileceği bir yer aramaya başladı. Bu sefer kendisini bir salak gibi hissediyordu. Yanları kurşunlarla delinmiş, camları paramparça olmuş, koskocaman bir RV'yi

nereye saklayabilirdiniz ki? Arkasında uzanan otoyolda arabalar birikmeye başlamıştı. Endişeyle güvenli bir yer ararken çalan kornalar sinirlerini daha da beter bozuyordu.

Sonunda yolun kenarına park ederek arkasında sıralanmış araba ve kamyonların öfkeli bir homurtuyla geçmelerine izin verdi. Yeniden otoyola girerek üzüntü ve sıkıntıyla araştırmasına devam etti. Sonra ilginç bir manzarayla karşılaştı: Yolun iki yanında, parlak ışıklarla aydınlatılmış

sergilerinde pek çok araba bulunan araba satıcıları vardı. Pahalı olmayan Compact'lerden lüks Sedan'lara ve spor arabalara kadar her şey vardı. Sergiler millerce uzanıyordu. İleriyi görebilmek için boynunu uzattı. Acaba bula-?

Evet! Bir mucize gibiydi ama sağ tarafta geniş, ışıklı bir açık alan vardı. Yeni ve kullanılmış arabalar satan ve tamir hizmetleri sunan bir tesisti.

Küçük çocukların söylediği bir bilmeceyi hatırladı: Bir fili nereye saklayabilirsin?

Cevap çok basitti: Tabii ki bir fil sürüsünün arasına.

Marty neşeyle gülümseyerek, ana kapıdan girdi ve boş bir yer bulana kadar arkaya doğru ilerledi. Arabayı park etti ve motoru kapattı. Geç olmuştu ve satıcı yakında sergisini kapatmak zorundaydı. Biraz şansı varsa bu gece onu burada kimse bulamazdı.

Saat 22:27

Syracuse, New York

Profesör Emeritus Richard Johns, üniversitenin bulunduğu tepenin aşağısında, Güney Crouse Bulvarı'ndaki restore edilmiş, eski, Victoria tarzı bir evde oturuyordu. Eşi tarafından özenerek aynı döneme ait antikalarla döşenmiş olan oturma odasında, gece yarısı kapısını çalarak Sophia Russell hakkında konuşmak isteyen adama bakıyordu. Yabancıda Johns'u ürküten bir şey vardı.

Bir yoğunluk. Bastırılmış bir şiddet. Onu hiç içeri almamış olmayı dilerdi.

"Size daha fazla ne söyleyebileceğimi bilemiyorum, Bay-?"

"Louden. Gregory Louden." Peter Howell kapıdan girerken profesöre verdiği sahte ismi tekrarlarken gülümsedi. Sonra: "Dr. Russell sizden saygıyla bahsederdi," dedi. Peter'ın üzerinde onu Syracuse'a getiren kamyon şoföründen satın aldığı tulum ile par-desü vardı. Oradan profesörün üniversitenin yakınlarındaki evine taksiyle gitmişti. Şimdiye kadar tüm bunlar sadece bir zaman kaybı gibi görünüyordu. Adam sinirliydi ve Sophia'nın parlak bir öğrenci olduğundan ve birkaç yakın arkadaşından başka bir şey hatırlayamamıştı.

Johns yineledi, "Ben sadece onun uzmanlık dersinin bölüm başkanıydım ve birkaç dersime girdiğini hatırlıyorum. Lisans öğrenimi sırasında çalışma alanını değiştirdiğini duydum. Hepsi bu."

"Sizinle antropoloji çalışıyordu, değil mi?"

"Evet. Hevesli bir öğrenciydi. Alanını değiştirdiği için şaşırmıştık."

"Niçin değiştirdi?"

"Hiçbir fikrim yok." Johns kaşlarını çattı. "Tek hatırlayabildiğim son yılında antropoloji için minimum düzeyde ders aldığı ve bunun yerine biyoloji üzerinde çalışmaya başladığı. Öğrenimini birkaç yıl uzatmadan uzmanlık alanını değiştiremeyecek kadar ilerlemişti, elbette."

Peter dolaşmayı bıraktı. "O yıllarda biyolojiye ilgisini çeken ne oldu?"

"Bunun hakkında da hiçbir şey bilmiyorum."

Prens Leopold Enstitüsü'nün raporunda Bolivya ve Peru'dan bahsedildiğini hatırladı. "Bilimsel seyahatleri hakkında bir şey hatırlıyor musunuz?"

Profesör kaşlarını çattı. "Bilimsel seyahatler mi?" Sanki birden aklına bir şey gelmiş gibi bakışları Peter'ın üzerinde yoğunlaşmıştı. "Elbette. "

"Sophia nereye gitti?"

Profesörün kaşları iyice çatıldı. Düşünceli bir şekilde arkasına yaslandı.

Sonunda karar verdi, "Peru."

Peter'ın soluk mavi gözleri heyecandan ışıldamaya başladılar. "Geri döndüğünde oradan bahsetti mi?"

Johns kafasını salladı. "Hatırladığım kadarıyla hayır. Ama bu gezilere katılan herkes bir rapor hazırlamak zorundadır." Ayağa kalktı. "Burada olması lazım,"

diyerek odadan dışarı çıktı.

Peter'ın heyecandan göğsü sıkışıyordu. Nihayet kendisini işin iç yüzüne götürecek bir çatlak bulmuştu. Profesör diğer odada kendi kendine konuşurken koltuğunun ucunda kımıldandı. Çekmeceler açıldı ve sertçe kapandı.

Sonra zafer dolu bir, "Aha!" duyuldu.

Profesör zımbalanmış bir belgeyle içeri girerken Peter ayağa fırladı. "O

sıralarda başkan olduğum için, hepsini sakladım. Daha aşağı sınıftakileri motive etmek için yararlı birer örnek olabileceklerini düşünmüştüm.

"Teşekkür ederim." Sözler yetersizdi. Peter, kendini zorlukla zapt ederek, kâğıtları aldı ve en yakın sandalyeye çöktü. Okumaya başladı ve... işte oradaydı. Okuduklarına inanamayarak gözlerini kırpıştırdı. Sonra her kelimeyi beynine kazıyarak raporu bir kere daha okudu: "Maymun Kanlı İnsanlar ismi verilen bir grup ilginç yerliyle karşılaştım. Biz oradan geçerken ABD'den gelen biyologlar onları inceliyordu. Harika bir çalışma alanı gibi görünüyordu.

Tropiklerde, tedavilerinin bulunmasına ömür yetmeyecek pek çok hastalık var."

İsim yok. Virüs hakkında spesifik bir bilgi yok. Acaba bilinmeyen virüsü incelemesi istendiğinde Peru'yu mu hatırlamıştı?

Peter ayağa kalktı. "Teşekkür ederim, Profesör Johns."

"İstediğiniz bu muydu?"

"Sanırım bu olabilir," dedi Peter. "Raporu alabilir miyim?"

"Üzgünüm. Biliyorsunuz arşivimin bir parçası."

Peter anladığını belirtecek şekilde başını salladı. Bunun önemi yoktu; zaten ezberlemişti. Çabucak iyi geceler diledikten sonra ilk defa gözüne daha dost görünen soğuğa çıktı. Bir telefon bulma umuduyla yokuş yukarı, üniversiteye doğru yürümeye başladı.

OTUZ YEDİ

23 Ekim, Perşembe

Saat 12:06

Wadi al-Fayi, Irak

Suriye çölü soğuk ve sessizdi. Muşambayla örtülü kamyonun içi çok kötü dizel kokuyordu. Jon ile Randi bir süre daha arka kapının yanında silah seslerini dinlediler. Onlara muhafızlık eden polisler hâlâ baygındı, ama dışarıda bilinmeyen yeni bir güç etraflarını çeviriyordu.

Gergin ve tetikte olan Jon, AK-47'sini tutarak diz çöktü. Ran-di'yi de yanına aşağı çekti. O da Kalaşnikovunu her an ateş edebilecek şekilde tutuyordu.

Muşambanın yırtıklarından dışarıya baktılar.

Jon, "Tüm görebildiğim kımıldayan gölgelerle kıvılcımlar," dedi nefretle. Yüzü ter içindeydi. Zaman inanılmaz yavaş ilerliyordu.

"Ben de o kadarını görebiliyorum. Öteki kamyondan gelen ışık çok parlak."

"Lanet olsun!"

Muşambayı bıraktılar. Aniden silah sesleri kesildi. Soğuk gece tehditkâr bir şekilde sessizdi. Duyulan tek ses, diğer kamyonun tuhaf ışığının parıltısında fark edilebilen, yerde baygın yatan iki Iraklı'ydı.

Jon, kendisine dönmüş olan Randi'ye baktı. Suratını astı. Randi de başını salladı. Yüzü gerilmişti. Jon, onun bakışlarında korku gördü. Randi bakışlarını çevirdi.

Jon göğsünün daraldığını hissediyordu. Dışarıdaki tehlike her neyse, aralarında yalnızca ellerinde tuttukları Kalaşnikovlar ve kamyonun muşambası vardı.

Randi'ye dönerek, "Ateş açacağız. Başka şansımız yok," dedi.

"Yeterince yaklaştıklarında."

Çölden birisi onlara doğru Arapça bağırdı, "Herkes teslim oldu! Silahlarınızı dışarı atın ve elleriniz yukarda dışarı çıkın!"

Randi söylenenleri çabucak Jon'a tercüme etti. "Cumhuriyetçi Muhafızlar gibi görünüyor."

Smith başını salladı. Oturup öldürülmeyi beklemeyecekti. Muşambayı biraz iterek dışarıya göz attı. Yarıktan, dışarıda silahları kamyona çevrilmiş duran üç siluet gördü.

Jon, "Ben üç tanesini görebiliyorum," dedi. "Her biri mükemmel bir hedef.

Sorun, kim oldukları? Ve diğerlerinin nerede olduğu?"

Randi ayağa kalktı ve Jon'ın başının üstündeki yırtıktan dışarı baktı. Onun vücudunun sıcaklığı, Jon'ın etrafındaki buz gibi havayı ılıttı.

"Yine de onları öldürmek zorunda kalabiliriz," dedi sertçe. "Virüs hakkında öğrendiklerimizi Irak'tan dışarı çıkartmak zorundayız. Bacaklarına nişan al.

Kaybedeceklerimiz düşünüldüğünde, birkaç femur kırığının sözü bile olmaz."

Jon soğukkanlılıkla ona katıldığını belli etti ve AK-47'sinin burnunu dışarı uzattı. Parmağını tetiğe götürdü, ateş etmeye hazırlandı, ve-Birden bir ses haykırdı: "Russell!"

Jon ile Randi taş kesildiler. Donakalmış vaziyette birbirlerine baktılar.

"İçeride misin, Russell?" Ses İngilizce sesleniyordu. Tam Amerikan İngilizcesiyle. "Eğer Birleşmiş Milletler görevlisi adamla nöbetçileri hallettiyseniz ses verin. Aksi takdirde, kalbura dönmeden çıkamazsınız!"

Randi heyecanla nefes aldı. Jon'ın omzunu sıktı. "Tanrıya şükür. Onun kim olduğunu biliyorum." Sesini yükseltti. "Donoso? Sen misin, domuz soluklu?"

"Kesinlikle, küçük hanım."

"Neredeyse seni gebertiyorduk, salak herif!"

Jon çabuk ve alçak sesle, "Onlara gerçekte kim olduğumu söyleme. Birleşmiş

Milletler'in verdiği adı kullan. Hâlâ buna inanıyor olmalı, yoksa beni bu şekilde tanımlamazdı. Eğer ABD ordusu firari olduğum için beni yakalarsa...." Sözleri havada kaldı. Randi'nin kaçınılmaz sonucu anladığını biliyordu: Sophia'yı öldüren insanların peşine düşme imkânı kalmaz. "Randi, bunu yapacak mısın?"

Randi öfkeyle ona döndü, "Elbette."

Ona güvenmek zorundaydı ve bu bir an kendini gergin hissetmesine neden oldu. Beraber kamyonun üzerini örten muşambayı kaldırdılar. Kaslı ve esmer bir adam onlara doğru yaklaşırken Jon, Randi'ye doğru endişeyle baktı. Adamın sert yüzü ve şişkin kasları spor salonlarının hayatında vazgeçilmez bir yeri olduğuna işaret ediyordu. Elinde havaya kaldırdığı 9 mm'lik bir Beretta tutarak, kamyonun içinde yatan iki adama ve Kalaşnikovlara göz attı.

Sonra onlara dönüp sırıttı. "Temiz iş. İki kişiyle daha uğraşmaktan kurtulduk."

Smith ile Randi aşağı atladılar ve Randi, Donoso'nun elini sıktı. "Her zaman ilginç birisin, Donoso. Bu, Mark Bonnet."

Jon, sahte ismiyle tanıtıldığını duyunca rahat bir nefes aldı.

Randi ona kibarca gülümsedikten sonra tekrar Donoso'ya döndü. "Mark tıbbi bir görevle burada. Mark, bu Ajan Gabriel Donoso. Bizi nasıl bulabildin, Gabby?"

"Sizi yakalamalarından hemen sonra Dr. Mahuk aradı. Sonra gözcülerimizden biri kamyonu Fırat'ın üzerinden geçerken görmüş."

Bakışları gecenin içinde dolaştı. "Daha önce de yollarını kesebilirdik, ama birileri silah seslerini duyabilirdi." Jon'a şöyle bir baktı. "Tıbbi görev ha?"

Jon adamın elini sıktı ve gülümsedi. "CIA'ye olan saygım şu anda iyice arttı."

Donoso sempatik şekilde başını salladı. "Siz ikiniz bayağı zor şeyler yaşamışa benziyorsunuz."

Kamyonun etrafından dolaşan Donoso'yu takip ederlerken, Jon üzerine Cumhuriyetçi Muhafızlar yazılmış, eski bir Sovyet yapımı BMP-1 askerî nakliye aracı gördü. Tekerlek izleri yolu bloke etmek için ilk önce nereye park edildiğini belli ediyordu. Şimdi ön farları muşamba kaplı polis kamyonunu aydınlatmaktaydı. Hayatta kalan Bağdat'lı polisler arkaları bu kamyona dönük olarak yerde kumun üstünde oturuyorlardı. Aralarında omzundaki yarası kanayan subay da vardı ve artık silahını tehditkar biçimde sallayamıyordu.

Kolayca Iraklı zannedilebilecek iki CIA ajanı başlarında duruyordu.

Smith, "Bizi ne yapmayı düşündüklerini biliyor musun?" diye sordu.

"Evet. Sizi kimsenin olmadığı bir yere götürecekler, öldürecekler ve cesetlerinizi de bedevilerin bile bakmayı akıl edemeyeceği bir yere gömeceklerdi."

Jon kaşlarını kaldırdı. Randi'yle bakıştılar. Bu pek de sürpriz sayılmazdı.

Donoso, "Şu Kalaşnikovları almak zorundayım, Bay Bonnet. İkisini de küçük hanım."

Jon'1a beraber silahlarını teslim ederlerken Randi açıkladı, "Donoso erkeklik gösterisi yapmaktan hoşlanan domuzun tekidir. Bu yüzden benimle konuşurken küçük hanım, kızcağız, tatlım ya da hatırlayabildiği herhangi bir ucuz klişeyi kullanır."

Donoso'nun yüzünde yayvan bir sırıtma belirdi. "O ise bana 'domuz soluklu'dan başka bir isim uyduramadı. Harika bacakları var ama sınırlı bir hayalgücüne sahip. Haydi araca binelim."

"Sınırlı bir hayalgücü mü? Hey, Riyad'da senin kıçını kurtaran bendim. Saygın nerelerde kaldı?"

Donoso mahçup şekilde gülümsedi. "Bu tamamen aklımdan çıkmıştı."

Onlardan aldığı AK-47'leri Iraklı polislerden topladığı silahların yanına koydu.

"Silahlarınız burada mı?"

Randi, Uzi'sini ararken Jon Beretta'sını kolayca buldu. Donoso başıyla onları onayladı ve araca atladı. Smith ile Randi de onu izlediler.

Oturacak bir yer bulduklarında Jon başıyla tutsakları işaret ederek, "Bu Iraklılar'a ne yapacaksın?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi, Donoso. "Eğer bir polis kamyonunu kendi amaçları için kullandıklarını ima bile etseler, kendilerini Saddam'ın darağacında bulurlar. Olanlar hakkında tek kelime etmeyeceklerdir."

Smith anlamıştı. "Bu yüzden karargâhlarına döndüklerinde silahlı olmaları gerekiyor."

Donoso, başını sallayarak onayladı. "Tam üstüne bastın."

Tutsaklar suratlarını asıp homurdanırken araç kavrulmuş toprağın üzerinde hareket etmeye başladı. Sürücü hızını artırıp dar yolun ortasından giderek kocaman aracı kayalık dağlara doğru sürdü. Yıldızlar tepede ışıldarken ay batıda gittikçe gözden kayboluyordu. Ötelerde, ufuktaki karanlık dağlar daha karanlık olan gökyüzüne doğru uzamaktaydı.

Ama Jon geriye bakıyordu. Sonunda Iraklılar serbest bırakılıp silahlarını geri aldıklarında nakliye aracı menzillerinden çıkmıştı bile. Saniyeler sonra, muşamba kaplı kamyon arkasında tozdan bir bulut bırakarak Bağdat'a doğru ilerlemeye başlamıştı.

Randi, "Nereye gidiyoruz?"

Donoso, "İngilizlerin Birinci Dünya Savaşı'nda inşa ettiği bir ileri karakola,"

diye cevap verdi. "Şu anda harap bir halde. Yıkılmış duvarlar ve çöl hayaletleri... Şafakla beraber bir Harrier sizi oradan alıp Türkiye'ye kaçıracak."

"Benim kalmamı da istemiyorlar mı? Domuz soluğu?"

Donoso yüzünü buruşturarak, başını iki yana salladı. "Başka çare yok, küçüğüm. Yaşadığımız şu küçük macera seni ve neredeyse tüm lanet olası operasyonu tehlikeye attı." Sesi yükseldi ve Jon'a ters ters bakarak, "Umarım buna değer," dedi.

Jon, "Değecek," diyerek ona güvence verdi. "Bir ailen var mı?"

"Aslında evet. Neden sordun?"

"İşte bu yüzden değecek. Belki de bu sayede onların hayatını kurtarmış oldun."

CIA ajanı Randi'ye baktı. O da başını sallayarak Jon'ın söylediklerini onayladı.

Randi, "Bir Harrier'ın ikimizi birden alabileceğinden emin ¿¿â misin?" diye sordu.

"Boşaltılmış, hiç füzesi yok ve tek pilot var. Rahat değildir ama iş görür."

Yalpalayan nakliye aracı çöl boyunca ilerlemeye devam etti. Ay ışığı kayalık vadinin üzerine bu dünyadan değilmiş gibi görünen bir pelerin örmüştü.

Aracın içindeki herkesin gözleri tetikteydi. Hiç konuşmaya gerek duymadan gözleriyle çevrelerini tarıyor ve bela belirtisi olabilecek bir şeyler arıyorlardı.

»

Harabeler yolun kuzey yakasındaydı, Smith aracın içinden etrafı kolaçan etti.

Taş duvarların kalıntıları, çölden yükselen bakımsız, gri dişlere benziyordu.

Yakınlarda türemiş bir dikenli ılgın kümesine bakarak, çevrelerini saran tuzlu yüzeyin altında bir yerlerde su bulunduğu söylenebilirdi.

Donoso adamlardan birine Rus yapımı BMP'de kalmasını emretti; diğerleri yıldızlı gecenin altında ince battaniyelerine sarınıp duvarın dibinde nöbet tutmaya başladılar. Kuru havada alkali kokusu vardı ve herkes yorgundu.

Bazıları çabucak uyuya-kaldılar, hafif horlama sesleri ılgınları hışırdatan ve çöl zeminindeki küçük tanecikleri havalandıran rüzgârın içinde kayboldu. Ne Jon ne de Randi uyuyanlar arasındaydı.

Jon, eski duvarın gölgelerine uzanmış olan Randı'nin yüzünü inceliyordu.

Başını bir kayaya dayamış, duygularının Randi'nin yüzüyle bir enstrümanmış

gibi oynamasını izliyordu. Sophia'da da böyle olduğunu hatırladı. Ne hissediyorsa yüzünden hemen anlaşılırdı. Randi, Sophia'dan daha kontrollüydü, bu, işinde aldığı eğitimden kaynaklanıyordu, ama bu gece her şeyi bir kenara bırakmıştı. Bu gece Randi'nin yüzüne bakarak, kız kardeşinin ölümünün verdiği üzüntüyle kavrulduğunu ve derin bir kederin içinde boğulduğunu söyleyebilirdi.

Çektiği ıstıraba daha fazla dayanamayan Randi gözlerini yumdu. Kardeşi gözünün önüne geldi. Uzun ince yüzü, hafif sivri çe-3C7

nesi ve at kuyruğu yapılmış uzun, saten gibi saçları... Sophia'nın hayalindeki görüntüsü gülümsediğinde, Randi içinden yükselen hıçkırıkları boğmaya çalışarak kollarını bedenine doladı. Çok üzgünüm, Sophia. Orada olamadığım için o kadar üzgünüm ki.

Birdenbire anılarla dolu bir hazine sandığı belirdi ve Randi teselli bulacağını umarak içindekileri karıştırmaya başladı. En güzeli kahvaltılardı. İnsana huzur veren Maxwell House kahvesinin kokusunu ve Sophia ile merdivenden inerken annesiyle babasının neşe dolu konuşmalarını duyabiliyordu. Akşamları ise piknikler ve Pasifik Okyanusu'nun insanın ruhuna işleyen günbatı-mı manzaraları vardı. Babasının budalaca şakalarını, annesinin nazik ellerini, seksek oyunlarını ve Barbie bebeklerini hatırladı.

Ama çocukluklarını en fazla etkileyen şey inanılmaz benzerlikleriydi.

Küçükken insanlar sürekli, iki kardeşin birbirlerine ne kadar çok benzediğini söylerdi. İkisi de kahverengi gözlü sarışınlar olmanın garip genetik kombinasyonuna sahipti. Üstelik neredeyse siyah sayılabilecek kadar koyu kahve gözleri vardı. Anneleri bunu çok etkileyici bulurdu. Anneleri bu fazla rastlanmayan duruma uygun olsun diye Santa Barbara'daki büyük evlerinin bahçesine ortası siyah benekli çiçekler ekmişti.

Channel Adaları'yla uçsuz bucaksız Pasifik'in nefes kesen manzarası Sophia'da bilime karşı bir ilgi uyandırırken, Randi'de

ufkun ötesinde ne olduğu merakını körüklemişti. Ailenin iki evi vardı. Biri Santa Barbara'da, diğeri ise Maryland'de Chesapeake Koyu'ndaydı. Deniz biyoloğu olan babası sık sık bir evden diğerine gider onlar da anneleriyle ona eşlik ederlerdi.

Kimbilir hangi noktada başka yaşamlar önem kazandı? Randi önceleri kendini devamlı yenilemek ihtiyacını hissetmişti. Sadece sahilden sahile yolculuklarında değil, Cortés Denizi'nde, Akdeniz'de ve babasının ilgisini çeken diğer bölgelerde de bu ihtiyacı hissediyordu. Kısa bir sürede bilinmeyeni keşfetmeyi ve tanımayı alışkanlık haline getirdi. Bu hoşuna gitmeye başlamıştı.

Ve sonunda bu onda vazgeçilmez bir ihtiyaç halini aldı.

Yabancı dillere olan yeteneği İspanyolca eğitimi yapmak üzere, tam burslu olarak Harvard'a girmesini sağladı ve sonra da Columbia'da uluslararası ilişkiler üzerine yüksek lisans yaptı. Her gittiği yerde dil kurslarına katılarak yedi dili akıcı bir üslupla konuşabilecek düzeye geldi. Columbia'da çalışmalarını sürdürdüğü sıralarda CIA onu bünyesine kattı. Tam onların aradığı özelliklere sahip bir insandı, üstelik çingeneler gibi yolculuk yapmaya bayılırdı. Ama Mike Somali'de ölene dek sıradan işleri en iyi şekilde yapmanın ötesine geçmeyi istememişti.

Kurşun ya da bıçak değmemiş olsa da, görünmez bir virüs Mike'ın hayatına çirkin ve acı dolu bir şekilde son vermişti. Bunu hatırlamak şimdi bile boğazının düğümlenmesine yol açıyordu.

Hayatın eşitsizlikleri bu olayla birlikte boğazını sıkmaya başlamıştı. Başını nereye çevirse aç, yalan söylenmiş, tehlikeye maruz bırakılmış ya da ezilmiş

insanlar görüyordu. Bu içinde bir öfke yaratmıştı. İçine kapandı. İşi hayatının merkezi olmaya başladı. Eğer artık Mike'a sahip olamayacaksa onun için önemi olan tek şey, dünyayı daha güzel ve daha güvenli bir hale getirmek için çalışmaktı.

Ama Sophia için bunu başaramamıştı.

Derin bir nefes alarak duygularını kontrol etmeye çalıştı. Kendini amacına vermeye çalıştı. Smith'i asla sevemeyeceğini ve asla ona fazla güvenemeyeceğini biliyordu, ama artık bunun da bir önemi kalmamıştı.

Ona ihtiyacı vardı.

Üzerine sarılı battaniyeyi açmadan ayağa kalktı. Uyuyan adamlara bir bakış

fırlattıktan sonra Uzi'yi elinden bırakmadan, Jon'ın uzandığı yere süzüldü.

Onun yanına uzandı. Jon ona bakmak için başını çevirdi.

Sakin bir sesle, "İyi misin?" diye sordu.

Randi onun sesindeki iyiliği umursamadı. Fısıldayarak, "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Mantığımla Mike'ı öldürmek istemediğini biliyorum, Lassa'yı ilk bakışta malarya'dan ayırmak çok zor; belki yine de ölecekti. Ama hastalığı zamanında teşhis edip yardım isteseydin ölmeyebilirdi."

"Randi!"

"Şşşşş. Seni affedip affedemeyeceğimi bilmiyorum. Çok başına buyruktun.

Sorumsuzdun. Her şeyi bildiğini sanıyordun."

"Kabul ediyorum, küstahtım. Ama daha çok cahildim, az görülen tropikal hastalıklar söz konusu olduğunda pek çok doktorun olduğu gibi..." Yorgun bir halde içini çekti. "Hatalıydım. Hem de ölüme sebebiyet verecek kadar.

Ama bu önem vermediğimden ya da umursamaz davranmamdan kaynaklanmıyordu.

Sadece bilmiyordum. Bu bir özür olamaz, farkındayım. Bu bir açıklama. Lassa bugün bile malarya ile karıştırılıyor. Mike'ın ölümünün USAMRIID'deki Bulaşıcı Hastalıklar Bölümü'ne transferimi isteme nedenim olduğunu sana söylemiştim. Böylece bu konuda uzman olabilecektim. Yaptığım hatayı onarabilmek için ve başka doktorların da aynı hataya düşmesini önleyebilmek için yapmam gerekenin bu olduğunu düşündüm. Öldüğü için çok üzgünüm ve bunda oynadığım rolden dolayı çok büyük bir çaresizlik ve pişmanlık duyuyorum." Randi'ye baktı. "Ölüm gerçekten de son oluyor değil mi?"

Randi onun sesindeki acıyı hissetti ve tekrar Sophia'yı düşündüğünü sezdi. Bir tarafı onu affetmek ve her şeyi geçmişte bırakmak istiyordu ama bunu yapamazdı. Tüm pişmanlığı ve kendini

affettirmek için yaptıklarına rağmen, Jon hâlâ hayatın içinde umursamadan dört nala koşan, o eski kovboy olabilirdi.

Ama şimdi bunun sırası değildi. "Sana bir teklifim var."

Jon suratını asarak, battaniyesinin üstünde kollarını kavuşturdu. "Pekâlâ, bakalım ne diyeceksin."

"Sen de benim gibi Sophia'yı kimin öldürdüğünü bulmak istiyorsun. Virüsün ardındaki insanları bulabilmek için senin bilimsel bilgine ihtiyacım var. Senin de benim bağlantılarıma ve başka yeteneklerime ihtiyacın var. Beraber iyi bir takım olabiliriz."

Jon, Randi'nin Sophia'nınkine çok benzeyen yüzünü inceledi. Sesi de Sophia'ya benziyordu, ama kendine özgü bir sertliği vardı.

360 Onunla çalışmak çekici olmasına rağmen tehlikeliydi. Sophia'yı hatırlamadan yüzüne bakamıyordu ve bu da ani bir acı hissetmesine yol açıyordu. Hayata devam etmek zorundaydı ama karşısında devamlı Randi'yi görerek bunu başarabilir miydi? Kardeşine o kadar çok benziyordu ki, ikiz

sanılabilirlerdi. Sophia'yı sevmişti. Randi'yi değil. Ve onunla çalışmak kendisine sonsuz bir kedere mal olabilirdi.

Bu yüzden Randi'ye dönerek, "Benim için yapabileceğin hiçbir şey yok. Bu iyi bir fikir değil. Teşekkürler ama hayır," dedi.

Randi sert bir sesle konuşmaya başladı, "Bu seninle ya da benimle ilgili değil.

Bu iş Sophia'yla ve ölmek üzere olan milyonlarca insanla ilgili."

Jon, "Bu seninle ve benimle ilgili," diyerek onu düzeltti. "Eğer birlikte çalışamazsak, ikimiz de bir halt edemeyeceğiz. Bu işi açığa çıkarmak için ufacık bir şansım bile varsa tartışmalarımız ve olumsuz önyargılarınız sayesinde yok olacak." Sesini alçaltıp homurdandı. "Şunu anla. Benim hakkımda ne düşündüğüne hiç önem vermiyorum. Tek önemsediğim Sophia ve onun katillerini durdurmak. Eğer istediğin buysa hayatına etrafına öfke saçarak devam edebilirsin. Benim zamanım yok. Yapacak çok daha önemli bir işim var.

Bu salgını durduracağım ve bunu yapmak için senin yardımına ihtiyacım yok."

Jon onu şaşkına çevirmişti. Randi susup düşündü. Ona olan öfkesinin bu kadar belli olmasına şaşırmıştı. Aynı zamanda kabul

etmeye hazır olamadığı bir suçluluk duygusu da hissetti. "Seni hemen şimdi ele verebilirim. Donoso'ya gider, bildiklerimi kulağına fısıldarım ve Türkiye'de seni askerî polisin karşılamasını sağlarım. Bana öyle bakma, Jon. Ben sadece alternatifleri sayıyorum. Bana ihtiyacın olmadığını söylüyorsun, ama bence var.

Ama gerçek şu ki saygı duyduğum insanlara üçkâğıt atmam ve Irak'ta seninle geçirdiğim her an sana saygı duydum. Bu da kabul etmesen bile Donoso'ya bir şey söylemeyeceğim anlamına geliyor." Duraksadı. "Sophia seni sevdi. Bu da çok önemli. Mike'ın ölümünün etkisinden kurtulamamış olabilirim, ama bu seninle dayanışma içerisinde çalışamayacağım anlamına

gelmez. Örneğin ABD'ye girmemizi sağladığımda ne yapacağın hakkında bir fikrin var mı?"

Smith çenesini kaşıdı. Birden tüm ihtimaller değişmişti. "Beni ABD'ye sokabilir misin?"

"Kesinlikle. Sorun değil. Eve dönmek için bana bir araç tahsis edilecek, senin kimliklerin de mükemmel."

Jon başını salladı. "Oraya varmadan modemi olan bir bilgisayar da ayarlayabilir misin bana?"

"Ne kadar zaman için olduğuna bağlı?"

"Şansım varsa yarım saat. Arkadaşlarımla nerede buluşacağımı öğrenmem gereken bir WEB sayfası var. Ben gittiğimde bu olay hakkındaki bazı önemli ipuçlarını araştırıyorlardı. Tabii hayatta kaldıklarını varsayıyorum."

"Tabii ki."

Randi içi rahatlamış ve Jon'ın pragmatizminden hayrete düşmüş olarak bakakaldı. Jon onun sandığından çok daha girift bir insandı. Aynı zamanda daha da kararlıydı.

Jon konuşmaya başladığında, Randi neredeyse özür dilemeye hazırdı.

"Yoruldun. Yüzünden anlayabiliyorum. Biraz uyu. Yarın yoğun bir gün olacak."

Adamın damarlarında sanki buz parçacıkları dolaşıyordu. Ama Randi'ye gereken de buydu zaten. Ona bir şey söylemese de Randi ile çalışmayı kabul etmişti. Genç kadın başını çevirip gözlerini kapatırken başarılı olmaları için sessiz bir dua mırıldandı.

?1 I

Dördüncü Kısım

OTUZ SEKİZ

365

22 Ekim, Çarşamba

Saat 17:32

Washington, D.C.

Son sayımlara göre tüm dünyada bir milyona yakın insan ölmüştü. Asıl trajik olan ise daha yüz milyonlarca insanın henüz bilimsel bir ad bile konamamış

olan virüsün etkilerini taşıyan ani soğuk algınlığı semptomları göstermesiydi.

Tüm dünya dehşete düşmüştü ve her yerde, mahşerin dört atlısı gibi korku kol geziyordu. ABD'deki hastaneler, hastalar ve korku içindeki insanlarla dolup taşıyordu, borsa yarı yarıya değer kaybetmişti.

Beyaz Saray'daki Başkan'ın özel odasında, şöminenin üzerinde tüylü başlıklar ve deri giysiler içinde, bir dizi Kachina bebeği vardı. Onlara bakarken neredeyse Kızılderili adımlarının ritmik sesini ve dünyayı kurtarmak için tedaviler öneren şarkılarını duyabiliyordu.

Batı Kanadı'ndan gelecek hafta orta batı parti liderlerine vereceği bir konuşmanın son rötuşlarını bitirmek için ayrılmıştı. Yazmasına bile gerek yoktu. Kelimeler yeterince basitti.

Zaten, acaba gelecek haftaya sağ çıkabilecekler miydi ki?

Kendi sorusunu kendisi cevapladı: Bir mucize olup da tüm dünyayı saran bu illeti durdurmadığı sürece, hayır! Bunu yapmak için de Kızılderili büyücülerin ayinlerinden çok daha fazlası gerekiyordu.

Üzerinde dokunaklı sözler yazan önündeki sümeni bir kenara itti. Kapı sert bir şekilde vurulduğunda odadan çıkmak üzereydi.

Samuel Adams Castilla kapıya baktı. Bir saniye için nefesini tuttu ve "Girin,"

dedi.

Sağlık Bakanı Jesse Oxnard koşar adım içeri girdi. Arkasındaki Sosyal Hizmetler Bakanı Nancy Petrelli ona yetişmeye çalışıyordu. Beyaz Saray Personel Şefi Charles Ouray de onun ardından içeri daldı. En arkada ise Devlet Bakanı Norman Knight sanki gözlüklerini yeni çıkarmış gibi elinde taşıyarak odaya girdi. Ciddi ve sinirli görünüyordu.

Sağlık Bakanı Oxnard'ın güçlü çeneleri heyecanla titriyordu. "Kurtuldular, efendim!" Konuşmaya devam ederken kalın bıyığı aşağı yukarı hareket edip duruyordu. "Gönüllü virüs kurbanları... Blanchard'ın serumu onları iyileştirdi.

Hem de hepsini!"

Nancy Petrelli de giydiği bebek mavisi takımın içinde muzaffer bir edayla söze girdi. "Hızla iyileşiyorlar, efendim. Hepsi birden." Gümüş rengi başını salladı.

"Bir mucize gibi."

"Şükürler olsun Tanrım!" Başkan birden kendini halsiz hissetmiş gibi koltuğuna çöktü. "Kesinlikle eminsiniz, değil mi Jesse? Nancy?"

Nancy Petrelli, "Evet efendim," diyerek ona güvence verdi.

Sağlık Bakanı da "Kesinlikle," diyerek ona katıldı.

"Blanchard'daki durum nedir?"

"Victor Tremont serumu göndermek için emir bekliyor."

Charles Ouray açıkladı: "FDA'nın onay vermesini bekliyor." Sesinde uğursuz bir tonlama vardı. Kollarını yuvarlak göbeğinin üzerinde kavuşturmuştu.

"Müdür Cormano bunun en az üç ay alacağını söylüyor."

"Üç ay mı? Ulu Tanrım!" Başkan telefonuna uzandı. "Zora, bana hemen FDA'dan Henry Cormano'yu bağla!" Almacı yerine yerleştirdi. Hiddetten çıldırmış gibi telefona baktı. "Kendi aptallığımız yüzünden mi yok olacağız?"

Devlet Bakanı boğazını temizledi. "FDA bizi aşırı heveslerden ve korkulardan korumak için kuruldu, Başkanım. Ona bu yüzden ihtiyacımız var."

Başkan'ın dudakları sıkıntıyla aşağı doğru kıvrıldı. "Bazı zamanlar korku o kadar büyük ve gerçektir ki korunmak anlamsız-laşır, Norm. Bazı zamanlar tedbir almak yanlış yapmaktan daha kötü sonuçlara yol açar."

Telefon çaldı ve Başkan Castilla hemen açtı.

"Cormano..." diye başladı ve FDA'nın müdürü gerekçelerini açıklarken sesini çıkarmadan, ayaklarını yere vurarak onu dinledi. Sonunda araya girerek,

"Tamam, Cormano, dur biraz. Şu anda olandan daha kötü ne olabilir ki? Evet!

Lanet olsun, şimdi de korkunç." Bir dakika boyunca öfkeyle karşı tarafı dinledi.

"Henry beni dinle. Gerçekten beni dinle. Siz bilim adamları daha virüsü bile tanımlayamazken, tüm dünya birçok kurbanı iyileştiren bu ilaca onay verecek.

Onları korumak isterken hastalıktan ölenlerin sadece Amerikalılar olmasını mı istiyorsun? Evet, bunun adil olmadığını biliyorum, ama tam olarak bunu söyleyecekler. Seruma onay ver, Henry! Sonra bu onayı neden vermek istemediğini ve benim ne kadar alçak bir adam olduğumu anlatacağın bir rapor yazarsın." Dinlemek için bir an durdu, ama kendini tutamadı ve bağırmaya başladı, "Hayır, şimdi yapacaksın!"

Castilla telefonu çarparak kapattı ve ateş püsküren gözlerle odadaki herkesi süzdükten sonra bakışları Sağlık Bakanı'nın üzerinde odaklandı.

"Ne zaman gönderebilirler?" diye haykırdı.

"Yarın sabah."

Nancy Petrelli, "Masraflarını ödememiz gerekecek," dedi. "Ayrıca anlaştığımız gibi yatırımlarına karşılık makul bir kâr payı da vereceğiz."

Başkan, "Para yarın yatmış olacak," dedi. "İlk parti fabrikalarından çıkar çıkmaz."

Nancy Petrelli, "Peki ya devletlerden biri ödeme yapamazsa?" diye sordu.

Başkan, "Gelişmiş ülkeler fakir ülkelerin payını da öder," diye cevapladı. "Her şey ayarlandı."

Devlet Bakanı çok şaşırmıştı. "İlaç firması parayı peşin mi istiyor?"

Ouray kaşlarını çattı. "Ödemenin ilaç alındıktan sonra yapılacağını sanıyordum."

Sağlık Bakanı onları başını sallayarak yatıştırmaya çalıştı. "Kimse bedelini almadan aşı ya da serum vermez, Charlie. Sen herkesin olmasını tavsiye ettiğimiz grip aşısının bedava olduğu-nu mu sanıyordun?"

Nancy Petrelli açıkladı, "Blanchard bu antiserumu seri imal edip edemeyeceklerini görmek için bu tesisleri ve biyoteknoloji-yi kurarken aşırı masrafa girmiş. Uzun vadede kazanacaklarını düşünüyorlar, ama şu anda fınansal açıdan zayıf düşmüş durumdalar."

Norman Knight endişeyle, "Bu konuda ne diyeceğimi bilemiyorum, Başkanım,"

dedi. "Sanırım mucizeler hakkında önyargım var."

Ouray, "Özellikle de pahalıya mal oluyorsa," diyerek ona katıldı. Sesinde kinaye vardı.

Başkan yumruğunu masaya vurarak ayağa fırladı ve odanın ortasına doğru yürüdü. "Allah aşkına Charlie, Neyin var? Bunları birkaç gündür dinlemiyor musun?" Masasına döndü ve onlara doğru eğilerek, "Neredeyse bir milyon ölü ve ölmekte olan milyonlar. Şimdi siz paradan mı konuşmak istiyorsunuz? Bu salgını şu anda sona erdirebiliriz. Üstelik buna her yıl kanser, AİDS, malarya ve grip için harcadığımızdan daha azını ödeyeceğiz." Sanki tüm gezegene bakıyormuş gibi topuklarının üzerinde dönerek pencereden dışarı baktı.

"Arkadaşlar, bu gerçekten bir mucize olabilir!"

İnatçı liderlerinin haklı öfkesinden korkarak bir süre herkes sustu.

Başkan tekrar onlara doğru döndüğünde öfkesi yatışmıştı. Sesi sakin ve teşvik ediciydi. "Buna isterseniz Tanrı'nın iradesi deyin. Siz inançsızlar ve laikler her zaman bilinmeyeni, ruhsal olanı şüpheyle karşılıyorsunuz. Oysa

cennette ve yeryüzünde sizin felsefenizin hayal ettiğinden çok daha fazlası vardır, hanımlar ve beyler. Eğer bu para sizler için çok yüksekse bırakalım herkes ölsün o zaman, ne dersiniz?"

Ouray, "Bu tam anlamıyla bir armağan olacakmış gibi görünmüyor," dedi.

"Tanrı aşkına, Charlie! Vazgeç artık! Bu bir mucize. Tadını çıkaralım.

Kutlamalar yapalım. Adirondack'te ilk partiyi alırken bir tören yapacağız.

Güzel bir merasim. Ben de orada olacağım." Ayrıntıları düşündükçe yüzüne bir gülümseme yerleşti. Sonunda iyi haberleri vardı ve bunu nasıl kullanacağını biliyordu. Sesi tekrar yükseldi ama bu seferki beklentilerinden dolayıydı.

"Aslında tüm dünya liderlerini kapalı devre televizyon sistemi ile bir araya getirelim ve ben Tremont'a Özgürlük Madalyası vereyim. Bu salgını daha korkunç bir hal almadan durduracağız ve bu konuda bize yardım edenleri de onurlandıracağız." Yüzüne şeytanî bir gülümseme yayılmıştı. "Ayrıca bu durum politik geleceğimiz açısından da hiç fena sayılmaz. Her şeye rağmen bir sonraki seçimleri de düşünmek zorundayız."

Saat 17:37

Lima, Peru

Başkan yardımcısı ofisindeki yaldızlarla mermerlerin arasından gülümsedi.

Önemli bir adam görüntüsü sergileyen İngiliz, "Amazon'a giden herkesin bakanlığınızdan izin alması gerekiyor, değil mi?" diye sordu.

Bakan yardımcısı, "Çok doğru," diye cevap verdi.

"Bilimsel yolculuklar da buna dahil mi?"

"Özellikle onlar..."

"Bu kayıtlar halka açık mı?"

"Elbette. Bu ülkede demokrasi var, değil mi?"

"İyi bir demokrasi," diyerek İngiliz onu onayladı. "Öyleyse sakıncası yoksa, on iki ya da on üç yıl önceki kayıtlarınıza bir bakmak istiyordum."

Bakan yardımcısı, "Hiçbir sakıncası yok," diyerek yardımsever bir şekilde gülümsedi. "Ama üzgünüm, çünkü bu döneme ait kayıtlar başka bir hükümet döneminde tahrip edildi."

"Tahrip mi edildi? Nasıl?"

"Emin değilim. Bakan yardımcısı ellerini iki yana açarak, "Uzun zaman önceydi. Darbe isteyen önemsiz azınlıklar tarafından yaratılan bir kargaşa vardı. Sendero Luminoso ve diğerleri. Anlıyorsunuz."

Önemli bir adam olduğu izlenimi veren İngiliz de gülümsedi. "Anladığımı söyleyemeyeceğim."

"Ya!"

"İçişlerine yapılan bir saldırıyı hatırlamıyorum."

"Herhalde fotokopileri çekilirken olmalı."

"Herhalde sizde buna ait bir kayıt vardır."

Bakan yardımcısı hiç istifini bozmadı. "Dediğim gibi olay başka bir hükümet zamanında oldu."

"Eğer mümkünse bakanın kendisiyle görüşmek istiyorum."

"Görüşebilirsiniz elbette, ama şu anda şehir dışında."

"Gerçekten mi? Ne kadar garip. Oysa onu dün gece konserde görmüştüm."

"Bir yanlışınız olmalı. Şu anda Japonya'da olması gerekiyor."

"O zaman başkasını görmüş olmalıyım."

"Zaten Sayın Bakan pek dikkat çekici bir görünüme sahip değildir."

İngiliz, "Öyle olsun o zaman," dedi ve ayağa kalkarken gülümseyerek hafifçe eğilip selam verdikten sonra dışarı çıktı.

Sömürge dönemi mimarisiyle ünlü olan, bu zarif ve eski şehrin geniş

caddesinde yürüyen Carter Letissier adındaki İngiliz eliyle bir taksiye işaret etti ve içine bindikten sonra Miraflores'daki evinin adresini verdi. Taksinin içinde yüzündeki gülümseme yok olmuştu. Arkasına yaslanıp küfretti.

Aşağılık herifi satın almışlardı, üstelik yakın bir zamanda. Aksi takdirde, bakan sadece dosyaların arasında kaybolduğunu görmesi için Letissier'e bu izni verirdi. Tam aksine kayıtlar daha imha edilmemiş olmalıydı. Ancak Letissier bakanla bir randevu ayarlayana kadar yok edilmiş olacaklarını biliyordu.

Saatine bir göz attı. Bakanlık kapanıyordu. Perulu bakan yardımcılarının ortak özelliği olan tembellikleri sayesinde, raporlar en erken yarın sabah imha edilirdi.

«

Üç saat sonra, İçişleri Bakanlığı'nın büyük ofislerinin ışıkları kararmıştı. Carter Letissier, elinde yarı otomatik, 10 mm'lik Brow-ning'iyle baştan aşağı siyahlar giyinmiş, başına siyah bir başlık ve bir İngiliz antiterörist SAS komandosunun solunum aletini takmış olarak içeri sızdı. Bir zamanlar, bir SAS alayının komutanlığını yapmıştı. Bu hayatındaki anmaya değer ve gurur duyduğu dönemlerden biriydi.

Çabucak, Amazon bölgesine ait kayıtların olduğu dolaba gitti, izinlerle ilgili kısmı buldu, aradığı iki seneyle ilgili dosyaları çıkardı. Doğruldu ve yanında getirdiği lambayı yaktı. Mini kamerasıyla sayfaları kopyaladı. İşini bitirince her şeyi eski yerine koydu, lambayı kapattı ve tekrar gecenin içine çıktı.

Evindeki özel karanlık odasında, filmleri banyo etti. Negatifler kuruduktan sonra büyük boyda bastı.

Sırıtarak uzun bir numara çevirdi ve bekledi. "Ben Letissier. O bölgedeki bilimsel gruplara kılavuzluk edenlerin isimleri elimde. Kâğıdın kalemin hazır mı, Peter?"

OTUZ DOKUZ

23 Ekim, Perşembe Saat 10:01 Syracuse, New York

Eski endüstri şehri Syracuse, New York eyaletinin merkezindeki sonbahar renkli tepelerin arasındaydı. Çiftçilikle uğraşılan, geniş ırmakların aktığı; büyük şehrin karmaşasından usanan, özgür düşünceli insanların kaçamak yaptığı bir şehirdi. Jonathan Smith tüm bunları biliyordu, çünkü büyükannesiyle büyükbabası burada yaşardı ve o da onları her yıl ziyaret ederdi. On yıl kadar önce emekli olup Florida'ya gitmişler, balık tutmuşlar, sörf yapmışlar ve büyükannesi kalp krizinden ölene dek neşeyle yaşamışlardı.

Hemen üç ay sonra hayata yalnız devam edemeyen büyükbabası da karısının peşinden gitmişti.

Jon, Randi'nin kullandığı kiralık Oldsmobile'in camından dışarı baktı. Randi şerit değiştirerek 81 numaralı eyaletlerarası otobandan ayrılıp Marty'yi bulmayı umdukları, doğuya giden 5. otobana girmeye hazırlanıyordu.

Jon bulundukları yerden şehir merkezindeki tanıdık yerlerden bazılarını görebiliyordu. Tarihî Armory, Weighlock binası ve Syracuse Üniversitesi'nin yakın zamanlarda inşa edilmiş olan

Carrier Dome binası. Eski binaların hâlâ ayakta olması onu rahatlattı çünkü bu ona şu güvenilmez dünyada sürekliliğin olduğunu hatırlatıyordu.

Yorgun ve gergindi. Irak çöllerinden New York'a yolculuk uzun sürmüştü.

Donoso'nun söz verdiği gibi bir Harrier Jeti onları bulundukları yerden almış

ve Türkiye'deki İncirlik Hava Üssü'ne götürmüştü. Orada Randi bir C-17 kargo jeti ayarlamış ve havalandıklarında yardımcı pilotu lap-top

bilgisayarını bir süre Jon'a ödünç vermesi için kandırmıştı. Jon da bu bilgisayar aracılığıyla Asperger Sendromu WEB sitesi olan OASİS'e girmişti. Sonunda Marty'nin mesajını ABC'nin komşu sayfasında buldu:

Öksüren Kurt,

Bir bilmece: Saldırıya uğrayıp ayrılanlardan hangisi Hart'in yanlışlıklar komedisinin bulunduğu yerin beş yol doğusunda, yeşil gölün oralardaki evde oturur ve kimin mektubu çalınır?

Edgar A.

Randi, "Mesaj bu mu?" dedi. Jon'ın omzu üzerinden yazılanları kuşku dolu bir sesle, okumuştu. "Adın bile geçmiyor. Ve açıkça görülüyor ki 'Zellerbach' adı da yok."

Smith, "Ben Öksüren'im." diye açıkladı. "Smith kardeşlerin öksürük tabletleri.

Marty'yi tedavi eden amcam onları kullanarak küfrederdi. Marty ile ben bu espriyi kullanırdık. Tadı berbat olan korkunç şeylerdi. Ve bir kurt ne yapar?"

"Ulur." Randi'nin gözleri açıldı. "Howell*. İnanılmaz. Gerçekten de örtüşüyor."

Jon gülümsedi. "Birbirimize bu şekilde mesaj yollamamızın sebebi de bu, eposta kullanarak haberleşeceğimizi tahmin edeÇ.

N.*Howl: Ulumak

çeklerini düşünerek Asperger sitesi üzerinden kişisel şifreler kullanarak iletişim kurmayı kararlaştırdık. Marty ile beraber büyüdüğümüz için, bu pek de zor bir şey değil. Kullanabileceğimiz pek çok ortak anımız var."

"Böylece sadece sizin anlayabileceğiniz imalar kullanarak bu mesajı yazdı."

Onun yanına çömeldi. "Tamam, çaktım. Tercüme et."

"İlk iki şey kesin: Marty ve Peter 'saldırıya uğradılar' ve 'ayrıldılar.' Ama Marty

'Evde kaldı.' Demek ki o hâlâ RV'nin içinde ve belki de Peter'ın nerede olduğunu bilmiyor."

Randi, "Çan sesleri kadar açık," dedi alay ederek. "Öyleyse Zellerbach ve RV

neredelermiş?"

"Tabii ki Syracuse, New York'ta."

Randi suratını astı. "Aydınlat beni."

"Hart'ın 'Yanlışlıklar Komedisi'"

"Syracuse'da olduğunu buradan mı anladın?"

"Kesinlikle. Rogers ve Hart'ın Broadway müzikali, Syracuse' lu Çocuklar Shakespeare'in Yanlışlıklar Komedisi isimli eserinin uyarlamasıydı. Bu yüzden Marty Syracuse'da bir yerlerde olmalı."

"Ve 'Beş yol doğu?'"

"Evet! Bu en zekice buluşlarından biri. Onu 5 numaralı otobanın doğu tarafında bulacağımızdan eminim."

Randi buna pek inanmamıştı. "Ancak gördüğüm zaman inanabilirim."

Washington dışındaki Andrews Hava Üssü'ne inmişler ve oradan Dulles'a giderek kahvaltı etmişlerdi. Kendilerine koyu renk pantolonlar, balıkçı yakalı kazaklar ve ceketlerden oluşan basit giysiler almışlar, sonra da Bağdat'ta giydikleri yıpranmış kıyafetlerden kurtularak, Syracuse'a giden ticari bir uçağa binmişlerdi. Bakışları tüm sabah boyunca çevrelerinde onları takip eden birilerini aramıştı. Jon tüm yolculuk boyunca iki gerilimle birden savaşmak zorunda kalmıştı. Randi'ye baktığında onun Sophia olduğunu düşünme yanılgısını yenmeye çalışıyordu ama gerçek yine

de apaçık ortadaydı. Genç kadının yüzü, sesi ve vücudu Sophia'ya o kadar çok benziyordu ki acısının küllenmesine izin vermiyordu. Öte yandan birlikte çalışabildikleri ve kendisini Irak'tan çıkarıp Amerika'ya soktuğu için Randi'ye minnettardı.

Yarım saat kadar önce Syracuse'un kuzeydoğusundaki Hancock Uluslararası Havaalanı'na inmişler ve orada Randi bir Oldsmobile Cutlass kiralamıştı. Şimdi beş numaralı yolun üzerindeydiler çünkü beş numaralı bir eyaletlerarası otoban yoktu. Giderlerken dikkatle yolun iki yanına bakıyorlardı.

Jon "Yeşil göl," diye okudu. "Bu yoldaki bir şey yeşil rengini çağrıştırıyor ve bir gölü içine alıyor. "

"Tabii eğer bilmeceyi doğru yorumluyorsan," dedi Randi. "Böyle bir şeyin önünden yüzlerce kez geçip yine de fark edeme-yebiliriz."

Jon başını salladı. "Fark edeceğim. Marty bu kadar yaklaştıktan sonra kaçırabileceğimiz bir ipucu vermez. Sürmeye devam et."

Fayetteville boyunca mesajdakine benzer bir şey arayarak ilerlediler. Gittikçe cesaretleri kırılıyordu. Kulüplerin, alışveriş merkezlerinin, araba satıcılarının, kullanılmış araba sergilerinin ve bir zamanlar kasaba olup da şehirleşmeye çalışan yerlerinin önünden geçtiler. Hiçbiri bilmeceye uyan bir çağrışım yaptırmamıştı.

Birden Jon donakaldı. Kolunu camdan çıkararak gördüğü şeyi işaret etti. "İşte, orada!" Sol taraflarında geniş bir parkın önünde bir işaret tabelası vardı: Yeşil Göller Eyalet Parkı. "Hem 'yeşil' hem de 'göl!'" Sesi heyecan yüklüydü. "Mesaj,

'oralarda' diyor. Öyleyse burada bir yerde saklanmış olmalı."

Randi tüm dikkatini topladı ve trafiğin akışını bozmadan ustaca şeritten şerite geçti. "Şimdiye kadar haklıymışsın gibi görünüyor. Bakalım ben de sana yardım edebilecek miyim. Pekâlâ, çalınmış bir mektubu ima ediyor ve imzasını 'Edgar A.' olarak atıyor. Parmaklarını direksiyonun üzerinde

tıkırdattı. "Benim ilk aklıma gelen Edgar Ailen Poe'nun 'Aşırılmış Mektup' isimli öyküsü. Bunun sana bir yardımı olur mu?"

Jon uzaklara dalmış, kendini Marty'nin yerine koymaya çalışıyordu. Marty bir elektronik sihirbazıydı ama esrarengiz bilgilerden ve önemsiz gibi görünen şeylerden hoşlanırdı. "Tamam işte! Yani kayıp bir mektup en iyi nereye gizlenir? Diğerlerinin asla bakmayacağı, önemsiz görünen bir mektup kutusuna tabii ki. Bir şeyi saklamanın en iyi yolu göz önünde bir yere koymaktır."

"Bu durumda arkadaşın onu görebileceğimiz bir yere saklandığını söylüyor. Bu da ne demek oluyor?"

"RV'den bahsediyor, kendisinden değil. Arabayı çevir geldiğimiz yöne dönelim."

Jon'ın patron tavırlarından rahatsız olan Randi bir yan yola girdi, U dönüşü yaptı ve Syracuse'a giden yola çıktı. "Daha önce bir şey görmüş müydün?"

Smith'in mavi gözleri canlanmıştı. "Fayetteville'in diğer tarafındaki araba satıcılarının sergilerini hatırlıyor musun? Sanırım onlardan biri RV'lere ayrılmıştı."

Randi gülmeye başladı. "Eğer oradaysa gerçekten çok salak demektir."

Dikkatle etraflarını kolaçan ederek bir kez daha Fayetteville'e doğru yol aldılar.

Şehir şimdi gözlerine daha uzun ve daha kaotik görünüyordu. Smith sabırsızlanmaya başlamıştı.

Derken aradığını buldu. "İşte şu. Sağ tarafta." Sesi heyecanla titriyordu.

Randi, "Gördüm," dedi.

Önünde yeni ve kullanılmış arabaların bir araya getirildiği bir bölüm vardı.

Güneş ışığı arabaların üstüne vuruyor ve metalik bir ışıldamaya sebep oluyordu. Ortalıkta sandalyede oturan, güneş gözlükleri takmış bir adamdan

başka kimse yoktu. Bir showroom da yoktu.

Randi, "Pek meşgul görünmüyor. Bizim için de bir mola olabilir," diyerek arabayı biraz ilerideki bir sapaktan döndürdü ve bir akçaağacın gölgesine park etti.

Jon, "Sanırım en iyisi yürüyerek gidip etrafı kolaçan etmek," dedi.

Gözlenme olasılıklarına karşı tetikte olarak geriye yürüdüler. Kalabalık yoldan arabalar ve kamyonlar geçmeye devam ediyor-lardu. Park edilmiş araçların içinde kimse yoktu. Birkaç yaya onlara pek ilgi göstermeden önlerinden geçti.

Caddenin üzerindeki binalara dayanmış, birini bekliyormuş gibi yaparak onları gözleyen kimse de yoktu. Yürüdükleri yerden satış bürosunda gazete okuyan adamı görebiliyorlardı. On metre kadar uzaktaki adam gazetesinin sayfasını çevirdi.

Her şey normal görünüyordu.

Randi ile Jon bir an bakıştıktan sonra, park alanının girişini kapatan gevşek zincirin üzerinden atladılar. İki RV'nin arasından süzülerek arabalarla dolu bölümü gözden geçirdiler. Zaman ilerledikçe Smith yanılmış olabileceğini düşünmeye başladı. Ağaçların önündeki son sıraya kadar araştırmalarını tamamladılar. Bir esinti ağaçları hışırdatarak yerde biriken yaprakları sürükledi.

"Tanrım!" Jon şaşkınlık içinde uzun bir soluk verdi. "İşte burada." Peter'ın RV'si uzun zamandır satılmadığı belli olan, toz içindeki bir grup RV'nin arasındaydı.

İki yanındaki metal paneller, görünüşe bakılırsa ateş açılması sonucunda hasar görmüş ve pencereleri parçalanmıştı.

"Vay canına!" Randi derin bir soluk aldı. "Ne olmuş buna?"

Jon endişeyle başını salladı. "Berbat görünüyor."

Görünürde kimse yoktu. Birbirlerinden ayrıldılar ve silahları ellerinde etrafı aradılar. Şüpheli hiçbir şeye rastlayamayınca hurdaya dönmüş aracın yanında buluştular.

Randi, "İçeriden hiçbir ses duymuyorum," dedi.

"Belki Mart uyuyordun"

Jon uzandı ve dokunur dokunmaz, kapı sanki iyi kapatılmamış gibi açılıverdi.

Silahlarını uzatarak, geriye zıpladılar. Kapı ileri geri garip bir sessizlik içinde sallandı. Kimse yoktu. Bir dakika sonra Smith oturma odasına daldı.

Arkasından Randi Uzi'yi içeriye doğrultarak onu takip etti.

Jon yavaşça seslendi, "Mart? Peter?"

Cevap yoktu.

Jon ileriye doğru devam etti. Randi de sırtını ona dönerek şoför kabinine yöneldi. Mutfak masasının yanında Marty'nin en sevdiği çerez olan bir kutu Cheerios duruyordu. Bir çanaktaki pıhtılaşmaya başlamış olan sütün içinde bir kaşık vardı. Yataklardan birinde yatıldığı anlaşılıyordu; çarşaflar ve battaniyeler birbirine karışmıştı. Bilgisayar açıktı ama sadece kontrol ekranı çalışıyordu.

Banyo da boştu.

Randi, "Önde de kimse yok," diye seslendi.

"Hiçbir yerde kimse yok," dedi Jon. "Ama Marty az önce bu-radaymış." Kafasını salladı. "Hoşuma gitmedi. Halkın arasına karışmayı ya da yabancılarla iletişim kurmayı sevmez. Nereye gitmiş olabilir ki? Ve niçin?"

"Öteki arkadaşına ne oldu? Mlö'dan olana?"

"Peter Howell. Ona ait bir işaret de yok."

Sessizliği ve boşluğu incelediler. Bir terk edilmişlik havası vardı. Jon ne yapacağını bilemiyor, Marty ile Peter için endişe ediyordu.

Randi duvarlardaki kurşun deliklerinde ve parçalanmış olan duvara asılı haritalarda göz gezdirdi. "Görünüşe bakılırsa burada korkunç bir savaş olmuş."

Jon onu başıyla onayladı. "Bence Peter RV'nin metalik dış cephesinin altına zırh yerleştirtmişti. Kurşunların saplandığı yerlere bir bak. Hepsi pencereden girmiş."

"Ve açıkça görülüyorki, silahlı çatışma da burada olmamış. Dışarıda da buna ait belirtiler görmemiz gerekirdi."

"Bence de. Marty, Peter ya da ikisi birden RV ile kaçmış ve buraya saklanmışlar."

"En iyisi daha titiz bir arama yapmak."

Jon bilgisayarın başına oturarak Marty'nin ne üzerinde çalıştığını öğrenmek istedi ama Marty programın başlangıcına bir şifre eklemişti. Yarım saat kadar şifreyi bulmaya çalıştı. Marty'nin

Washington'da oturduğu caddenin ismini, doğum tarihini, anne babasının isimlerini, doğup büyüdüğü caddenin ismini ve beraber gittikleri ilkokulun adını denedi. Bunların hepsi şifre olarak yazılabilecek klasik şahsi bilgilerdi. Ve Marty bunları geçmişte muhtemelen kullanmış olmasına rağmen şimdi kullanmamıştı.

Randi ona seslendiğinde Smith cesareti kırılmış biri olarak başını sallıyordu.

Hemen ona doğru döndü.

"Bak! Artık serumun kimde olduğunu biliyoruz!"

Dağınık sarı saçları ve uzun bacaklarıyla küçük kanapenin üzerinde oturuyordu. İleri doğru eğilirken, kıvırcık sarı saçları gözlerinin üstüne düştü ve pembe dudakları düşünceli bir şekilde kıvrıldı. Uzun ve koyu renk

kirpikleri odanın diğer ucundan bile görülebiliyordu. Pantolonu biraz yukarı kıvrılmış, spor ayakkabılarının üzerindeki ince bileklerini meydana çıkarmıştı. Dar, beyaz balıkçı yaka kazağının altındaki göğüsleri dik ve yuvarlaktı. Çok güzeldi.

Yüzündeki gergin ifadeyle o kadar çok Sophia'ya benziyordu ki, Jon bir an onunla çalışmayı kabul ettiğine pişman oldu.

Sonra tüm bunları kafasından sildi. Doğru seçimi yaptığını biliyordu ve bu işi beraber götürmek zorundaydılar. "Ne buldun?"

Randi, kahve masasının üzerindeki eşya yığınını karıştırıyordu. Elinde, başlığı kolayca okunan bir The New York Times gazetesi tutmaktaydı: BLANCHARD PHARMACEUTİCALS A.Ş

TEDAVİYİ BULDU!

Jon üç uzun adımda odanın diğer tarafına ulaştı. "Şirketin adını biliyorum.

Yazıda ne diyor?"

Randi yüksek sesle okudu:

Başkan Castilla, dün gece özel bir basın toplantısıyla, ilk testlerinin dünyayı kasıp kavurmakta olan hastalıkla enfekte

olmuş bir düzine hastayı tedavi ettiğini açıkladı. Serum aslında, Peru

'nun ıssız bölgelerinde bulunan bir maymun virüsünü tedavi etmek için başlatılan ve Blanc-hard Pharmaceuticals 'ın Yönetim Kurulu Başkanı Vıctor Tremont tarafından hayata geçirilen bir AR-GE çalışmasının ürünü.

Başkan geçen gece, "Dr. Tremont ve Blanchard'ın bilinmeyen virüsler için başlattıkları araştırmaya minnettarız. Serum sayesinde pek çok hayatı kurtarıp bu korkunç salgını durduracağımız konusunda iyimserim, " dedi. On iki ülke serum için talepte bulundu, yakında diğerlerinin de onlara katılması bekleniyor. Başkan Castilla bugün öğleden sonra saat beşte Tremont ve Blanchard onuruna şirketin karargâhı LongLake 'te bir tören düzenleneceğini söyledi. Tören tüm dünyada yayın....

Jon ile Randi birbirlerine baktılar.

Jon, "Makale on yıllık bir proje olduğunu söylüyor," dedi. "Çöl Fırtınası'nı mı düşünüyorsun?"

Jon, "Bahse var mısın?" dedi öfkeyle. "Bin dokuz yüz doksan bir. Belki on iki kurbanın enfekte olmasıyla bir ilgisi yoktur. Bu bir maymun virüsü ve üzerinde çalıştığımız virüsle aynı olduğundan emin olamayız, hatta tedavi etse bile. Ama merakımı çekti doğrusu... Şimdi de serumu çıkardılar ha? Her şey ne kadar uygun, değil mi?"

Randi, "Fazlasıyla uygun," diye ona katıldı, "özellikle üç kişinin geçen yıl Irak'ta, üç kişinin de geçen hafta burada tedavi edildiği biliniyorsa. Ama bildiğimiz kadarıyla bu farklı bir virüs." "Son derece şüpheli bir durum." "Onun farklı bir virüs olduğuna inanmıyor musun?" "Bir bilim adamı olarak neredeyse imkânsız olduğunu söyleyebilirim onu şirketten çalıp Tanrı ya da şeytan rolünü oynamaya karar vermedikçe çok uzak bir olasılık."

"Öyleyse salgın nasıl patlak verdi? Tam da Blanchard'ın maymunları -

dolayısıyla- insanları tedavi edecek bir serum geliştirdiği sırada! Blanchard ya da her kimse salgının şimdi patlak vereceğini nasıl bilebildi?"

Jon kaşlarını çattı. "Ben de aynı şeyi merak ediyorum."

Hiç konuşmadan birbirlerine baktılar.

Bu sırada RV'nin arkasından hafif bir çıtırtı duyuldu.

Randi, Uzi'sini kaldırdı, Jon da belinden Beretta'sını çıkardı. Sıkışık RV'nin içinde, dışarıya kulak kabarttılar. Başka çıtırtı duyulmadı, ama yerdeki yapraklar, üzerinde biri hareket ediyormuş gibi hışırdamaktaydılar.

Bir hayvan ya da rüzgâr da olabilirdi, ama Randi buna inanmıyordu. Göğsü sıkışmıştı. "Bir kişi," diye tahminde bulundu, "daha fazla değil."

Jon da aynı şekilde düşünüyordu, "Diğerlerinin takip ettiği bir öncü olabilir.

Belki de ağaçlıkların oradan onu gözlüyorlardır," dedi.

"Ya da ayrılmışlardır ve diğerleri ön tarafta olabilir."

Ses kesildi. Uzaktaki trafikten başka bir ses duyulmuyordu.

Jon, "Sen arkayı al," dedi. "Ben ön tarafa bakacağım."

Ön camın bulunduğu duvara yapıştı, kenara doğru santim santim ilerledi ve kapıdan dışarıya göz gezdirdi. Hiçbir hareket göremedi.

Parkın arka kısmındaki koruyu inceleyen Randi, "Burası temiz," dedi.

Jon, "Çok fazla kör nokta var. Dışarı çıkmalıyız."

Randi de başıyla onayladı. "Sen sola git. Ben de sağa. Önden ben."

Jon Beretta'sını kaldırdı ve "Önden ben," diyerek kapıyı açacağı sırada aniden, arkalarında tahtanın tahtaya sürtünmesine benzer bir sesle, bir çıtırtı duyuldu.

Olimpiyatlardaki senkronize yüzücüler gibi, ikisi birden o tarafa döndüler.

Şaşkınlık içinde, yerden bir kapağın açıldığını ve hemen ardından da bir Heckler & Koch MP5 makinelisinin içeri uzatıldığını gördüler.

Jon hemen silahı tanıdı. "Peter!" Tabancasının tetiğindeki parmağını gevşeterek, "Tamam, Randi," dedi.

Peter Howell'in çizgiler ve kırışıklarla dolu yüzü ve omuzları, yerde açılan kapaktan dışarı çıkarken Randi kaşlarını çattı. Peter siyah komando elbiselerinin üzerine siyah bir de pardesü giymişti.

Hemen H&K'yı Randi'ye doğrulttu. "Bu kim?"

Jon, "Randi Russell. Sophia'nın kardeşi. CIA'den. Uzun bir m hikâye."

Peter, "Daha sonra anlat," diyerek Jon'ın sözünü kesti. "Marty'yi ele geçirdiler."

KIRK

383

Saat 10:32

Magua Gölü, New York

Marty bakışlarını, içinde bulunduğu tek asma yataklı, rutubet kokan odanın içinde dolaştırırken başı döndü. Kendini zorlayarak bulunduğu yeri tam olarak anlamaya çalıştı. İnce naylondan bir iple bağlı bulunduğu sandalyede, zihni hafiflemiş olarak, herkesin başının üzerinde salınmakta olan bir bulutun içinde her şeyi bilen bir bilge gibi uçuyordu. Yüzme fikrini seviyordu çünkü bedeninin hafiflediğini hissetmek hoşuna gidiyordu. Bir tarafı artık ilacını alması gerektiğini biliyor, ama diğer tarafı buna aldırış etmiyordu.

Kızmıştı. "Tüm bunların sizin yaşınızda insanlar için kesinlikle çok saçma olduğunu anlamalısınız. Polisler ve hırsızlar! Size garanti ederim ki, burada oturup saçma sapan sorularınızı dinlemekten çok daha önemli işlerim var.

Beni hemen eczaneye geri götürmenizi talep ediyorum!" dedi.

Sesi sert, hatta küstah çıkmıştı ve Victor Tremont'un muazzam evinin bodrumunda, etrafındakilere aldırmadan ayağa kalktı. Bu adamlar onu sindiremeyeceklerdi. Kiminle uğraştıklarını sanıyordu bunlar? Bu alçaklar, kalleş ve namussuzlara kim olduğunu gösterecekti.

Nadal al-Hassan soğuk bir sesle, "Biz oyun oynamıyoruz, Bay Zellerbach," dedi.

"Smith'in nerede olduğunu hemen şu anda öğreneceğiz."

"Kimse Jon Smith'in nerede olduğunu öğrenemez! Dünya onu ve beni sınırlayamaz. Başka bir evrendeki farklı bir zaman diliminde yolculuk ediyoruz. Sizin aciz dünyanız bizi tutacak yerçekimine sahip değil. Biz sonsuzuz! Sonsuz!" Marty çiçekbozuğu Arap'a göz kırptı. "Vay canına! Şu yüzüne bak! Ne berbat görünüyor! Çiçek olmalı sanırım. Hayatta kaldığın için şanslısın. Yüzyıllar boyunca bu ölümcül hastalıktan kaç kişinin öldüğünü biliyor musun? Hastalığın önüne geçmenin ne kadar uzun

sürdüğünden ve nelere mal olduğundan haberin var mı? Hâlâ derin dondurucularda bunun birkaç test tüpü duruyor. Niçin..."

Marty sanki koltuğuna oturmuş bir grup öğrenciye viral hastalıkların tarihi üzerine seminer veriyormuş gibi anlatıp duruyordu. "Şu anda patlak vermiş

ölümcül bir virüs var. Jon öldürücü olduğunu söylüyor. Birisinin ona sahip olduğunu ve insanları onun öldürdüğünü söylüyor. İnanabiliyor musunuz?"

Victor Tremont dostça gülümseyerek sordu: "Jon, virüs hakkında başka neler söyledi?"

"Eee, pek çok şey. Biliyorsunuz, o bir bilim adamı."

"Herhalde bu virüsün kimin elinde olduğunu biliyordur? Ve onunla ne yapmayı planladıklarını da?"

"Şey, sizi temin ederim ki, biz..." Marty durdu ve gözleri kısıldı. "Aa, beni kandırmaya çalışıyorsunuz! Beni! Sizi aptallar, Paladin'i alt edemezsiniz. Daha fazla konuşmayacağım." Ağzını sımsıkı kapadı.

Sabrı tükenmiş olan Al-Hassan Arapça küfrederek yumruğunu kaldırdı.

Victor Tremont elini kaldırarak onu durdurdu. "Hayır. Daha değil. Maddux'ın eczanede alırken yakaladığı ilaç Mideral'di. Yeni geliştirilmiş merkezi sinir sistemi uyarıcılarından biri. Doktorundan öğrenebildiğiniz kadarıyla bir çeşit otizm hastalığı olduğunu

biliyoruz. Davranışlarından, ilaç almadığı için mantıksız davrandığı anlaşılıyor."

Al-Hassan, "Öyleyse ondan Jon Smith'in nerede olduğuna dair hiçbir şey öğrenemez miyiz?" diye sordu.

"Tam tersine. Miderali'ni almasını sağlayın. Yirmi dakika içinde sakinleşecek ve gerçek dünyaya tepe üstü düşüverecektir. Eğer bu durum Asperger sendromu ise, aşırı zeki olabilir. Ama Mide-ral onu yavaşlatıp sersemletecektir. Aynı zamanda da tehlikede olduğunu fark edecektir. O zaman ondan ihtiyacımız olanı alabiliriz."

Marty yüksek sesle şarkı söylemeye başlamıştı. Al-Hassan'ın ellerinden birini çözüp bir bardak su ve bir hap verdiğini bile fark — etmedi. Hapı yutmak için durdu, sonra Al-Hassan elini tekrar bağlarken o şarkı söylemeye devam etti.

Arap ile Victor Tremont, Marty'nin sesinin alçalıp küstah tavırlarının kaybolmasını ve gözlerindeki aşırı parlaklığın sönük-leşmesini izlediler.

Tremont, "Sanırım artık onu sorgulayabilirsin," dedi.

Al-Hassan'ın yüzünde kurt gibi bir gülümseme şekillendi ve Marty'ye doğru yürüdü. "Evet, en iyisi baştan başlayalım, Bay Zellerbach ha! Ne dersiniz?"

Marty, suratsız, zayıf Arap'a baktı. Sandalyesinde sindi. Adam çok yaklaşmıştı ve gözüne şeytan gibi görünüyordu. Uzun boylu olan öteki adam, Marty'nin öbür yanına geçmişti. O da çok yaklaşmıştı ve yüzünde tehditkâr bir ifade vardı. Yabancılar! Marty'nin nefes alacak hali bile kalmamıştı. Çekip gitmelerini, kendisini rahat bırakmalarını istiyordu.

"Arkadaşın Jon Smith nerede?"

Marty sandalyesinde titredi. "I-Irak'ta."

"Güzel. Gerçekten Irak'taydı, ama Amerika'ya geri döndü. Şimdi nereye gidecek?"

Adamlar ona daha fazla yaklaşırlarken Marty gözlerini kırpıştırdı. Mesajı WEB

sitesine postaladığı aklına geldi. Belki Jon onu

çoktan bulmuştu ve RV'ye doğru yol almaktaydı. Bunu gerçekten çok istiyordu.

Dişlerinin gıcırdadığını hissetti. Hayır! Hayır, onlara söylemeyecekti. "Bi-Bilmiyorum."

Arap bir küfür daha savurdu ve Marty korkuyla çığlık attı.

Başında çatlayacakmış gibi bir acı hissetti, sonra her şey karardı.

Victor Tremont yumruklarını sıktı. "Lanet olsun. Bilincini kaybetti."

Al-Hassan, "Ama ona o kadar da sert vurmamıştım," diye itiraz etti.

Tremont nefretle kaşlarını çattı. "Kendine gelene kadar beklemek zorundayız.

Sonra da daha yumuşak fiziksel yöntemler denemeliyiz."

"Başka yöntemler de var."

"Ama o yöntemlerin bu adamı öldürmeyeceğini bilemeyiz. Ne kadar heyecanlı olduğunu gördün."

Umutsuzlukla, hareketsiz bedeni sandalyenin üstüne yığılmış, kolu sallanmakta olan Marty'ye baktılar.

"Ya da," Victor Tremont'un dudaklarında bir gülümseme belirdi. Şeytanî zekâsı bir fikir üzerinde yoğunlaştığı için bir an du-raksadı. "Bilmek istediklerimizi öğrenmek için çok daha iyi bir fikrim var," diyerek başını salladı. "Evet, çok daha iyi bir fikir."

Saat 10:35

Syracuse, Hew York

Peter Howell pardösüyü çıkardığında üzerindeki komando elbisesi meydana çıktı. Soluk bakışları RV'nin kurşunlarla kalbura dönmüş, yüksek teknoloji ürünü iç kısmını taradı. Çizgili suratın-daki bir anlık keder ifadesi daha sonra yoğun bir konsantrasyon ifadesine dönüştü.

Jon, arkasını dönmüş olan İngiliz'e, "Marty'ye ne oldu?" diye sordu. "Onu nereye götürdüklerini biliyor musun?"

"Buradan birkaç blok ötedeki eczanede yerini tespit ettiler. Üç kişiydiler.

Liderleri, Sierralar'da, pusuda gördüğümüz kısa boylu, tıknaz adamdı."

Randi, "Bu, virüsü ellerinde tutanların onu yakaladığı anlamına mı geliyor?"

Jon'ın suratı asılmıştı. "Evet, o anlama geliyor. Zavallı Mart."

"Konuşur mu?" diye Randi sordu.

"Bence eğer konuşmuş olsaydı çoktan burada olurlardı," diye cevap verdi, Peter.

"Ama konuşacak mı?"

Smith, "Güçlü biri değil," dedikten sonra Randi'ye Asperger sendromunu açıkladı.

Peter, "Bu ufaklık insanın tahmin edebileceğinden çok daha uyanık ve güçlü, Smith. Ele vermemenin bir yolunu bulacaktır."

"Sonsuza kadar süremez. Çoğu bunu başaramaz. Onu oradan kurtarmak zorundayız."

Randi, Peter'a, "Nerede olduğunu biliyor muyuz?" diye sordu.

Peter kafasını salladı. "Ne yazık ki yayaydım. Onu götüren arabayı takip edemedim."

Jon sordu. "Onu eczanede bulduklarını nasıl tahmin ettin?"

Peter tıpkı onlar gibi yarım saat önce RV'yi boş bulduğunu anlattı. Masanın üzerinde bilgisayardan çıkarılmış sahte bir doktor reçetesi duruyordu. "Marty, Mideral alabilmek için bir reçete hazırlamış olmalı. Ayrıldığımız gece hapları bitmek üzereydi." Sonra parkta başlarından geçenleri anlattı.

Jon başını iki yana salladı. "Sence sizi nasıl buldular?"

"Bence bizi Detrick'ten beri takip ettiler ve saldırmak için en uygun anı beklediler. Muhtemel takiplere karşı önlemler almıştım, ama sanırım bu konuda bayağı iyiler." Bakışları üçüncü dünya ülkelerine ait bir haritayı delik deşik etmiş olan kurşun deliklerine

takıldı ve başını salladı. "Yakınlardaki eczanelere bakmak için dışarı çıktım. Tam üçüncü eczaneye gelmiştim ki, Marty dışarı çıktı ve üç adam onu yakaladılar."

"Arabada kim olduklarına dair bir işaret var mıydı?" •

"Korkarım hiçbir şey yoktu."

"Öyleyse onu bulabilmenin tek yolu onları bulmak."

"Doğru. Ciddi bir sorun. Benim bir çözüm önerim olabilir, ama önce bana Irak'ta olanları anlat."

Smith, Cumhuriyetçi Muhafızlar lastikçiye saldırana kadar olanları ana başlıklarıyla anlattı.

İngiliz'in yüzündeki buruşuklar Randi'ye bakarken geniş bir gülümsemeye dönmüştü. Bakışları takdirle onun üzerinde dolaştı. "CIA ajanlarının kalitesini bayağı artırmış, bayan. Klasik, asık suratlı erkek ajanlar düşünülecek olursa, harika bir ilerleme sayılırsınız. Tabii bunlar sadece çenebaz bir ihtiyarın görüşleri."

"Teşekkürler. Siz de o kadar fena sayılmazsınız," diyerek Pe-ter'e gülümsedi.

"Müdüre sözlerinizi ileteceğimden emin olabilirsiniz."

Peter "Bunu yapın," dedikten sonra Jon'a döndü. "Sonra ne oldu?" Olanları dinledikçe yüzü tekrar ciddileşti.

"Demek ki Irak'ta da üç kurban iyileştirilmiş?" İngiliz bir küfür savurdu.

"Şeytanî bir deney. Bu içine kapanık ülkede para ve güçle her şeyin yapılabileceğini düşünmek hiç hoşuma gitmiyor. Böylece Irak'a olan yolculuğun, virüsün köklerinin Körfez Savaşı'nda olduğunu doğruladı."

Duraksadı. "Şimdi sıra bende. Tüm bu kokuşmuş işin foyasını meydana çıkaracak birkaç şey öğrendim. Sanırım Sophia'nm Prens Leopold Enstitüsü'nden gelen raporda neyle ilgilendiğini biliyorum."

Jon heyecanla içini çekti. "Neyle?"

"Peru. Sadece Peru." On iki yıl önce bir antropoloji öğrenci-siyken Sophia'nm oraya yaptığı bilimsel yolculuğu anlattı. Bu ufak bilgi parçacığından giderek, Lima'daki eski bir çalışma arkadaşı ile bağlantı kurmuş ve onun sayesinde o yıl Amazon bölgesinde kimlerin araştırma yaptığını öğrenmişti.

Smith beklemeden sordu, "Liste sende mi?"

Peter'm buruşuk yüzüne bir memnuniyet ifadesi yayıldı. "Bu yaşlı tilkiden kaçar mı hiç? Gelin çocuklar."

Mutfak masasına giderken siyah komando elbisesinin bir yerinden ikiye katlanmış bir kâğıt çıkardı. Çalışma masasındaki lambayı yaktı, kağıtları masaya yaydı. Üçü birden eğilerek yazılı isimleri okumaya başladılar.

Peter açıkladı, "O yıl Amazon bölgesinde daha birçok bilim adamı çalışmış, ama Sophia'yla aynı zamanlarda değil."

On dördüncü isim hem Jon'ın hem de Randi'nin yerinden sıçramasına sebep oldu.

"İşte bu!" dedi Randi. "Victor Tremont. "

Smith de asık bir suratla onu onayladı. "Blanchard Pharmaceuticals'in Yönetim Kurulu Başkanı. Bugün dünyayı virüsten kurtardığı için Başkan ona bir madalya verecek. Büyük hümanist; şirketini neredeyse yirmi dört saat çalıştırıp serumu maliyetine veren adam."

"Cehennemin dibi!" Peter başını salladı. " Vay canına!"

Randi, "Zaten Blanchard'ın seruma sahip olduğunu biliyorduk." Gazetedeki hikâyeyi düşündü. "Şimdiki durumda virüsü Peru'dan Tremont getirmiş gibi görünüyor."

Jon başıyla onayladı. "Ve bir bilim adamı olarak böylesine ölümcül bir virüsü tedavi edecek serumu bulmuş olabilir. Sonra da Çöl Fırtınası'nda

virüsü birkaç kişiye bulaştırmanın bir yolunu bulmuştur. Çabuk aktive olmadığını ve AİDS

gibi vücutta yıllarca durup kendini belli etmediğini anlamış olmalı."

"Ulu Tanrım!" Peter derin bir nefes aldı. "Demek ki gizli testlerine Irak'ta, bundan on yıl önce, daha bir serum geliştirip geliş-tiremeyeceğinden emin değilken başladı. Bu adam bir canavar!"

"Belki bundan da beter. Virüsün şu anda ortaya çıkması tam onun işine gelen şey." Jon'ın gözleri buz mavisi olmuştu. "Bir şekilde salgını başlatıp bir servet yapmayı planladı."

RV'nin içini şaşkınlık dolu bir sessizlik kapladı. Smith duymak istemedikleri şeyleri söylemişti. Ama gerçek buydu ve havada düşmeyi bekleyen bir balta gibi asılı duruyordu.

Sonunda Randi, "Nasıl?" diye sordu.

Jon, "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Blanchard'ın kayıtlarını incelemeliyiz. Allah kahretsin, Marty'nin burada olmasını isterdim."

Peter, "Belki ben onun yerini alabilirim," dedi. "Bilgisayarla aram iyidir ve birkaç gündür özel programlarını kullanırken onu izliyordum."

Jon, "Ben denedim ama bir şifre istiyor."

Peter ekşi bir şekilde gülümsedi. "Bunu ben de biliyorum. Marty'nin tipik espri anlayışı. Şifre: Kedi Stanley."

Saat 10:58

Long Lake Kasabası, New York

İçinde kalmış olan son şeref ve dürüstlük kırıntılarının etkisiyle, Mercer Haldane, Victor Tremont'un hiç itiraf etmediği şeyi yaptığından şüpheleniyordu: Her nasılsa dünyayı kasıp kavuran salgını Tremont başlatmıştı. Şimdi, ofisinin penceresinden o akşamki tören için hazırlanmış

olan platforma ve dev TV ekranına bakarken artık sessiz kalamayacağını düşündü. Sanki Blanchard ve Tremont, Rahibe Teresa, Gandi ve Einstein'ın bir karışımıy-mış gibi, ilk parti serumu yollamak için Başkan'ın bizzat kendisi oraya geliyordu.

Haldane'in içinde günlerdir ahlakı bir savaş vardı.

Bir zamanlar onurlu bir adamdı ve dürüstlüğüyle gurur duyardı. Ama Blanchard'ı dünyanın ilaç endüstrisi devlerinden biri haline getirirken, bu yoldan sapmış olduğunu görüyordu. Bunun sonucunda, yeryüzünün gördüğü en iğrenç olay gerçekleşiyordu: Victor Tremont herkesin gıpta ettiği Özgürlük Madalyasını alacaktı.

Mercer Haldane buna tahammül edemezdi. Kendisine ne olursa olsun... Suç muhtemelen onun üzerine yıkılacak olsa da... Bunu yapmalıydı. Bu trajik eşek şakasını sona erdirmeliydi. Bazı şeyler paradan ve başarıdan daha önemliydi.

Telefonuna uzandı. "Bayan Pendragon? Lütfen Washington' dan Sağlık Bakanı'nı bağlayın. Sanırım numarayı biliyorsunuzdur."

"Elbette, efendim. Hemen arıyorum."

Mercer Haldane masasının arkasındaki koltuğuna yayılarak beklemeye başladı.

Ensesini koltuğun deri arkalığına yasladı ve ellerini gözlerinin üzerine koydu.

Bu sefer de yeni bir kuşku dalgasının içine düşmüştü. Birden hapse girebileceği düşüncesi zihnine bir bıçak gibi saplandı.

Ailesini, mevkiini, servetini kaybedebilirdi. Kaşları çatıldı.

Diğer taraftan, eğer konuşmazsa, Victor onlar için bir servet kazanabilirdi.

Bunu da biliyordu.

Beyaz saçlı başını salladı. Aptalca davranıyordu. Daha da kötüsü duygusal bir ihtiyar kadar aptalca davranıyordu. Yüzlerini bile görmediği milyonlarca insanın ne önemi vardı ki? Şu ya da bu şekilde zaten ölmeyecekler miydi? Bu hayatın doğal bir sonucuydu. İnsanların çoğu hastalıklar, açlık, savaşlar, devrimler, depremler, tayfunlar, kazalar ve kızgın sevgililer gibi doğal nedenlerle ölmekteydi. Ayrıca, özellikle üçüncü dünya ülkelerinin nüfusu çok kalabalıktı ve geometrik oranlarda artmaya devam ediyordu.

Sonuç olarak doğa bir yolunu bulup bu dengeyi nasıl olsa kuracaktı.

Victor'1a beraber şirketleri de bundan biraz para kazansa bunun ne önemi vardı ki?

İçini çekti, çünkü aslında... Onun için önemi vardı.

Bir insan onun kaderini kontrol etmişti. Aklına Prusyalılar'ın söylediği bir söz geldi: Bir erkeğin değeri prensipleri için ölmeyi bile göze aldığında ortaya çıkar.

Mercer Haldane prensipler çerçevesinde yetişmişti. Bir zamanlar bundan zevk de almıştı. Eğer hâlâ kurtulabilecek bir ruhu kaldıysa, onu kurtarmanın yolu Victor Tremont'u durdurmaktan geçiyordu.

Oturduğu yerde, için için kendisiyle savaşmaya devam etti. Bu iç çatışma patlak verdiğinden beri kendisini daha zayıf ve aciz hissediyordu. Ama sonuçta, Sağlık Bakanı'na her şeyi anlatacaktı, bunu biliyordu. Anlatmak zorundaydı. Doğru şeyi yaptığıudan emin olmak için her bedeli ödeyebilirdi.

Kapısının açıldığını duyduğunda gözlerini açtı ve sandalyesini o yöne doğru çevirdi. "Bağlantıda bir sorun mu çıktı, Bayan Pendragon?"

"Cesaretini mi kaybettin, Mercer?"

Victor Tremont, Haldane'in ofisinin tam ortasında duruyordu. Üzerindeki pahalı takım ve cilalı deri ayakkabılarıyla ezici bir görünüşü vardı. Gür, kır saçları, tepeden vuran ışığın altında parlıyor ve yırtıcı kuşları andıran kendine özgü yüzü hafif kibirli bir ifadeyle Haldane'e bakıyordu. Yönetim

kurullarını bir şefin orkestrasını idare ettiği gibi kolaylıkla yönetebilen bir adamdı. Güven dolu bir hava yayıyordu etrafına.

Haldane eski adamıyla yüzleşmek için yaşlı gözlerini kaldırdı. Ölçülü bir ses tonuyla, "Vicdanımı buldum, Victor. Senin de aynı şeyi yapman için henüz çok geç değil. Bırak Sağlık Baka-nı'yla görüşeyim," dedi.

Tremont güldü. "Sanırım yazan Shakespeare'di. Vicdanın bizi korkağa dönüştüren bir lüks olduğunu yazmıştı. Vicdan kurban olmamızı sağlar, Mercer, kaybeden olmamızı. Ve benim ne kurban ne de kaybeden olmaya niyetim var." Durdu ve kaşlarını çattı. "Bir erkek ya bir kurttur ya da bir geyik ve ziyafet çeken ben olmak istiyorum."

Haldane ellerini havaya kaldırdı. "Tanrı aşkına, Victor! Biz insanlara yardım ediyoruz. Onların acılarını dindirmeye çalışıyoruz. Biz tedavi işindeyiz!"

"Bok, tedavi işindeyiz!" dedi Tremont haşin bir sesle. "Biz para işinin içindeyiz.

Kazanç, tek önemli olan şey bu."

Haldane kendisini daha fazla tutamadı. "Sen egoist bir çatlaksın, Victor!"

Patlamıştı. "Bir canisin! Sağlık Bakanı'na her şeyi söyleyeceğim ve..."

Tremont, "Hiçbir şey yapamayacaksın," diye sözünü kesti. "Bu görüşme asla gerçekleşmeyecek. Bayan Pendragon başarılı bir insanı bir bakışta tanıyor."

Elini ceketinin içine soktu ve koyu renkli 9 mm'lik bir Glock tabanca çıkardı.

"Nadal!"

Mercer Haldane'in kalbi güm güm atıyordu. Uzun boylu, çi-çekbozuğu Arap içeri girince her yanını ter bastı. Onun da elinde büyük bir silah vardı.

Korkudan taş kesilmiş olan Mercer, konuşamadan bir Victor'a bir de diğer adama bakakaldı.

KIRK BİR

394

Saat 11:02

Magua Gölü, riew York

Victor Tremont'un evinin geniş odasına, çam iğnelerinin yaydığı, Noel'dekine benzer bir koku sinmişti. Etrafı yoğun ormanlarla çevrili göl, camlara kristal mavisi bir renk yansıtıyordu. Alevlerin yükseldiği şöminenin yanında, Bill Griffin deri bir koltukta oturmaktaydı. Kısa ama sağlam yapılı vücudu rahatlamış görünüyordu. Her zamanki gibi kahverengi saçları asi bir biçimde ceketinin yakasının üzerine düşmüştü. Bacak bacak üstüne attı ve bir sigara yaktı.

Victor Tremont ile Nadal al-Hassan'a kısa bir an gülümse-dikten sonra sakin bir tavırla açıklamaya başladı, "Sorun şuydu: Hepimiz zıt amaçlar için çalışıyorduk. Bana Jon Smith'i öldürme emrini verdiğinizden beri aynı anda üç yeri birden göz altında tutuyordum: Thurmont'taki evi, Russell denen kadının Fre-derick'teki dairesini ve Fort Detrick'i. Benimle bağlantı kura-mamanıza pek de şaşmamalı."

Bunların hepsi yalandı. Greenwich kasabasında New York'tan eski bir arkadaşına ait bir dairede saklanmıştı. Ama haberleri okuyup Başkan'ın Blanchard'a onur ödülü vereceğini ve siparişlerin verilmeye başlandığını öğrenince, kendi payına düşeni almak için gelmişti.

Bu arada Smith olayı da hâlâ devam etmekteydi. "Smith'i Detrick'ten çıkarken yakalamayı umuyordum," diye açıkladı, "ama uygun bir fırsat yakalayamadım ve o geceden sonra üç yerde de görünmedi. Sanki buhar olup uçtu. Belki de vazgeçti ya da izin aldı. Ya da kadının ölümünden duyduğu acıyla bir köşeye çekildi." İçinden bunun doğru olmasını umuyordu, ama Jon'ı tanıdığı için pek de inanamıyordu.

Victor Tremont ayağa kalkarak, gölün içinden yansıyan güneş ışınlarının ışıklarıyla parlayan pencereden dışarı baktı. Sesi düşünceliydi. "Hayır, yas tutmak için izin almadı."

Nadal al-Hassan kalçalarından birini şömineye bakan yüksek kanepenin koluna yerleştirdi. "Her neyse, bu konu geçti artık. Nerede olduğunu biliyoruz ve yakında sorun çıkartamayacak."

GrifFın'in yanakları farklı bir gülümsemeyle genişledi. "Lanet herif! Artık bir oh çekebiliriz." dedi. Ardından da sonradan aklına gelmiş gibi, "Maddux mı ilgileniyor?"

Tremont pencerenin önünden ayrıldı ve bir puro almak için kutusuna uzandı.

Griffın'e de uzattı. Griffin bir puro alıp başını salladı. Nadal al-Hassan radikal bir müslüman olduğu için tütün kullanmıyordu.

Tremont purosunu yakarken, etrafa duman ve tütün kokusu yayarak, "Aslında, Maddux, Smith'in arkadaşlarından birisini yakaladı. Martin Zellerbach adında bir bilgisayar dahisi. Yakında Zellerbach'tan Smith'in Syracuse'da saklandığı yeri öğreneceğiz."

"Smith Syracuse'da mı?" GrifFın tedirgin olmuş gibiydi. Suçlayan bakışlarla Al-Hassan'a baktı. "Bize bu kadar yaklaştı ha? Nasıl oldu da bu kadar kıçımızın dibine girebildi?"

Al-Hassan'ın sesi yumuşaktı. "Russell'ın hayatını ve eğitim kayıtlarını inceleyerek. Lisans eğitimini Syracuse'da yapmış."

"Peru'daki sayahate katıldığı zaman devam ettiği üniversite mı?"

"Korkarım öyle."

"Öyleyse artık kim olduğumuzu biliyor!"

"Sanmıyorum. En azından, şimdilik."

Griffin'in sesi yükseldi. "Ama öğrenecektir. Bu sefer onu durduracağım. Bu..."

Tremont sözünü kesti. "Sen Smith'i düşünme. Sana verecek başka bir görevim var. Jack McGraw boğazına kadar Başkan'ın güvenlik önlemlerini ayarlamaya battı. Bu akşamki tören benim için bir onur olsa da son dakikada karar verildi.

Herkes buraya üşüşüyor. Ayrıca uğraşacak bir sürü medya mensubu var.

Dışarıdan birilerinin partiyi berbat etmesine izin veremeyiz. Senin FBI —

tecrüben var bu yüzden gizli servisle beraber bu işte çalışacaksın."

Griffin'in aklı karışmıştı. "Tabii ki. Patron sensin. Ama Smith hâlâ canını sıkıyorsa, sanırım..."

"Buna gerek olmayacak." Al-Hassan'ın sesi kesindi. "O işi hallettik."

"Nasıl? Kim?" İçinde uyanan endişeye karşın Arap'ı şüpheyle süzdü.

"General Caspar, Smith'in yanına bir CIA ajanı yerleştirdi. Bu ajan Russell'ın kız kardeşi ve eski bir meseleden ötürü Smith'e kin besliyor. Ona Smith'in ülke için büyük bir tehlike oluşturduğu söylendi. Onu temizlemekte tereddüt etmeyecektir." Al-Hassan Grif-fın'i süzdü. "Sanırım meseleyi kapanmış

sayabiliriz. Artık bizim için Smith bir ölü."

Bili Griffin'in yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı. Sigarasından uzun bir rlefes çekti. Tatmin olmuş görünerek başıyla onu onayladı. Jon'ı uyardığı geceden beri ondan şüpheleniyorlardı. Onu öldürmekte gösterdiği başarısızlık güvenlerini iyice sarsmıştı. Şimdi liseden hatırladığı ve bir deha olmasına rağmen güçsüz ve insanlardan ürken Zellerbach'ı yakalamışlardı. Er ya da geç Marty dayanamayacak ve istemeden Jon'ı ele verecekti. Üstüne üstlük Sophia'nın kardeşi Randi'yi de Smith'in yanına yerleştirmişlerdi.

Bu, işleri iyice kötüleştiriyordu. Jon'dan kadının ondan ne kadar çok nefret ettiğini kaç kez dinlemişti. Onu gözünü kırpmadan öldürebilirdi; her CIA ajanı gibi.

Marty'nin yakalanması ve Randi'nın, Smith'in yanına yerleştirilmesiyle Tremont ve Al-Hassan tüm sorunlarını kontol altına almışlardı.

Griffın yüzünde yumuşak bir ifadeyle yerinden kalktı. "Tam bana göre bir işim var gibi. Onunla ilgilenmeye başlayayım."

"Güzel." Tremont gidebileceğini belirten bir şekilde başını salladı. "Cherokee'yi kullan. Nadal'la buradaki işimizi bitirdikten sonra Land Rover'ı alacağız.

Geldiğin için sağ ol Bili. Senin için meraklanmıştık. Seni görmek her zaman bir zevktir."

Ama Griffın dışarı çıktıktan sonra Tremont'un yüzündeki ifade değişti. Soğuk bakışlarla hainin kapıdan çıkışını izledi.

•

Bili Griffın Cherokee'yi yoldan çıkarıp meşe ve huş ağaçlarının sık olduğu yere park etti. Cherokee'nin yoldan gözükmemesi için çalıları jipin etrafına sararken, zihninde çatışma girdapları dönüp duruyordu. Jon'ı bulmalı ve Randi'yle Marty konusunda uyarmalıydı. Ancak bir yandan da iki yıl önce Victor Tremont'un yanında çalışmaya başladığından beri bulaştığı Hades Projesi'nin getirile-rinden vazgeçmek istemiyordu.

Yine de Jon'ı öldürmelerine izin veremezdi. Bu kadar ileriye gidemezdi.

Ağaçların arasında, kır evini ve bahçesindeki küçük kulübeleri seyrederek bekledi. Böcekler vızıldıyordu. Nabzı hızlanmaya başlamıştı.

On beş dakika sonra, Land Rover'm sesini duydu. Rahat bir nefes alarak aracın saklandığı yerin önünden geçip güneydoğudaki ağaçların arkasında kaybolmasını izledi. Tremont ve Al-Hassan birkaç mil sonra Long Lake

kasabasına giden anayola varmış olacaklardı. Bu ona fazla zaman bırakmıyordu.

İçini bir telaş kapladı, arabasına binip eve geri döndü, personele ayrılan yerin sağ kanadına park etti ve oradan görünmeyen, ormanın ucundaki tel örgülü bir alana doğru hızla yürüdü. Kapının kilidini açtı ve hafifçe ıslık çaldı. Tahta bir köpek kulübesinden, büyük bir doberman çıktı. Kahverengi tüyleri dağlardan yansıyan ışıkta parlıyordu. Zeki gözleri Griffın'den ayrılmadan keskin uçlu kulakları öne doğru uzandı.

Griffın, köpeğin kulağının arkasını okşadı ve yavaş sesle konuştu, "Hazır mısın, oğlum? İşe gitme zamanı."

Kapalı alandan çıktı. Köpek onu takip ediyordu. Kapıyı tekrar kilitledi ve hızlı adımlarla eve doğru ilerledi. Dışarıdaki üç güvenlik görevlisi onu tanıdıkları için sorun çıkmazdı. Ama yine de bu riske giremezdi. Evin yan kapılarının birinin önünde derin bir nefes aldı ve bir kez daha çevresine baktı. Sonra kapıyı açtı ve Dobermanla birlikte içeri girdi. Ev, muazzam büyüklükte bir tabutmuş

gibi garip bir sessizlik içindeydi. İkinci kattaki büyük la-boratuvarda kalan birkaç bilim adamı dışında herkes, Long La-ke'teki törene gitmişti.

Tremont laboratuvarların bulunduğu katta bir tutsak bulundurmazdı.

Marty ve muhtemelen yanında bırakılmış olan silahlı bir nöbetçi dışında ev bomboş olmalıydı. Dobermanın kulağına eğildi. "Bölgeyi tara, oğlum."

Doberman, koridorda otlaklara yayılan bir ses kadar sessizce kayboldu. Onu beklerken, olağan devriye gezisini yaparken pencerenin önünde durmuş olan iki güvenlik görevlisinin gevezeliklerini dinledi.

İki dakika sonra Doberman geri geldi. Daireler çiziyor ve bulduğunu Griffın'e göstermek için can atıyordu. On dokuzuncu yüzyılda, doğaya dönüş akımıyla burada inzivaya çekilen, varlıklı insanların kaldığı pek çok odanın bulunduğu bir koridor boyunca ilerlediler. Ama köpek kapılardan hiçbirinin önünde durmadı. Bunun yerine, aşçılara ve diğer personele -Long

Lake'teki törene katılabilmeleri için- öğleden sonra izin verildiği için bomboş kalmış olan mutfağa doğru yoluna devam etti.

Sonunda Doberman bir kapının önünde durdu. Griffın tokmağı çevirmeyi denedi. Kilitliydi.

Bir an tüyleri diken diken oldu. Koskoca evin boşalmış olmasının yanı sıra, ardında ne olduğunu bilmediği bir kapıyı açacağı için sinirleri gerilmişti.

Sağına soluna baktıktan sonra ceketinin cebinden küçük bir paket çıkardı ve içinden bir dizi maymuncuk aldı. Bunlardan üç tanesini kilit üzerinde ustalıkla denedi. Dördüncüsü kapıyı açtı.

Griffın silahını çekti ve tokmağı çevirdi. Menteşeleri yağlandığı için kapı sessizce açılıverdi. İçeriden hafif bir küf kokusu geliyordu. Karanlıkta el yordamıyla ışık düğmesini bulmaya çalıştı. Işığı yakmayı başardığında mahzene inen merdivenleri gör-dü. Griffın eliyle bir işaret yaptı ve kapıyı kapadı. Doberman tırnaklarını basamakların üzerinde çıtırdatarak görevine devam etti ve aşağı inmeye başladı.

Griffın beklerken karanlığa tedirgin gözlerle baktı. Saniyeler sonra köpek geri geldi ve Griffın onu takip etmeye başladı.

Yolun yarısında Griffın bir elektrik düğmesi daha buldu. Çevirdiğinde geniş

mahzeni ve içindeki karton kutuları aydınlatan birkaç ışık birden yandı. Her kutu özenle etiketlenmişti ve dosyanın adını, tarihini ve kaynaklarını, yani bir bilim adamının ya da bir işadamının kayıtlarını içeriyordu. Ama köpeğin ilgisini çeken yer, kapalı olan kapıydı. Temkinli bir şekilde bu kapının önünde daireler çizmeye başladı.

Griffın silahını hazır tutarak, kulağını kapıya yasladı. Bir şey duyamayınca köpeğe döndü. "Bir sır, ha, oğlum?"

Köpek onu onaylıyormuş gibi burnunun ucunu kaldırdı. O anda hayvan olağanüstü gergin ve temkinliydi ama Griffın'in ona ihtiyaç duyması halinde, bir katile dönüşebilirdi.

Tekrar maymuncuklarını kullanan Griffın kapının kilidini açtı, ama kapıya dokunmadı. Bodrum katı tıpkı bir mezar odasına benziyordu. Burası onu huzursuz etmişti. Damarlarında hızla akan kan, ona harekete geçmesini söylüyordu ama sağduyusu ona, çoğu

zaman beklenenden başka şeylerin gerçekleşeceğini öğretmişti. Kapının arkasında ne olduğunu bilmiyordu. Belki bir tabur silahlı asker, belki deli bir adam ya da hiçbir şey. Her ne ise hazırlıklı olsa iyi olurdu.

Tekrar içeriyi dinledi. Sonunda maymuncuk takımını cebine soktu, silahını sıkıca kavradı ve kapıyı açtı.

Oda, pencereleri olmayan karanlık bir hücreydi. Dışarıdan hafif bir ışık geliyordu. İleride, duvara dayanmış bir bankın üzerinde bir tümsek vardı.

Zeminde açık bir kap duruyor ve içinden sidik kokusu yayılıyordu. Tüm hücre bir tehlike ve keder havası yansıtıyordu. Griffın Dobermana kapı tarafında nöbet tutmasını işaret — ettikten sonra hemen yatağa doğru yürüdü. Ufak tefek, şişmanCa bir adam, yün bir battaniyenin altında uyuyordu.

"Zellerbach?" diye fısıldadı.

Marty gözlerini açtı. "Ne? Kim?" Konuşması yavaş ve hareketleri tedirgindi.

"İyi misin? Yaralandın mı?" Marty doğrulana kadar Griffın omuzlarıyla ona yardım etti. Marty uyanıp gözlerini ovuştururken Griffın liseden tanıdığı Marty Zellerbach'ı hatırladı. Jon'ın öteki en yakın arkadaşıydı. Jon'ın başının devamlı belaya girmesine yol açan, insanlara tepeden bakan, kaçık. En sonunda ne kaçık ne de küstah olmadığı, ama bir çeşit otistik olduğu ortaya çıkmıştı.

Sessizce küfretti. Bu herif ona istediklerini söyleyebilecek miydi ki?

"Bili Griffın, Marty. Beni tanıdın mı?"

Marty gölgelerin içinde dikildi. Yatak gıcırdadı. "Griffın? Nerelerdeydin? Her yerde seni arıyordum. Jon seninle konuşmak istiyor."

"Ben de onunla konuşmak istiyorum. Ne kadar zamandır buradasın?"

"Bilmiyorum. Sanırım uzun zamandır."

"Onlara ne söyledin?"

"Ne mi söyledim?" Marty tüm sorulan hatırladı. Ve kafasına vurulduktan sonra çöken karanlığı. "Korkunçtu. Bu adamlar birer cani. Diğer insanların acı çekmesinden hoşlanıyorlar. Ben... kendimde değildim." Yaşadığı berbat deneyimi anımsayınca kalbi gümbürdemeye başlamıştı. Sanki birkaç dakika önce olmuş gibiydi ve her şey zihninde açık bir yara kadar belirgindi. Ama yine de çok açık değildi. Kafası karışmıştı. Başını sallayarak olup biteni net olarak hatırlamaya çalıştı. "Onlara bir şey söylediğimi sanmıyorum."

Griffın'de başıyla onayladı. "Ben de söylediğini sanmam. "Aksi takdirde Jon'ı ya yakalamış ya da çoktan öldürmüş olurlardı. Seni buradan çıkaracağım, Marty.

Sen de beni Jon'a götüreceksin."

"Marty'nin yuvarlak yüzü üzüntüyle buruştu ve itiraf etti: "Nerede olduğundan emin değilim."

Griffın bir küfür savurdu. "Bekle. Tamam. Düşün. Nerede olabilir? Buluşacak bir yer ayarlamış olmalısınız. Sen bir çeşit dehasın. Dehalar hep buna benzer şeyler yaparlar."

Marty birden şüphelenmişti. "Beni nasıl buldun?" Bili Grif-fın'i hiçbir zaman sevmemişti. Marty'ye göre sadece vasatın biraz üzerinde bir beyne sahip olmasına rağmen, Griffın, okuldayken çok konuşan, kendini beğenmişin biriydi. Marty duvara doğru çekildi. "Sen de onlardan biri olabilirsin!"

"Ben zaten onlardan biriyim. Jon da bunu biliyor. Ama sandığından daha büyük bir tehlikenin içinde ve öldürülmesini istemiyorum. Ona yardım

etmeliyim."

Marty de Jon'a yardım etmek istiyordu ve bu Griffın'e güvenmesini sağladı.

Ama yine de emin olamıyordu.

Griffın, Marty'nin yüzüne dikkatle baktı. "Bak, seni buradan sağ salim çıkarabilirim. O zaman bana inanıp Jon'la nerede buluşacağınızı söyler misin?

Oraya beraber gideriz."

Marty başını doğrulttu. Bakışları keskinleşmiş ve GrifFın'i incelemeye başlamıştı. "Pekâlâ." Kendi kendine bunun basit bir olay olduğunu söyledi. Eğer Griffın'e güvenilemeyeceğini düşünürse yalan söyleyebilirdi.

"Güzel. Haydi."

"Yapamam. Beni duvara zincirlediler." Marty, Umutsuzca ellerini kaldırdı ve sağ ayağını salladı. İnce ama sağlam zincirler duvardaki kelepçelere tutturulmuştu. Her biri güçlü bir kilitle sağlamlaştırılmıştı.

"Yanında nöbetçi bırakmamış olmalarından böyle bir şeyi tahmin etmeliydim."

"Gerçekten berbat bir durum."

"Bahse var mısın?" Maymuncuklarını çıkardı ve kilitleri ko-— layca açtı.

Marty bileklerini ve topuklarını oğuştururken, Griffın kısık bir ıslıkla Dobermanı çağırdı.

Köpek, burnu havada, etrafı koklayarak yanlarına geldi.

Griffın, "Arkadaş," dedi ve Marty'ye dokundu. "İyi. Koru."

Devamlı gergin olan Marty, inanılmaz bir sabırla köpeğin ellerini, ayaklarını ve elbiselerini koklamayı bitirmesini bekledi.

Kocaman hayvan geri çekilirken Marty sordu, "Bir ismi var mı?"

"Samson."

"Ona yakışıyor. Kocaman bir destek köpeği."

"Tam üstüne bastın. O bir öncü."

Samson koridora ilerledi, iki tarafa da baktıktan sonra basamaklara yöneldi.

Griffın, "Haydi, Marty," dedi.

Odadan çıkana kadar Marty'ye yardımcı oldu. Griffın önde, Marty her zamanki yarı koşar adımlarıyla, arkada merdivenleri çıktılar, ıssız koridorları geçip Griffın'in arabasını park ettiği arka kapıya ulaştılar. Marty'nin morali düzelmiş

ve beyni son sürat çalışmaya başlamıştı. Bili Griffın hakkında karışık fikirleri vardı ama en azından kendisini o berbat zindandan dışarı çıkarmıştı.

Griffın kapının önünde duraksadığı anda Marty koluna yapıştı ve alçak bir sesle, "Bak. Bir gölge hareket ediyor." Yan taraftaki küçük pencereyi işaret etti.

Doberman tetikte, dönüp duran kulaklarıyla dışarıyı dinliyordu. GrifFın Dobermana oturmasını söyleyen bir işaret yaptı. Aynı anda da Marty'yi aşağıya çekti. İkisi beraber zeminin üstüne çö-meldiler.

Griffın boğuk bir fısıltıyla konuştu, "Sadece güvenlik görevlilerinden biri.

Olağan devriye gezisini yapıyor. Üç dakika içinde gitmiş olacak, tamam mı?"

Marty, "Eğer demek istediğin buysa, benden izin almana gerek yok," dedi ekşi bir sesle. Kesinlikle kendini daha iyi hissediyordu.

GrifFın kaşlarını kaldırdı. Ayağa kalktı ve pencereden dışarı baktı. Sonra Marty'ye başıyla işaret etti. "Haydi gidelim." Marty ayağa kalkar kalkmaz,

Griffın onu dışarı çıkardı. Doberman dışarıdaki kırmızı Cherokee'ye doğru koştu. Bili kapıyı açtı ve Sam-son içeri atladı. Griffın direksiyona geçerken Marty de jipe bindi.

Griffın motoru çalıştırırken emretti, "Yere yat."

Marty, şiddet dolu dış dünyadaki akıl almaz tehlikeleri sezebilen biri ona bir şey yapmasını söylediğinde tartışmayacak kadar karışıklık yaşamıştı, geçen bir hafta boyunca. Arka tarafta dizlerinin üzerine çömeldi. Samson yukarıda koltuğun üstünde oturmaktaydı. Marty ona deneme kabilinden elini uzattı.

Güçlü köpek başını eğdi ve burnunu elin altına soktu. Marty gülümsedi ve ılık burnunu okşarken, "Tatlı köpecik," dedi.

Griffın rahat bir nefes alarak arabayı hızla sürdü. Evin bahçesinden çıkarken ikinci bir nöbetçinin selamına o da el sallayarak karşılık verdi. Gelişinden beri sadece yirmi dakika geçmişti ve kimsenin daha önceki ayrılışını hatırlamayacağından emindi. Şimdi tek bir amaç üzerine yoğunlaşacaktı: Randi Russell onu öldürmeden Jon Smith'i bulmak.

"Tamam, artık dışarıdayız. Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Syracuse'a. Oraya vardığımızda nereye gideceğini söylerim."

Griffın başıyla onu onayladı. "Uçakla gidip orada bir araba kiralamamız gerekecek."

Griffın, rahatlayarak oradan aceleyle uzaklaşırken, kavak ağaçlarının arasında cep telefonuyla konuşmakta olan üçüncü nöbetçiyi fark etmedi.

Adam, "Bay Tremont? Yemi yuttu. Zellerbach denen adamı dışarı çıkardı ve şu anda buradan uzaklaşıyorlar. Evet efendim. Arabaya vericiyi yerleştirdik, havaalanını ayarladık ve Chet kasaba yolunda bekliyor," diyordu.

KIRK IKI

Saat 13:02

Syracuse, New York

"Kahrolasılar!" Peter Howell'in ince bedeni parlamakta olan bilgisayar ekranına doğru eğilmişti. Hayal kırıklığına uğramıştı. "Blanchard'm dosyalarında maymun virüsü ya da veteriner serumu hakkında neredeyse hiç bilgi yok. Her şey kitabına uygun gösterilmiş." Rüzgâr RV'nin kırık pencerelerinden içeri süzülürken, yıpranmış ellerini nefretle saçlarının arasında gezdirdi.

"İnsanlar üzerindeki deneylerle ilgili bir şey de yok mu?" Smith yan taraftaki kanepenin üzerine oturmuş, bacaklarını uzatarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Peter bilgisayarda bir şeyler bulmaya çalışırken, o da biraz uyuklamıştı. Beretta'sı belinde kolayca uzanabileceği şekilde durmaktaydı.

"Irak hakkında da bir şey yok mu?" Yanında, uyuklamaya başlayan Randi de gerindi. Peter'ın yüksek sesle savurduğu küfür uyanmasına yol açmıştı. Aniden Jon'la ne kadar yakın oturduklarının farkına vardı. Biraz doğrulur gibi yapıp belli etmemeye çalışarak ondan biraz uzaklaştı. Uzi'si kanepenin altında topuklarının arasındaydı. Yokladığı zaman orada olduğunu hissedebiliyordu.

"Tek bir hece bile," Peter dikkatle ekrana bakmaya devam ederken homurdandı. "Sanırım yanlış iz üzerindeyiz. Yani Blanchard yeni doğmuş bir bebeğin soluğu kadar temiz ve virüs onlarda değil. Serumları ise tamamen tesadüf eseri bulunmuş gibi görünüyor."

Randi söylenenlere inanamayarak başını salladı. "Of, lütfen!"

"Bu on iki kişi üzerinde yapılan testleri açıklamıyor," dedi Jon. "Bu denemeyi on yıl önce başlatan her kimse o zaman da virüse sahipti. Tıpkı geçen yıl üç Iraklı'yı ve bu yıl üç Amerika'hyı tedavi etmesini sağlayan seruma sahip olduğu gibi."

Deney için başka bir açıklama olup olamayacağını düşündüler.

"Başka kayıtlarda olmalı." Peter sandalyesinde döndü. Onlara korkunç bir bakış fırlattıktan sonra kösele gibi yanaklarını, kaşımaya başladı.

Randi, "Tabii eğer yazılı rapor tutmuyorlarsa," diye flkrirfi söyledi.

Smith, "İmkânsız," diye ona itiraz etti. "Araştırmacılar deney sonuçlarını, akıllarına gelen değişik fikirleri mutlaka not etmek zorundadırlar. Aksi takdirde ilerleme kaydedemezler. Ayrıca denetleyicilerin gelişme olup olmadığını kontrol etmesi, gerekli fonların ayarlaması ve harcamaların muhasebesinin tutulması gerekir."

Randi, "Ama bilim adamları her şeyi bilgisayara geçirmek zorunda değildir,"

dedi. "Bunu elleriyle de yapabilirler."

Jon başını salladı. "Bu çağda değil. Bilgisayarların bizzat kendileri birer araştırma cihazı haline geldi. Projeksiyonlar, yapma reaksiyonlar, istatiksel analizler... Her şey için bilgisayar kullanmak zorundayız. Yoksa tüm bunları sonuçlandırmak yıllar alır. Hayır, bir yerlerde bunlara ait bilgisayar kayıtları olmalı."

Peter da, "Bence de," diye ona katıldı. "Ama nerede?"

"Marty'ye ihtiyacımız var." Şimdi küfretme sırası Smith'tey-di. Deniz mavisi gözleri üzüntüden kararmıştı.

Randi mantıklı bir teklifte bulundu. "Başka yollar da deneyebiliriz.

Kalkın Blanchard'a gidelim, içeri girelim ve orada tuttukları dosyaları inceleyelim. Eğer birilerine rastlarsak onları bizimle konuşmaya nazikçe 'ikna'

ederiz."

Jon, "Harika," dedi. "Eminim ki, daha ihlal etmediğimiz kanunlar kalmıştır.

Mutlaka birkaç tanesini atlamışızdır."

Birdenbire RV'nin kapısı çılgınlar gibi yumruklanmaya başlandı. Araç yumruklardan sarsılıyordu.

"Artık yaşlanıyor olmalıyım." diyen Peter, H&K MP5 silahını kaptı. "Birilerinin yaklaştığını nasıl duymadım!"

"Jon!" Dışarıdaki ses ince, tanıdık ve otoriterdi. "Jon aç şu lanet olası kapıyı.

Benim."

"Marty!" Smith hemen kapıyı araladı.

Bir an Marty'nin yuvarlak bedeni gözüne çok atletik göründü. Çılgın dahi kapıyı itti, içeri atladı ve Jon'ı iki kolundan yakaladı. "Jon! Nihayet." Onu kucakladı ve anında yaptığından rahatsız olarak geriledi. "Seni bir daha göremeyeceğimi düşünmeye başlamıştım. Nerelerdeydin Allah aşkına?

Yaralanmadın mı? Bili beni kurtardı bu yüzden onu da buraya getirmenin bir zararı olmayacağını düşündüm. Sen ne dersin?"

Peter, "Tuzak," diye kükredi. MP5'ini yavaşça içeri giren Grif-fın'e doğru çevirdi.

Eski FBI ajanı arkası kapıya dönük, üzerindeki pantolon ve rüzgârlıkla, kollarını iki yana sarkıtmış tek başına durmaktaydı. Ellerinde bir şey yoktu, ama iri vücudu gergin ve tetikteydi. Uzun kahverengi saçları sanki günlerdir yıkanmıyormuş gibi yağlanmıştı ve gözlerinde Smith'in ürpermesine yol açan bir boşluk vardı.

Randi hemen Uzi'siyle Peter'a destek oldu.

Smith, GrifFın'in önüne geçerek, "Hayır!" diye bağırdı. "İkiniz de durun, Marty haklı. Bu Bili GrifFın. Silahlarınızı indirin." Sonra GrifFın'e döndü. "Yalnız mısın?"

"Yalnızız," Marty onlara güvence verdi. "Bili seni uyarmak zorunda olduğunu söylüyor, Jon. Her zamankinden daha büyük bir tehlikenin içindesin."

"Ne tehlikesi?"

Randi ve Peter güvenliği elden bırakmadan yavaşça silahlarını indirdiler/Onlar silahlarını indirir indirmez Griffin elini cebine sokup 9mm'lik Glock'unu çıkardı.

"O!" diyerek silahını Randi'nin kalbine doğrulttu. Boş bakışlı gözleri onun üzerinde yoğunlaşmıştı. "O CIA'den. General Nelson Caspar tarafından seni öldürmek için yollandı."

"Ne?" Randi'nin soluk kaşları öfkeyle çatıldı. Sarışın yüzü bir Smith'e bir Griffin'e baktı. "Bu bir yalan!" Sonra Griffın'e parladı. "Buna nasıl cesaret edersin? Onlar için çalışan sensin ve buraya gelip beni suçluyorsun?"

Jon elini kaldırdı. "Niçin Genelkurmay Başkanı beni öldürtmek istesin ki?"

"Çünkü o da benim çalıştığım insanlar için çalışıyor."

"Tremont ve Blanchard Pharmaceuticals?" •

Bili başıyla onu onayladı. "Seni Rock Creek Parkı'ndan beri uyarmaya çalıştığım şirket."

Jon sert bakışlarla ona baktı. "Ama başka kimseyi uyarmadın ve Sophia'yı öldürdüler."

Griffin ekşi bir ifadeyle, "Yaşadığımız dünya böyle işliyor, Jon. İyi adamlar yok.

Kimse yanlışa ya da doğruya inanmıyor artık. Sadece kendini düşünmelisin. Bu yüzden ben de payıma düşeni alacağım. Bu kadarını hak ettim."

Jon kendini kaybetmemeye çalışarak bakışlarını başka tarafa çevirdi. Sophia ölmüştü. Onu geri getiremezdi. Bu acıyı her zaman taşıyacağını biliyordu, bununla yaşamayı öğrenmesi gerekiyordu. Sesini sakin bir tonda tutmaya çalışarak, "Kimse bir şey hak etmiyor, Bili. Ve Randi hakkında da yanılıyorsun.

Beni öldürmek için gönderilmiş olamaz. Yaşadıklarımızı göz önüne alırsak, tam tersine o benim hayatımı kurtardı." Smith, Randi'ye sıcak bir bakış fırlattı ve Karlar Kraliçesi'nin yüzünün de yumuşadığını gördü. "O da en az benim kadar Tremont'un yaptıklarını durdurmak istiyor. Caspar'ın onu beni öldürmek için yolladığını kim söyledi?"

Bill Griffin, Jon'ı dinlerken garip bir duyguya kapılmıştı. Sanki yaşam bulmaeasındaki bir parçayı gözardı etmiş gibiydi. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordu, ama bir an kaybettiği şeyleri algılamış ve kaybettiklerine geri dönecek bir yolu asla bulamayacağını düşünmüştü. Smith'in, Sophia'nın ölümünden bahsederken kendini kaybetmemek için titrediğini görünce içini pişmanlık ve yalnızlık doldurmuştu. Belki de kendini düşünmekte aceleci davranmıştı. Belki Sophia'yı da uyarması gerekiyordu. Belki diğerlerini de uyarması gerekiyordu."

Sonra bunları düşünmeyi kesti. Ne kadar ileri gidebilirdi ki? Kesinlikle dünyayı kurtarmak için hazırlıklı değildi. Ama belki şu anda nişanlısına yapamadığı yardımı Jon'a yapabilirdi.

Bu düşüncelerle, "Her şeyin arkasında Victor Tremont var. Sağ kolu da Nadal al-Hassan. Onlar..." Ama bu isimleri söylerken kafasında bir uyarı zili yüksek sesle çalmaya başladı. Tremont'un evinin ne kadar boş olduğunu -ve güvenlidüşündü.

Marty'yle çok kolay kaçmışlardı.

Jon, Griffın'e dönerek, "Düşündüğün-?"

Griffin, Marty'ye dönerek, "Ceplerine bir bak. Belki haberin olmadan bir şey gizlemişlerdir. Herhangi biri bunu yapmış olabilir. Belki Maddux?"

Önce Marty ne söylediklerini anlamadı ama sonra her şey aydınlandı.

"Kurtlandığımı mı söylemek istiyorsun?" Hemen ceplerini ters yüz ederek içindeki her şeyi salondaki masanın üzerine boşalttı. "Bir şey hatırlamıyorum, çiçekbozuğu suratlı adam bana vurduktan sonra bilincimi kaybetmiştim."

Bilgisayar klavyesi dışında her işte beceriksiz olan şişman elleri hızla her yerini aradı. Eski FBI ajanı, Marty'ye, üstündeki her şeyi paralayıp temiz olduğunu görerek rahatlamak istiyormuş gibi bakıyordu.

Bunun yerine, "Kemerini çıkart, Marty. Çabuk!" dedi.

Jon ekledi: "Ayakkabılarını da."

Marty kemerini çıkarıp incelemesi için Jon Smith'e fırlatırken Bili Griffin'in ifadesiz yüzüne, hiddetten bir kırmızdık yayıldı. "Sizi uyaracağımı bildikleri için bana yalan söylediler, Jon. Marty'yi kaçırmama izin verdiler çünkü onlara hiçbir şey söylemiyordu. Bir taşla iki kuş. Rock Creek Parkı'ndan beri benden şüpheleniyor olmalılar. Ayrıca..."

RV'nin dışından tiz bir köpek havlaması duyuldu. Sadece tek bir havlama. Ve ses kesildi.

Bili donakaldı. Yüzü darmadağındı. "Dışarıdalar. Al-Hassan ve adamları."

"Nasıl bilebiliyorsun?" Randi ön taraftaki camları kırılmamış pencereye doğru süzüldü. Dikkatle etrafı kolaçan etti.

"Köpek," diyerek Jon durumu kavradı. "Parkta yanında getirdiğin Doberman."

Bili başıyla onayladı. "Samson. Saldırı, öncülük ve bekçilik için yetiştirilmiştir."

Randi fısıldayarak, "Onları görebiliyorum," diye fısıldadı. "Dört kişi gibi görünüyorlar. Önümüzdeki RV sırasının arkasına saklanıyorlar. Bir tanesi uzun boylu bir Arap."

"Al-Hassan," dedi Bili. Sesinde ölümcül bir sükûnet vardı.

Peter üst damağı ve diliyle şişe mantarının fırladığında çıkardığı sese benzer bir ses çıkardı. "İşte bizi izleme yolları." Elinde Marty'nin topuğundan çıkardığı minik bir izleme aygıtı vardı. "Ne kadar ufak ve sevimli bir kurtçuk, değil mi?"

Başını nefretle iki yana salladı ve cihazı pencereden dışarı fırlattıktan sonra silahını kaptı.

Randi hâlâ pencereden dışarıyı gözlüyordu. "Polis ya da orduya ait kimseyi göremiyorum," dedi.

Bili sert bir sesle, "Ne fark eder ki?" dedi. "Onları peşime taktım, yakalayacaklar. Aptalın tekiyim! Çok aptalca davrandım!"

"Biraz zor yakalarlar," dedi İngiliz sakin bir sesle. Mutfak masasının üzerindeki duvarda bir düğmeye bastı ve bir klik! sesiyle yerdeki, diğerlerinden ayırt edilemeyen dört vinil karo salona doğru yukarı kalkarak açıldı. Peter hemen gizli çıkışın yanma gitti.

"Asla tek bir çıkışla yetinmeyin, arkadaşlar. Jon, önden gitmek şerefini üstlenecek misin?"

Jon kapağı kaldırdı ve kendini aşağı bıraktı.

İngiliz, Marty'ye dönerek, "Sıra sende evlat," dedi.

Marty somurtarak altlarında görünen asfalta baktı ve onu onaylayarak ayaklarını aşağıya doğru serbest bıraktı.

Aşağıda koca Doberman sakin bir şekilde durmuş, açıklığı ve RV'nin park edilmiş olduğu yerin arkasındaki ağaçlığı gözleriyle tarıyordu. Aracın altındaki derin gölgenin içinde Marty, sürünerek arkadan gelenlerin yolundan çekildi.

Sırayla Randi Russell, Bill Griffin ve Peter Howell birbiri ardına aşağı indiler.

Tetikteki Doberman burnunu Marty'ye doğru kaldırdı ve Marty de ona doğru yaklaştı. Marty onun yanına çömelip, güzel hayvanın sırtını okşamaya başladı.

Garipti ama ondan hiç korkmuyordu. Sonra başını kaldırarak diğer RV'lerin tekerleklerine ve ormanın kalın ağaç gövdelerine bakmaya başladı.

Etraflarında hiç kimseyi göremediği için bir an Al-Hassan ile diğer katillerin vazgeçip evlerine döndüklerini düşündü.

Bill Griffin köpeği yanına çağırdı ve yavaş sesle, "Arkadaşlar, Samson.

Arkadaşlar."

Köpeğe her birini koklattı.

Sonra önde Jon, RV'nin ön tarafına -ormana- doğru süründüler. Güvenli bölgeyle aralarında yalnızca beş metre vardı.

"İşte bu kadar," diyerek Peter ağaçlara doğru başını salladı. "Orada saklanıp bir sonraki adımımızı kararlaştırabiliriz. 'Koş' dediğimde Azrail'in tazılarından kaçıyormuşsunuz gibi hızla koşmaya başlayın. Ben sizi korurum." H&K'sını okşadı.

Ama bu sırada ormanın bulunduğu yerde bir hareket görüldü.

Smith, "Yere yatın!" diye hırladı ve elleriyle yüzünü korudu.

Diğer dördü de yere kapaklandıkları anda adamlar RV'nin yan tarafına doğru yaylım ateşi açtılar. Geriye kaçarak lastiklerin arkasına saklanmaya çalıştılar.

Bill Griffin sesini yükselterek, "Kaç kişi?" diye sordu.

"İki." İngiliz'in gözleri ağaçlığa bakarken daracık aralıklara dönüşmüştü. Jon,

"Ya da üç," diyerek ekledi.

"İki ya da üç," diyerek Randi araya girdi, "Bu bir ya da ikisinin hâlâ ön tarafta olduğu anlamına gelir."

"Evet." Bili Griffin etrafındaki insanların, gergin ve korku dolu almalarına rağmen, gözlerindeki cesur ışıltılara baktı. Garip hali, hatta garip beynine rağmen Marty bile aynı görünümdeydi. Marty artık eskiden tanıdığı pısırık, şikayetçi çocuk değildi. Büyümüştü. Bunu düşündüğünde, içindeki eski ve

sancılı bir yaranın tekrar yırtılarak açıldığını hissetti. Aynı zamanda bir değişim de hissediyordu. Belki de bu onca yıl boyunca bir çimdik aklı olan adamlann — ona aşıladığı bir ekşilikti. Ya da başkaları için pek çok anlam ifade eden bu dünyaya asla uyum sağlayamadığı içindi. Ama gerçek şuydu ki, muhtemelen kendisi de dahil, kimseyi ve hiçbir şeyi umursamı-yordu, artık.

Tekrar bir şeylere değer vermek, önemsemek istiyordu, bunun sancıları içindeydi. Şimdi Jon'ı kurtarabilmek için kendini bû kadar büyük bir riske niçin attığını anlıyordu. Bunu yaparak içinde kalmış olan iyiliği de kurtarabileceğini düşünmüştü. Bunu düşündüğünde damarlarındaki kanın daha hızlı akmaya başladığını hissetti. Zihni akıl almaz bir berraklık kazandı.

Jon ve kendisi gençken ve önlerinde koca bir gelecek uzanırken hissettiğine benzer bir amaç sahibi olma duygusu içini kapladı.

Ne yapacağını biliyordu.

Tüm hücreleri ne yapılması gerektiğini biliyordu. Tüm hayal-kırıklıkları ne yapması gerektiğini belli ediyordu. Kendini kurtarmak için yapması gerekeni...

Kimseye bir şey söylemeden, RV'nin altından çıktı, ayağa kalktı ve gırtlağından hışırtılı bir ses yükselirken saldırganların gizlenmiş olduğu ağaçlığa doğru saldırıya geçti. Doberman da onu takip etti.

Jon, "Bili!" diye bağırdı. "Yapma!"

Ama artık çok geçti. Bili ormana doğru koşarken güçlü vücudu sarsılıyor ve uzun saçları arkasında dalgalanıyorlardı. Heyecanlanmıştı.

Kendini inanılmaz rahatlamış hissediyor ve kendine saygısını yeniden kazanmaktan başka hiçbir şey düşünmüyordu. Doberman ağzını açıp Bill'in sol tarafındaki saldırganlardan birinin üstüne atladı.

Jon, Randi ve Peter silahlarıyla onu takip ettiler. Birkaç saniye içinde her şey bitmişti.

Jon, yanına ulaştığında Grififın ağaçlığın kenarında otların üstünde sırtüstü yatıyor, göğsünden kan fışkırıyordu.

"Tanrım!" Peter yeni tehlikeleri düşünerek, ormanı ve RV'leri incelerken içini çekti.

On adım ötelerinde, Jon'a Georgetown'da saldıranların başında olan kısa boylu tıknaz adam cansız bir yığın halinde yatıyordu. İkinci adam başından aldığı bir yarayla cansız yere serilmişti. Üçüncü ise boğazı parçalanmış olarak yere kapaklanmıştı ve Doberman diğerlerini bulmak için ormanı aramaya devam ediyordu.

Peter, "Bill'in Al-Hassan dediği adama dair hiçbir iz yok," dedi. "Hâlâ ön tarafta olabilir."

Randi elinde hazır tuttuğu Uzi'siyle, "Eğer yalnız kaldıysa bir şey yapmaya cesaret edemez," diye fikrini belirtti. Sesi yumuşadı ve bakışlarını aşağı çevirdi.

"O nasıl, Jon?"

"Yardım et."

Peter elindeki H&K ile etrafı kollarken, Randi, Jon'ın GrifFın'i ağaçların içindeki güvenli bir alana taşıyıp kuru yaprakların üzerine yatırmasına yardım etti.

"Dayan, Bili." Jon, boğazı sıkışarak onun yanına çömeldi. Eski dostuna gülümsemeye çalışıyordu.

Peter etrafa gözkulak olmaya devam ederek onların bulunduğu yere kadar geriledi.

Jon'ın sesi nazikti. "Bili, seni lanet olası salak. Ne düşünüyordun ki? Onları başka türlü de halledebilirdik."

"Bundan... bundan emin olamazsın." Jon'ı yakasından yakaladı. "Bu sefer öldürülebilirdim Al-Hassan etrafta... bir yerlerde. Takviye gelmesini bekliyor.

Kaçın... Gidin buradan!"

Smith'in yakasını çok güçlü tutmuştu; bu arada ağzında bir pembelik belirdi.

"Merak etme, Bili. Sadece yarana bir göz atacağım. İyi olaca-"

"Bok iyi olacağım." Griffın'in yüzüne zayıf bir gülümseme yayıldı. "Eve git...

Magua Gölü'ne. Korkunç... korkunç..." Gözleri kapandı ve nefesi hafifledi.

Jon endişeyle Bill'in tişörtünü yırtarken, "Konuşma," dedi.

Bill'in gözleri yine açıldı. "Zaman yok... Sophia için üzgünüm... Her şey için üzgünüm." Göz bebekleri sanki geniş bir karanlığa bakıyormuş gibi büyüdü.

"Bili? Bili! Bunu yapma!"

Bill'in boynu kaykıldı ve başı geriye düştü. Öldüğünde yüzü daha genç ve daha masum görünüyordu. Pek çok duruma uyum sağlamış olan yüz hatları gevşeyerek, güzel bir kemik yapısını ortaya çıkarmıştı. Jon hareketsiz ona bakarken, bir yerde bir kuş şarkı söylemeye başladı. Böcekler vızıldadı.

Ağaçları aşıp gelen güneş ışınları ılıktı.

Smith harekete geçti. Parmaklarını Bill'in boynuna koydu. Nabız yoktu.

Çılgınca, elini kanlı göğsün üzerine yerleştirdi. Ama hafif bir kalp atışı bile yoktu. Geri çekilerek dostunun yanında bağdaş kurdu. Her yanı acıyla sarsılıyordu. Önce Sophia, şimdi de Bili...

Birden Doberman belirdi. Koruyormuş gibi Bill'in yanına geldi. Bill'in başını burnunun ucuyla dürttü ve boğazından kesik bir inilti çıktı. Marty bir şeyler mırıldandı ve Doberman'ın sırtını sıvazladı.

Smith, Bill'in gözlerini kapadı. "Gitti."

Peter'ın sesi nazik ama kesindi. "Gitmeliyiz, Jon." Komando üniformasının ceplerinden birinden renkli bir mendili ona uzattı.

Jon eline bulaşmış olan kanı silerken, Randi, "Üzgünüm, Jon. Arkadaşın olduğunu biliyorum. Ama yakında hepsi buraya gelmiş olurlar."

ISmith hemen ayağa kalkmayınca Marty, "Jon!" dedi. Sesi keskindi. "Haydi gidelim. Beni korkutuyorsun!"

Smith ayağa kalktı ve kalbura dönmüş olan RV'nin etrafındaki cesetlere baktı.

Istırabını ve öfkesini bastırmaya çalışarak derin bir nefes aldı. Son bir kez daha Bili GrifFın'e baktı.

Victor Tremont çok şeyin hesabını verecekti.

Ağaçlığa doğru yürüdü. "Arabaya doğru bu yolu takip edeceğiz."

"İyi fikir." Randi öne geçti.

Marty, "Haydi Samson," diye seslendi.

Köpek başını kaldırdı. Sonra cansız sahibinin omzunu dürttü. Bir kez daha gırtlağından kısık bir inilti çıkardı ve son defa onu ^JJ. burnuyla dürttü. Yine cevap alamayınca, etrafına son bir kez bakarak sanki ona veda etti. Sessizce onların peşinden ormana doğru seğirtti.

Randi'nin uzun vücudu sola doğru eğildi. Emin adımlarla çalılarla ağaçların arasında yürüyebilecekleri bir yol açıyordu. Arkasından Jon ile Marty geliyor, onları Peter ile Doberman takip ediyordu. Peter H&K'sını bir o tarafa bir bu tarafa doğrultuyordu.

Jon, Marty'ye baktı. "Bill'in bahsettiği Magua Gölü'ndeki ev hakkında bir şey biliyor musun?"

"Beni zincirledikleri ev."

"Yerini biliyor musun?"

"Tabii ki."

Birden konuşmaları Peter'ın sesiyle kesildi. "Konuklarımız var. Peşimizden geliyorlar. Ben onları oyalarım. Gidin!"

"Sen olmadan olmaz!" diyerek Smith itiraz etti.

"Aptal olma. Senin Tremont'un işini bitirmen gerekiyor. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

Ağaçların arasından yaklaşan ayak seslerini duyan Doberman, Peter'a katıldı.

Adam köpeğe alçak sesle bir şeyler söyledikten sonra Smith'e döndü, "Haydi gidin. Şimdi! Samson ve ben izlerinizi

örter size zaman kazandırırız. Çabuk olun!" Bakışları köpeğe çevrildi. "El işaretlerini anlıyor musun, evlat?" Bir elini yan tarafa indirdi ve hızlı bir hareket yaptı. Anında köpek ağaçların arasına gözcülük için fırladı. Peter memnun bir şekilde başını salladı. "Gördün mü, yalnız olmayacağım."

Randi de onu doğruladı. "Peter haklı. Bili de böyle yapmanı isterdi."

Jon bir an olduğu yerde donakaldı. Geniş alnı ve deniz mavisi gözleriyle yüzü, ormanın gölgeleri arasında çok ürkütücü görünüyordu. Uzun, adaleli vücudu gerilmişti ve birinin üstüne atlamaya hazırdı. Zaten Bill'i kaybetmişlerdi ve şimdi de Peter ölme riskini göze alarak devam etmelerini söylüyordu. Jon yaşamını insanların canını kurtarmaya adamıştı, canlarını almaya değil. Ve şimdi, şartlar yüzünden, ümitsiz bir ölüm çemberinin içine düşmüştü. Peter'ın buruşuk, yıpranmış yüzünü ve keskin gözlerini inceledi. Bu gözlerde tek bir mesaj okunabiliyordu: Git. Beni yalnız bırak. Benim işim bu.

Smith başıyla onu onayladı. "Pekâlâ. Marty, sen beni takip et. İyi şanslar, Peter."

"Pekâlâ." İngiliz hemen dönmüş, sanki tüm yaşamı buymuş gibi, bakışlarıyla ormanı taramaktaydı.

Jon bir saniye daha ona baktı. Sonra, Marty ve Randi ile birlikte ağaçların arasına doğru hızla yürümeye başladı. Arkalarında uzun bir ateş sesi ve ardından acı dolu bir çığlık duyuldu.

Marty'nin sesi endişeyle yükseldi. "Peter mi? Sence yaralanmış mıdır? Belki de geri dönmeliyiz?"

Jon emin olamasa da Marty'ye güvence verdi. "Bu onun H&K'sının sesiydi."

Marty şüpheyle başını sallarken, RV'de Peter'la geçirdiği hiç bitmeyecek gibi gelen günleri ve Peter'ın ekşi şaka anlayışıyla tatsız alışkanlıklarını hatırladı.

"Umarım haklısındır. Ben... Ben Peter'ı sevmeye başlamıştım."

Asık suratla ilerlemeye devam ettiler. Her silah sesi Smith'in göğsünü dağlıyordu. Sonra sesler kesildi. Bu daha da kötüydü. Peter ormanın bir yerlerinde kendi kanından oluşmuş bir gölün içinde yatıyor olabilirdi.

Sonunda beşinci yolun paralelindeki bir yerleşim bölgesine vardılar. Silahlarını dikkatle elbiselerinin içine gizlediler, sağa doğru yürüdüler ve Jon ile Randi'nin altına arabalarını park ettikleri akçaağaca ulaştılar.

Birbirlerinden ayrılıp dikkatle arabaya yaklaştılar.

Ancak etrafta kimse yoktu ve kimse onları durdurmaya çalışmadı. Marty içini çekerek arka koltuğa bindi. Jon sürücü koltuğuna geçti. Randi de şoför koltuğunun yanındaki yolcu koltuğuna oturdu. Uzi'sini kucağına koydu ve anayola doğru hareket et- ^.U. tiler. Bir saat sonra Oriskany-Utica Havaalanına vardılar ve oradan bir uçak kiralayıp Adirondack Eyalet Parkı'na doğru uçtular.

KIRK UÇ

Saat 15:02

Magua Gölü, Mew York

Victor Tremont'un kütüklerden yapılmış olan evi ağaçların arasında muazzam bir dağ gibi yükseliyordu. Evin arka tarafında, ağaçlar arasındaki geniş, ahşap bir garaja giden, dar tuğla bir yol vardı. Üç ağır silahlı adam devriye geziyordu.

Evin uzak ucundaki küçük bir göl çamlar ve diğer ağaç çeşitleriyle çevrilmişti.

Yukarıda beyaz bulutlar geziniyor ve akşamüstünün ışıkları ağaçlık tepelerde karanlık gölgeler oluşturuyordu.

Marty, Randi ve Jon evin arkasındaki bir tepenin üzerinden tüm bunları görebiliyorlardı. Canı sıkılan üç nöbetçinin hareketlerini ve evin ayrıntılarını incelerken sık otların üzerinde yüzükoyun yatmışlardı.

"Umarım Peter iyidir." Marty, ne görmesi gerektiğini bilmeden endişeyle ileriye doğru bakıyordu.

Smith nöbetçilere ait bilgileri not ederken, "O ne yaptığını bilir, Mart," dedi.

Sonra Jon, aşağıyı dikkatle incelemekte olan Randi'ye baktı. Diğer tarafında uzanmış onları dinliyordu. Genç kadın Jon'a sempatik bir şekilde gülümsedi.

Bu tehlikeli iletişimden sonra üçlü tüm dikkatlerini Tremont'un dağ şatosuna nasd girebilecekleri üzerinde yoğunlaşırdılar. Sıkıntıyla esneyip duran nöbetçilerden biri, her yarım saatte bir evin etrafını dolaşıyor, kapıları ve çevreyi baştan savma bir şekilde kontrol ediyordu. İkinci adam daha rahattı; koltuğunda oturuyordu; M-16 tüfeğini kucağına koymuştu. Sigara içerek ekim ayı akşam güneşinin tadını çıkarıyordu. Üçüncü nöbetçiyse elli metre sağında kalan helikopter alanının yanındaki sivil Humwee'nin (cip) içine yayılmış, silahını yanma koymuş uyukluyordu.

Jon, "Eğer bu eve bir yabancı girmeye çalıştıysa bile, bu yıllar önceydi herhalde," diye bir tahminde bulundu.

Randi, "Belki de koruyacak bir şey yoktur," diye karşılık verdi. "Griffin bize yalan söylemiş ya da yanılmış olabilir."

Smith, "Hayır. O bizim hayatımızı kurtardı ve konuşurken öleceğini biliyordu,"

dedi ısrarla. "Yalan söylemezdi."

"Ama bu daha önce de olmuştu, Jon. Onun yoldan çıktığını sen söylemiştin."

"O kadar da değil." Jon, Marty'ye döndü. "Marty, seni buraya kapattıklarında, içeriye ait neler hatırlıyorsun?"

"Büyük bir oturma odası ve birçok küçük oda var. Bir limonluk ve mutfak...

Bunun gibi yerler. Beni alt kattaki bir odada sorguladılar. Bir yatakla bir sandalye dışında bomboştu. Uyandığımda, bodrumda bir odadaydım ve zincirlenmiştim.

Randi, "Bize tüm söyleyebileceğin bu kadar mı?" diye sordu.

Marty, kırgın bir ses tonuyla, "Aslında eve girdiğimde turistik bir tanıtım broşürü almayı unutmuşum," diye cevap verdi. Sonra suratını astı. "Pekâlâ.

Özür dilerim. Kötü bir niyetiniz olmadığını biliyorum. Doktor gibi beyaz ceketler giymiş insanlar gördüm. Çoğunun pantolonları da beyazdı. İkinci kata çıkıyorlardı ama oralara ait bir bilgim yok."

Randi meraklandı. "Orada bir laboratuvar olabilir mi?"

Jon'ın sesi alçak ama anlamlıydı. "Gizli bir laboratuvar. Bili bize bunu söylemek istemişti. AR-GE için kurulmuş gizli bir laboratuvar...

On iki kurban üzerinde yaptıkları deneyler ve diğer tüm kayıtlar burada saklanıyor olmalı. Blanchard şirketinin bilgisayarında bir şey bulunmamasını sebebi de büyük bir olasılıkla buydu. Bu kayıtları hiçbir zaman orada tutmadılar."

Randi, "Belki de kayıtları başka bir şirket ismi ve şifre altında kaydedilmiştir,"

diye tahminde bulundu.

Jon, "En iyisi içeri girip bunu kesinliğe kavuşturalım. Marty, sen burada kal.

Daha güvende olursun. Eğer birini görür ya da duyarsan bizi uyarmak için bir kez ateş et."

"Bana güvenebilirsin." Marty duraksadı, yuvarlak gözleri heyecanla büyümüştü. "Bunu söylediğime inanamıyorum; özellik-420 ie de zevk alarak söylediğime..." Hoşnutsuzluk içinde tombul ellerinde Enfıeld silahını tutuyordu. İlacını aldığı için sakindi ama yakında ilacın etkisi geçecekti.

Jon ile Randi, dolaşan nöbetçi sigara içmekte olan arkadaşına katılana dek beklemeye karar verdiler. Sonra sağ taraftaki Hum-wee'nin içindeki nöbetçiyi akşam güneşi altında uzayan gölgelerden yararlanarak bertaraf etmeyi planladılar.

Çok fazla beklemek zorunda kalmadılar. Birkaç dakika sonra ön taraftaki ikiliden biri, evin arkasında kayboldu ve on dakika sonra evin uzak ucunda ortaya çıktı. Ormanı ve etrafı gelişigüzel kontrol ettikten sonra, arka kapının kontrol noktasına ulaştı ve sonra da arkadaşına katılmak üzere ön tarafa döndü.

Büyük evin yan tarafında sadece helikopter alanına yakın olan adam kalmıştı.

"Şimdi," dedi Jon.

Çamlardan açıklığa doğru süzüldüler. Adam, arkadaşlarının göremeyeceği Humvvee'nin içinde, ılık güneş ışığınında etkisiyle şoför koltuğuna yığılmış

uyukluyordu.

Jon, "Arabanın arka tarafına geçmek ister misin, Randi?" diye sordu.

Kulaklarının ardında atmaya başlayan damarı hissedebiliyordu. Randi, "Seni buradan izleyerek koruyacağım. O tarafa geçtiğinde bana işaret et, dikkatini buraya çekerim. Eğer uyanır da seni duyarsa, o zaman onu ben hallederim."

Randi tekrar harekete geçmiş olmaktan memnundu.

Kalbi hızla atarak, Smith'in görüş alanından çıkana kadar ağaçların arasında yürüdü. Smith, ormandaki gölgelerin altına çömel-miş, elinde Beretta'sı, şekerleme yapan nöbetçiyi izleyerek bekliyordu. Beş dakika geçti. Sonra park edilmiş Humwee'nin arkasında beyaz bir parıltı görüldü. Nöbetçi kımıldandı, ama gözlerini açmadı. Adam bir kez daha yerine yerleşince, Jon doğrudan araca yöneldi.

Ancak Jon açık alanın henüz yarısını geçmişti ki, nöbetçinin gözleri açılıverdi.

M-16'sını kaptı. Randi anında adamın arkasında belirdi. Soluk renkli saçları başının etrafında bir güneş demeti gibiydi; güzel yüzü konsantrasyonu nedeniyle taş gibi bir ifadeye bürünmüştü. Vahşi bir kedi gibi üstü açık Humwee'ye atladı, arka tarafa geçip bir ayağını arka koltuğun üstüne diğerini de yukarıdan geçen demire koyarak elindeki Uzi'yi adamın başına dayadı.

Yaptığı iş Jon'ın nefesini kesmişti. Hiç böyle bir kadın görmemişti.

Randy'nin sesi soğuk ve berraktı. "Silahını bırak."

Nöbetçi bir süre seçeneklerini düşünüyormuş gibi duraksadık-tan sonra tüfeği yavaşça yanındaki koltuğun üzerine bıraktı. Sanki tutuklandığında yapması gereken şeyleri çok iyi biliyormuş gibi, ellerini görülebilecek şekilde baldırlarının üzerine koydu.

"Aferin."

Jon, Humvvee'nin yanına geldi ve M-16'yı aldı. Randi'yle beraber nöbetçiyi Marty'nin beklediği yere götürdüler. Üçü birden hızla çalışarak adamın tişörtünü uzun parçalara ayırdılar. Jon ile Randi nöbetçinin kemerini ve

elbise parçalarını kullanarak ağzını, ellerini ve ayaklarını bağladılar. Çam iğnelerinin üzerine yatırdıkları bohçaya dönmüş adam, onlara öfkeyle bakıyordu.

Smith nöbetçinin anahtarlığını aldı. "Öndeki ikisi evin içinden çıkmamızı beklemeyeceklerdir."

Randi başını sallayarak onayladı. "Bunu sevdim."

Jon ona gerekenden biraz daha uzun bir süre baktı, ama Randi bunu farketmiş

görünmüyordu.

Mart içini çekti. "Bana ne söyleyeceğinizi biliyorum, 'eğer bir şey görürsen ateş

et.' Peh! İki hafta öncesine kadar elime hiç silah almadığımı düşünürseniz, çok büyük gelişmel"

Başını sallayıp duran Marty'yi, adamın başında nöbetçi olarak bırakarak tepeden inip evin arka kapısına doğru yürüdüler. Çam kokusu fena değildi ama insanın içini bayıltıyordu.

Randi etrafı gözlerken Jon doğru anahtarı bularak kapının kilidini açtı. Kapının üstündeki yüksek camlardan ışın demetlerinin süzüldüğü küçük antreye girdiler. Koridorun sonundan da ışık geliyordu. Koridorun iki yanında bir dizi kapalı kapı vardı ve ikinci ışık kaynağına doğru ilerlerlerken hafif bir kaliteli tütün kokusu aldılar.

"Bu da nedir?" Randi'nin spor ayakkabıları parkelerin üzerinde hareketsiz kaldı.

Smith başını salladı. "Ben bir şey duymadım."

Randi olduğu yerde buz kesmişti ve yüzünün düzgün hatları konsantrasyonu nedeniyle kırışmıştı. "Ses her ne idiyse şu anda duyamıyorum."

"En iyisi tüm kapıları kontrol edelim."

Randi bir tarafı ve Jon'da diğer tarafı aldı.

Jon, "Kilitli," dedi. "Odalar misafirler için ayrılmış ya da ofis olarak hazırlanmış

gibi görünüyor."

"En iyisi şimdilik bunlara bakmaktan vazgeçelim," dedi.

Sahanlığa çıkan bir merdivenin önünden geçtiler. Yukarıyı göremiyorlardı.

Etrafa kulak kabartmaya devam ettiler. Tütün kokusu gittikçe artıyordu.

Gerginliği soa haddine ulaşan Jon'ın bakışları her yanı tarıyordu. Sonunda country tipi ahşap ve deri mobilyalar, pirinç ve ahşap lambalar ve alçak ahşap sandalyelerle dekore edilmiş, muazzam bir oturma odasının kütüklerden yapılmış girişine geldiler. Burası Marty'nin tarif ettiği büyük oda olmalıydı.

Odayı çeviren duvarlar güneş ışığının içeri dolduğu geniş pencerelerden oluşuyordu. Ayrıca tüm odayı ekim ayazına karşı

ısıtan, içindeki kömürlerin kora dönüştüğü muazzam genişlikte bir şömine vardı. Pencereler kesif ağaç kümelerinin arasından göle bakıyordu. Tam ortada üstü kapalı bir verandaya açılan çift kanatlı kapılar vardı.

Hiç konuşmadan odaya girdiler ve kapıların arkasından verandayı incelediler.

Çimenliğin sol tarafındaki iki nöbetçi silahlarını dizlerinin üzerine koymuş, Adirondack sandalyelerine yayılmış, sigara içip gevezelik ediyorlar ve sonbaharın altın ve kırmızının zengin tonlarına boyadığı mevsimlik ağaçların bulunduğu vadiyi seyrediyorlardı.

Randi bekçilere baktı. "Mükemmel birer hedef," diye mırıldandı.

"Tembel gerzekler. Tremont gittiği için dilediklerini yapabileceklerini sanıyorlar."

Randi, "Eğer çatışma çıkarsa," diye fısıldadı. "Sen soldakini al, ben sağdakini hallederim. Biraz şansları varsa hayatta kalırlar."

Smith de aynı fikirdeydi. "Bizim istediğimiz de bu zaten." Artık Randi'yle çalışmaya alışmıştı. Aslında hoşuna bile gitmeye başlamıştı. "Hadi gidelim."

Kapıları açtılar ve verandaya çıkarak yukarıdan, konuşup sigara içen iki adama baktılar. Güneş yakıcı ve parlaktı. Jon'ın bakışları hiçbir şeyin farkında olmayan iki adamın üstüne kilitlendi.

Uzun boylu nöbetçi sigarasını çimenliğe attıktan sonra, "Evin etrafında bir tur daha atmanın zamanı geldi," dedi. Birden Randi ile Jon'ı gördü. "Bob!" diyerek arkadaşını uyarmak istedi.

Jon emretti, "Silahlarınızı yere bırakın,"

Randi'nin sesi gergindi. "Bunu çok yavaş yapın. Böylece kimse hata yapmamış

olur."

İki adam da donakalmıştı. Biri ayaktaydı ama yüzü onlara yarı dönüktü, diğeri ise sandalyesinden kalkmak üzereyken yakalanmıştı. İkisinin silahları da Jon ile Randi'ye çevrili değildi. Pusuya

düşmüşlerdi ve eğer intihar etmek istemiyorlarsa söyleneni yapmaktan başka çareleri yoktu.

Biri, "Tüh!" diye mırıldandı.

&

Smıth sıkıca bağladıkları üç nöbetçiyi garajın arkasındaki barakaya kapatırken etraf sakin görünüyordu. Marty gölgelerin arasında barakanın yanındaydı, Randi ise oradan görülemeyen bir yerden evi gözlüyordu.

Marty'nin yuvarlak yüzü endişeliydi ve gözlerinde sanki hakkında hiçbir şey bilmek istemediği bir dün-yadaymış gibi bir ifade vardı. Tombul vücudu bol pantolonu ve —

ceketinin içinde perişan olmalıydı.

Başını kaldırıp Jon'a baktı, sanki cevabı biliyormuş gibi, "Burada kalmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

"Burası daha güvenli Mart ve birinin etrafa göz kulak olmasına ihtiyacımız var.

Laboratuvarda ne bulacağımızı bilemiyorum. Eğer bize bir şey olursa ormana kaçarak kendini kurtarabilirsin."

Marty yüzünde ciddi bir ifadeyle ona hak verdiğini belli ederek başını salladı.

Silahının üzerindeki parmakları sanki alışık olduğu klavyeleri özlemiş gibi seğiriyordu. "Meraklanma, Jon. Beni almak için döneceğini biliyorum. İyi şanslar. Ve eğer bir şey görürsem -bir an gülümsedi- bir kere ateş edeceğimden emin olabilirsin."

Smith ona cesaret vermek için omzunu sıktı.

Marty de Jon'ın elini sıvazladı. "Beni merak etme. Hadi git artık."

O •

Ellerinde silahlarla Randı'yle daha önce de kullandıkları evin yan tarafındaki kapının önünde buluştular. Birbirlerine baktılar ve sanki aralarında bir iletişim oldu. Jon gözlerini kaçırdı. Randi gergin bir şekilde kendisine neler olduğunu düşündü.

Evin içine girdiklerinde uzun koridordaki merdivenlerin başında durdular. Dışarıdakileri hallederken hiç silah kullanmamışlardı, bu yüzden yukarıdakilerin, nöbetçilerin bertaraf edildiğinden haberleri olmadığını umuyorlardı. Bu saldırının amacı istedikleri şeye mümkün olduğu kadar çabuk ulaşmak ve buradan sağ salim çıkmaktı.

Dikkatle merdivenleri çıktılar, sahanlıktan döndüler ve yukarı doğru devam ettiler. Üst kata yaklaştıklarında hâlâ herhangi bir ses duyulmuyordu.

Kısa bir süre sonra bunun nedenini anladılar. Cam panellerden yapılmış kalın bir kapı, giriş ile içeriyi birbirinden ayırıyordu. Camın ötesinde pırıl pırıl bir laboratuvar ve onun etrafında ofislerle odalar vardı. Yan tarafta steril ortamda çalışmayı sağlayan bir oda görünüyordu. Başka bir odada ise bir elektron mikroskobu vardı. Tüm laboratuvarlar birbirini andırıyordu. Kâğıtlar, test tüpleri, bunsen ısıtıcıları, şişeler, mikroskoplar, dosya dolapları, bilgisayarlar, buzdolapları ve bilim adamlarının bilinmeyeni tanımlayıp sınıflandırmakta kullandıkları gereçlerle, kontrollü bir dağınıklık içeren bir düzen ortamı... Bu laboratuvar bir sonraki yüzyıla aitmiş gibi görünüyordu.

Ama Jon'ın bakışlarının üstüne perçinlendiği, hem kendini berbat hissettiren hem de bir zafer duygusuyla sarsılmasına neden olan şey, duvarlardan birinin ortasındaki kocaman kapı ve bunun üzerine kırmızıyla yazılmış biyo-tehlike uyarışıydı. Bu kapı bir Dördüncü Düzey Sıcak Bölge laboratuvar birimine açılıyordu, yani gizli bir Dördüncü Düzey laboratuvarına.

Randi, "Ben dört kişi görüyorum," diye fısıldadı.

Jon sesini normal tutmaya çalışarak, "Kendimizi takdim etme zamanı geldi,"

dedi.

Silahlarını içerdekilere doğrultarak laboratuvara girdiler.

KIRK DORT

Teknisyenlerden ikisi başını kaldırdı. Silahları görür görmez yüzlerini korku kapladı. Biri inledi. Sesi duyan diğer iki kişi de başlarını işlerinden kaldırdılar.

Hepsi bembeyaz kesilmişti. Jon ile Randi tek kelime etmeden hepsinin dikkatini üzerlerinde toplamışlardı.

İki adamdan daha yaşlı olanı yalvardı: "Ateş etmeyin!"

İki kadından daha genç olanı, "Lütfen! Çocuklarım var!" dedi.

Smith, "Eğer soracağımız birkaç soruya cevap verirseniz kimse incinmeyecek,"

diye onlara güvence verdi.

Randi, "Doğru söylüyor," dedikten sonra Uzi'sinin ucunu konferans odası gibi görünen bir yere doğrulttu, "Hadi oraya girip sıcak ve dostça bir söyleşi yapalım."

Beyaz üniformalar içindeki dört kişi, kendilerine söylendiği gibi odanın içine doluştular ve birer sandalye çekip formika kaplı konferans masasının etrafına oturdular. Yaşları yirmi ile elli arasında değişiyordu. Bunlar laboratuvarlarına haftalarca kapanıp kendilerini projelerine vererek çalışan bilim adamları değildi. Çalışma masalarının üzerinde ailelerinin resimleri ve parmaklarında nişan yüzükleri vardı. ,

İki kadından daha yaşlı olan farklıydı. Kısa, kır saçlı bir kadındı ve günlük elbisesinin üzerine uzun beyaz bir önlük giymişti.

İçeri girdiklerinden beri sessiz ve temkinli görünüyordu. Ya bir araştırmacı ya da bir denetleyici olmalıydı.

Erkeklerden yaşlı ve kel olanın alnında ter damlacıkları birikmişti.

Girdiklerinden beri bakışları silahların üzerinde toplanmıştı ama şimdi Randi'ye bakıyordu. "Ne istiyorsunuz?" dedi. Sesi titrekti.

Randi, "Sorduğunuza sevindim," diye cevap verdi. "Bize maymun virüsünden bahsedin."

"Ve tabii insanları etkileyen virüsün serumundan da..." dedi Jon.

Randi, "On iki yıl önce Victor Tremont tarafından Peru'dan getirildiğini biliyoruz."

"Ayrıca Çöl Fırtınası'na katılmış on iki askerle ilgili deneyleri de biliyoruz," diye ekledi.

Randi sordu. "Seruma ne kadar zamandır sahipsiniz?"

"Ve salgın nasıl başladı?"

Makineli tüfek hızıyla sorulan sorular karşısında yaşlı kadının yüz hatları kırıştı. Solmuş gözlerine meydan okur bir ifade yerleşti. "Neden bahsettiğinizi bilmiyoruz. Bir maymun virüsü ya da serumla hiçbir işimiz olmadı."

"Öyleyse burada ne üzerinde çalışıyorsunuz?" diye Randi sordu.

"Daha çok antibiyotikler ve vitaminler üzerinde."

Smith, "Öyleyse bu gizlilik neden? Bu ıssız yere saklanmanızın sebebi ne? Bu laboratuvar Blanchard'ın hiçbir belgesinde gösterilmemiş."

"Bizim Blanchard'la bir ilgimiz yok."

"Öyleyse kimin için antibiyotik ve vitamin geliştiriyorsunuz?"

Denetçinin yüzü kızardı ve diğerleri de dehşete kapılmış gibi bakakaldılar.

Söylemek istediğinden çok fazla şey söylemişti. Kadın, "Bunu size söyleyemem," dedi.

Randi, "Tamam. Öyleyse biz de dosyalara bakarız," diye karşılık verdi.

"Dosyalar bilgisayarlarda ve bizim giriş yetkimiz yok. Sadece müdürle Dr.

Tremont bunu yapabilir. Geri geldiklerinde bu saçmalığa bir son verecekler ve siz..."

Jon öfkelenmeye başlıyordu. Bilerek ya da bilmeyerek Sop-hia'nın ölümüne sebep olmuşlardı. "Buraya kimse gelmeyecek. Şu anda madalya almakla meşguller ve dışarıdaki üç nöbetçi de öldü." Yalan söylemişti. "Onlara katılmak ister misiniz?"

Denetçi inatla sessiz kalarak ona ters ters baktı.

Randi içinden yükselen şiddeti bastırmaya çalışıyordu. "Belki şimdiye kadar size iyi davrandığımız için sizi öldürmeyeceğimizi düşünüyorsunuz. Haklısınız, muhtemelen öldürmeyeceğiz. Biz iyi 428 insanlarız..." Neşeyle ekledi, "ama insanlara acı verme konusunu hiç dert etmem... Ve bazen hata da yapabilirim.

Beni duyuyor musunuz?"

Bu söz dikkatlerini çekmişti, en azından üçünün. Hemen başlarını salladılar.

"Güzel. Şimdi, hanginiz bize hangi şirket için çalıştığınızı ve bilgisayar kayıtlarının şifrelerini söyleyecek?"

"Ve..." Smith denetçiye bakarak ekledi, "vitaminler ve antibiyotikler için niçin bir Düzey Dört laboratuvarına ihtiyaç duyduğunuzu da..."

Denetçinin yüzü sarardı, elleri titremeye başladı ama yine de bakışlarıyla diğer üçünü ürkütmeye devam ediyordu.

Ancak kısa boylu ve yaşlı adam onu görmezden geldi. "Bunu deneme bile Emma," dedi. Sesi zayıf ama kararlıydı. "Artık burada şef sen değilsin, onlar."

Jon'a baktı. "Yine de bizi öldürmeyeceğinizi nereden bileceğiz?"

"Bilemeyeceksiniz. Ama eğer birinin canı yanacaksa, bu şimdi olacak çünkü sonra Victor Tremont'u alaşağı etmekle uğraşıyor olacağız."

Yaşlı adam ona baktı. Sonra ağırbaşlı bir havayla başını salladı. "Size anlatacağım."

Jon, Randi'ye baktı. "Burada işler yoluna girdiğine göre, ben gidip Marty'yi getireceğim."

Randi başını tamam anlamında, canlı bir şekilde salladı. Uzi'si-ni laboratuvar çalışanlarına doğrulturken aklı Sophia'daydı. Sop-hia'nın katiline gittikçe yaklaşıyordu. Ne yapması gerekirse gereksin yaptıklarını ona ödetecekti.

"Konuş," dedi diğer laboratuvar teknisyenine. "Çabuk anlat."

O

Marty, kucağında Enfıeld, barakanın yanında bir ağaca yaslanmış oturuyordu.

Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Ağaçlar boyunca parıldayan ayçiçeklerini seyrediyor gibi görünüyordu. Çam kozalaklarının üzerinde bacaklarını uzatıp topuklarını çaprazlayarak otururken, peri masallarındaki sorunsuz bir dünyada yaşayan cinlere benziyordu. Tabii eğer gözlerini saymazsınız. Sessiz ve temkinli bir şekilde yaklaşan Smith'in dikkatini çeken de bu oldu. Yeşil gözleri neredeyse zümrüt rengine dönüşmüştü ve sıkıntılı görünüyordu.

"Bir sorun mu var?

Marty irkilerek yerinden zıpladı. "Lanet olsun, Jon! Bir daha ki sefere gelirken biraz gürültü yap." Sanki yanıyormuş gibi gözlerini ovuşturdu. "Kimseyi duymadığımı ve görmediğimi bildirmekten mutluyum. Baraka da sakin görünüyor. Tabii şu üçünü nasıl kıskıvrak bağladığımızı düşünürsek bu pek de şaşırtıcı sayılmaz. Ama yine de doğuştan bir nöbetçi olarak yaratıldığımı sanmıyorum. Hem çok sıkıcı hem de sorumluluk duygusu insanı boğacak türden."

"Derdini anlıyorum. Kendini bekçi köpeğinden çok bir bilgisayar tazısı gibi hissediyorsun?"

Marty'nin keyfi hemen yerine geldi. "Nihayet, elbette!"

"Haydi birlikte eve girelim. Tremont'un dosyalarından bazılarını incelemene ihtiyacım var."

"Evet, Victor Tremont! Tüm bunların arkasındaki adam." Marty ellerini oğuşturdu.

İçeri girdikten sonra açık ve kilitli kapıların önünden geçerken, Smith bir ses duydu. Daha önce Randi'nin bir ses işittiğini söylediği yerle aynı yer gibiydi.

Durdu ve Marty'nin omzunu sıkıca kavradı. "Kımıldama. Dinle. Kulağına bir ses geliyor mu?"

Başlarını yavaşça çevirerek etrafı dinlediler.

Jon olduğu yerde döndü. "Bu neydi?"

Marty kaşlarını çattı. "Galiba birisi bağırıyor."

Ses yine duyuldu. Boğuk bir erkek sesiydi ve uzaklardan geliyormuş gibiydi.

Jon kulağını kapılardan birine dayadı. "Buradan geliyor," dedi.

— Bu kapı diğerlerinden daha kalın ve sağlam görünüyordu ve kilidi de daha gelişmiş bir modeldi. Zar zor duyulabilse de kapının ardından birisi bağırıyordu.

Marty, "Aç şunu!" dedi.

"Silahını ver bana." Jon kocaman saldırı silahıyla, kilidi parçaladı.

Yukarıdaki laboratuvardan atılan korku çığlıkları arasında kapı açıldı. İhtiyatlı bir şekilde içeri girdiler. Karşılarına ikinci bir kapı çıktı. Smith bu kapının kilidini de parçaladı. Ve... kendilerini iyi döşenmiş büyük bir oturma odasında buldular. Üstteki kemerin ötesinde bir mutfak, bir yemek odası ve muhtemelen yatak odalarına giden bir koridor vardı. Artık açık açık duyulan bağırtılar, koridor tarafından geliyordu.

"Sen arkada kal ve beni koru, Mart."

Marty itiraz etmedi. "Tamam. Elimden geleni yaparım."

Jon temkinli bir şekilde içeri girerken, kapının arkasındaki kişi birinin kendisine yaklaşmakta olduğunu anlamış olmalıydı. Üçüncü kapı içerden yumruklanıyordu.

Jon açmayı denedi. Kilitliydi. "Kim var orada?" diye seslendi.

"Mercer Haldane!" öfkeli ses kükredi. "Polis misin? Tremont'u tutukladınız mı?"

Jon tekrar seslendi, "Geri çekil," Oda kapısının basit kilidini Beretta'sı ile parçaladı.

Kapı açıldı. İçeride, düzensiz yeleye benzeyen beyaz saçlı, kalın beyaz kaşlı ve temiz tıraşlı, öfke dolu bir adam vardı. Elleri kelepçeliydi ve topuğundan duvara zincirlenmişti ama ağzı tıkalı değildi.

Yaşlı adam, "Sen de kim oluyorsun be?" diye sordu.

"Yarbay Jonathan Smith, Tıp Doktoru. Adamlarınızın öldürmeye çalıştıklarından biri."

"Öldürmek mi? Neden, Tanrı aşkı-" Yaşlı adam durdu. "Aa, evet, Victor...

Endişeli olduğunu biliyordum... doktordunuz değil mi? Söylemeyin. CDC?

FDA hangisi?"

"USAMRIID."

"Tabii ki Fort Detrick! Demek alçağı yakaladınız?"

"Deniyoruz."

"Daha hızlı olmayı deneseniz daha iyi olur. Saat beşte o lanet olası madalyayı alacak. Muhtemelen hemen bundan sonra da parayı alıp saat

altıda kayıplara karışacak ve eğer onu iyi tanıyorsam, buradan çok uzaklara kaçacak."

"O zaman bize yardım etseniz iyi olur."

"İsteyin yeter."

"Virüs salgınını sizce o mu yarattı?"

"Tabii ki o yarattı. Salak mısın? Beni buraya kilitlemesi de bu yüzden. Tek bilmediğim bu işleri nasıl becerdiği."

Jon başını salladı. "Bakacağız. Koru kendini. Bacağındaki zincire ateş

edeceğim."

Mercer Haldane korkuyla irkildi. Sonra da omuz silkti. "Umarım iyi nişancısındır. Victor'un dize geldiğini görecek kadar uzun yaşamaya niyetliyim."

Smith zinciri parçaladı ve yaşlı adama yardım etti. "Ortağım laboratuvarda.

Tremont'un araştırma kayıtlarını bulmaya çalışıyoruz."

"Bunları saklamış olmalı. Çünkü ben de onları bulmaya çalışmıştım."

Jon, Marty'nin sırtını sıvazladı. "Siz benim gizli silahıma sahip değildiniz."

0

Jon, Marty ve beyaz saçlı, kızgın ve kırmızı yüzlü yaşlı adam laboratuvara girdiklerinde, Randi onları bekliyordu. Dört teknisyeni konferans odasına kilitlemişti.

"Neydi o silah sesleri? Burada neredeyse kalp krizi geçirecektim."

Jon, Mercer Haldane'i tanıttı ve ardından sordu, "Teknisyen neler söyledi?"

"Tremont ve ortakları için çalıştıklarını, bilgisayarlarının şifresinin Hades olduğunu."

Marty ardından gelen Haldane ile birlikte en yakın bilgisayarın başına gitti.

Marty'nin yüzü hemen hemen rahatlamıştı, tanıdığı dünyaya geri dönmekten mutluydu. Haldane'e bakmadan, silahını ona teslim etti, oturdu, parmaklarını çıtırdattı ve çalışmaya koyuldu. Haldane de onun yanma oturabilmek için kendisine bir tabure çekti. Jon yanlarına gelip silahı Haldane'in elinden aldı.

Ona güvenmeye pek niyeti yoktu.

Smith çabucak Randi'ye açıkladı, "Mercer Haldane, Blanc-hard'ın eski başkanı.

Geçen hafta Tremont onu çekilmeye ve işleri kendisine devretmeye zorlamış."

"Bunu nasıl yapabilmiş?"

"Klasik şantaj yollarıyla yaptığını söylüyor. Ama sanırım onu da Hades Projesi'nden bir kâr payı karşılığında satın almışlardı. Tremont virüs ve serumdan oluşan projeyi böyle isimlendirmiş. Tüm projeyi Haldane ve Blanchard'dan on yıldan uzun bir süre boyunca gizlemiş."

"Bu isim, yol açtıkları korku göz önüne alındığında mükemmel bir seçim."

"Her şey düşündüğümüz gibi oldu. Tremont virüsünü Peru Amazonu'nda buldu ve ilkel bir yerli tedavi yöntemiyle yani, virüsün yol açtığı hastalıktan kurtulmayı başaran maymunların virüsü nötralize eden antikorlarla dolu kanlarıyla birlikte, Blanc-hard'a getirdi. Oradaki bazı yerliler bu kanı içiyor ve böylece her yıl pek çoğunun hayatı kurtuluyordu.

Tremont şirketin parasal kaynaklarını kullanarak bu işte çalışacak bir ekip oluşturdu ve bu ekip, virüsü izole edip antikorları meydana getiren genleri klon-layarak işin çoğunu burada bitirdi. Sonra alçak herif DNA tamir

enzimlerini, virüslerde kurnaz bir mutasyona sebep olacak şekilde, hastalığın daha erken baş göstermesini sağlamak için kullandı."

Randi, "Sana tüm anlatabildiği bu kadar mı?" dedi. Hayal kırıklığına uğramıştı.

"Evet. Ayrıca her nasıl becerdiyse bu salgından Tremont'un sorumlu olduğunu da söyledi."

Öfkeden kudurmuş bir çığlık tüm laboratuvarı inletti. "İşe yaramaz! Koskoca bir hiç!"

Marty, Haldane'e ve teknisyenleri kapattıkları konferans salonuna doğru gürledi. "Tremont ve Ortakları'nın dosyalarında hiçbir şey yok. Sadece antibiyotikler, vitaminler ve saç spreyleri ile ilgili işe yaramaz şeyler var. Bu teknisyenler bize yalan söylediler."

"Hayır," Haldane bir şey bulmuş gibiydi. "Yalan söyleyen Victor. Burası paravan bir şirket. Bu insanlar da teknisyenleri. Onları kullandı ama onlara hiçbir şey söylemedi. Onlar Tremont ve Ortakları için çalıştıklarını düşünüyorlardı.

Hades şifresi olsa olsa bilgisayarına girmeye çalışacaklar için söylenmiş bir şakadır."

Jon da başını sallayarak onu onayladı. "Körfez Savaşı sırasında insanlar üzerinde deney yapabilen birinin böyle bir düzen kurması hiç de şaşırtıcı değil.

Ama yine de gerçek kayıtlar başka bir yerlerde saklanıyor olmalı, Mart.

Taramaya devam et. Bunu öğrenmeliyiz."

Marty'nin morali bozulmuş gibi görünüyordu. İlaçları henüz etkisini yitirmemişti. "Deneyeceğim, Jon. Kendi bilgisayarım ol-say-"

Gizli laboratuvarın dışında ani bir ses duydular. Jon ile Randi beraber çalışmaya alışık iki kişi gibi ne olduğuna bakmak için atıldılar. Dağ yolundan, arkasında bir toz bulutu kaldıran bir araba yaklaşıyordu.

Smith, adrenalin yükselmesiyle sarsıldı.

Randi ile birlikte laboratuvardan çıktılar ve hızla aşağıya koştular. Yan yana yere yatarak oturma odasından ya da yan kapıdan koridora girenleri görebilecek şekilde pozisyon aldılar. Randi, Jon-'ın gerginleşmiş mavi gözlerine, geri atılmış siyah saçlarına, sert görünüşlü çenesine ve geniş yüzüne baktı. Genç adamın yüzündeki ifade granit gibiydi.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Yakında öğreniriz." Jon ona bakmadı. Buna ihtiyacı yoktu. Onun varlığını güven veren bir dost gibi yanında hissedebiliyordu.

İki araba kapısı kapandı. Ayak sesleri hızla eve doğru yaklaştı. Kısık ve telaşlı bir ses konuşmaya başladı.

KIRK BEŞ

Saat 15:32

Magua Gölü, New York

Hızlı, yumuşak ve hafif adımlar arka kapıdan başlayan koridorlarda yankılandı.

Randi, "Neler olu-" diye konuşmaya başlamıştı ki, Jon ona cevap vermeye fırsat bulamadan, koca Doberman Samson merdivenlerin başında göründü. Hayvan sahanlığa doğru baktı, dişlerini gösterdi ve adalelerini kasarak saldırıya hazırlandı.

Smith ayağa kalktı, Beretta'sını arkasında tutuyordu. "Samson, otur!" dedi.

Şaşırmış olan köpek kulaklarını dikti. Jon emri yineledi ve hayvan aniden onun Bili Griffın'in RV'nin altında dost olarak tanıttıklarından biri olduğunu idrak etti. Yukarıyı gözlemeye devam ederek, kaba etlerinin üzerine oturdu.

Jon sesini yükseltti, telaşlıydı. "Peter?"

İnce yapılı, eski -SAS komandosu, siyah komando elbisesinin üzerine giydiği pardesü içinde ortaya çıktı. "Başka kim olabilir ki? Samson'un tek başına buraya geleceğini düşünmüyordun ya?" Doberman'la birlikte merdivenleri çıktılar.

Randi ayağa fırladı. "Seni gördüğüme sevindim, Peter."

Smith'in yüzünde geniş bir gülümseme belirmişti. Bir anda on yaş gençleşmiş

gibi görünüyordu. "Merak etmeye başlamıştık."

"Dışarıda hiç nöbetçi yoktu. Bu sizin işiniz mi?"

Jon, "Evet, diğerlerinin hepsi törendeler, sanırım," dedi.

Randi "Odaya kilitlediğimiz dört teknisyen dışındakiler tabii ki... Ve Marty'ye bilgisayarda yardım eden Blanchard'ın eski başkanı dışında herkes," dedi ve birden sustu. O da Jon gibi, Peter'in aşağı doğru sarkan koluna bakıyordu.

Peter'in sol bileğinde ve uzun pardösünün kolundan görünen elinde kurumuş

kan izleri vardı.

Jon, "Yaralanmışsın! Ne kadar ciddi? Dur da bir bakayım," dedi.

"İğne batması sayılır."

"Lanet olsun buraya çık ve pardösünü çıkart."

Peter içini çekerek yanında Samson'la beraber merdivenlerden yukarı çıkarken Jon laboratuvarın kapısını açık tutuyordu.

Yukarı çıkarlarken Randi, "Marty," diye seslendi. "Peter geldi."

Peter içeri adım atarken Marty sandalyesinde döndü. Yuvarlak yüzünde bir hoş

geldin gülümsemesi belirmişti. İngiliz de ona gülümseyerek karşılık verdi.

Marty'yle bir süre birbirlerine baktılar.

Sonunda Peter, "Benim için endişelenme, evlat. Unutma ki bu ihtiyar saymaya üşeneceği kadar çok yerde, bundan çok daha kötü şartlarda mücadele etti.

Haydi şimdi işine geri dön." Sesinde şefkat vardı.

Marty'nin yeşil gözleri ışıldadı. Başıyla hafif bir onay işareti yaptıktan sonra bilgisayarın başına döndü. Jon, Peter'a Mercer Haldane'in söylediklerini anlatırken Doberman Marty'nin yanına gitti. Marty oriu okşadı ve köpek içini çekerek yorulmuş gibi, onun sandalyesinin yanına yattı.

İngiliz rahat bir ses tonuyla Jon'a, "Ortalığı velveleye verme. Kanamayı durdurdum. Doktora görünene kadar idare edebilirim."

"Seni kaçık İngiliz, ben bir doktorum. Her şeyin harika olabilir ama hafızan hapı yutmak üzere galiba."

Peter yüzünü ekşitti ve elindeki silahı laboratuvardaki banklardan birinin üzerine koydu. Jon, Peter'in pardösüsünü çıkartmasına yardım etti. Altında sadece komando pantolonu ve cepli kemeri vardı. Göğsü çıplaktı. Koluna ve gövdesinin yan tarafına kurşun yemişti. Yaralarını yırtılmış çarşaf parçalarına benzer bir şeylerle sarmıştı.

Peter sargıyı açarken, Randi konferans odasından yaşlı erkek teknisyeni çıkarıp getirdi. Adam onlara bir ilk yardım seti buldu. Peter'in göğsünün altında, koltuk altına yakın bir yerdeki yara kaburgaya kadar uzanıyordu. Kurşun bir kaburgayı kırmış ama hayati organlara dokunmamış gibi görünüyordu.

Kolundaki ise kaslar arasındaki kurşunun oluşturduğu sığ bir yaraydı. Kanama tamamen durmuştu. Jon, yaraları yıkadı, antibiyotik sürdü, ikisini de düzgün bir şekilde yeniden sardı ve Peter'a hiç değilse aspirin alması konusunda ısrar etti. "Aslında hastaneye gitmelisin ama şimdilik bu durumda da idare edebilirsin," dedi.

Peter, "Kendimi yepyeni hissediyorum, bana neler öğrendiğinizi anlat."

"Hemen hemen eminiz ki, Tremont ve ortakları projenin çoğunu burada şekillendirdiler. Marty ile Haldane şu anda kayıtlara ulaşmaya çalışıyorlar.

Tremont, Haldane'i geçen hafta devre dışı bırakmış. Kendisine şantaj yaptığını söylüyor ama bence kazanacakları milyonlardan iyi bir pay karşılığında sessiz kaldı. Sonra da vicdanı rahatsız olmaya başladı."

Peter, "Daha fazla insanın vicdanı rahatsız olsa iyi olurdu. Şun-ların ne kadar ilerlediklerine bir bakalım mı?" dedi.

Randi moral bozukluğu ile başını iki yana salladı. "Bir milim yol bile gidemedik. Marty henüz ilaçların etkisinden tam olarak kurtulmadı, buranın bilgisayar sistemi ile Blanchard'ınki bağlantılı olmadığı için, Haldane de fazla yararlı olamıyor."

Marty klavye yoluyla bir çare bulmaya çalışıyordu. Haldane de bulduklarının ne olabileceği konusunda Marty'ye ışık tutabilecek bilgiler verirken Randi onların yanında duruyordu.

Peter, "Şu çocuğa söyleyin," dedi. Sanki konuşmak kadar basit bir eylem bile yaralarının sızlamasına neden olmuş gibi yüzünü ekşitti. "Çabuk olsa iyi olur.

Samson'la düşmana bayağı hasar verdik, ama bu kesinlikle onları devre dışı bıraktığımız anlamına gelmiyor. Sierralar'da gördüğümüz o Arap, Griffin'in dediği gibi patrona benziyor. En az iki adamıyla yaralanmadan kurtulmayı başardı. Geri kalanlar ise yeniden çalışabilecek olsalar bile bu yakınlarda olamayacaklarından emin olabilirsin."

Randi merakla, "Seni takip etmiş olabilirler mi?" diye sordu.

"Sanmam. Ama Griffin ya da Marty'nin bize buradan bahsettiklerini düşünüp burada olduğumuzu tahmin etmelerine de şaşmam. Takviye kuvvetlerle her an kapıda belirebilirler."

Jon, "Duydun mu, Marty?"

Marty alıngan bir tavırla onlara çıkıştı, "Bildiğim her şeyi denedim. Artık kendi bilgisayarıma ulaşıp özel programlarımı kullanabileceğim, ama takip edilmeyeceğimiz bir yol yaratmaya çalışıyorum. Bana birkaç saniye daha verin."

Hem alınganlığı hem de konuşmasının hızlanması ilaçların etkisinin geçmek üzere olduğunu gösteriyordu. Sabırla bekleyebildikleri kadar beklediler.

Smith, "Biri aşağıya inip nöbet tutsa iyi olur, ama sen değil, Peter," dedi.

"Samson gidebilir. Hepimizden daha iyi bir gözcü o."

Peter, Samson'ı aşağı gönderirken, Marty bağırdı, "Bağlandım."

Randi hararetle, "Şükürler olsun, Tanrım!" dedi.

"Pekâlâ, haydi bu bilgisayarı kullanan şirketi bulalım." Marty klavyenin üzerinde çalışırken ekrandan göremeyecekleri hızda permütasyonlar geçmeye başladı. Sonunda, Blanchard Pharmaceuticals A.Ş.'nin logosu ve adı görüntüye geldi.

Haldane, "Bu da Victor'un bilgisayar sistemini bizim şirketin üzerine kaydettirdiği yani parasını bizim ödediğimiz anlamına geliyor," dedi.

"Açıklanamayan bir bilgisayar sistemi, muhasebe müfettişlerinin herhangi bir yetkili araştırma programıyla bağlantısını bulamadıkları şeylerden biriydi."

Marty klavyenin üzerinde parmaklarıyla dans etmeye devam etti. Ekran titreşmeyi sürdürüyordu. Sonunda bir isim yanıp sönmeye başladı: VAXHAM

A.Ş.

Haldane merakla, "Bu VAXHAM denen şey de neyin nesi?" dedi.

Marty yoğun bir konsantrasyon içinde bilgisayarın üzerine eğilmişti.

VAXHAM'a tıkladı ve bir dizi yeni menü açtı. Bir tanesi "Laboratuvar Kayıtları"

adını taşıyordu. Bunu tuşladı ve hızla, ^-12 tarihli girişler üzerinden ilk tarihe kadar geri gitti: 15 Ocak 1989. Jon Marty'nin omzu üzerinden ekrana doğru eğildi.

Jon, "Vay canına!" diye soludu. "Peru'dan gelen maymun virüsünün ilk sınırlama haritasının yapıldığı tarih! Galiba bir şeyler bulduk." Hemen bir tabure çekti. Virüsün sınırlama haritasını inceledi ve bunu zihninde, USAMRIID'de Sophia'yı öldüren virüsün haritasıyla karşılaştırdı. Uzun bir ıslık çalarak başını kaldırdı. "Sürpriz değil. Ama nihayet bildiklerimizi teyit etmiş

olduk. Neredeyse özdeşler ve belki de tamamıyla özdeş çıkacaklar. İnsanları öldüren virüs ile maymun virüsü birbirinin aynı."

Randi öfkeyle, "Tremont her şeyi başından beri biliyordu," dedi.

Her yıl virüse ve seruma ait teknik bulguları içeren bir özet çıkarılmıştı. Son ölümcül darbeden önce kurbanlardaki kuluçka dönemi gittikçe kısalıyordu; en azından laboratuvar deneylerinde ve maymunlar üzerindeki deneylerde. Bu da tahmin ettikleri şeyleri doğruluyordu. Fakat Marty, Irak'taki deneylere ya da virüsün nasıl olup da Peru'nun ıssız bir köşesinden, ya da Victor Tremont'un VAXHAM şirketinden, dünyaya yayıldığına dair hiçbir şey bulamamıştı.

Marty, "Son içerik bir şifre ile bloke edilmiş," diye durumu açıkladı. Sonra da küçümseyerek, "Zavallı ahmaklar, Sihirbaz Marty Zellerbach'ı engelleyebileceklerini düşünüyorlar!" diye güldü.

Ellerini konçerto çalmaya başlayan bir piyanist gibi kaldırdı ve parmakları klavyenin üzerinde hareket etmeye başladı. Kendi yazılımlarını kullanarak, ekranı kaleydoskopa benzer kelimelere, sorulara, komutlara ve görüntülere boğdu. Bunları yapmak sadece birkaç saniyesini almıştı.

"İşte!" Marty kıkırdadı. "Saçma olacak kadar sıradanmış."

Ekranda tek bir cümle belirdi: Lucifer Evde.

Jon, "Hades," diye homurdandı.

Marty heyecanla, "İnsanlar," dedi, "hayal gücünden yoksundurlar ve anlaşılmaları kolaydır."

Şifreyi girdi. Ekranda ilk belirenler 1989'dan o güne kadarki iktisadi dökümler ve özet raporlardı. Şirketin ana hissedarları listesinde: Victor Tremont %35'lik bir hisseye, George Hyem, Xavier Becker, Adam Cain, ve Jack McGraw %10'luk hisselere sahiptiler.

Zirvedeki psikolojisinde Marty bağlantıyı hemen kuruverdi: "VAXHAM. İlk ve son harflerden kurulmuş bir akronim: Victor, Adam, Xavier, Hyem ve McGraw'in tek kelime gibi görünmesini sağlamak için extra bir 'A'"

"Bunlar şirketin içindeki insanlardan bazıları," Haldane dehşet içinde kalmıştı.

"Hepsi de üst düzeyden, McGraw güvenlikten sorumlu. Bu kadar uzun süre yakalanmamayı başarabilmelerine şaşmamak gerek."

En büyük hissedarlar da listelenmişti: Tümgeneral Nelson Caspar ve Emekli Korgeneral Einar Salonen. Randi, Jon'a, "İşte ordudaki bağlantılar," dedi ve başını nefretle iki yana salladı.

"Üstelik hükümet de işin içinde," dedi Haldane öfkeden ku-durarak. "Nancy Petrelli, Sosyal Hizmetler Bakanı ve Kongre Üyesi Ben Sloat."

Marty hâlâ araştırmaya devam ediyordu. "Öyle görünüyor ki, proje konusunda her yd çıkarılmış istatistikler var. Operasyon raporları, sanırım." Duraksadı. "Burada da antibiyotik sevkiyatı üzerine bilgiler var."

Jon ile Haldane ekrana yaklaştılar.

Haldane şaşırmıştı. "Bunlar Blanchard'ın antibiyotikleri. Hepsi. Ve rakam bizim her yıl yaptığımız sevkiyatlarla aynı."

Kafası karışmış olarak Smith derin bir soluk aldı ve okumaya devam etti.

Doğrulduğunda kızgınlıktan deliye dönmüştü. "İşte bu!" Yüzü gerilmiş, yüksek elmacık kemikleri floresan altında belirginleşmişti. Lacivert gözleri dibi olmayan çukurlara dönüşmüştü. İnanmazlık, şiddet ve kederle boğuşuyor gibiydi.

Mercer Haldane bakışlarını yukarı çevirdi, Randi de Jon'a döndü.

"N'oldu, evlat?" Peter bir köşeye çekilmiş oturuyordu ama Jon'ın yüzünün aldığı ifade onu içine düştüğü halsizlikten çıkarmaya yetmişti.

Jon'ın sesi buz gibiydi. "Marty, yazıcıdan bir çıktı al. Hepsi için. Şirket gelişim raporlarıyla başla ve acele et!"

"Jon?" Randi onun gergin yüzüne ve boş bakışlı gözlerine bakıyordu. Jon'ın hali onu endişelendirmeye başlamıştı. "Bu ne demek oluyor?"

Herkesin dikkati onun üzerinde toplanmıştı. Jon'ın bakışları şimdi bomboş

olan, ama yaklaşık on yıldır bunca aşağılık işin döndüğü laboratuvarın test tüpleri, mikroskopları ve sıraları üzerinde gezindi. Göğsünde bir yanma hissediyordu, midesi sanki bir kamyona çarpmış gibiydi. Anlatmaya başladı.

KIRK ALTI

Jon boğuk bir sesle, konuştuğu her kelimeyi özenle seçiyor-muş gibi tane tane konuşuyordu. "Blanchard'ın şu antibiyotik sev-kiyatı her şeyi açıklığa kavuşturuyor. Size virüsün fazla bulaşıcı olmadığını açıkladığım zamanı hatırlıyorsunuz, değil mi? Bunun üzerine milyonlarca insanın nasıl olup da aynı anda hastalanarak öldüğü sorusunun yanıtını düşündüm. Cevap tahmin ettiğimiz gibiydi: Victor Tremont." Duraksadı. Elleri iki yanında birer yumruğa dönüştü. Öfkeyle, kelimeleri dişlerinin arasında ezerek konuşmaya devam etti,

"Aşağılık herif virüsü Blanchard antibiyotiklerinin içine katarak tüm dünyaya yaydı. İnsanların tedavi olmak için aldıkları antibiyotikler, gizlice ölümcül bir virüs bulaştırarak onları enfekte ediyordu." Gözleri sanki başka

bir yerlere bakıyordu. "Tremont ve çetesi bu işi tam on yıl önce başlattılar. Hades Projesi.

On yıl boyunca, bu ölümcül hastalığa bir çare bulacağından emin olmadan antibiyotikleri aracılığıyla dünyanın dört bir yanındaki insanlara, virüs bulaştırdı."

"Lanet olsun!" Peter'ın sesi duyduklarına inanamıyor gibi çıkmıştı.

Jon sanki onu hiç duymamış gibi devam etti. "Bir yandan, virüsün ölümcül aşamaya geçmesini her yıl biraz daha hızlandırarak bir çalışma yaparken, bir yandan da on yıl sonra başlayacak

bir salgın yaratmak üzere virüsü dünyaya yaydılar. Taa ki bu yıl, virüs milyonlarca insanda ölümcül aşamaya geçene ve çuvallar dolusu kâr etmelerini sağlayacak zaman gelene kadar. Tabii bütün bunları bir serum bulabileceklerinden ya da bu serumun yeterince etkili olup olamayacağını bilmeden başlattılar. Milyonlarca insanı, hayatlarını kurtarmak suretiyle paralarını almak amacıyla yaşamsal bir riske atarak kumar oynadılar."

Randi donakalmıştı. Başını sallayarak, "Yani, her şey Blanc-hard ve Tremont para kazanabilsin diye planlandı. Zengin ol. İyi yaşa," dedi. Sesi titriyordu.

"Sophia da bu yüzden öldürüldü. O sıralarda o da Peru'daydı. Victor Tremont'la karşılaşmış olmalı. Kaybolan telefon konuşması kaydı da bu olmalı.

Bilinmeyen virüs üzerine araştırmaya devam ederken bir şey hatırladı ve Tremont'u aradı. Sophia'yı öldürme emrinin verilmesine şaşmamalı."

Jon yanaklarından yaşlar süzülen Randi'ye baktı. Jon'ın da gözleri doldu ve boğazına bir şey takılıyormuş gibi hissetti. Randi uzanıp onun ellerini tuttu.

Jon başını sallayarak genç kadının elini sıktı.

Haldane anlatılanlardan dehşete düşmüş olarak ayağa kalktı. "Ulu Tanrım! Bu kadar rezil bir şeyi hayal dahi etmemiştim. Antibiyotiklerimize ihtiyacı

olan tüm o zavallı insanlar... Acılarını dindirmek için ilaçlara ve bilime güvenenler...

Daha da önemlisi Blanchard'a güvenenler..."

Jon hiddetle Blanchard'ın eski başkanına döndü. "Son anda vicdanına yenik düşmeden önce, sen ne kadar almak için anlaşmıştın, Haldane?"

"Ne?" Haldane gözlerini kırpıştırdı. Onun yüzü de Jon'ınki kadar öfkeli görünüyordu. "Victor adımı kullandı. Beni aldattı. Her şeyin sanki benim emrimle yapıldığı izlenimini vermişti. Ne yapabilirdim ki? Beni köşeye sıkıştırmıştı. Şirketimi ele geçirecekti. Ben de bir şeyler hak ediyordum! Ben..."

Sanki kendi sözlerini duyunca yıkılmış gibi bir tabureye çöktü. Sesi utançla alçaldı.

"O zamanlar yaptıklarından haberim yoktu ve sonuçlarının ne olacağını da kestiremezdim. İşin içyüzünü anladığımda sessiz kalamayacağıma karar verdim." Kendi kendini küçümseyerek güldü. "Çok geç, çok yetersiz...

Söyleyecekleri bu olacak. Diğerleri kadar hırslı olduğumu ve bir vicdan kırıntısı bulabilmek için çok geç kaldığımı söyleyecekler."

Jon tiksinerek, "Bu sözler doğru gibi gözüküyor," dedi. Hal-dane'e sırtını dönüp Randi ile Peter'a baktı. "Şimdi ise-"

"Jon!" çığlık o kadar yüksek sesle ve korkuyla atılmıştı ki, hepsi sesin kaynağına döndüler. Onlar kendi hararetli konuşmalarına devam ederlerken Marty bilgisayarın başında çalışmaya devam etmişti. "Hiç durmadılar. Aa, hayır, hayır, hayır! Sadece antibiyotiklere her yıl virüsü bulaştırmakla kalmadılar buna hâlâ devam ediyorlar! Bugün virüsün bulaştırıldığı bir ilaç sevkiyatı-nın daha olacağını yazıyor. Üstelik de ilk antiviral serum sevki-yatı ile aynı tarihte!"

Odayı ani bir sessizlik doldurdu. Jon, Randi, Marty, Peter ve Haldane sanki doğru duymamışlar gibi birbirlerine baktılar. Bu mümkün değildi.

Jon'ın sesi şaşkınlık yüklüydü. "Hiç bitmeyecek bir salgın yaratıyor."

Randi ekledi, "Bunun yanında nükleer bir bomba çocuk oyuncağı gibi kalır."

Peter'ın soluk mavi gözleri laboratuvarın duvarlarını delip geçer gibiydi.

Yaralı kolundaki ağrılar birden artmış gibi silahını bulunduğu yerden kaptı.

"Öyleyse bu bok herifin planlarını altüst etmek zonadayız," dedi.

Marty hâlâ bilgisayar ekranından bir şeyler okuyordu. "Acele etsek iyi olur. İlk sevkiyat tesislerden ayrılır ayrılmaz Amerika da dahil olmak üzere pek çok ülkeden Blanchard'ın hesaplarına, iki milyar doların üzerinde elektronik para transferi olacak." Sandalyesinde döndü. Gözleri öfkeyle çakmak çakmak olmuştu. "Ayrica

Tremont, kendisine Bahamalar'da bir banka hesabı açtırmış. Sizin de tahmin edebileceğiniz gibi beklenmedik aksilikler için tedbir olarak düşünmüş

olmalı."

Randi, "Eğer onu bugün durduramazsak hastalık taşıyan bir ilaç grubu daha yola çıkacak ve muhtemelen Tremont milyarlarca dolarlık bir vurgun yapacak,"

dedi.

"Ama nasıl?" Haldane gittikçe uzaklaşmakta olan geçmişin sayfalarında yaptıklarını affettirmek ister gibiydi. "Victor'a madalya verilecek ve sevkiyat bir saat içinde gönderilmiş olacak! Bu arada Başkan da gizli servis, FBI ve eyaletteki tüm polisler tarafından korunuyor olacak."

Jon onu başıyla onayladı. "Başkan!" Kafasında bir plan şekillenmeye başlamıştı.

"Tremont'u bu yolla durduracağız. Başkan'a, yaptıklarını göstereceğiz."

Randi, "Tabii eğer ona ulaşabilirsek," dedi.

Peter, "Belgeleriyle ispatlayarak," diye ekledi.

Jon cümleyi, "Ve bunu güvenebileceği biri ne yaptırarak," diye tamamladı.

"Benim gibi kaçak ilan edilip sorgulanmak için aranan, güvenilmez bir araştırmacı bunu yapamaz."

"Benim gibi serseri ilan edilmiş bir CIA ajanı da olmaz," dedi, Randi.

Hâlâ, Hades Projesi'nin çıktılarını almakla uğraşan Marty ar-kasındakilere seslenerek, "Ben en azından kâğıt üzerinde bu olayın faillerinden biri olan, Blanchard Pharmaceuticals'ın Başkanı Bay Haldane'i öneriyorum," dedi.

Herkes bakışlarını beyaz saçlı adama çevirdi. O da kendisine olan saygısını yeniden kazanabilmek için, büyük bir istekle başını sallayarak bunu kabul edebileceğini belirtti. "Evet. Bunu severek yaparım. Başkan'a her şeyi anlatmak istiyorum." Sonra heyecanı biraz söner gibi oldu. "Ama Victor, Başkan'a yaklaşmama bile izin vermez ki!"

Randi, Haldane'le aynı Fikirdeydi. "Bugün Başkan'a herhangi bir insanın yaklaşabileceğinden emin değilim," dedi.

Jon düşünceli bir şekilde dudaklarını buruşturdu. "Bu da başladığımız noktaya dönmemize sebep oluyor. Ama lanet olası Tremont'u bir şekilde durdurmalıyız."

Peter, "Ve bunu bir an önce yapmalıyız," diye onları uyardı. "Kana susamış Al-Hassan ya da adamları her an burada olabilirler. Ne yapıyoruz?"

Randi, "Törende başka kimler olacak?" diye sordu. "Sağlık Bakanı? Bakanlar?

Başkan'ın Personel Başkanı?"

Smith, "Onlar da en az Başkan kadar iyi korunacaklardır," diye cevap verdi.

"Ayrıca, Tremont'un adamları onlara yaklaşmamıza da izin vermezler.

Biliyorsunuz bu adamlar işlerini zorbalık yo-^^ luyla hallediyorlar. Bazı açılardan gizli servisten daha büyük bir engel oluşturuyorlar."

Randi başka bir yol bulmaya çalışıyordu, "Bazı yabancı liderlerin de şahsen orada olmalarını dilerdim. O zaman onlara ulaşmak için bir şans.."

"Dur, bir dakika..." Birden Jon'ın aklına bir fikir gelmişti. Marty'nin yanındaki tabureye oturdu. "Marty, kapalı devre bir TV yayınına girebilir misin?"

"Tabii ki. Bir keresinde CNN'in yayınına girmiştim." Yaptığı şakayı hatırlayarak güldü. "Ama bu sadece kablolu bir yerel istasyondu ve ben de binadaki başka bir stüdyoda bulunuyordum. Ulusal bir kablolu şirket için... bilmiyorum...

Şirketin adı nedir? Bilgisayar şifreleri nelerdir? Ayrıca burada bir de kameraya ihtiyacım var."

Mercer Haldane bir teklifte bulundu. "Long Lake kasabasında bir yerel TV

stüdyosu var."

Randi, "Yayma müdahale ederler," diye buna itiraz etti: "Her yerde teknisyenler vardır."

"Eğer gerekirse silah da kullanırız. Oradan yayına girebilir misin, Marty?"

"Sanırım."

"Tamam, öyleyse bu planı uyguluyoruz."

Peter biraz şüpheliydi. "Tüm kasaba adım başı devriye gezen polislerle tıka basa dolu olacak."

Odanın diğer yanında bir hareket dikkatlerini çekti. Jon'a ilk yardım malzemelerini getiren yaşlı teknisyen onlara doğru yürüyordu. Onu tekrar konferans odasına kapatmayı unutmuşlardı. Adamın yüzündeki tüm kan çekilmişti.

"Biraz önce bulduklarınızdan haberim yoktu. Tüm yaptığım standart laboratuvar testleriydi." Özür dilercesine elini uzattı. "Ben de Blanchard'ın antibiyotiklerini kullandım. Bir ailem var ve..." Yutkundu. "Ve onlar da bu ilaçları yıllardır kullanıyorlar. Ben... Belki bilmeniz gerekiyor, Tremont evin içine yerel bir TV stüdyosu da yaptırdı. Fabrikaya ve yerel stüdyoya bağlanarak canlı yayınlar yapmak ve teşvik edici reklam ve tanıtım filmleri göstermek amacıyla kullanıyordu. İleri teknolojiye sahiptir. Nerede olduğunu size gösterebilirim."

"Marty?" diye Jon sordu.

"Oradan çalışırsam büyük bir ihtimalle daha fazla zaman gerekecektir." Bu konuda bazı şüpheleri vardı.

Tremont'un canice planını öğrendikten sonraki ilk şoku atlattıktan sonra Smith'in zihni berraklaşmıştı. Sanki şimdiye kadar duyuları hiç bu kadar iyi çalışmamıştı. Saatini kontrol etti ve emirler yağdırmaya başladı. "Kırk dakikamız var. Randi, biz seninle Başkan'a yazıcıdan aldığımız çıktıları vermeye çalışacağız. Ona yaklaşamasak bile en azından karışıklık çıkmasına yol açarız ve bu da Marty'ye zaman kazandırmış olur." Peter'a döndü. "Sen ve Samson, Marty'yle Haldane'i korumak için burada kalın. Halda-ne, yayına geçildikten sonra hayatının en iyi konuşmasını yapmalısın."

Eski başkan başını sallayarak, "Yapacağım," dedi, "bana güvenebilirsiniz."

Yarası nedeniyle solgun görünen Peter mırıldandı, "Tereyağından kıl çeker gibi."

"Laboratuvar teknisyenini size stüdyonun yerini göstermesi için yanınıza alın. Biz diğer üçünü kilitli bırakacağız. Gürültü çıkarmamız gerekebileceği için M-16'ları yanımıza alıyoruz. Her şey anlaşıldı mı?"

Herkes başıyla onu tasdik etti. Kısa bir an sanki güven tazelemek ister gibi bakışlarını birbirlerinin üzerinde dolaştırdılar. La-boratuvardan çıkarken harekete geçmiş bir duman gibiydiler. Pe-ter, Marty ve Haldane teknisyeni arka koridora doğru takip ettiler. Jon ile Randi de dışarıdaki kiralık arabaya doğru koştular.

a

Randi arabayı batmakta olan güneşin vurduğu dağ yolunda büyük bir hızla sürüyordu. Yeryüzünün ne kadar normal ve güzel göründüğüne şahit olmak ikisinde de garip bir şaşkınlığa yol açmıştı. Henüz yarım mil katetmişlerdi ki, ilende üstlerine doğru gelen bir toz bulutu gördüler.

Jon, "Kenara çek!" diye bağırdı.

Randi tekerlekleri gıcırdatarak arabayı çamların altına çekti. Dallardan biri dış

camlardan birini kırdı. Randi bir elinde Uzi'si öteki elinde bir M-16, Jon da iki elinde iki M-16 ile arabadan dışarı fırlayıp on beş metre geri koştular. Dönüp ağaçların ötesine baktıklarında üç tane SUV'un yaklaştığını gördüler.

"İşte orada." Jon en önde giden SUV'un sürücü koltuğundaki cılız Arap'ı hemen tanıdı. "Hiç şaşırmadım."

Randi de Peter'ın harap RV'sinin dışında gördüğü adamı tanımıştı. "Al-Hassan," dedi.

"Ateş ederken bütün silahları kullan ki, kalabalık olduğumuzu zannetsinler, ama lastiklere ateş etme."

"Neden?" Randi sordu.

"Bizi takip etmelerini ve eve gitmemelerini istiyorum da ondan."

İki ellerini birden kullanarak arabalara ateş açtılar. Daha çok havaya ateş

etmişlerdi, ama yine de üç arabayı da yolun kenarına çekmeyi başardılar. Üçüncü araba da kenara çekilir çekilmez Jon ile Randi kendi arabalarına atladılar. Randi arabayı tekrar yola çıkardı ve Al-Hassan'la adamlarının önünden geçerek hızla uzaklaştılar. Bu arada SUV'lardan birinin lastiklerinin patlamış olduğunu gördüler. Ağaçların arasına bırakılmıştı.

Jon, "Cehennemin dibi!" diye bağırdı.

"Eğer gerekirse Peter ve Samson onların hakkından gelecektir."

Diğer iki SUV'un sadece camları kırılmıştı ama ağır bir hasar yoktu. Adamlar da tekrar yola çıktılar. Dikiz aynasına baktıklarında terkedilmiş SUV'daki iki adamın da arabalara bindiğini ve arabaların bir buçuk mil ilerideki otoyola doğru peşlerinden geldiğini gördüler.

Smith, "Long Lake kasabasına gelene kadar önden git," dedi. "Bırak bizi takip etsinler."

Randi, "Tereyağından kıl çeker gibi," derken acı bir şekilde gülümseyerek Peter'ın sesini taklit ediyordu.

KIRK YEDİ

Saat 16:52

Long Lake Kasabası, New York

Güneş dağlara doğru alçalıyordu Adirondack'te her doğa tutkunun ruhunu zevk ürpertileriyle dolduracak kadar güzel bir akşa-müstüydü. Yükselen ağaçlann yaprakları zengin sonbahar renklerine bürünmüştü. Çamlar dimdikti.

Hava açık ve temizdi. Papatyalar hâlâ solmamıştı. Blanchard Pharmaceuticals

'in karargâhı olan tesisin ortasındaki çimenliğe yerleştirilmiş olan yüksek platformun arka kısmında, katlanabilir beyaz sandalyelere oturmuş protokol, heyecanla törenin başlamasını bekliyordu. Platformun aşağısında ise kıpır kıpır bir seyirci kalabalığı vardı.

Kendisini korumak üzere kurulmuş olan çadırın altında oturan Başkan Samuel Adams Castilla, hazırlıkları memnuniyetle izliyordu. Yerel halkı, dünyanın pek çok ulusunun temsilcilerini, editörleri, köşe yazarlarını ve tüm büyük medya kuruluşlarının muhabirlerini kapsayan bu kalabalık,

önünde kazanması gereken bir seçim olan her başkanın arzu ettiği bir seyirci topluluğuydu.

Yeryüzünün her yanma ve özellikle de tüm Amerika'ya canlı ulaştırılacak olan bu tören, seçimleri ezici bir çoğunlukla kazanmasını sağlayacaktı.

Yanında duran Victor Tremont kalabalığı süzüyordu. İçinde kötü bir his vardı.

Sanki babası omuzlarının üzerinden ona her zaman tekrarladığı, "Kimse her şeye sahip olamaz," sözlerini fısıldıyordu. Yenilgiyi böylesine baştan kabullenmiş bir felsefenin yanlış olduğunu biliyordu, ama yine de endişelenmekten kendini alamıyordu. Smith denen baş belası ile Russell denen kadının kız kardeşi, bir kez daha Al-Hassan'ın tüm planlarını altüst ederek kaçmayı başarmışlar ve ortadan yok olmuşlardı. Tremont o zamandan beri Al-Hassan'dan haber alamıyordu.

Herhangi bir aksiliğe karşı hazırlıklı olmasına rağmen, tedirginliğini üzerinden atamıyor ve kalabalığı inceleyerek ikiliye ait bir işaret arıyordu. Tanrı'dan, Sophia Russell'ın hiç aramamış olmasını dilerdi. Neden on iki yıl önceki kısa bir karşılaşmayı hatırlamıştı ki sanki? Şans işte! Her olayın içinde yer alan tahmin edilmesi olanaksız öğeydi şans.

Ama onu durduramayacaktı.

Borular "Başkana Selam " melodisini çalmaya başladıklarında, yaptığı her şeyin baştan itibaren bir muhasebesini yapmaktaydı.

"Başlıyoruz," dedi, Başkan memnuniyetle. "Bu büyük bir an, Dr. Tremont. Hadi tadını çıkaralım."

"Katılıyorum, Sayın Başkanım. Ve burada bulunarak şeref verdiğiniz için size tekrar teşekkür ederim."

Gizli servis korumasında, Başkan'la beraber dışarı çıktılar. Alkışlar önce hafifken, onlar ilerledikçe yükselerek gürlemeye başladı. Daha önce talimatları almış olan Tremont, Başkan'ın ardından yürüyordu. Bu ilginç

törenin ayrıntılarını aklında tutmaya çalışarak platforma doğru yürümeye devam etti.

Platform kırmızı, beyaz ve mavi renkli küçük bayraklarla donatılmıştı. Podyum ise mavi ve altın rengindeki başkanlık mührü ile süslenmişti. Platformun ardında, yüksekte, dünyanın dört bir

tarafından törene katılacak olan önemli kişilerin, herkes tarafından rahatlıkla görülebilmesini sağlayacak olan, kapalı devre TV ekranı vardı.

Devamlı alkışlar arasında Başkan önde basamakları çıktılar. Protokolün ilk altı sırası ayağa fırlayarak Başkan'ı selamladı. Kabinenin tüm üyeleri buradaydı.

Aralarında Nancy Petrelli, Tümgeneral Nelson Caspar; New York Kongre delegasyonu ve elli ülkenin büyükelçileri vardı.

Podyumdaki Sağlık Bakanı Jesse Oxnard da, kocaman kafası ve bıyığıyla etrafındaki herkesi bastıran bir görüntü sergileyerek, onları alkışlıyordu.

Sonunda Castilla, açıklama yapmak için pod-4.12 yumdaki yerini aldı.

Saat 17:30

Jon ile Randi arka tarafa yakın bir yerde birbirlerinden biraz uzakta, kalabalığın arasında durmaktaydılar. Peşlerindekileri atlatmayı başarmışlar ve yarım saat önce Long Lake kasabasına varır varmaz caddede biraz dolaşıp görünüşlerini değiştirecek bir şeyler aramışlardı. Sonunda ana caddede bir giysi dükkânı, bir oyuncakçı ve bir de eczaneyi gözlerine kestirmişler, üçünden de bir şeyler aldıktan sonra halka açık tuvaletleri kullanarak üstlerini değiştirmişlerdi.

Dışarı çıktıklarında, Jon esmerleşmiş ve sanki dağlarda yaşıyormuş gibi bir görüntüye sahip olmuştu. Üzerinde bir avcı pantolonu ve avcı paltosu vardı.

Ayrıca bir çocuk maskesinden kopardığı bıyığı da burnunun altına tutturmuştu. Randi de saçlarını ayakkabı cilasıyla karartmış ve fare rengi gri

bir elbiseyle, düz topuklu ayakkabılar giymiş, başına hasır bir şapka takmıştı.

Herkesin ilgisini çekecek kadar çok yabancı gözlemci ve gazeteci olduğu için, sadece birkaç kişi onların görünüşlerini garipseyerek baktı. Ancak platformun üzerinde ve çevresinde duran gizli servis, FBI ve Blanchard'm güvenlik memurları kalabalığı tarıyor ve herhangi bir can sıkıcı duruma karşı tetikte bekliyordu

Jon ile Randi bulundukları yeri devamlı değiştiriyorlardı. Başlarını önlerine eğik tutuyor ve dostça gülümsüyorlardı. Yüz kaslarının gergin görünmemesine azami özeni gösteriyorlardı.

Bando "Başkana Selam " melodisini çalmaya başlar başlamaz, herkesin dikkati platforma doğru yürüyen Başkan Castilla ile Vic-tor Tremont üzerinde yoğunlaştığı için, Randi Jon'a yaklaşarak, "Kısa gümüşi saçlı, takım elbise giymiş olan kadın, Nancy Pet-relli, Amiral Brose'un arkasında, ikinci sırada oturan adam da General Nelson Caspar," dedi.

"Sanırım, Ben Sloat ve emekli general Salonen da buralarda bir yerlerdedir."

Planları basitti: Başkan'ın dikkatini çekebilecek kadar yaklaşacaklar ve bağırarak bildiklerini anlatmaya başlayacaklar ve ellerindeki belgeleri sallayacaklardı. Tremont ve ortaklarını suçlayarak belki de kendilerini ele vermelerini sağlayacaklardı. En azından Başkan'ı kendilerini dinlemesi için ikna etmeye çalışacaklardı. Neticede bu halka açık bir toplantıydı.

En iyisi buydu.

En kötü ihtimalle, Marty'nin kapalı devre yayınına girmesi ve Haldane'in ekrandan her şeyi açıklayabilmesi için gereken zamanı kazanmak istiyorlardı.

Ama her şeyden önce, kalabalığın içinde baş belalarını, teröristleri, göstericileri ve kendilerini araştırmakta olan yüzlerce çift gözü atlatarak Başkan'a yaklaşmaları gerekiyordu.

Saat 17:09

Magua Gölü

Kendi kendine deli gibi söylenmekte olan Marty tüm, hızıyla en yeni teknolojiye sahip stüdyoda çalışıyordu.

"Neredesin, seni yabani hayvan! Buralarda bir yerlerde olduğunu biliyorum.

Bana şifreyi söyle, lanet olası! Bir kez daha telefon şirketi..."

Mercer Haldane dört laboratuvar teknisyeni ile birlikte bekliyordu.

Arkalarında Adirondack'ın muhteşem manzarası ve uzaklardaki White face ve Marcy tepeleri görünüyordu. Haldane'in yanakları terliyordu. Marty'yi kontrol odasının penceresinden izlerken, durmadan ıslanan yanaklarını siliyor, sık sık gergin bir şekilde saatine bakıyordu.

"...Tamam, evet! Seni buldum. Telefon şirketine girdim. Şimdi de yerel kablolu TV istasyonunun hattı. Hadi... hadi... Seni bulmamı istediğini biliyorum... evet, işte bu... kahrolası!.."

Samson'un herhangi bir uyarısını duyabilmek maksadıyla stüdyonun kapısında Peter nöbet bekliyordu. Marty'nin çılgınlar gibi çalışmasını seyrederken ara sıra saatine bakıyordu.

"...Aha! İşini bitirdim. Şimdi de kontrol odası. Başlıyoruz... işte... cehennem zebanileri! Beni durduramayacaksınız... durduramazsınız..." Deliler gibi şifreleri bulmaya çalışırken Marty'nin parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyor ve alnından yağmur gibi ter akıyordu.

Saat 17:12

Long Lake Kasabası

Sağlık Bakanı, Tremont'un erdemlerinden ve Başkan'ın bilgeliğinden bahsetmeye devam ederken, Jon ile Randi paralel olarak ilerliyor, birbirlerine yaklaşacak şekilde kalabalığın arasından öne doğru süzülmeye çalışıyorlardı.

Öne yaklaştıkça, Jön, çiçekbozuğu suratlı Nadal al-Hassan'ın FBI ajanlarının şefi gibi gözüken bir adamla bir şeyler konuşmakta olduğunu fark etti. Al-Hassan'ın fotorafları tutan eli kalabalığı işaret ediyordu. Jon bu fotoğraflarda kimin olduğunu tahmin edebiliyordu. İçinden yükselen endişeli bir homurtuyu bastırdı.

Sağlık Bakanı'nın tanıtım konuşması sona erdi ve Başkan podyuma adım attı.

Ağırbaşlı yüzü önce yavaşça kalabalığı gözden

geçirdi sonra da dönüp ardında sıralanmış olan protokol davetlilerine baktı.

Etrafını Tremont'un korumalarından ve FBI'dan oluşan bir güvenlik çemberi sarmıştı.

"Korkunç olaylar yaşıyoruz," diyerek konuşmasına başladı. "Yeryüzü büyük ıstıraplar içinde kıvranıyor. Milyonlarca insan ölüyor. Ama yine de biz burada bir kutlama için bulunuyoruz. Ve bu yapmamız gereken bir kutlama. Buraya onurlandırmak için geldiğimiz adam, tarihe sadece ilerisini görebilen bir insan olarak değil, aynı zamanda içinde barındırdığı büyük insan sevgisiyle de geçecek. O..."

Başkan ahenkli, etkileyici bir tonda konuşmaya devam ederken, Jon ile Randi bazen bir adım bazen birkaç adım yaklaşma-yı sürdürdüler. Kimseyi kızdırmamaya özen gösteriyorlardı. Gereksiz yere dikkat çekmemeleri gerekiyordu. Aynı zamanda Başkan'ın konuşmasından etkileniyor gibi görünmeyi de unutmuyorlardı. "Sonsuz şükranlarımla ulusumuzun en büyük sivil ödülünü Dr. Tremont'a, yani içine gömüldüğümüz sonsuz karanlığı aydınlatan dev güneşe, sunmaktan mutluluk duyuyorum."

Ağırbaşlı ama kıvançlı görünmeye çalışan, mütevazı fakat güçlü bir görüntü sergileyen Tremont, gerçekte atmak istediği zafer dolu kahkahaları bastırmaya çalışarak, yüzünde garip ekşi bir ifadeyle podyuma doğru yürüdü. Madalyası sunuldu ve ölçülü bir mahcubiyetle kabul etti. Bu arada tepelerindeki dev TV

ekranında İngiliz Başbakanı göründü.

Saat 17:16

Nadal al-Hassan'ın cam gibi gözleri ağır ağır kalabalığı inceliyordu. Esmer, dar ve ifadesiz yüzüyle başı bir peygamber deve-sininki gibi oynuyor ve soğuk bakışları, arananlara benzeyen birini görür görmez duruyordu.

Burada olduklarından emindi. Smith tahmin edebileceğinden

\

çok daha tehlikeli ve yetkin bir rakip olduğunu kanıtlamıştı. Yerel polise, McGraw'ın eski askerlerle emekli polislerden kurulu özel güvenlik birimlerine ve FBI'a pek de güvenmiyordu. Üstelik bu birimlerin dikkatlerini daha çok Başkan'ın güvenliği üzerinde yoğunlaştıracaklarını biliyordu. Victor Tremont'un ve Ha-des Projesi'nin korunmasının yükü tamamen onun omuzlarınday-dı.

Kalabalığı taramayı sürdürdü. Alacakaranlıkta Arap'ın yüzündeki izler daha derin görünüyordu. Serin akşam havasının getirdiği yanık ağaç kokusunu içine çekti. Bu koku ona Kuzey Irak'ta, göçebe olarak geçen gençliğini hatırlatmıştı.

Bunlar üzerinde dur-— maya gerek görmediği anılardı. Fakirlikten fazlasıyla uzaklaşmıştı ve Hades Projesi kaçışının son aşamasını oluşturacaktı. Kimse başarılı olmasını engelleyemezdi.

Bunu düşünürken onları gördü.

Smith tanınmamak için avcı elbiseleri giymiş ve siyah bir bıyık takmıştı.

CIA'den olan kadın ise gri bir elbise giymiş ve başına hasır bir şapka takmıştı.

Saçlarını da ayakkabı cilasıyla koyu-laştırılmıştı.

Mc Graw'a bir şeyler fısıldadı ve kalabalığı yararak onlara doğru ilerlemeye başladı. İçi kıpır kıpırdı.

Saat 17:16

Magua Gölü

Gözleri yorgun düşmüş, sırtı kamburlaşmış olan Marty'nin yüzü klavyeye o kadar yaklaşmıştı ki, yüzünden akan terler tuşların üzerine damlıyordu. Son barikatı da aşıp yayının kontrolünü ele geçirmek için uğraşıyordu. Uzunca bir süredir mırıldanıp bağırmayı kesmişti. Derin ve kararlı bir sessizlik içinde mücadele ediyordu.

Mercer Haldane teknisyenlerle birlikte kameranın önünde duruyordu.

Kamerayı çalışır duruma getirmişler, ayarlamışlar, bekliyorlardı.

Haldane sıcak spotların altında alnındaki teri silmeye devam ediyordu. Kimse tek kelime konuşmuyordu. Tüm oda gerginlikten kaskatı kesilmiş gibiydi.

Stüdyonun kapısındaki Peter da, artık koridoru gözlemekten vazgeçmiş ve kendini sessizliğe bırakmıştı. Long Lake'de neler olduğunu bilmiyordu ama konuşmalar en az on dakika önce başlamış olmalıydı ve Jon ile Randi'nin şimdiye kadar platforma yaklaşarak Başkan'm, kalabalığın, gizli servisin, Tremont'un ve tüm dünyadaki TV izleyicilerinin önünde, suçlamalarını bağırarak duyurabildiklerini ümit ediyordu.

Eğer Marty birkaç saniye içerisinde yayma giremezse, bu suç- — lamaları kanıtlama şansına sahip olamayacaklardı.

Saat 17:17

Long Lake Kasabası

Jon ile Randi sıkışık izleyici kalabalığı arasında ilerleyerek ikinci sıraya kadar ulaşmışlardı. Renkli bayraklarla süslenmiş platform hemen önlerindeydi. Tüm izleyiciler -bütün protokol, Vic-tor Tremont ve Başkan-İngiliz Başbakanı'nın, Tremont'a övgü-leriyle şükranlarını sunmasını izliyorlardı.

Jon nefes aldı, Randi'ye başıyla işaret etti ve ileri atılarak onlara arkası dönük olan Başkan'a bağırmaya başladılar.

Smith haykırdı: "Tremont bir sahtekâr ve kitlesel katildir!" Elinde tuttuğu bilgisayar çıktılarını havaya kaldırarak salladı. "Bu salgını kendisi başlattı!

Sadece para kazanmak için!"

Başkan, Jon'ın ilk haykırışıyla şaşkınlık içinde arkasına döndü.

Victor Tremont onlara doğru atılarak, "Silahları var! Bu adam bir asker kaçağı ve bir katil. Vurun onu!" diye bağırdı.

Gizli servis platformdan Jon'ı yakalamak için fırladı.

Jİ

Randi bağırmaya devam etti. "Tremont hâlâ milyonlarca insana hastalığı bulaştırmaya devam ediyor! Virüsü, şirketinin antibi-yotikleriyle yayıyor. Her gün içine virüs katılmış antibiyotikler dünyanın dört bir tarafına gönderiliyor.

Hatta bugün bile gönderilmek üzere!"

Nadal al-Hassan ve adamları da kalabalığı yararak onlara doğru yaklaşıyorlardı.

Jack McGraw güvenlik görevlilerine emir yağdırıyordu.

Jon kendisini zapt etmeye çalışan gizli servis elemanlarıyla mücadele ediyordu.

Elindeki kâğıtları tekrar havaya kaldırıp sallamayı başarabildi. "Delillerim var!

Kayıtlarını ele geçirdim. Ben-"

Gizli servis onu yere yapıştırdı.

Diğer gizli servis elemanları ve FBI da Randi'nin üzerine çul-lanmışlardı.

Randi'nin omzuna bir acı yayıldı. Uzi'sini buldular. "Silahlı!"

Nadal al-Hassan silahını saklayarak neredeyse onlara ulaşmıştı.

Saat 17:18

Magua Gölü

Marty mikrofonuna haykırdı, "Girdik!"

Peter, "Devam et!" diye bağırdı.

Mercer Haldane kameraya baktı, derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı.

Saat 17:18 Long Lake Kasabası

Platformun üzerindeki gizli servis elemanları kargaşadan uzaklaştırabilmek için Başkan'm üzerine atıldılar.

Kıpır kıpır kalabalığın üzerindeki dev ekran bir saniye karardı ve sonra Mercer Haldane ciddi yüzü, uzun beyaz saçlarıyla ekranda belirdi.

Gizli laboratuvarda oturuyordu. Arkasında dört la-boratuvar teknisyeni belgelerin en önemlilerini havaya kaldırmışlardı. Onları gören kalabalık şaşkın bir sessizliğe düştü.

"Benim adım Mercer Haldane." Sesi çok gür çıkmıştı. Marty bir şekilde sesi yükseltmeyi de başarmıştı. "Geçen haftaya kadar, Blanchard Pharmaceuticals'ın Başkanıydım. Virüs hakkında hepinizin dikkatle dinlemesi gereken şeyler söyleyeceğim. Hayatınız buna bağlı. Victor Tremont tarafından çoğumuza inanılmaz bir kötülük bulaştırıldı." Haldane'in sözleriyle şoke olan herkes -gizli servis de dahil olmak üzere- suskunluk içinde söylenenleri dinlemeye başladı. "On yıl önce, Victor canavarca bir planı başlattı.

"Bu plana Hades Projesi adını vermişti. Körfez Savaşı'nda iki taraftan altışar askere Peru'nun vahşi ormanlarında keşfettiği bir virüsü bulaştırdı. Sonra da Blanchard'ın antibiyotiklerine de bu virüsü kattı. Bu virüs bir süre kuluçka döneminde kalıyor ve..."

Hâlâ tetikte olan ajanlar tarafından etrafı çevrilmiş olan Başkan durmuş, Mercer Haldane'in hikâyesini dinledikçe gözlerini kırpıştırıyordu. Tüm protokol, Başkan gibi dikkatini anlatılanlara yoğunlaştırmıştı. Haldane tarihleri, kayıtları ve rakamları açıkladıkça kalabalık tuhaf sessizliğini sürdürüyordu.

Topluluk önce uzaklardan yaklaşmakta olan helikopter sesine benzer bir vızıltı şeklinde konuşmaya başladı. Sonra bu ses gittikçe yükselmeye başladı.

Gizli servis ajanları, Jon ile Randi'yi sıkı sıkı tuttukları ellerini gevşettiler.

Dev ekrandan Haldane, VAXHAM şirketinin kurmaylarıyla hissedarlarını ekrana getirdi.

Kalabalık, olan bitenin iç yüzünü anlayarak ürpermeye devam ederken, Başkan gürleyerek emir verdi. Gizli servis ve FBI ajanları; Nancy Petrelli, General Caspar, Ben Sloat, öfkeli General Salonen ve dört VAXHAM kurmayının yanına gittiler.

Başkan seyircileri gözleriyle taradı. "Şu bağıran iki kişiyi buraya getirin. Bana göstermeye çalıştıkları belgeleri görmek istiyorum."

Randi, FBI ve gizli servis ajanlarının arasından sürtünerek geçip platforma çıktı ve yazıcıdan aldıkları çıktıları Başkan Castilla'ya uzattı. "Efendim, Victor Tremont'u hemen tutuklatmaksınız, yoksa kaçacak ve milyarlarca doları deniz aşırı hesaplara nakledecek."

Başkan belgeleri gözden geçirdi ve emir verdi. Gizli servis ve FBI ajanları dağılarak Tremont'u aramaya başladılar.

Bir süre sonra şefleri koşarak platforma geldi, "Burada değil, Başkanım. Victor Tremont kaçmış!"

Randi de etrafı gözden geçiriyordu. Birden sesi yükseldi. "Jon da yok."

Başkan bağırdı, "Bulun onları!"

Saat 17:36

Blanchard Pharmaceuticals 'in ana binasının bodrumu, parlak bir şekilde aydınlatılmıştı ve içi kutular, dosya dolapları ve kullanım dışı kalmış ofis aletleriyle doluydu. Bu katın altında ışıkların daha sönük olduğu alt bodrum vardı. Buraya da ısıtma, havalandırma ve diğer tesisat yerleştirilmişti.

Makineler çalışırken alçak sesli bir hırıltı çıkarıyorlardı.

Alt bodrumun da altında, ne olduğu bilinmeyen üçüncü bir kat daha vardı.

Çok ender kullanılıyordu. Karanlık, nemli ve dar koridorlarla doluydu. Sessiz değildi. Nadal al-Hassan ile Victor Tre-mont'un, nereye gittiğini bilen insanlar gibi attıkları adımların sesi duvarlarda yankılanıyordu. İkisinin de elinde silah vardı. Sağ

taraftaki çelik kapıyı geçtiler. Durmadan koridorun sonundaki duvara kadar ilerlediler.

Victor Tremont ceketinin cebinden siyah bir kutu çıkardı.

Nadal al-Hassan elinde hazır tuttuğu silahıyla geldikleri koridoru gözlüyordu.

Tremont kutudaki bir düğmeye bastı. Bütün duvar yana kaydı ve Tremont'un, Blanchard tesislerini Adirondack Ormanı'na taşırken yaptırdığı gizli ve çok sağlam bir çelik kapı meydana çıktı. Kilide şifreyi girdi ve ağır kapı birkaç milim yukarıya kalktı.

"Çok zekice!" Ana koridorda, iki eliyle sıkıca kavradığı Be-retta'sıyla Jon belirmişti. Silahını ona bakan iki kaçağa doğrulttu. Mercer Haldane şaşırıp kalmış insanlara olanları anlatırken Jon, Victor Tremont'un oradan sıvıştığını görmüştü. İnsanların arasında istediği kadar hızla ilerleyemediği için biraz geride kalmıştı. Ama fark etmezdi, sonunda Tremont'u bulmuştu.

Nadal al-Hassan hiç duraksamadı. Dar yüzüne ince bir gülümseme yayıldı.

Glock'unu kaldırarak Jon'ın sözlerinin yankısı bitmeden ateş etti.

Kurşun Smith'in boğazını kıl payı ıskaladı.

Jon ne duraksadı ne de ıskaladı. Geçirdiği iki haftanın tüm dehşetini içinde hissediyordu. Tetiği çekti ve Al-Hassan hiç ses çıkaramadan yere yığıldı.

Yüzükoyun yatıyordu ve başının yanından gri beton zemine akan kan, küçük bir göl oluşturmuştu bile.

Victor Tremont da hedefi kaçırmamıştı. Kurşun Jon'ın sol bacağının üst kısmına saplandı. Jon arkasındaki duvara doğru düştüğü için Victor Tremont'un attığı diğer kurşunlar sekti ve çıkan ses dar koridorlarda yankılandı. Jon arkasındaki duvara dayanarak bilincini kaybetmemeye çalıştı. Tekrar ateş

etti. Kurşun Tremont'un sağ koluna saplandı ve adam yarı aralık kapıya doğru düşerken elindeki silah, metalik bir takırtı çıkararak yere yuvarlandı.

Jon, kanayan bacağını sürüyerek, kitlelerin katiline doğru yaklaştı.

Tremont ürkmemiş görünüyordu. Çenesinin kaldırdı, gözleri herkesin bir fiyatı olduğu düşüncesiyle ışıldıyordu. "Sana milyonlarca dolar veririm! Beş milyon!"

"Milyonlarca doların yok. Artık yok. Sen ölüsün. Seni elektrikli sandalyeye oturtacaklar."

"Beni bulamayacaklar." Başını, arkasındaki yarı açık kapıya doğru salladı.

"Planları imha ettim. Kimse buradan bir çıkış olduğunu bilmiyor. Burayı yabancılara yaptırmıştım. Paralar da şimdiden kimsenin bulamayacağı bir yere transfer edildi."

"Bir planın olduğunu tahmin ediyordum."

"Ben salak değilim, Smith. Beni asla bulamayacaklar."

Jon, "Salak değilsin," diyerek ona katıldı. "Ama bir cehennem zebanisisin.

Milyonlarca insanın katilisin. Ama bunlar sadece istatistik. Bunlar için zaten yeryüzüne hesap vereceksin. Ama Sophia'yı öldürdün ve bu kişisel bir

konu. Ne yapmam gerektiğine karar vermek zorundayım. Sen onun hayatına basit bir el işaretiyle son verdin.

Yok ettin onu. Şimdi sıra bende."

"Yarısını! Sana yarısını vereceğim! Bir milyar dolar. Daha da fazlasını!" Tremont devasa çelik kapıya doğru kıvrıldı.

Jon ona doğru ilerledi, Beretta'sını hâlâ iki eliyle birden tutuyordu. "Onu sevdim, Tremont. O da beni sevdi. Şimdi..."

Arkasından Randi'nin sesi duyuldu. "Hayır, Jon! Yapma! O buna değmez."

"Ne biliyorsun ki? Onu sevmiştim, lanet olsun!" Tetiğe dokunan parmakları gerildi.

"İşi bitti, Jon. FBI burada. Gizli servis de burada. Hepsini yakaladılar. Ölümleri durdurmak için serum gönderilmeye başlandı bile. Tüm antibiyotiklere de el kondu. Bırak Tremont'la onlar uğraşsın. Bırak dünya onun icabına baksın."

Smith'in yüzü çok vahşi görünüyordu. Gözleri kor halindeki kömür parçalarına dönüşmüştü. Bir adım daha yaklaştı, Beret-ta'sı Tremont'un yüzünden sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Küstah katil yeniden bir şeyler söylemeyi denedi, ama dudakları, ağzı ve dili konuşamayacak kadar kurumuştu. Sadece bir hırıltı duyulabildı.

"Jon?" Randi'nin sesi aniden yumuşamış ve yaklaşmıştı.

Smith başını çevirip geriye baktı ve Sophia'yı gördü. Onun güzel yüzü, iri ve zeki gözleri, sevimli gülümseyişi oradaydı. Gözlerini kırpıştırdı. Hayır bu Randi'ydi. Sophia... Randi... Başını sallayarak zihnini açıklığa kavuşturarak istedi. Randi'nin ne istediğini ve Sophia'nın da ne isteyeceğini biliyordu.

Bir kez daha derin bir nefes aldı. Titremekte olan Tremont'a öfke dolu bir bakış fırlattı.

Sonra silahını indirdi ve yaralı bacağını sürüyerek uzaklaştı. Sürtünerek Randi'nin yanından geçti ve gizli servis ile FBI elemanlarının arasında ilerlemeye devam etti. Ana koridora döndü ve uzakta kalmış olan merdivenlere doğru sendeleyerek yürüdü.

SONSÖZ

Altı hafta sonra, Aralık başı

Santa Barbara, Kaliforniya

Santa Barbara... Palmiyelerin ve muhteşem günbatımlarının toprakları...

Uçuşan martıların, turkuaz rengi kanalda bembeyaz yelkenlerini şişiren pırıl pırıl yatların, minnacık mayolarıyla dolaşan güzel kadınların ve yakışıklı adamların şehri... Eski ABD ordusu mensubu ve tıp doktoru Jon Smith, çabalamanın önemsiz göründüğü yaşam, doğa ve hayallerin her şey anlamına geldiği bu yumuşacık cennetin sakin tembelliğinde kendini oyalamaya çalışıyordu. Görevinden istifa etmesi çok zor olmuştu. Ayrılmaması için çok ısrar etmişlerdi ama o, yeni bir yaşama başlayabilmesi için tek yolun bu olduğunu biliyordu.

USAMRIID'deki arkadaşlarına veda etmiş ve bir zamanlar Sophia'nın çalıştığı ofisin önünde uzun süre duraklamıştı. Bir dolap dolusu referansa sahip hevesli bir yeniyetme, Sophia'nın kalemlerinin, notlarının ve parfümünün durduğu yere kendi eşyalarını yaymıştı bile. Daha az üzüntü duyarak yeni sahibini bekleyen kendi ofisine de uğradı. Sonra yeni müdüre veda etmeye gitti. Ofisin kapısından girer girmez kimsenin

namusundan şüphe etmediği General Kielburger'ın gürültülü azarlarım duyar gibi olmuştu.

Sonra bir şirketle evini satmaları için anlaştı. Sophia olmadan artık o evde yaşayamazdı. Victor Tremont'un planları hakkındaki yeni açıklamalar ve bir zamanlar büyük saygı duyulan devlet görevlileriyle şirket çalışanlarının tutuklanmaları nedeniyle, yeryüzüne büyük acılar yaşatan Hades Projesi, haftalar boyu medyayı işgal etti. Jon Smith, Randi Russell, Martin Zellerbach ve gizemli bir İngiliz hakkındaki yasal kovuşturmalar sessizce

düştü. Hepsi görüşme tekliflerini ya da kendilerine sunulan resmî teşekkürleri reddettiler. Olayın ayrıntıları Ulusal Güvenlik'in arşivine kaldırıldı. Haberci kadınlardan birinin, Jon'ın geçmişte görev yaptığı Somali, Batı Berlin ve Çöl Fırtınası'ndaki günlerinden bahsederek, Victor Tremont ve yandaşlarını alt edebilmesiyle bu görevler arasında bir bağlantı kurmaya çalışması, Jon'ı biraz rahatsız etmişti. Tek tesellisi, zaman geçtikçe eski ilginin azalacağı ve yeterince uzaklaşıp geçmişiyle bağlarını koparırsa, kendisine olan ilginin biteceğiydi. Tarih ondan bir dipnot olarak bile söz etmeyecekti.

Doğduğu nehir şehrini bir kez daha görebilmek için, Council Bluffs, Iowa'da, bir günlüğüne konakladı. Şehir meydanındaki parkın havuzuyla ağaçlar arasından Bennett Bulvarı'na doğru yürüdü. Bili ve Marty'yle birlikte okuduğu, gençliklerinin geçtiği, Abraham Lincoln Lisesi'ni görmek istiyordu. O zamanlar her şey çok daha basitti. Ertesi gün, Kaliforniya'ya uçarak şu anda bulunduğu kırmızı kiremitli çatıları ve sakin atmosferiyle dikkat çeken tatil beldesine gelmişti. Montecito'da sahilin yanında bir kulübe kiralamıştı ve haftada iki kere üniversitedeki profesörler ve yazarlarla poker oynuyordu. Yerel restoranlarda yemek yiyor, dalgakıran boyunca yürüyüş yapıyor ve yabancılarla hiç konuşmuyordu. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

O gün evinin verandasında yalınayak ve şortuyla oturmuş, bulutlarla çevrelenmiş adaları seyrediyordu. Havada deniz kokusu vardı ve hava serin olmasına rağmen güneş onu iliklerine kadar ısıtıyordu.

Telefon çaldığında, açtı.

"Selam, asker!" Randi'nin sesi neşeli ve cıvıl cıvıldı. Başlangıçta Smith'i neredeyse her gün arıyordu. Sophia'nın şahsi eşyalarıyla dairesini elden çıkarmaları gerekmişti ve her ikisi de ona ait birkaç hatıra aldıktan sonra, bu işi mümkün olduğu kadar çabuk bitirmeye çalışmışlardı. Ama Randi bu işler bittikten sonra da onu haftada birkaç kez aramaya devam etmişti. Jon, onun kendisini kontrol ettiğini biliyordu.

İnanılmazdı ama Randi için endişeleniyordu.

"Selam, casus," diyerek ona karşılık verdi. "Şu anda neredesin?"

"D.C. Büyük şehir. Hatırlıyor musun? Buradaki sıkıcı işimle vakit geçiriyorum.

Bir süre yeni bir göreve gönderileceğimi sanmıyorum, ama bence kafalarında büyük bir iş var. Bu arada, dinlenmeye ihtiyacım olduğunu düşünüyormuş gibi görünüyorlar. Neden Noel'de gelmiyorsun? Oradaki korkunç güneş ve güzel havalar artık sinirine dokunmaya başlamış olmalı."

"Tam tersine. Her şey tam benim istediğim gibi. Santa Barbara ve ben Noel'de yalnız olacağız. Bayağı iyi vakit geçireceğiz."

"Beni ve Marty'yi özleyeceksin. Bundan eminim. Tahmin ettiğin gibi onu bungalovundan çıkartmanın hiçbir yolu yok, bu yüzden benim oraya gitmem gerekiyor." Randi kıkırdadı. "Sam-son'u da kalesinin demirbaşlarından biri haline getirmiş. Onları bir arada görmelisin. Samson'un köpek dişlerinden salya akıtması Marty'nin çok hoşuna gidiyor. Samson'un bu doğal vücut fonksiyonunu kontrol edebildiğini söylüyor." Duraksadı. "Sen bir doktorsun.

Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Bence ikisi de çıldırmış. Yemekleri kim yapıyor?"

"Ben. Onlardan farklı olarak benim aklım başımda. Yiyebileceğim bir şey istiyorum. Sen ne seversin? Geleneksel bir hindi mi? Fırında kaburga mı? Ya da bir kaza ne dersin?"

Şimdi gülme sırası Smith'e gelmişti. "En azından bir süre daha bana geri dönmekten bahsetme," dedi.

Güneşin ışıklarıyla dalgalanan pasifiğe baktı. Santa Barbara, Sophia ile Randi'nin büyüdükleri şehirdi. Oraya geldiği gün arabayla evlerinin önünden geçmişti. Okyanus manzaralı bir tepenin üstüne tünemiş güzel bir çiftlik eviydi. Randi orayı ziyaret edip etmediğini hiç sormamıştı. Hâlâ ikisinin de konuşmak istemediği konular vardı.

Konuşmaları birbirlerine veda edene dek beş dakika kadar sürdü. Jon telefonu kapattıktan sonra, Washington'ı terk etmesine izin verildiği anda

Kaliforniya'daki kartal yuvasına dönen Peter'ı düşündü. Yaraları Jon'ın teşhisini doğrular şekilde yüzeysel çıkmıştı ve sadece kırık kaburgasında geçmeyen bir sızı vardı. Geçen hafta nasıl olduğunu öğrenmek için Jon onu aramış, ama telefona tele-sekreter cevap verince mesaj bırakmakla yetinmişti. Bir saat içinde bir memur onu aramış ve Bay Howell'in uzun bir tatile çıktığını, bir ay ya da daha fazla bir süre kendisiyle bağlantı kurulamayacağını haber vererek merak etmemesini ve fırsat bulduğu anda Peter'ın onu arayacağını söylemişti. Tercümesi: Peter yine bir göreve gönderilmişti.

Jon kollarını göğsünde kavuşturarak gözlerini kapadı. Sahilden gelen ılık bir esinti saçlarım dalgalandırdı ve verandanın köşesindeki camdan çanların şıkırdamasına sebep oldu. Uzakta, sahilde bir köpek havladı. Çocuklar gülüştüler. Martılar bağırdı. Jon, çıplak ayaklarını demirlere yasladı, üstüne uykulu bir hava çökmüştü.

Arkasından bir ses, "Yeterince huzur ve sükûnet bulabildiniz mi?" diye sordu. Jon olduğu yerde zıpladı. Ne bir kapının açıldığını ne de kiraladığı evin parke zemininde ilerleyen adımların sesini duymuştu. Hemen elini Beretta'sının olması gereken yere attı, ama silahı Washington'daki bir kasadaydı. Bir an için, Tremont'un peşinde olduğu zamanki gerginliği, canlılığı ve uyanıklığı yaşadı.

"Sen de kimsin be?" diyerek arkasına döndü.

"Yarbay Smith, iyi akşamlar. Ben sizin hayranlarınızdan biriyim. Adım Nathaniel Frederick Klein."

Evle veranda arasında açık duran sürme cam kapının ortasında, orta boylu, kömür karası, buruşuk bir takım elbise giymiş bir adam duruyordu. Sol elinde buzağı derisinden bir evrak çantası tutuyordu. Sağ elindeki maymuncuğu ceketinin cebine attı. Saçları dökülmeye başlamış, tel çerçeveli gözlükleri uzun burnunun tepesinde duruyordu ve soluk renkli derisi yazdan beri güneş

görmemiş gibiydi.

"Dr. Smith," diyerek Jon onu düzeltti. "Washington'dan henüz mü geldiniz?"

Kısa bir süre için Klein'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Dr. Smith, evet, uçaktan iner inmez buraya geldim. Devamını da tahmin etmek ister misiniz?"

"Sanmıyorum. Söyleyecek pek çok şeyi olan birine benziyorsunuz."

Adam, "Öyle mi görünüyorum?" diyerek sandalyelerden birine oturdu.

"Gerçekten çok keskin bir zekânız var. Ama yaptığım araştırmalarda sizi bu kadar değerli kılan özelliklerinizden biri de buydu zaten." Doğumundan eğitimine ve orduya katılmasına kadar Jon'ın hayatı hakkında bildiklerini anlatmaya başladı.

O konuşurken Jen, şezlonguna daha fazla gömüldüğünü hissetti. Tekrar gözlerini kapattı. İçini çekti.

Klein sustuğunda Jon gözlerini açtı. "Herhalde tüm bu bilgileri evrak çantanızla beraber aldınız ve buraya gelirken uçakta ezberlediniz."

Klein'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Aslında, hayır. Bir aydır çıkan dergileri topladım. Henüz hepsini bitiremedim bile. Uçuş bana biraz daha okuma fırsatı verdi. Field and Stream dergisini

filan. Kravatını gevşetti ve omuzları yorgunluğunu gösteren bir şekilde aşağı çöktü. "Dr. Smith, Hemen konuya gireceğim. Siz bizim tarifimize göre bir ayaklı bomba-"

"Bir ne?"

Adam "Ayaklı bomba," diye tekrarladı. "Hiçbir yere bağlı değilsiniz. Hayatınızı asla geri dönülemeyecek kadar değiştiren korkunç bir trajediyi daha yeni yaşadınız. Ama hâlâ bir doktorsunuz ve bunun sizin için önemli olduğunu biliyorum. Bilim, haber alma ve silah kullanma konusunda eğitim aldınız.

Aileniz yok ve sadece birkaç yakın arkadaşınız var."

Jon, "Evet," diye, kayıtsız bir sesle yanıt verdi. "Ve işe alınıla-mayacak biriyim."

Klein güldü. "Hiç sanmıyorum. Yeni özel dedektiflik ve araştırma bürolarının hepsi sizi aralarına almaktan çok memnun olacaklardır. Bunlardan hiçbirinin size çekici gelmediğinden eminim. Özgeçmişinize bir kez bakmak bile, sağduyu sahibi her insana -orduda geçirdiğiniz yıllara rağmen- tam biryalnız kurt, kendi şovunu kendisi yönetmek isteyen bireysel bir yetenek olduğunuzu gösterecektir. Kendi başınıza olmak istiyorsunuz, ama hâlâ vatanınıza bağlısınız, ordunun bazı prensipleri size çekici geliyor, bunları başka bir işte de bulamazsınız."

"Tekrar işe dönüp kendi başıma çalışmayı planlamıyorum."

"Güzel. Zaten muhtemelen başarısız olurdunuz. Büyük zorluklarla işinizi geliştirir ve büyük başarılar kazanmaya başlayıp her şeyi yoluna soktuktan sonra sıkılırdınız veya işi başkasına devreder ya da kapatırdınız. Başka bir deyişle iyi girişimciler berbat yöneticilerdir. Çünkü çok çabuk sıkılırlar."

"Psikoloji haritamı çıkarttığınızı düşünüyorsunuz. Peki siz kimin nesisiniz?"

"Bir dakikaya kadar bunu da açıklayacağım. Sanırım şimdiye kadar tanımımın

'Ayaklı' kısmını açıkladık. 'Bomba' kelimesi ise ekim ayında başınızdan geçenlerin üzerinizde meydana getirX

diği etkilerle ilgili. Dışarıdan görünen değişimler yeterince açık: İşinizi bıraktınız, evinizi sattınız, eski arkadaşlarınızla ilişkinizi kestiniz ve sessiz sakin bir köşeye çekilerek anıların içinde bir yolculuğa çıktınız. Atladığım bir şey var mı?"

Jon, başını sallayarak onu onayladı. "Pekâlâ, etkilendim. Şimdi de iç değişimlere geçelim. Ama eğer tüm bunlar ücretsiz bir terapi seansından ibaretse ilgilenmediğimi bilmenizi isterim."

"Alıngansınız da. Bunu bekliyordum. Söylediğim gibi içinizde meydana gelen değişimleri kesin olarak sizin bilmenize bile imkân yok. İşte bu

yüzden kendinize karşı olduğunuz gibi, başkalarına karşı da patlamaya hazır bir

'bomba' gibisiniz. Eğer söylediklerimde haklıysam yeryüzüne olan inancınızı yitirdiniz ve amaçsız kaldınız. Artık yaşamak için bir neden göremiyorsunuz."

Klein duraksadı ve tekrar konuşmaya başladığında sesi yumuşamıştı. "Ben de eşimi kaybettim. Kanserden. Bu yüzden neler hissettiğinizi anlayabiliyorum."

Jon yutkundu ve hiçbir şey söylemedi.

"İşte bu yüzden buradayım. Size ilginizi çekebilecek bir iş teklifi yapmakla görevlendirildim."

"Çalışmak istemiyorum, ayrıca buna ihtiyacım da yok."

"Bu iş karşılığında çok iyi bir ücret ödenecek olmasına rağmen konu, para değil. Konu, hükümetlere, çevreye ya da hangi durumda olursa olsun insanlara yardım etmekle ilgili. Bana kim olduğumu sormuştunuz, ama bizimle çalışmayı kabul etmedikçe bunu size açıklayamam. Ama şu kadarını

söyleyebilirim: Hükümetin yüksek kademelerinde sizinle özel olarak ilgilenen gruplar var.

Sizin gibi bireysel yeteneklerden -namuslu ama sorumlulukları olmayan yalnız kurtlar- oluşan çok sınırlı ve elit bir grup oluşturuyorlar. Bu da zorluklar, devamlı yolculuk ve tehlike anlamına geliyor. Çoğu insanın kabul etmeyeceği türden bir iş. Aynı zamanda pek az insanın üstesinden gelebileceği türden bir iş elbette. Ne düşünüyorsunuz?"

Jon, Klein'ı inceledi. Gözlük camlarında güneş ışığı parlıyordu ve ciddi bir yüz ifadesi vardı. Sonunda, "Bu grubun ismi nedir?" diye sordu.

"Şu an için, Gizli I. Resmî olarak ordunun bir parçası ama aslında tamamen bağımsız."

Jon geleceği görebilecekmiş gibi bakışlarını okyanusa çevirdi. Sophia'nın ölümünün acısını hâlâ içinde taşıyordu, ama günler geçtikçe bu acıyla yaşamayı öğrenmeye başlamıştı. Şu sıralar yeniden âşık olmayı düşünemiyordu, ama gelecek için kesin bir şey söylenemezdi. Klein'ın ani gelişiyle üzerinde yarattığı etkiyi hatırladı: Hemen Beretta'sına uzanmıştı.

Tamamen kendiliğinden oluşmuş bir tepkiydi ve hiç böyle olacağını düşünmemişti.

Jon ilgisizce, "Cevabımı öğrenebilmek için epeyce uzun bir yol geldiniz," dedi.

"Önemli bir soru olduğunu düşünüyoruz."

Jon başını salladı. "Eğer ilgilenirsem sizinle nerede temasa geçeceğim?"

Klein ayağa kalktı. Başarmak için yola çıktığı işten istediği sonucu almış bir insan havasındaydı. Ceketinin cebinden, sıradan bir kartvizit çıkardı. Üzerinde bir isim ve Washington'da bir telefon numarası vardı. "İlgisiz bir cevap verirlerse sakın kapatmayın.

Sadece onlara isminizi ve benimle konuşmak

istediğinizi söyleyin. Bana ulaştıracaklardır."

"İşi kabul etiğimi söylemedim."

Klein yüzünde bilmiş bir ifadeyle başını salladı. Uçsuz bucaksız manzaraya bir göz attı.

Beyaz bir martı ayaklarını toplamış okyanusun üzerinde uçuyordu.

"Biraz fazla palmiye var, ama güzel bir yer sayılır." Evrak çantasını aldı ve içeri yöneldi.

"Rahatsız olmayın. Çıkışı biliyorum." Ve çıkıp gitti.

Jon bir saat daha oturdu. Sonra avluya giden kapıyı açtı ve kumların üzerinde yürümeye başladı.

Robert Ludlum - Hades Dehşeti